
SARAH J. MAAS
DİKENLER VE GÜLLER SARAYI
ÖNYARGILARINI YIK: HEM AŞKTA HEM SAVAŞTA!
DEX

DİKENLER VE GÜLLER SARAYI

Dikenler ve Güller Sarayı

Özgün adı: *A Court of Thorns and Roses*
© 2015 Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Meriç Keleş
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Kapak uygulama: Onur Erbay
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-09-3544-8
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 240 60 60
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

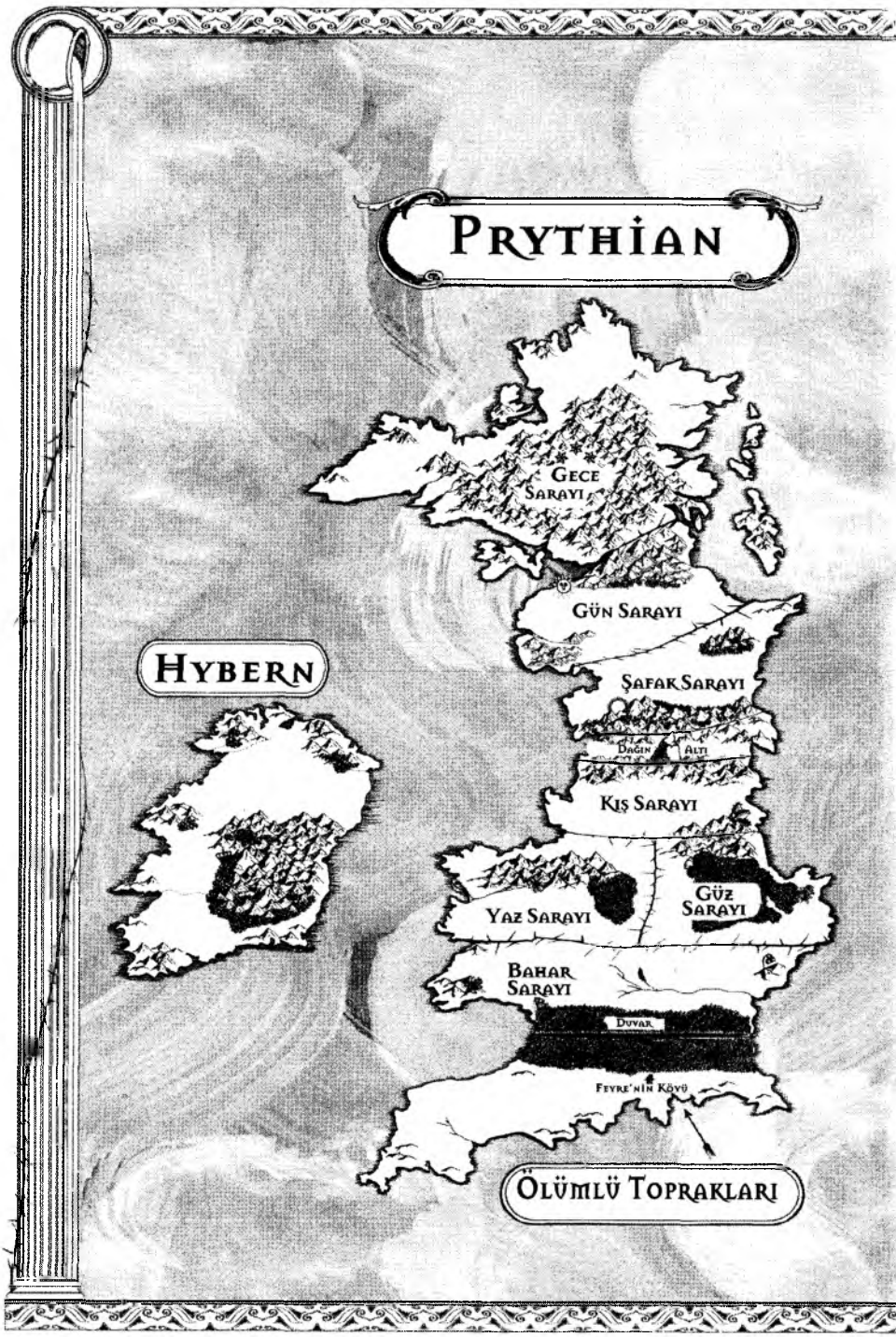
Basım yeri: Yıkılmazlar Basım Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 6/10 Güneşli Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

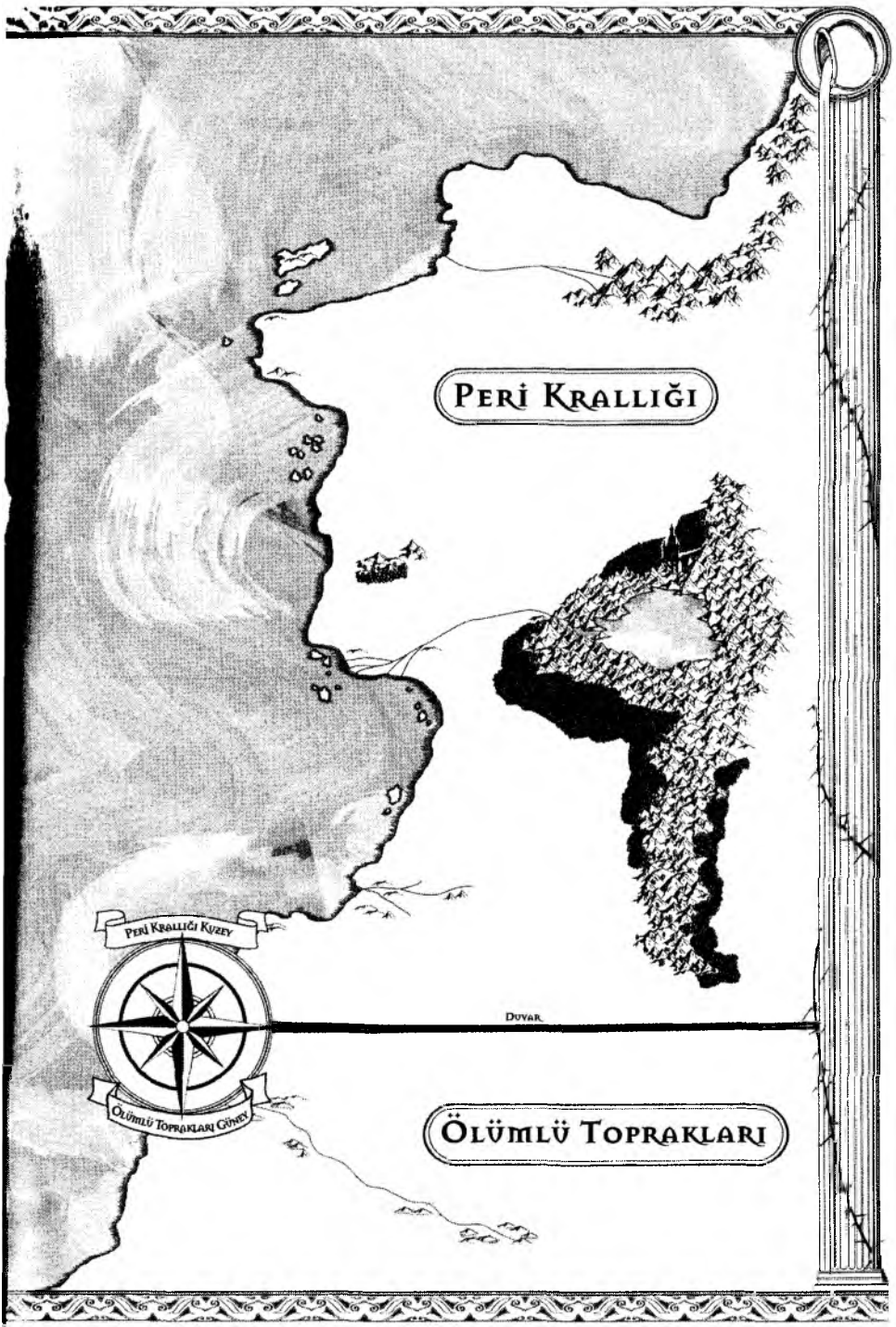
Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **posta:** satis@de com.tr

SARAH J. MAAS

DİKENLER VE GÜLLER SARAYI

Josh'a...
Çünkü benim için Dağın Altı'na giderdin.
Seni seviyorum.

PRYTHİAN
GECE SARAYI
GÜN SARAYI
ŞAFAK SARAYI
DAĞIN
ALTI
KIŞ SARAYI
HYBERN
YAZ SARAYI
GÜZ SARAYI
BAHAR SARAYI
DUVAR
FEYRE'NİN KÖYÜ
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

Peri Krallığı
Peri Krallığı Kuzey
Ölümlü Toprakları Güney
Duvar
Ölümlü Toprakları

1.
BÖLÜM

Orman bir kar ve buz labirentine dönüşmüştü.

Bir saattir çalılarda bir hareket olmasını bekliyordum ama tırmandığım ağacın dalları arasındaki gözetleme yerim artık tamamıyla işe yaramaz durumdaydı. Şiddetli tipiyle uçuşan iri kar taneleri ayak izlerimi silmiş, bununla birlikte muhtemel bir av hayvanına ait tüm işaretleri de gömmüştü.

Açlık beni evimden çok uzağa sürüklemişti, normalde göze alamayacağım kadar uzağa ama kış çok sert geçiyordu. Yabani hayvanlar ormanın derinliklerine doğru çekilince sürüden ayrılan başıboş hayvanları avlamış ve bahara kadar yetmeleri için dua etmiştim.

Yetmemişlerdi.

Kirpiklerimde biriken kar tanelerini hissizleşmiş parmaklarımla temizledim. Etrafta kabukları soyulmuş ağaçlar olmadığında göre geyikler henüz geçmemişti. Kabuklar bitene kadar buralarda takılırlar, sonra da kurt bölgesini geçerek kuzeye, belki de Prythian'ın peri top-

raklarına giderlerdi. Eceline susamadıkça hiçbir ölümlünün gitmeye cesaret edemeyeceği topraklara.

İçimi ürperten düşünceden kurtulup beni bekleyen göreve odaklandım ve etrafı kolaçan ettim. Elimden gelen, yıllardır yaptığım tek şey buydu: Hayatta kalmak, bir hafta daha, bir gün daha, bir saat daha. Ve şimdi, kar yüzünden, gözüme herhangi bir şey çarparsa şanslı sayılırdım, özellikle de gözetleme yerimden beş metre ötesini bile göremezken. Yayımın telini gevşetip ağaçtan inerken kaskatı kesilmiş uzuvlarım isyan etti. Dudaklarımdan boğuk bir inleme döküldü.

Yıpranmış botlarımın altında ezilen, buzlaşmış kar çıtırdayınca dişlerimi sıktım. Düşük görüş mesafesi, gereksiz sesler... Ardından, başarısız bir av girişimi için tekrar yola koyuldum.

Günbatımına sadece birkaç saat kalmıştı. Yakında geri dönmezsem evimi karanlıkta el yordamıyla bulmak zorunda kalacaktım. Üstelik kasaba avcılarının uyarıları tüm tazeliğiyle beynimde çınlıyordu: Ormanda cirit atan dev kurtlar vardı, hem de çok sayıda. Civarda görüldüğü söylenen, uzun boylu, tekinsiz, amansız ve tuhaf tiplerle ilgili fısıltılar da cabası.

Avcılar, bu tuhaf tiplerin peri dışında herhangi bir şey olması için adları çoktan unutulmuş tanrılarımıza dua etmişlerdi ve ben de içimden onlara eşlik etmiştim. Prythian'ın ölümsüzler diyarına iki günlük yolculuk mesafesinde olan köyümüz hiç saldırıya uğramamıştı ama bazen gezgin işportacılar moloz, kemik ve kül yığınına dönen uzak sınır kasabalarıyla ilgili hikâyeler taşıyorlardı. Bir zamanlar köyün ileri gelenleri tarafından uydur-

ma denilerek kulak ardı edilen bu söylentiler, son aylarda kurulan tüm pazarlarda herkesin dilindeydi.

Ormanın bu kadar içine girmekle büyük risk almıştım ama son kuru etimiz önceki gün, son ekmeğimiz de dün bitmişti. Yine de geceyi bir kurdun ya da perinin midesinde geçirmektense, aç bir mideyle geçirmeye razıydım.

Gerçi pek yenilecek bir tarafım yoktu. Bu kış çırpı gibi kalmıştım; kaburgalarım sayılıyordu. Ağaçların arasında elimden geldiğince hızlı ve sessiz hareket ederken elimi boş ve ağrıyan karnıma bastırdım. Kulübeye elim boş döndüğümde, iki ablamın yüzünde nasıl bir ifade belireceğini biliyordum.

Etrafı birkaç dakika boyunca dikkatle inceledikten sonra kardan ağırlaşmış böğürtlen çalılıklarının arkasına çömeldim. Dikenlerin arasından ilerideki açık alanı ve içinden akan küçük dereyi az çok görebiliyordum. Buz tutmuş yüzeyindeki deliklere bakılırsa dere hâlâ ziyaret ediliyordu. Umarım şimdi de birkaçı gelirdi. Umarım.

Yayımı yere sapladıktan sonra burnumdan nefes alarak derin bir iç çektim ve alnımı ahşabın kaba kavisine yasladım. Yiyecek olmadan bir hafta daha dayanamazdık. Zengin kasabalılara el açıp dilenen o kadar çok aile vardı ki bana sıra gelmemişti. Hayırseverliğin de bir sınırı olduğuna bizzat şahit olmuştum.

Daha rahat bir pozisyon alıp nefesimi düzenledim ve rüzgârın içinden ormana kulak vermeye çalıştım. Kar taneleri dans ederek kıvrıla kıvrıla düşüyordu. Dünyanın kahverengi ve grisine karşılık tertemiz bir beyaz. Zihnimin o acımasız ve huysuz tarafı ortaya çıkıyordu ama istemeyerek de olsa bu duyguyu bastırdım ve donmuş uzuv-

larıma rağmen karla kaplı ormana dikkat kesildim.

Bir zamanlar sürülmüş kara topraktan çıkan yeşilliklerin ya da zümrüt yeşili ipek kumaşa iğnelenmiş ametist broşun yarattığı renk kontrastından zevk alırdım; bir zamanlar renk, ışık ve çizim formunda hayal kurar, bunlarla nefes alır, bunlarla düşünürdüm. Hatta şimdi bile ablalarımın evlendiği günü hayal edip keyif çattığım oluyordu. Sadece babam ve ben, aylaklık etmeye yetecek kadar yiyecek, boya alabilecek kadar para, bu boyaları ve çizimleri kâğıda, tuvale ya da kulübe duvarlarına aktaracak kadar zaman.

Bu hayal, yakın bir zamanda gerçekleşecekmiş gibi görünmüyordu. Hatta belki de hiç gerçekleşmeyecekti. Ben de karın üzerindeki soluk kış ışığının parıltısına hayranlıkla baktığım böyle kısa anlarla yetiniyordum. Bunu en son ne zaman yaptığımı, en son ne zaman güzel ve ilginç bir şeye bakma zahmetine girdiğimi bile hatırlamıyordum. Isaac Hale ile köhne ahırda geçirdiğim kaçamak saatler buna dahil değildi; o anlar arzuyla, avarelikle ve bazen de vahşilikle doluydu ama asla güzellikle değil.

Uğuldayan rüzgâr yerini aheste bir iç çekişe bıraktı. Ağaçları dallarından kovuklarına kadar tümüyle kaplayan kar yığınlarının üzerine şimdi tembel tembel düşüyordu taneler. Karın ölümcül ve ağırbaşlı güzelliği nefes kesiciydi. Birazdan köyün çamurlu ve donmuş yoluna, kulübemizin sıkışık sıcaklığına dönmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce az da olsa içimi burktu.

O anda açıklığın diğer tarafındaki çalılar hışırdadı.

İçgüdüsel olarak yayımı yerden çekip aldım. Dikenlerin arasından baktığımda nefesim kesildi.

En fazla otuz adım ötemde küçük bir karaca duruyordu. Henüz kış yüzünden iyice cılızlaşmamıştı ama açıklıktaki bir ağaçtan kabuk dişleyecek kadar çaresizdi.

Böyle bir av ailemi en az bir hafta beslemeye yeterdi.

Ağzım sulandı. Ölü yaprakların arasında tıslayan rüzgâr kadar sessizce nişan aldım.

Kabukları şeritler halinde koparıp yavaşça çiğneyen karaca birkaç metre ötesinde bekleyen ölümden tamamıyla habersizdi.

Etin yarısını kurutup gerisini hemen yiyebilirdik, artık yahni mi olur, börek mi olur... Derisini satabilir ya da birimiz için elbise yapabilirdik. Yeni botlara ihtiyacım vardı ama Elain yeni bir pelerin istiyordu ve Nesta başkalarının sahip olduğu ne varsa istemeye hazırdı.

Parmaklarım titredi. Bu kadar bol yiyecek, böyle bir kurtuluş. Hedefimi tekrar kontrol ettim ve duruşumu sabitleyen bir nefes aldım.

Birden yanımdaki çalılıkta altın sarısı bir çift göz parıldadı.

Orman sessizliğe gömüldü. Rüzgâr kesildi. Kar bile durdu.

Hiçbir ölümlü artık tanrılara tapmıyordu ama kaybolmuş isimlerini bilseydim, onlara dua ederdim. Hepsine. Çalıların içinde gizlenen kurt öne doğru yavaş bir adım attı. Gözlerini dikkatsiz karacadan ayırmıyordu.

Çok iriydi –bir midilli kadar– ve kurtların varlığıyla ilgili önceden uyarılmış olmama rağmen korkudan ağzım dilim kurudu.

Ama cüssesinden daha beteri, gizlenmekteki ustalığıydı: Çalılıkların arasında adım adım yol alırken, kara-

ca tarafından duyulup görülmüyordu. Bu kadar kocaman bir hayvan böylesine sessiz hareket edemezdi. Ya sıradan bir hayvan değilse, ya Prythian'dan geliyorsa ve bir çeşit periyse, işte o zaman başıma geleceklerin yanında yenilip yutulmak önemsiz kalırdı.

Eğer periyse çoktan tabanları yağlamış olmam gerekirdi.

Ama belki... Belki en iyisi dünyaya, köyüme ve kendime bir iyilik yapmak ve hazır fark edilmemişken onu öldürmekti. Gözüne bir ok atsam elim yorulmazdı ya.

Aşırı büyük boyutlarına rağmen bir kurda benziyor, bir kurt gibi hareket ediyordu. Bir *hayvan*, dedim kendime. *Sadece bir hayvan.* Diğer seçeneği düşünmek bile istemedim, çünkü berrak bir zihne ve sakin bir nefese ihtiyacım vardı.

Bir avcı bıçağıyla üç okum vardı. İkisi sıradan oklardı, basit ve etkili ama bu boyutlardaki bir kurt için arı iğnesinden farksızdı. En uzun ve en ağırı olan üçüncü oku, birkaç lüks eşyaya ayıracak kadar paramızın olduğu zamanlarda, gezgin işportacının birinden almıştım. Üvez ağacından yontulmuş, demir uçlu bir ok.

Beşiklerimizde ninni niyetine söylenen şarkılar sayesinde, hepimiz perilerin demirden nefret ettiğini henüz bebekken öğreniyorduk. Ama perileri ölümsüz yapan iyileştirme gücünü, hiç olmazsa insanların öldürücü darbeyi vurabileceği bir süre boyunca etkisizleştiren şey aslında demir değil üvez odunuydu. İşe yaradığının tek kanıtı, çok nadir bulunmasıydı. Neye benzediğini çizilen ağaç resimlerden biliyordum, kendi gözlerimle hiç görmemiştim, çünkü çok uzun zaman önce Ulu Periler hepsini

ateşe vermişti. Kurtulan az sayıdaki güdük ve hastalıklı ağaç ise soylular tarafından yüksek duvarlarla çevrili bahçelerde saklanıyordu.

Devasa kurdun dikkatini çekmemek için mümkün olduğunca az ve öz hareket ederek oku aldım. Yeterince ağır ve uzundu; doğru nişan alırsam onu yaralayabilir hatta öldürebilirdim.

Göğsüm öylesine sıkıştı ki canım yandı. O anda hayatımın tek bir soruya bağlı olduğunu fark ettim: Kurt yalnız mıydı?

Yayımı sıkıca yere bastırıp teli en geriye taktım. İyi nişancıydım ama daha önce bir kurtla karşılaşmamıştım. Bu yüzden kendimi şanslı, hatta kutsanmış hissederdim. Oysa şimdi... Ne kadar hızlı hareket ettiklerini ya da neresinden vurmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece tek ok varken ıskalamak gibi bir şansım yoktu.

Ve şayet bu postun içinde atan kalp bir periye aitse, nihayet elime düşmüştü işte. Onun ve tüm ırkının bize yaptıklarından sonra nihayet elime düşmüştü. Bu yaratığın daha sonra kıyım yapmak, eziyet etmek, sakat bırakmak için köyümüze gelme ihtimalini ortadan kaldırmalıydım. Onu tam burada ve hemen şimdi öldürmeliydim. Hayatına son verebilirsem keyfime diyecek olmazdı.

Benim ellerimden bile büyük pençeleriyle karacaya doğru biraz daha sokulan kurt yerdeki ince dallardan birine basınca bir çıt sesi çıktı. Karaca dikkat kesildi. Kulaklarını gri gökyüzüne dikerek her tarafı kolaçan etti. Ama ters esen rüzgâr yüzünden kurdu ne görebildi ne de kokusunu alabildi.

Kurt, kar ve gölgelere tam uyum sağlayan bedeni-

ni kalçalarının arasına gömüp başını eğdi. Karaca hâlâ yanlış yöne bakıyordu.

Önce karacaya, sonra kurda, sonra tekrar karacaya baktım. Kurt yalnızdı ve bu hiç yoktan iyiydi. Ama eğer karaca korkup kaçarsa, bir sonraki avını arayan aç ve battal boy bir kurtla, hatta muhtemelen peri olan bir kurtla baş başa kalacaktım. Eğer kaçamazsa, güzelim postunun ve yağının çoğu kurdun pençe darbeleriyle mahvolacaktı...

Yanlış bir karar sadece kendi hayatıma mal olmayacaktı. Ama zaten son sekiz yıldır tüm hayatım ormanda avlanırken yaptığım seçimlere indirgenmişti ve çoğu zaman doğru olanı seçmiştim. Çoğu zaman.

Kurt çalıların arasından gri–beyaz–siyah bir ışın demeti gibi fırladığında sarı dişleri parladı. Kas, hız ve kaba şiddetin olağanüstü bileşiminden oluşan bedeni açık alanda daha da heybetliydi. Karaca kaçmaya fırsat bile bulamadı. Avı daha fazla parçalamasın diye hemen okumu fırlattım.

Ok kurdun bedenine yandan isabet etti ve o anda yerin sallandığına yemin edebilirdim. Kurt avının boynunu bırakıp acıyla ulurken kanı karların üzerine fışkırdı: Parlak bir yakut kadar kırmızıydı.

Bana doğru döndü. Sarı gözleri büyümüş, yeleleri kabarmıştı. Etrafıma kar tozları uçuşturarak ayağa kalktığımda, kurdun düşük perdeden hırlaması boş mide çeperimde yankılandı. Bir ok daha aldım.

Kurt sadece bakmakla yetindi. Üvez okum karnına o kadar kötü saplanmıştı ki ağzından kan geliyordu. Kar yeniden yağmaya başladı. O ise sadece *bakıyordu*. Bakış-

larında öyle tuhaf bir farkındalık ve şaşkınlık vardı ki hemen ikinci oku fırlattım. Her ihtimale karşı. Üvezle ilgili söylenenlerin ölümsüzler tarafından uydurulmuş sahte bir bilgi olması ihtimaline karşı.

Sarı gözünün ortasına doğru gelen oktan kaçmaya çalışmadı.

Ardından yere yığıldı.

Renkler ve karanlık, karla birlikte gözümün önünde bir hortum oluşturarak göğe yükseldi.

Bacak kasları seyirirken ince bir inilti rüzgârı yarıp geçti. Bu imkânsızdı. Can çekişemezdi, çünkü çoktan ölmüş olması gerekiyordu. Gözünden giren ok neredeyse ense köküne kadar ilerlemişti.

İster kurt olsun ister peri, karnına saplı üvez ok varken artık fark etmezdi. Yakında son nefesini verecekti. Aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya özen göstererek kurda yaklaşırken ellerim hâlâ titriyordu. Açtığım yaralardan fışkıran kan karları kızıla boyamıştı.

Pençeleriyle yeri tırmalarken nefesi gittikçe yavaşladı. Acı çektiği için mi böyle mırıldanır gibi inliyordu, yoksa ölümü defetmeye çalıştığı için mi? Bunu gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

Kar taneleri etrafımızda dönerek düşmeye devam etti. Kömür, obsidiyen ve fildişi karışımı alacalı kürkü inip kalkmayı bırakana dek gözümü ondan ayırmadım. Kurttu. Abartılı cüssesine rağmen kesinlikle sadece bir kurttu.

Göğsümdeki sıkışma geçti. Önümdeki havayı buğulandırarak derin bir iç geçirdim. Kime veya neye isabet ettiği ayrı bir konu olsa da üvez ok öldürücülüğünü ispat etmişti.

Karacayı şöyle bir inceledim. Anlaşılan gücüm sadece tek avı taşımaya yetecekti, kaldı ki bunun için bile epey çile çekecektim. Yazık olacaktı ama kurdu geride bırakmak zorundaydım.

Elimden geldiğince hızlı hareket ederek kurdun postunu yüzdüm ve oklarımı temizledim. Zaman çok değerliydi. Değerliydi çünkü yırtıcı hayvanlar her an taze kanın kokusunu alabilirdi.

Hiç olmazsa ellerim ısınmıştı. Kurt postunu kanlı iç tarafı alta gelecek şekilde karacanın yarasına sardıktan sonra avımı sırtladım. Kulübeye kadar birkaç kilometrelik yolum vardı ve son ihtiyacım olan şey, kan izlerini takip ederek karşıma dikilecek sivri dişli ve keskin pençeli yırtıcılardı.

Ayaklarından sıkıca tuttuğum karacanın ağırlığı altında oflayıp puflayarak kurdun buhar tüten leşine son kez baktım. Kalan tek sarı gözü kar yüklü gökyüzüne bakıyordu ve bir an yaratığın ölümünden dolayı pişmanlık duymadığıma üzüldüm.

Ama burası ormandı ve kış hüküm sürüyordu.

2.
BÖLÜM

Ormandan çıktığımda güneş çoktan batmıştı ve yorgunluktan dizlerim titriyordu. Karacanın ayaklarını sıkıca kavrayan ellerimi birkaç kilometredir hissetmiyordum. Sırtımdaki av bile gittikçe şiddetlenen ayazı kesemiyordu.

Lacivert tonların tüm dünyaya hâkim olmasını engelleyen tek şey, virane kulübemizin kepenkli pencerelerinden sızan yağlı ışıktı. Canlı bir resimde yol alıyormuş gibiydim: Maviden kör karanlığa dönen gecede kısacık bir dinginlik anı...

Başımı döndüren açlığın aynı zamanda kuvvet verdiği adımlarla ağır ağır son metreleri tırmanırken, evin içinde cır cır konuşan ablalarımın sesleri beni karşıladı. Neyden bahsettiklerini anlamak için kulak vermem gerekmiyordu. Büyük ihtimalle odun kesme işini ekerek gittikleri kasabada karşılarına çıkan bir delikanlıdan ya da gördükleri kurdelelerden bahsediyorlardı. Yine de kendimi tutamayarak biraz gülümsedim.

Botlarımı taş kapı pervazına vurarak üstlerindeki karı silkeledim. Kulübenin gri taşlarına tutunmuş buzlardan bazıları dökülünce kapı eşiğindeki silinmeye yüz tutmuş korunma duası ortaya çıktı. Babam sözde perileri evden uzak tutmaya yarayan bu işaretleri yaptırmak için yoldan geçen bir şarlatana epeyce dil dökmüş, karşılığında kendi ahşap oymalarından birini vermişti. Bizim için o kadar az şey yapıyordu ki cesaretimi toplayıp bu kabartmaların faydasız olduğunu ona söyleyememiştim. Hatta şüphesiz sahte olduklarını. Ölümlülerin büyü gücü yoktu. Ulu perilerin ve sıradan perilerin hızına veya insanüstü gücüne de sahip olamazlardı. Ama ulu perilerin soyundan geldiğini iddia eden adam, kapı ve pencerelerin etrafına spiral, sarmal ve rünik harfler kazımış, ağzında birkaç saçma laf gevelemiş, sonra da salına salına yoluna devam etmişti.

Kapı kolunun donmuş demiri elimi engerek yılanı gibi ısırınca kapıyı hızlıca itiverdim. İçeri girdiğimde ışık ve sıcaklık gözlerimi yaktı.

"Feyre!" Elain'in yumuşak iç çekişi kulaklarımı tırmaladı. Ateşin ışığı yüzünden gözlerimi zar zor araladığımda küçük ablamı karşımda buldum. Sarıldığı eski püskü battaniyenin tüyleri dökülmüştü ama altın–kahve saçlarını –hepimizin saç rengi aynıydı– özenle örüp başının etrafında toplamayı ihmal etmemişti. Sekiz yıllık sefalet bile güzel görünme isteğini köreltememişti. "Bunu nereden buldun?" Açlığın etkisiyle son haftalarda iyice kendini hissettiren kaba bir ses tonuyla konuşuyordu. Üzerimdeki kanı görmedi bile. Her akşam ormandan dönüp dönmediğimi fark etmelerinden ümidi kesmiştim. Açlık

çekmeseler akıllarına bile gelmeyecektim. Sonuçta rahatlardı tabi, çünkü annem ölüm döşeğindeyken *onlara* hiçbir şey için yemin ettirmemişti.

Omuzlarımdaki karacayı masanın üzerine atıp rahat bir nefes aldım. Çarpmanın şiddetiyle masanın öteki ucundaki seramik bardak tıngırdadı.

"Sence nereden bulmuş olabilirim?" Sesim çatallanmıştı. Ağzımdan çıkan her kelime boğazımı yakıyordu. Babamla Nesta hâlâ ocağın başında ellerini ısıtıyorlardı. Büyük ablam karacayı görmezden geldi, her zamanki gibi. Karacanın üzerindeki kurt postunu çektim, çizmelerimi çıkarıp dış kapının yanına koydum ve Elain'e döndüm.

Kahverengi gözlerini –babamdan almıştı– karacadan ayıramıyordu. "Bunu temizlemek çok zamanını alır mı?" Yani ben temizleyecektim. O ve diğerleri değil. Hiçbirinin elini kan ve tüye bulanmış halde gördüğümü hatırlamıyordum. Tek bildikleri şey, ben avı temizleyip parçalarken nasıl yapacağım konusunda akıl vermekti.

Elain elini karnına bastırdı; midesi muhtemelen benimki kadar boş ve gurultuluydu. Aslında düşüncesiz değildi Elain. Suratında küçümseme ifadesiyle birlikte dünyaya gelen Nesta gibi değildi. Sadece bazen... Nasıl desem, bazı şeyleri kavrayamıyordu. Fesat olduğu için değil, ellerini kirletebileceği düşüncesi aklının ucundan bile geçmediği için yardım teklif etmemişti. Artık yoksul olduğumuzu gerçekten anlamıyor muydu, yoksa kabullenmek mi istemiyordu, karar veremiyordum. Buna rağmen, elime ne zaman para geçse, ılıman aylarda hevesle uğraştığı çiçek bahçesi için ona tohum almadan duramıyordum.

Yoksulluğumuza rağmen, üvez okumu alacak kadar paramın olduğu o yaz, Elain de benim için üç küçük kutu boya almadan duramamıştı – kırmızı, sarı ve mavi. Bana verdiği tek hediyeydi ve artık her ne kadar solmuş ve soyulmuş olsalar da evin her yerinde hâlâ bu boyaların izleri vardı: Pencerelerde, eşiklerde ve eşyaların kenarlarında minik sarmaşıklar ve çiçekler; ocağı çevreleyen taşlarda ince alev desenleri. O cömert yaz boyunca bulduğum her boşlukta evi rengârenk süslemiştim. Çekmecelerin içi, havı dökülmüş perdelerin arkası, masayla sandalyelerin alt yüzleri gibi gözden uzak yerlere bile usta işi desenler yapmıştım.

Bir daha öyle rahat bir yaz geçirmedik.

Babam ateşin yanından ayrılmadan gür sesiyle, "Feyre," diye seslendi. Ablalarımınki kadar pürüzsüz bir yüzü vardı ve siyah sakalını özenle düzeltmişti. "Bugün bize böyle bir ziyafet getirecek kadar şanslı olman ne hoş."

Babamın yanında oturan Nesta gülerek burun kıvırdı. Hiç şaşırmadım. Herhangi biri hakkında –ben, Elain, başka köylüler, hiç fark etmez– söylenen övgü dolu sözlere genellikle katılmaz, üstelik babamın ağzından dökülen neredeyse her kelimeyle alay ederdi.

Ayakta duramayacak kadar yorgun olmama rağmen elimi karacanın durduğu masaya koyup iyice doğruldum ve Nesta'ya dik dik baktım. Aramızda servetimizin yok olup gitmesine en çok içerleyen Nesta'ydı. Köşkümüzü terk ettiğimiz andan beri babama içten içe kızıyordu. Oysa alacaklılardan birinin gelip parasını alamazsa neler yapabileceğini gösterdiği o korkunç gün Nesta da oradaydı.

Hakkını yiyemem, en azından babamın yaptığı gibi servetimizi geri kazanmakla ilgili boş konuşmalar yaparak kafamızı şişirmiyordu. Bunun yerine, ondan saklamadığım her kuruşu bir çırpıda harcıyor ve sakat babamın varlığına neredeyse hiç anlayış göstermiyordu. Bazı günler hangimizin daha perişan, hangimizin daha öfkeli olduğunu anlayamıyordum.

Yemek mekânı, çalışma alanı ve mutfak tezgâhı olarak kullandığımız cılız masayı tümüyle kaplayan karacaya bakarak, "Etin yarısını bu hafta yeriz," dedim. "Diğer yarısını kuruturuz..." Şimdi ağzımdan çıkacakları ne kadar şirin söylesem de büyük bir gürültüye yol açacağı kesindi. "...ve yarın postları pazara götürüp karşılığında ne koparılabiliriz diye bakarım." Onlardan ziyade kendi kendimle konuşur gibi bitirmiştim. Zaten hiçbiri söylediklerimi onaylamak zahmetine girmedi.

Babam sakat bacağını ateşin sıcaklığına olabildiğince yaklaştırmak için önüne doğru uzatmıştı. Soğuk, yağmur ya da sıcaklık değişimi dizinin çevresindeki çirkin ve boğumlu yaraları azdırıyordu. Bastonunu oturduğu sandalyeye dayamıştı. Kendi elleriyle yaptığı ve Nesta'nın onun erişemeyeceği bir yere koymaya meyilli olduğu, kaba saba bir bastondu.

Böyle davrandığı için Nesta'yı terslediğimde, *bu kadar utanmasaydı bir iş bulup çalışabilirdi*, diye cevap verirdi. Sakatlığı için de babamı suçluyordu, alacaklı denen o herif adamlarıyla birlikte kulübeyi basıp babamın dizine üst üste darbeler vururken hiç karşı koymadı diye. Nesta ve Elain yatak odasına kaçıp kapının arkasına eşya yığmışlardı. Ben kalmış, babamın her çığlığında, her kı-

rılan kemik sesinde durmaları için yalvararak ağlamıştım. Sonra altımı doldurmuş ve ocağın önündeki taşların üzerine kusmuştum. Adamlar ancak o zaman gitmişti. Onları bir daha hiç görmedik.

Kalan paramızın yüklüce bir kısmını şifacıya vermek zorunda kalmıştık. Babamın ayağa kalkması altı ay, bir– iki kilometre gidecek hale gelmesi bir yıl almıştı. Sattığı ahşap oymalara para verecek kadar acıyan biri çıkarsa eline birkaç bakır para geçiyordu ama bu bizi beslemeye yetmiyordu. Beş yıl önce paramız tam anlamıyla suyunu çektiğinde ava çıkacağımı söylediğim zaman, hâlâ pek hareket edemeyen –veya etmeyen– babam itiraz etmemişti.

Ateşin yanındaki sandalyesinden kalkmamış, hatta elindeki ahşap oymadan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmemişti. En deneyimli avcıların bile sakındığı o ölümcül ve uğursuz ormana gitmeme ses çıkarmamıştı. Şimdilerde biraz umursuyor gibiydi. Bazen minnet duyduğunu gösteren jestler yapıyor, bazen de oymalarını satmak için topallaya topallaya ta kasabaya kadar yürüyordu. Ama hepsi buydu.

Sonunda Elain, "Yeni bir pelerin istiyorum," diye iç çekti. Tam aynı anda Nesta ayağa fırladı: "Benim de yeni botlara ihtiyacım var."

Sesimi çıkarmadım, çünkü ağzımı açtığım anda bir tartışmanın ortasında kalacağımı gayet iyi biliyordum. Göz ucuyla dış kapının önünde duran botlara baktım. Nesta'nınki hâlâ gıcır gıcırdı. Hemen yanında benim botlarım vardı: Ayağıma çok küçük gelen, haşatı çıkmış, sıkıca doladığım bağcıklarla bir arada tutmayı başardığım botlarım.

"Ama o eski püskü pelerinin içinde donuyorum ben," diye sızlandı Elain. "Titremekten öleceğim." İri gözlerini yüzüme dikti, ismimdeki sesli harfleri çekip uzatarak "Lütfen Feeeyreee," dedi. Bu şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım tüm iğrenç mızlanmalarından da iğrençti. Nesta ona çenesini kapatmasını söyleyip cıkcıkladı.

Yarın satılacak postun parasını kimin alacağına dair tartışma kızışmaya başlayınca bağırıp ikisini de susturdum. Kafamı çevirdiğimde babam ağırlığını dengelemek için bir elini masaya dayamış karacayı inceliyordu. O sırada dev kurt postu dikkatini çekti. Hâlâ bir beyefendininki kadar düzgün parmaklarını postun kanlı iç tarafında gezdirdi. Gerildim.

Siyah gözlerini gözlerime dikti. "Feyre," diye mırıldandı. Dudakları gerilmişti. "Peki bunu nereden buldun?"

Aynı sakin, havalı ve iğneleyici tonda, "Geyiği bulduğum yerden," diye cevapladım.

Önce sırtımda asılı duran ok kılıfıyla yayıma, sonra belimdeki tahta saplı av bıçağına baktı. Gözleri sulandı. "Feyre... Bu çok tehlikeli..."

Çenemle postu işaret ederek, "Başka şansım yoktu," dedim. Sesimdeki öfkeyi gizleyememiştim.

Aslında şöyle demek istemiştim: Çoğu zaman evden çıkmaya bile üşeniyorsun. Ben olmasaydım hepimiz açlıktan ölmüştük. Ben olmasaydım *geberip gitmiştik.*

Yeniden, "Feyre," dedikten sonra gözlerini yumdu.

Ablalarımın sesi çıkmıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda Nesta'nın havayı koklayıp yüzünü buruşturduğunu gördüm. Pelerinimi çekiştirdi. "Kendi pisliğine bulanmış domuzlar gibi kokuyorsun. En azından cahil bir köylü

değilmiş gibi yapmayı *denesen?*"

Taşı gediğine oturtuğunu düşünüyordu ama bulaşmadım. Ailemiz feleğin çemberinden geçerken görgü kurallarından ve okuyup yazmaktan çok daha fazlasını hem de çok genç bir yaşta öğrenmiştim. Nesta da bunu yüzüme vurup durmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Parmaklarını örgülü altın kahve saçlarına daldırıp geri geri gitti. "Şu iğrenç elbiseleri çıkar üstünden."

Dilimin ucuna gelen sözleri yutarken kasten oyalandım. Benden üç yaş büyük olmasına rağmen her nasılsa benden genç görünüyordu. Altın sarısı yanakları daima canlı bir pembeyle parlıyordu. "Ocağa odun atıp bir kap su ısıtır mısın?" Ama lafımı bitirdiğim anda odun yığını gözüme takıldı. Sadece beş parça kütük kalmıştı. "Bugün odun keseceğini sanıyordum."

Nesta uzun ve temiz tırnaklarını inceledi. "Odun kesmekten nefret ediyorum. Her defasında elime kıymık batıyor." Siyah kirpiklerinin arasından gözlerini devirdi. Aramızda annemize en çok benzeyen oydu – özellikle de bir şey isteyeceği zaman. "Hem, Feyre," dedi somurtarak, "sen odun kesmekte çok daha iyisin! Benim harcadığım zamanın yarısında işi bitiriyorsun. Ellerin zaten kaba saba olduğu için bu işe çok yatkın."

Dişlerimi sıktım. Bir tartışmaya girmek o anda ihtiyacım olan veya isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden derin bir nefes alıp, "Lütfen," diye rica ettim. "Şafakla birlikte kalkıp odun kes." Tüniğimin üst düğmelerini açtım. "Yoksa buz gibi kahvaltı yapmak zorunda kalacağız."

Kaşlarını çattı. "Yapmayacağım işte!"

Ama ben ablalarımla birlikte uyuduğum küçük odaya

doğru yürümeye başlamıştım bile. Elain usulca Nesta'yı ikna etmek istedi ama cevap olarak bir tıslama aldı. Omzumun üzerinden babama bakıp başımla karacayı işaret ettim. Sesimi yumuşatma zahmetine bile girmeden, "Bıçakları hazırla," dedim. "Birazdan gelirim." Cevap beklemeden kapıyı arkamdan kapattım.

Oda ancak çürük çarık bir elbise dolabıyla demir ağacından yapılmış dev yatağı alacak kadar büyüktü. Eski zenginliğimizin tek kalıntısı olan bu yatağı babam düğün hediyesi olarak anneme almıştı. Biz bu yatakta doğmuştuk ve annem bu yatakta ölmüştü. Artık geçmişte kalan o yıllar boyunca evin her yerine resimler yapmıştım ama bu yatağa asla.

İç çamaşırlarım hariç üzerimdeki her şeyi şifonyerin üzerine fırlattım. Bel vermiş şifonyerin çekmecelerine işlediğim desenlere baktım, kaşlarımı çatarak: Elain'in çekmecesinde, kulpların etrafında, menekşeler ve güller; Nesta'nınkinde yükselen alevler; benimkinde ise gece gökyüzü manzarası – beyaz yerine sarıya boyanmış yıldızlar. Tek bir yorum bile yapmamışlardı. Neden yorum yapmalarını beklemiştim onu da bilmiyorum ya.

Derin bir of çektim. Yatağa yığılmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Akşam yemeğinde et kavurması yedik. Aptalca olduğunu bildiğim halde herkesin küçük bir tabak daha almasına ses çıkarmadım ama önce daha fazlasının yasak olduğunu ilan ettim. Ertesi gün, kalan eti bozulmadan saklamak için işledikten sonra postları birkaç saat boyunca tabaklayarak pazara götürmeye hazır hale getirecektim.

Postlara ilgi duyabilecek birkaç satıcı tanıyordum. Hiçbiri hak ettiğim ücreti vermeye yanaşmayacaktı ama para paraydı sonuçta. Hem başka bir kasabaya gidip daha iyi bir teklif aramaya ne zamanım vardı ne de param.

Çatalın yamuk uçlu dişlerine yapışmış yağ kalıntılarını dilimle sıkıca sıvazlayarak tadını çıkara çıkara emdim. Bu çatal, alacaklılar köşkümüzü yağmalarken babamın hizmetçi odasından kurtarmayı başardığı adi çatal kaşık setine aitti. Sofradaki hiçbir eşya birbirine uymuyordu ama yine de elle yemekten iyiydi. Annemin çeyizlik sofra takımını satalı çok uzun zaman olmuştu.

Annem. Çocuklarına karşı otoriter ve soğuk, eski konutumuzu dolduran soyluların arasında neşeli ve alımlı, tüm içtenliğiyle sevip saydığı tek insanın, yani babamın üzerine titreyen annem. Partileri de babamı sevdiği gibi tüm içtenliğiyle severdi. Hem de o kadar severdi ki içimde yeni yeni filizlenen çizim ve resim yeteneğinin koca bulmamda nasıl bir faydası olabileceğine kafa yormaktan başka hiçbir şey için vakit ayırmazdı bana. Servetimizin un ufak olduğunu görecek kadar yaşasaydı kahrolurdu – babamdan kat kat fazla kahrolurdu. Belki de ölmesi en hayırlısıydı.

Sofradan bir tabak eksilmişti en azından.

Kulübede ondan geriye sadece iki şey kalmıştı: Demir ağacından yatak ve ona verdiğim söz.

Ne zaman ufka baksam, ne zaman arkama bakmadan yürüyüp gitmeyi düşünsem, anneme tam on bir yıl önce eriyip tükendiği o ölüm döşeğinde verdiğim söz aklıma geliyordu. *Hep bir arada kalın ve onlara göz kulak ol.* Peki, demiştim. O kadar gençtim ki neden bunu ablalarımdan

veya babamdan istemediğini soramamıştım. Son nefesini vermeden hemen önce söz vermiştim ve ulu perilerin beş yüzyıl önce verdiği sözle korunan, tanrıların adını bile unuttuğumuz bu sefil dünyada söz kanundu, söz paraydı, söz ellerinize vurulan zincirdi.

Benden söz vermemi istediği için annemden nefret ettiğim zamanlar oluyordu. Belki de yüksek ateşin hezeyanıyla ne istediğinin farkında bile değildi. Belki de yaklaşan ölüm, çocuklarının ve kocasının gerçek doğasını tüm açıklığıyla görmesini sağlamıştı.

Çatalı bıraktım ve ağrıyan bacaklarımı masanın altına uzatarak son odunların üzerinde dans eden zayıf alevleri seyrettim.

Sonra ablalarıma baktım. Nesta her zamanki gibi köylüleri çekiştiriyordu: Görgüsüzlerdi, sosyal incelikten yoksundular, üstlerindeki elbiseleri ipek veya şifon kadar kaliteli kumaştan yapılmış sanıyorlardı ama çaput giydiklerinin farkında değillerdi. Ablalarım servetimiz uçup gittiğinden beri eski arkadaşları tarafından bilerek görmezden geliniyordu. Onlar da ikinci sınıf sosyal tabakaya ait gördükleri genç köylüleri aşağılayarak kendilerini tatmin ediyorlardı.

Sıcak suyla dolu fincanımdan bir yudum aldım; bu aralar çay alacak paramız bile yoktu. Nesta hikâyesini Elain'e anlatmaya devam etti:

"Ben de *ona* dedim ki, 'Bunu bana böyle lakayt bir tavırla sorabileceğinizi düşünüyorsanız bayım, kesinlikle reddediyorum!' *Tomas* ne dedi biliyor musun?" Kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş dinleyen Elain başını sağa sola salladı.

"Tomas Mandray mı?" diye sözünü kestim. "Oduncunun ikinci oğlu?"

Nesta gri–mavi gözlerini kıstı. "Evet," dedikten sonra tekrar Elain'e döndü.

"Ne istiyormuş?" diye sordum ve göz ucuyla babama baktım. Tepki vermedi – dikkat kesilmek şöyle dursun, dinlediğine dair en ufak bir işaret bile yoktu. Artık hangi buğulu anıya kapılıp gittiyse, suratında tatlı bir gülümsemeyle sevgili Elain'ine, babasıyla konuşmaya tenezzül eden tek kızına bakıyordu.

"Onunla evlenmek istiyormuş," dedi Elain, hülyalı bir edayla. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Nesta başını yana eğerek baktı. Aynı hareketi yapan yırtıcı hayvanlar görmüştüm. Bazen düşünüyordum da kaybettiğimiz sosyal statüye bu kadar kafasını takmasaydı, sahip olduğu bu çelik irade sayesinde daha kolay hayatta kalır, hatta daha iyi şartlarda yaşardık. "Bir sorun mu var *Feyre?*" Adımı küfreder gibi savurunca dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem ağrıdı.

Babam sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Nesta'nın sataşmalarına karşılık vermenin aptalca olduğunu bildiğim halde kendimi tutamadım: "Bizim için odun kesemiyorsun ama *oduncunun* oğluyla evlenmek istiyorsun, öyle mi?"

Nesta omuzlarını dikleştirdi. "Hayatta en çok istediğin şeyin bizi evden postalamak olduğunu sanıyordum. Benimle Elain'i baş göz etmek ve muhteşem resim şaheserlerin için yeterli zaman yaratmak istemiyor musun?" Masanın kenarına yaptığım yüksükotu çiçeği resmine küçümseyerek baktı. Renkler çok koyu ve fazla maviy-

di, çiçeklerin içinde beyaz benekler yoktu, çünkü beyaz boyam yoktu. Elimdekilerle yetinmek zorunda kaldığım halde böyle kalıcı ve kusurlu bir iş çıkardığım için kahrımdan ölüyordum.

Resmi elimle kapatma isteğimi bastırdım. Belki yarın tümüyle kazıyıp atardım masadan. "İnan bana," dedim Nesta'ya, "sana layık olan biriyle evlenmek istediğin gün, seni adamın evine kendi ellerimle götürüp teslim ederim. Ama Tomas'la evlenmeyeceksin."

Nesta burnundan solumaya başlamıştı. "Hiçbir şey yapamazsın. Clare Beddor bu öğleden sonra bana çıtlattı: Tomas bugün yarın bana evlenme teklif *edecekmiş*. Artık bu rezil yemekleri yemek zorunda kalmayacağım." Dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle ekledi: "Hiç olmazsa çaresizlikten Isaac Hale ile samanlık köşelerinde hayvanlar gibi çiftleşmek zorunda kalmayacağım."

Babam utancından yüzünü ateşin yanındaki kanepesine dönüp öksürdü. Korktuğu için mi, yoksa suçluluk duygusundan mı bilmiyorum, ağzını açıp Nesta'ya iki çift laf etmezdi ve görünüşe göre şimdi de hiç niyeti yoktu, hem de Isaac'i ilk kez duymasına rağmen.

Avuç içlerimi masaya bastırıp Nesta'ya dik dik baktım. Elain, tırnaklarımın arasındaki kir ve kanın sıçrayıp kendi porselen cildine bulaşmasından korkuyormuş gibi, elini masadan çekti. "Tomas'ın ailesinin durumu bizden farklı değil," dedim. Homurdanmadan konuşmaya gayret ediyordum. "Sen onlar için fazladan bir boğaz olacaksın. Tomas bunu bilmiyorsa bile ailesi bilmek zorunda."

Oysa Tomas biliyordu. Daha önce bir kez ormanda karşılaşmıştık. Bir çift tavşanın peşinde koşarken beni

fark edince durmuştu. Gözlerinde parlayan kadın açlığını görmüştüm. Hiç insan öldürmemiştim ama o gün belimdeki avcı bıçağı bana ağır gelmişti. O günden sonra hep ondan uzak durmuştum.

"Çeyiz alacak paramız yok," diye devam ettim. Sert bir tonlamayla konuşsam da sesim sakindi. "İkiniz için de." Nesta gitmek istiyorsa keyfi bilirdi. Bana göre hava hoştu. Resim yapmama imkân verecek sessiz bir ev, yeterli yiyecek ve yeterli zaman anlamına gelen o görkemli ve huzurlu geleceğe bir adım yaklaşmış olurdum. Ama ablalarımı yakamdan düşürecek herhangi bir talipliye vaat edebileceğimiz bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

"Biz birbirimize âşığız," diye ilan etti Nesta. Elain başını sallayarak onay verdi. Gülmemek için kendimi zor tuttum: Aristokratların peşinden koşarlarken hangi ara köylülere göz kırpmaya başlamıştı bunlar?

Bakışlarımı mümkün olduğunca kaçırmamaya çalışarak, "Aşk karın doyurmuyor," diye karşılık verdim.

Nesta yumruk yemiş gibi sıçradı. "Beni kıskanıyorsun. Isaac'in güzel bir çeyiz karşılığında Greenfield köyünden bir kızla evleneceğini duydum."

Ben de duymuştum: Son buluşmamızda ballandıra ballandıra anlatmıştı. Öfkemi içime gömerek, "Kıskançlık mı?" dedim usulca. "Onlara verebileceğimiz hiçbir şey yok. Çeyizi bırak, bir koyun bile yok. Tomas evlenmeyi istiyorsa... Senin bir yük olduğunu kabul etmeli."

"Sen ne anlarsın ki?" diye hırladı Nesta. "Gece gündüz herkese emirler yağdıran küstah yarı vahşinin tekisin. Devam et bakalım ama bir gün... Bir gün seni kimse hatırlamayacak Feyre, kimse senin var olduğunu bile

hatırlamayacak." Öfkeyle kalkıp gitti. Elain de acısını paylaşmak için peşinden seğirtti. Yatak odası kapısını arkalarından öyle bir çarptılar ki masadaki tabaklar zangırdadı.

Bu sözleri daha önce de duymuştum. O zaman nasıl irkildiğimi gördüğü için şimdi tekrar etmişti. Aynı kelimelerdi ama yine de can yakıyordu.

Kırık dökük fincanımdan büyük bir yudum aldım. Babam kıpırdanınca oturduğu tahta sıra gıcırdadı. Bir yudum daha aldıktan sonra, "Ona biraz akıl versen iyi olur," dedim.

Babam masanın üstündeki bir yanık izini inceledi. "Ne diyebilirim ki? İşin içinde aşk varsa..."

"Bu aşk *olamaz*. En azından Tomas ve o berbat ailesi için. O çocuğun köyde ne halde dolaştığını gördüm. Nesta'dan istediği tek şey var ve bu da onun *sevgisi* değil..."

"Ekmek ve et kadar umuda da ihtiyacımız var," diye sözümü kesti. Bakışlarında nadiren rastladığım bir canlılık vardı. "Umuda ihtiyacımız var, yoksa dayanamayız. Bırak umut etmeye devam etsin Feyre. Bırak daha iyi bir yaşam hayal etsin. Daha iyi bir dünya."

Yumruklarımı sıkarak masadan kalktım ama iki odalı kulübede kaçacak yer yoktu. Masanın kenarındaki soluk yüksükotu resmine baktım. Dış çiçekler çoktan ufalanmış ve silikleşmiş, sapın alt bölümü tamamen silinmişti. Birkaç yıl içinde tümüyle kaybolup gidecekti. Burada bir resim olduğuna dair hiçbir iz kalmayacaktı. Burada benim yaşadığıma dair hiçbir iz kalmayacaktı.

Başımı kaldırıp babama baktığımda gözlerimden ateş fışkırıyordu. "Öyle bir dünya yok."

3. BÖLÜM

Çiğnenmiş karla kaplı köy yolu gelip geçen at arabalarının bıraktığı kahve ve siyah lekelerle doluydu. Elain ile Nesta cık cık edip yüzlerini ekşiterek ve bilhassa mide bulandırıcı olan pisliklere basmaktan kaçınarak yürüyorlardı. Neden benimle geldiklerini biliyordum – postları çantama tıktığımı görmüşler ve hemen pelerinlerini kapmışlardı.

Onlarla çene çalmak zorunda kalmıyordum, çünkü dün geceden beri lütfedip benimle konuşmuyorlardı. Nesta buna rağmen şafakla birlikte kalkıp odun kesmişti. Muhtemelen bugün pazarda postları satıp hiçbir şey almadan eve döneceğimi anlamıştı. Karla kaplı arazilerden harap köyümüze dek uzanan ıssız yol boyunca peşimden geldiler.

Köyün sıradan ve donuk taş evleri, karın kasveti altında daha korkutucu görünüyordu. Ama pazar vardı bugün, yani kasaba merkezindeki küçük meydan satıcıların hareketli bir sabaha getirdikleriyle dolup taşacaktı.

Sıcak yemeklerin rüzgâra karışan kokusu birkaç sokak öteden burnumuza kadar geliyordu. Belleğimin bir kenarından çekiştiren, kendine çağıran baharat kokuları. Elain arkamdan bir inilti kopardı. Baharat, tuz, şeker – az bulunan, köyün büyük bölümü için satın alınması imkânsız ürünler.

Eğer pazarda işler yolunda giderse belki tatlı bir şeyler alacak kadar paramız olurdu. Bunu diğerlerine söylemek için ağzımı açtım ama köşeyi döner dönmez zınk diye durduğumuz için neredeyse birbirimize çarpacaktık.

"Ölümsüz Işık sizi aydınlatsın, kardeşlerim!" Soluk cüppeli genç bir kadın tam önümüzde dikiliyordu.

Nesta ve Elain yine cıkcıkladılar, ben ise feryat etmemek için kendimi zor tuttum. Harika. Herkese yapışıp rahatsızlık veren Kutsalın Çocuklarına kasaba pazarında denk gelmek tam da istediğim şeydi. Köyün yaşlıları genellikle en fazla birkaç saat kalmalarına izin veriyorlardı ama hâlâ ulu perilere tapan bu fanatik aptal sürüsü insanları huzursuz ediyordu. *Beni* huzursuz ediyordu. Ulu periler bir zamanlar hükümdarlarımızdı, tanrılarımız değil. Üstelik, kesinlikle iyi yürekli oldukları söylenemezdi.

Genç kadın ay beyazı ellerini iki yana kaldırarak bizi selamlarken bileklerindeki *hakiki* gümüş ziller şıngırdadı. "Kutsalın Kelamı'nı dinlemek için bir dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Nesta alaycı şekilde, "Hayır," dedikten sonra yürümesi için Elain'i dürttü ve kadının açık kollarına aldırmadan yoluna devam etti: "Ayıramayız."

Kadının örgüsüz siyah saçları sabah ışığında parlıyor, şirin bir edayla gülümserken yüzünden canlılık ve

tazelik akıyordu. Arkasında beş mürit daha vardı: Genç kadınlar ve erkekler, makas yüzü görmemiş uzun saçlar, kafalayabilecekleri genç köylüler bulmak için pazardaki herkesi tarayan gözler. "Sadece bir dakikanızı alır," dedi kadın, Nesta'nın yolunu keserek.

Nesta'nın genç müride tahtsız bir kraliçe misali tepeden bakarak omuzlarını dikleştirmesi, sonra da dosdoğru yürümeye devam etmesi –gerçekten– çok etkileyiciydi. "Bu bağnaz saçmalıklarınızı anlatacak başka enayiler bulun. Buradan size iş çıkmaz."

Kadın geri çekilirken kahverengi gözlerinden bir karaltı geçti. Korkumu dizginledim. Onlarla başa çıkmanın en iyi yolu bu değildi muhtemelen, çünkü tahrik edildiklerinde tam bir baş belasına dönüşebilirlerdi.

Nesta üzerindeki mantonun kolunu yukarıya sıyırıp bileğindeki demir bilekliği gösterdi. Elain'de de aynısından vardı; yıllar önce aynı takıcıdan almışlardı. Müridin nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Bunu görüyor musun?" diye tısladı Nesta ileri doğru bir adım atarak. Mürit geriledi. "*Bunu* takmalıydın bileğine. O canavar perileri cezbeden gümüş zilleri değil."

"Ne *cüretle* o rezil şeyi takarsın. Bu ölümsüz dostlarımıza hakarettir..."

"Vaazını başka kasabaya sakla," diye diklendi Nesta.

Kol kola girmiş tombul ve sevimli iki çiftçi hanımı yanımızdan geçerek pazara gidiyordu. Müritlere yaklaşınca yüzlerini aynı iğrenme ifadesiyle buruşturdular. Birisi önümüzde duran kadına, "*Peri sevici fahişe*," diye laf attı. Aynı fikirdeydim.

Müritler bir şey demedi. Öteki köylü kadın –boynunda

en kalınından hasır demir kolye taşıyacak kadar varlıklıydı– gözlerini kıstı, üstdudağını dişlerinden ayırıp büzdü. "Siz salaklar o canavarların yüzyıllar boyunca bize neler çektirdiğini bilmiyor musunuz? Yanlarına kâr kaldığı için hâlâ sırf spor olsun diye neler yaptıklarını? Perilerin elinden gelecek bir ölümü hak ediyorsunuz. Hepiniz aptalsınız, hepiniz fahişesiniz."

Kadınlar yollarına devam ederken, Nesta başını sallayarak onların söylediklerine hak verdi. Hâlâ önümüzden çekilmeyen kadına döndük; Elain bile öfkeyle kaşlarını çattı.

Yüzüne yeniden bir huzur ifadesi yerleşen kadın derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti: "Ben de böyle cehalet içinde yaşıyordum, ta ki Kutsalın Kelamı'nı duyana dek. Buraya çok benzeyen bir köyde büyüdüm – kasvetli ve sıkıcı. Bir ay kadar önce kuzenimin bir kız arkadaşını Prythian'a sunmak için sınıra gönderdik ama onu geri göndermediler. Artık ulu perilerin gelini olarak zenginlik ve rahat içinde yaşıyor. Siz de böyle olabilirsiniz. Eğer bir dakikanızı ayırıp..."

"Büyük ihtimalle onu yemişlerdir," dedi Nesta. "Bu yüzden dönmemiştir."

Belki ölmekten beter olmuştur, diye düşündüm, eğer ulu periler gerçekten Prythian'a insan sokmaya başlamışlarsa... Prythian'a tek başlarına hükmeden, insan görünüşlü, zalim ulu perilerle hiç karşılaşmamıştım; ya da kendi topraklarında yaşayan, pulları, kanatları ve çırpı gibi kollarıyla sizi yol iz geçmez bir gölün derinlerine sürükleyebilen sıradan perilerle. Hangisiyle yüz yüze gelmek daha kötü olurdu, bilmiyordum.

Müridin yüzü gerildi. "Cömert efendilerimiz bize asla

zarar vermez. Prythian huzur ve bolluk diyarıdır. Sizi ilgilerine mazhar kıldıklarında, onların arasında yaşamaktan çok memnun kalırsınız."

Elain bir bize, bir ilerideki pazara bakıyordu – bir de etrafımızda birikip bizi izleyen insanlara. Gitme vakti gelmişti.

Nesta bir şey söylemek için ağzını açtı ama aralarına girip kızın soluk mavi cüppesini, gümüş takılarını, cildinin mükemmel temizliğini iyice süzdüm. En ufak bir iz veya leke yoktu. "Akıntıya karşı kürek çekiyorsun," dedim.

Yüzü mutlulukla parladı. "İyi bir sebebim var."

"Hayır, yok," diye karşılık verdikten sonra Nesta'yı yavaşça itekleyip yürümesini sağladım.

Kalabalık pazar meydanına doğru uzun adımlarla yürürken müritlerin hâlâ bize baktıklarını hissedebiliyordum ama ardıma bakmadım. Çok geçmeden vaaz vermek için başka bir kasabaya giderlerdi. Köye dönerken onlarla karşılaşmamak için uzun yolu kullanmak zorunda kalacaktık. Yeterince uzaklaştığımızda kafamı çevirip ablalarıma baktım. Elain'in yüzündeki tedirginlik aynen duruyordu ama Nesta dudaklarını sıkmıştı, gözlerinden ateş çıkıyordu. Geri dönüp kızla kavgaya tutuşur mu acaba, diye düşündüm.

Benim sorunum değildi, özellikle de şimdi. "Sizinle bir saat sonra burada buluşurum," dedim ve peşime takılmalarına fırsat vermeden meydandaki kalabalığa karıştım.

Pazardaki üç alıcı adayını gözden geçirmek on dakikamı aldı. İkisi sürekli iş yaptığım tiplerdi: Kırışık yüzlü ayakkabı tamircisi ve komşu kasabadan pazara gelen

keskin bakışlı tuhafiyeci. Bir de meçhul bir yabancı vardı: Bozuk meydan çeşmesinin kenarına ilişmiş, arabası veya tezgâhı olmamasına rağmen ilgi çekmeyi başaran, dağ gibi bir kadın. Taşıdığı yaralar ve silahlar mesleğini ele veriyordu: Paralı asker.

Ayakkabı tamircisiyle tuhafiyecinin bakışlarını üstümde hissediyordum. Sırtımdaki çantayı fark etmişlerdi ama ilgilenmiyormuş gibi yapıyorlardı. Demek öyle. O zaman alın benden de o kadar.

Paralı askere yanaştım. Gür ve siyah saçları küt kesimliydi. Granitten oyulmuş gibi duran esmer bir yüzü vardı ve yaklaştığımı görünce gözlerini kıstı. Ne ilginç gözlerdi onlar – siyahın tek tonu değil, bir sürü tonu ve bu tonlar arasında parıldayan belli belirsiz bir kahverengi... Beni renk–ışık–şekil formunda düşünmeye iten içgüdülerimi bastırdım, çünkü şu anda zihin oyunlarının hiç sırası değildi. Omuzlarımı geriye atıp yaklaşırken, kadın potansiyel bir tehdit mi yoksa işveren mi olduğumu anlamaya çalışıyordu. Üzerindeki silahlar –pırıl pırıl ve ölümcül silahlar– yüzünden yutkunma ihtiyacı hissettim. Ve aramızda en az iki adım bırakma ihtiyacı.

"Mal karşılığında çalışmıyorum," dedi. Daha önce hiç duymadığım bir şivesi vardı. "Sadece para kabul ederim."

Gelip geçen birkaç köylü aramızdaki sohbetle fazla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı, özellikle de ben, "O zaman böyle bir yerde hiç şansın yok," diye cevap verince.

Oturduğu halde heybetli görünüyordu. "Senin benimle ne işin olabilir ki küçük kız?"

Yirmi beş, haydi taş çatlasın otuz yaşındaydı ama kat

kat kesilmiş saçlarım ve açlıktan çiroza dönmüş vücudum yüzünden ona küçük bir kız çocuğu gibi görünüyor olmalıydım. "Satılık kurt ve karaca postlarım var. Belki ilgilenirsin diye düşündüm."

"Çaldın mı?"

"Hayır." Dik dik baktı ama gözlerimi kaçırmadım. "Kendim avladım. Yemin ederim."

Kara gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. "Nasıl." Soru değildi, buyruktu. Sanki daha önce yeminleri kutsal saymayan ve sözleri senet kabul etmeyen birilerine rastlamıştı. Ve sanki bu yüzden onları cezalandırmıştı.

Hayvanları nasıl vurup indirdiğimi anlattım. Bitirdiğimde çantamı işaret etti. "Göster bakalım." Özenle katlanmış postları çıkardım. "Kurdun boyutları hakkında yalan söylemiyormuşsun," diye mırıldandı. "Yine de periye benzemiyor." Ellerini postların üstünde ve altında gezdirerek uzman gözüyle inceledikten sonra bir fiyat söyledi.

Şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırdım ama peşinden gelen göz kırpma dürtüsünü bastırdım. Çok para teklif ediyordu – haddinden fazla.

Bakışlarını arkama kaydırdı. "Sanırım karşıdan bizi seyreden şu kızlar senin kardeşlerin. Aynı pirinç sarısı saçlar ve aynı aç duruş." Sahiden de bizimkiler çaktırmadan bir şeyler duyabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Acımana ihtiyacım yok."

"Ama parama var ve diğer tüccarlar sabahtan beri malları ucuza kapatıyor. Çünkü meydanın öte yanındaki şu dana gözlü yobazlar yüzünden herkesin dikkati dağı-

nık." Başıyla Kutsalın Çocuklarını işaret etti: Müritler yürümeye çalışan herkesin önüne atlayarak zillerini şıngırdatmaya devam ediyordu.

Paralı askere döndüğümde yüzünde belli belirsiz gülümseme vardı. "Sana kalmış, küçük kız."

"Neden fazla ödüyorsun?"

Omuz silkti. "Bir zamanlar, paraya en çok ihtiyaç duyduğumuz bir anda, birisi benim için aynı şeyi yapmıştı. Borcumu geri ödüyormuşum gibi düşün."

Söylediklerini tartarak ona baktım. "Babamın tahta oymaları var. Onları da verirsem adil bir alışveriş olur."

"Seyahat ederken üzerimde ağırlık yaparlar, istemem. Oysa bunlar..." elindeki postları tıpışladı, "beni avlanma zahmetinden kurtaracaklar."

Başımı eğip razı oldum. Kalın paltosunun cebindeki para kesesine uzanırken yanaklarımı ateş bastı. Şıkırtıdan anlayabildiğim kadarıyla muhtemelen altın, en azından gümüş doluydu, hem de ağzına kadar. Bizim bölgemizde paralı askerlere iyi para ödeniyordu.

Bölgemiz Prythian duvarını kontrol etmek için kalıcı ordu besleyemeyecek kadar küçük ve fakirdi. Bu yüzden köylülerin beş yüzyıl önce kabul edilen Anlaşma'nın gücünden başka dayanakları yoktu. Sadece soylular, ölümsüzler diyarına sınır olan topraklarını korumak için bu kadın gibi kiralık kılıçları kullanabiliyordu. Aslında sahte bir güvenlik avuntusuydu, tıpkı kulübemizin eşiğindeki işaretler gibi. Hepimiz, yüreğimizin derinliklerinde, perilere karşı yapılabilecek hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Hangi sınıfa veya mevkiye ait olursak olalım, doğduğumuz andan itibaren, beşiklerimizde sallanırken

söylenen ninnilerden ve okul bahçesinde söylediğimiz ilahilerden öğreniyorduk. Ben veya ablalarım hiç şahit olmasak da bir ulu peri kemiklerinizi yüz metre öteden toza çevirebilirdi.

Her şeye rağmen olur da onlarla karşılaşırsak bir şeylerin –artık ne olursa– işe yarayabileceğine inanmaya çalışıyorduk. Pazarda bu korkuya cevap veren iki tezgâh vardı: Muskalar, incik boncuklar, sihirler ve demir parçaları satıyorlardı. Satın almaya param yetmezdi ama zaten işe yarasalar bile tüm yapabildikleri kendimizi toparlayacak birkaç dakika kazandırmaktan ibaretti. Kaçmak faydasızdı; savaşmak da. Ama Nesta ve Elain ne zaman kulübeden çıksalar demir bileklikleri takmaya devam ediyorlardı. Isaac bile sürekli gömlek kolunun altında sakladığı bir demir kollukla dolaşıyordu. Bir keresinde bana da bir tane almayı teklif etmişti ama kabul etmemiştim. Fazla kişiseldi, bir şeylerin karşılığıymış gibi... ve fazla kalıcı, birbirimizin nesi olduğumuzu ve olmadığımızı sürekli hatırlatacak kadar kalıcı.

Paralı asker paraları açık avcuma bıraktı. Hemen cebime tıkıştırdım; değirmen taşı gibi ağırlık yapıyorlardı. Ablalarımın parayı fark etmemiş olma ihtimali yoktu – bir de bir kısmını onlara vermem için beni nasıl ikna edeceklerini düşünmeye başlamamış olmaları ihtimali.

"Teşekkür ederim," dedim paralı askere. Ablalarım cesedin başına üşüşen akbabalar misali sinsi sinsi yaklaşırlarken sesimdeki sıkıntıyı gizlemeye çalışmış ama başaramıştım.

Paralı asker kurt postunu sıvazladı. "Mademki avcısın, o zaman sana bir avcı tavsiyesi..."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sakın ormanın derinliklerine gitme. Yerinde olsam dün gittiğin yerin yakınına bile yaklaşmazdım. Yoksa bu boyutlardaki bir kurt başına gelebilecek en hafif sorun olur. Duvardan geçip gelen şeyler hakkında duyduğum hikâyeler gün geçtikçe artıyor."

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu. "Sence... sence saldıracaklar mı?" Eğer söylenenler doğruysa, ailemi bu sefil ve nemli bölgeden çıkarıp güneye götürmenin bir yolunu bulmalıydım, dünyamızı ikiye ayıran görünmez duvardan çok uzaklara. Onlar duvarı aşıp gelmeden önce.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce ve bir milenyum boyunca, ulu peri derebeylerinin kölesiydik. Bir zamanlar kanımızla ve terimizle onlar için gittikçe genişleyen muhteşem uygarlıklar inşa etmiş, kana susamış tanrıları için tapınaklar yapmıştık. Ve bir zamanlar her diyarda ve her bölgede isyan başlatmıştık. Savaş o kadar kanlı, o kadar yıkıcı olmuştu ki ancak altı ölümlü kraliçe hayatını kaybettikten sonra iki taraftan akan kanı durduran Anlaşma yapılabilmiş ve duvar inşa edilmişti: Dünyamızın kuzeyi, büyülerini de alıp çekilmeleri için ulu perilere bırakılmıştı; güneyi ise sonsuza dek dünyadan tırnaklarıyla bir yaşam kazımaya mahkûm edilen biz ezik ölümlülere.

"Ulu perilerin ne düşündüğünü kimse bilmiyor," diye cevapladı taş suratlı paralı asker. "Yüce Lordların canavarları tasmalarından mı kurtuluyor, yoksa bunlar bilinçli saldırılar mı bilmiyoruz. Son elli yıldır işlerin daha kötüye gittiğinden bahseden bir asilzadenin korumalığını yapmıştım. İki hafta önce güneye giden bir tekneye atladı ve aklım varsa benim de gitmemi söyledi. Denize açılma-

dan hemen önce bir itirafta bulundu: Bir arkadaşından gelen mesaja göre gecenin köründe bir sürü martaks duvarı geçip adamın köyünün yarısını yok etmiş."

"Martaks?" diye fısıldadım. Çeşitli peri türleri olduğunu, hayvan türleri kadar farklı olduklarını duymuştum ama sadece birkaçının ismini biliyordum.

Paralı askerin gece kadar siyah gözleri parladı. "Ayı kadar büyük vücut, aslan kafası gibi kafa ve köpekbalığı dişlerinden daha keskin üç sıra diş. Ve bu özelliklerin vaat ettiğinden daha tehlikeli. Asilzadenin demesine göre insanları lime lime doğrayıp bırakmışlar."

Midem bulandı. Arkamızda duran ablalarım öyle çıtkırıldım görünüyorlardı ve soluk tenleri öyle nazik ve yumuşaktı ki. Martaks gibi bir şey karşısında en ufak bir şansımız yoktu. Şu Kutsalın Çocukları gerçekten aptaldı: Bağnaz aptal sürüsü.

"Yani bu saldırıların ne anlama geldiğini bilmiyoruz," diye devam etti paralı asker. "Ama benim için daha fazla iş, senin için de duvardan uzak durman gerektiği anlamına geliyor. Hele ulu perilerden veya –daha beteri– Yüce Lordlardan birisi çıkagelirse, işte o zaman vay halimize. Martakslar onların yanında küçük köpekler gibi kalır."

Kadının soğuktan çatlamış yaralı ellerini inceledim. "Hiç başka tür perilere rastladın mı?"

Gözlerini yumdu. "Bilmek istemezsin küçük kız ama kahvaltıda yediklerini dışarı çıkarmak istiyorsan o başka."

Zaten hasta gibiydim – hasta ve gergin. "Martakslardan daha mı ölümcül?" diye sormaya cesaret edebildim.

Paltosunun kolunu yukarı çekti ve bronzlaşmış kaslı kolundaki korkunç, boğumlu yaraları gösterdi. Yaraların

kavisleri birbirine çok benziyordu. "Martaks kadar büyük ve güçlü değildi ama ısırığı zehirliydi. İki ay boyunca yataktan kalkamadım ve yürüyecek kadar güç toplamak dört ayımı aldı." Pantolonunu yukarı sıyırdı. Korkunç görüntüsü yüzünden karnıma ağrı saplandı ama yine de çok güzel diye düşünmeden edemedim. Bronzlaşmış derinin altındaki damarlar siyah, hatta simsiyahtı ve örümcek ağı gibi, don tutmuş sudaki çatlaklar gibi yayılıyorlardı. "Şifacı bunun için yapılacak hiçbir şey olmadığını söyledi. Zehir hâlâ bacaklarımdayken yürüyebildiğim için şanslıyım. Bakarsın bir gün beni öldürür ya da sakat bırakır. Ama hiç olmazsa şunu bilerek ölürüm: O beni öldürmeden önce ben onu öldürdüm."

Pantolonunun paçasını indirirken damarlarımdaki kan donmuştu sanki. Meydandakiler bunu görmüşse bile kimse ağzını açmaya cesaret edememişti – ya da gelip yakından bakmaya. Bir gün için bu kadarı bana yeterdi. Söyledikleri ve gösterdikleri karşısında güçlükle ayakta durarak geriye bir adım attım. "Uyarıların için teşekkür ederim."

Dikkatini yine arkama vererek muzipçe gülümsedi. "İyi şanslar."

O sırada güçsüz bir el kolumdan yakalayıp beni geriye sürükledi. Bakmadan önce bile Nesta olduğunu anlamıştım.

"Bu tipler tehlikelidir," diye fısıldadı Nesta. Beni paralı askerin yanından uzaklaştırmaya devam ederken tırnakları koluma batıyordu. "Bir daha onlara yaklaşayım deme."

Önce ona, sonra da yüzü sapsarı kesilmiş Elain'e baktım. "Bilmem gereken bir şey mi var?" diye usulca sordum. Nesta'nın herhangi bir konuda beni en son ne zaman

uyardığını hatırlamıyordum; gerçekten koruyup kollama zahmetine girdiği tek kişi Elain'di.

"Bunlar zalimdir. Gözüne kestirdikleri her kuruşu alırlar ve bunun için güç kullanmaktan çekinmezler."

Hâlâ yeni postlarını inceleyen paralı askere baktım. "Yoksa sizi soydu mu?"

"O değil," diye mırıldandı Elain. "Başka biriydi. Üzerimizden sadece birkaç bozukluk çıkınca adam deliye döndü."

"Neden şikâyet etmediniz ya da bana haber vermediniz?"

"Ne yapardın?" diye sordu Nesta alaycı bir ifadeyle. "Okunla ona meydan mı okurdun? Hem şikâyet etsek bile kasaba denilen bu bok çukurunda bizi takan olur muydu sence?"

"Senin şu Tomas Mandray'ına söyleseydin ya," dedim kayıtsızca.

Nesta'nın gözleri öfkeyle parladı ama arkamdaki bir hareket dikkatini çekince, şirinlikle gülümseme çabası olduğunu tahmin ettiğim bir ifade belirdi yüzünde; muhtemelen cebimde taşıdığım paralar aklına gelmişti. "Arkadaşın seni bekliyor."

Arkama döndüm. Sahiden de Isaac meydanın karşısındaki bir evin duvarına yaslanıp kollarını kavuşturmuş, bizi seyrediyordu. Köydeki tek hali vakti yerinde çiftçinin en büyük oğlu olmasına rağmen kış yüzünden zayıflamıştı ve kumral saçları darmadağınıktı. Nispeten yakışıklı, tatlı dilli ve ketum biriydi ama bu özelliklerinin arkasında bizi birbirimize çeken, yaşamlarımızın ne kadar berbat olduğunu ve daima böyle olacağını bize hatırlatan karanlık bir yanı vardı.

Aslında birbirimizi yıllardır –ailem köyle taşındığından beri– sadece uzaktan tanıyorduk ama bir öğle vakti anayolda karşılaşıp birlikte yürüyene dek aklımda yer etmemişti. O gün sadece pazara götürdüğü yumurtalardan konuştuk. Taşıdığı sepetteki renk cümbüşüne hayran kalmıştım: Kahverengiler, bronzlar, uçuk maviler, yeşiller. Sade, sessiz ve biraz tuhaftı ama beni kulübeme kadar bıraktığında kendimi eskisi kadar yalnız hissetmiyordum. Bir hafta sonu onu köhne ahıra götürdüm.

İlk sevgilim o oldu ve iki yıldır başka hiç kimseyle birlikte olmadım. Bazen bir hafta boyunca her gece buluşurduk, bazen de birbirimizi görmeden bir ay geçirirdik. Her buluşmamız birbirinin aynıydı: Üstümüzdekileri alelacele çıkarıp nefeslerimizi, dillerimizi, dişlerimizi birleştirirdik. Arada sırada konuşurduk; aslında daha çok *o* konuşur, babasının omuzlarına yüklediği baskıdan ve yükten bahsederdi. Ama çoğunlukla tüm o zaman boyunca tek kelime etmezdik. Sevişmelerimizin ustaca olduğunu söyleyemem ama yine de kendimizi bırakır, rahatlar ve az da olsa egomuzu tatmin ederdik.

Aramızda aşk –ya da en azından insanların aşktan bahsederken anlattıkları şeyler– yoktu ve hiç olmayacaktı ama yine de yakında evleneceğini söylediğinde içimden bir parça kopmuştu. Her şeye rağmen, evlendikten sonra beni görmeye devam etmesini isteyecek kadar çaresiz değildim.

Isaac tanıdık bir ifadeyle kafasını eğdi ve salına salına yola koyuldu: Kasabadan çıkıp eski ahıra gidecek ve orada bekleyecekti. Aramızdaki ilişkinin göze batmaması için çok uğraştığımız söylenemezdi ama fazla ayan beyan olmasın diye gerekli önlemleri de alıyorduk.

Nesta kollarını kavuşturup cık cık etti. "Umarım korunmayı ihmal etmiyorsunuzdur."

"Endişeleniyormuş gibi yapmak için biraz geç kaldın," dedim. Ama dikkat ediyorduk. Param olmadığı için doğum kontrol içeceğini Isaac alıp getiriyordu. Yoksa ona dokunmayacağımı biliyordu. Cebime uzanıp bir yirmilik bakır çıkardım. Elain nefesini tuttu. Parayı onun eline sıkıştırıp ikisinin de yüzüne bakma zahmetine bile girmeden, "Evde görüşürüz," dedim.

Av etiyle doyduğumuz akşam yemeğinin ardından, uykudan önceki sakin zamanı değerlendirmek için ateşin başında toplandığımız sırada, ablalarımın kendi aralarında konuşup gülüşmelerini seyrediyordum. Verdiğim parayı dibine kadar harcamışlardı ama Elain'in babama aldığı oyma keskisi hariç neye harcadıklarını bilmiyordum. Bir gece önce huysuzluk çıkardıkları pelerin ve bot çok pahalı olmalıydı. Ama Nesta ben söylemeden çıkıp ikinci kez odun kesince, onlara kızamadım. Hiç olmazsa dönüş yolunda Kutsalın Çocuklarına rastlamamışlardı ya, buna da şükür.

Sopasını boğumlu dizine dayayan babam sandalyesinde uyukluyordu. Tomas Mandray meselesini Nesta'yla konuşmanın tam zamanıydı. Ona döndüm, konuşmak için ağzımı açtım.

Tam o anda kulakları sağır eden bir kükreme sesi geldi ve içeriye kar taneleri savrulurken ablalarım çığlık çığlığa bağrıştılar: Kapıda hırlayan kocaman bir canavar duruyordu.

4.
BÖLÜM

Av bıçağımı hangi ara elime aldığımı hatırlayamadım. İlk birkaç saniye içinde algılayabildiklerim, altın renkli tüyleri olan devasa bir canavarın hırlamaları, ablalarımın çığlıkları, evin içine hücum eden şiddetli soğuk ve babamın dehşete kapılmış yüzünden ibaretti.

Martaks olmadığını fark ettim ama sevincim kursağımda kaldı. Canavar at kadar büyüktü ve aslana benzeyen bedeninin aksine kurt başlıydı. Başının iki yanından çıkan kıvrımlı, Kanada geyiğininkine benzer boynuzlarına bir anlam veremedim. İster aslan olsun, ister tazı ya da Kanada geyiği, kesin olan bir şey varsa, kara pençelerinden dışarıya fırlamış hançerleri andıran tırnaklarının ve sarı dişlerinin fazlasıyla ölümcül olduğuydu.

Ormanda tek başıma olsaydım korkunun beni yutmasına izin verebilir, dizlerimin üstüne çöküp temiz ve çabuk bir ölüm için gözyaşı dökebilirdim. Ama burada, her ne kadar kalbim kulaklarımda güm güm atsa da korkuya

yer yoktu. Tam ablalarımın önüne geçip onlara kalkan olmuştum ki yaratık arka ayakları üzerinde dikildi ve sivri dişli ağzını açıp haykırdı: *"KATİLLER!"*

Ama benim beynimde başka bir kelime yankılandı: *Peri.*

Eşikteki saçma işaretler, yolunun üzerindeki örümcek ağları kadar faydasızdı. Paralı askere o periyi nasıl öldürdüğünü sormalıydım. Derken, yaratığın kalın ensesi gözüme takıldı: Bıçağımı saplamak için ideal bir yere benziyordu.

Cesaretimi toplayıp arkama baktım. Ablalarım sırtlarını ocağın duvarına dayamış çığlık atıyordu. Babam ise onların önünde yere çömelmişti. Savunmam gereken başka bir beden daha. Anlamsızca, masayı aramızda tutmaya dikkat ederek periye doğru bir adım attım. Ellerimin titremesini engellemeye çalışıyordum. Yayım ve oklarım odanın karşı tarafındaydı, yani canavarın arkasında. Üvez oka ulaşmak için çevresinden dolaşmam gerekiyordu. Ayrıca, onu atacak kadar zaman yaratmam...

"KATİLLER!" diye kükredi canavar yeniden, yelesini kabartarak.

"Lü–lütfen," diye geveledi babam. Yanıma gelecek cesareti bulamadığı için arkamda sindiği yerden konuşuyordu. "Her ne yaptıysak, isteyerek olmamıştır ve..."

"Bi–bi–biz kimseyi öldürmedik," diye araya girdi Nesta. Elini kaldırmış, ince demir bilekliğini sanki işe yarayacakmış gibi canavara doğru tutarak hüngür hüngür ağlıyordu.

Masanın üzerinden bir meyve bıçağı kaptım. Oklara ulaşacak bir yol bulamazsam elimdekilerle idare etmek zorunda kalabilirdim. Bıçakları önümde tutarak, "Çık git," diye diklendim. Ortalıkta silah olarak kullanabile-

ceğim bir demir parçası yoktu – tabi ablalarımın bileklik-lerini alıp ona fırlatabilirdim ama... "Defol git buradan." Bıçakların saplarını kavrayan ellerimin titremesini zar zor engelleyebiliyordum. Bir çivi, kahrolası bir çivi bile işime yarardı, eğer olsaydı.

Cevap olarak öyle bir böğürdü ki tüm kulübe sallandı, tabaklarla bardaklar birbirlerine çarpıp tıngırdadılar. Ama bu sırada kafasını ileri uzattığı için koca boynu ortaya çıkmıştı. Av bıçağımı fırlattım.

Hızlı bir atıştı, o kadar hızlıydı ki güçlükle görebildim ama yaratık pençesiyle vurup bıçağı bir kenara fırlattı ve kafasını uzatıp yüzümü ısırmaya çalıştı.

Geri sıçrayayım derken neredeyse babama takılıp düşecektim. Peri istese beni rahatlıkla öldürebilirdi ama yapmamıştı. Saldırısı uyarı amaçlıydı. Nesta ve Elain çoktan unutulmuş tanrılar hâlâ etrafta olabilir diye dua ederek iki göz iki çeşme ağlıyorlardı.

"ONU HANGİNİZ ÖLDÜRDÜ?" Yaratık iyice dibimize sokuldu. Bir pençesini masaya koyup kükredi. Tek tek masaya gömdüğü tırnaklarından gıcırtılar geliyordu.

Masanın üzerinden burnunu uzatıp bizi koklarken cesaretimi toplayıp ona bir adım daha yaklaştım. Yeşil gözlerinde kehribar rengi benekler vardı. Hayvan gözleri değildi bunlar; ne şekli ne de rengi benziyordu. Konuşurken sesim şaşılacak kadar sakindi: "Kimi öldürmüşüz?"

Kısık ve ürkütücü bir sesle hırladı. "Kurdu," dediği anda kalbim duracak gibi oldu. Artık kükremiyordu ama sesindeki öfke hissediliyordu – muhtemelen kederle karışık bir öfke.

Elain'in feryadı tiz bir çığlığa dönüştü. Başımı dik tutarak konuşmaya devam ettim. "Kurt mu?"

"Gri kürklü büyük bir kurt," diye homurdandı. Yalan söylesem anlar mıydı? Periler yalan söyleyemezdi, bunu tüm ölümlüler bilirdi ama insan dilinden çıkan yalanın kokusunu alabilirler miydi? Bu işten savaşarak kurtulma şansımız yoktu. Başka bir yolu olmalıydı.

Elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak, "Eğer *yanlışlıkla* öldürüldüyse," dedim, "karşılığını nasıl ödeyebiliriz?" Bu bir kâbustu. Öğleye kadar pazarda, öğleden sonra da Isaac'le geçirdiğim koca bir günün yorgunluğundan bitkin düşerek ateşin yanında uyuyakalmıştım ve birazdan uyanacaktım.

Canavar kesik kesik havladı ama sanırım acı acı gülüyordu. Masayı ittirip parçalanmış kapının önündeki boşlukta volta attı. Soğuk öyle keskindi ki tir tir titriyordum. "Karşılığını ancak diyarlarımız arasında yapılan Anlaşma'nın şartlarına göre ödeyebilirsiniz."

"Bir kurt için mi?" diye çıkıştım. Babam beni uyarmak için adımı mırıldandı. Çocukluğumuzda aldığımız derslerde Anlaşma'yı okuduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum ama kurtlarla ilgili hiçbir şey yoktu içinde.

Canavar birden üzerime yürüdü. "Kurdu hanginiz öldürdü?"

Yeşim rengi gözlerin içine baktım. "Ben öldürdüm."

Şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırıp önce ablalarıma sonra tekrar bana, sıska bedenime baktı ve şüphesiz bende çelimsizlikten başka bir şey göremedi. "Onları korumak için yalan söylediğin belli oluyor."

"Biz kimseyi öldürmedik," diye sızlandı Elain. "Lütfen... *lütfen* canımızı bağışlayın!" Nesta kendi hıçkırıkları arasında parmağını dudağına götürüp sus işareti yap-

tıktan sonra Elain'i arkasına alıp geriye doğru itekledi. Bunu görünce içim burkuldu.

Babam dizlerindeki ağrıdan oflayıp puflayarak güçbela ayaklarının üzerine doğruldu ama bana doğru topallamaya başlamadan önce sözümü tekrarladım: "Ben öldürdüm." Ablalarımı koklamakta olan canavar bana dönüp tepeden tırnağa süzdü. "Postunu bugün pazarda sattım. Onun peri olduğunu bilseydim, elimi bile sürmezdim."

"Yalancı," diye homurdandı. "Tahmin etmişsindir sen. Benim türümden olduğunu bilseydin onu katletmek için daha istekli bile olurdun."

Evet, evet, evet. "Beni suçlayabilir misin?"

"Sana saldırdı mı? Tahrik etti mi?"

Evet demek için ağzımı açtım, ama... Kendi tarzımda homurdanarak, "Hayır," dedim. "Ama türünün bize yaptığı ve hâlâ yapmaktan *zevk* aldığı şeyleri hesaba katarsak, peri olduğundan *kesinlikle* emin olsam bile, ölmeyi hak etmişti." Bir solucan gibi sinerek ölmektense, başım dik ölürdüm daha iyi.

Öfke ve hiddet yüklü bir homurdanmayla karşılık vermesine rağmen fikrim değişmedi.

Ocaktaki ateş canavarın dişlerinde parlıyordu; acaba boğazıma saplandıklarında ne hissedecektim, acaba ablalarım can vermeden önce ne kadar yüksek sesle çığlık atacaklardı? Bilmiyordum. Bildiğim, hem de ani ve sarsılmaz bir kesinlikle bildiğim tek şey, Nesta'nın Elain'e kaçacak zaman yaratmaya çalışacağıydı. Babama değil, çünkü tüm katı yüreğiyle ona kızgındı. Bana da değil, çünkü aslında aynı madalyonun iki farklı yüzü olduğumuzu ve benim kendi başımın çaresine bakabileceğimi

daima bilmiş ve bundan nefret etmişti. Ama Elain; çiçek yetiştiricisi, iyi yürekli Elain... Nesta kaybedeceği bir savaşa sadece onun için girerdi.

Bu düşünce beynimde çaktığı anda elimde kalan bıçağı canavara savurmayı düşündüm. "Anlaşma'da yazan ödeme şekli nedir?"

Gözlerini yüzümden hiç ayırmadan konuştu. "Cana karşı can. İnsanların sebepsiz yere bir periyi katletmesi, sadece bir insan hayatıyla ödenebilir."

Ablalarım ağlamayı kesti. Kasabadaki paralı asker de bir peri öldürmüştü ama orada ilk saldıran periydi. "Bilmiyordum," dedim. "Anlaşma'nın bu bölümünden haberim yoktu."

Periler yalan söyleyemezdi. Bu peri de kelimeleri kıvırmadan açık ve net konuşuyordu.

"Siz ölümlülerin çoğu Anlaşma'nın bu bölümünü unutmayı tercih ediyor," dedi, "ki bu da sizi cezalandırmayı daha eğlenceli hale getiriyor."

Dizlerimin bağı çözüldü. Bunun üstesinden gelmenin, yakayı sıyırmanın bir yolu yoktu. Kapının önünde dikildiği için kaçmaya çalışmak da anlamsızdı. "Dışarıda yap," diye fısıldadım. "Burada olmaz." Ailemin akan kanımla yıkanacağı bir yerde olmazdı. Onların yaşamasına izin verse bile olmazdı.

Peri pis pis güldü. "Kaderine bu kadar çabuk mu razı oluyorsun?" Başımı kaldırıp ona baktığımda devam etti: "Seni başka yerde öldürmemi isteyecek *yüreğin* olduğuna göre, seninle bir sırrı paylaşabilirim insan kız. Prythian, ondan aldığın hayata karşılık senin hayatını alır, o ya da bu şekilde. Yani, ölümsüzler diyarının temsilcisi ola-

rak domuz gibi bağırsaklarını deşebilirim... Ya da duvarı geçip ömrünün geri kalanını Prythian'da geçirebilirsin."

Afalladım. "Ne?"

Yavaşça tekrar etti, sahiden de aptal domuzun tekiymişim gibi. "Ya bu gece ölürsün, ya da insan diyarını terk edip hayatını Prythian'a adarsın."

"Kabul et, Feyre," diye fısıldadı babam arkamdan. "Git."

Babama dönüp bakmadan, "*Nerede* yaşayacakmışım?" diye çıkıştım. "Prythian'ın her karışı bizim için ölüm demek." Duvarın ötesinde bundan çok daha beter bir şekilde can vereceğim güne kadar dehşet içinde yaşamaktansa, bu gece ölmeyi tercih ederdim.

Peri usulca ve neredeyse gönülsüzce, "Kendi topraklarım var," diye cevap verdi. "Orada yaşamana izin veririm."

"Zahmet olmasın?" Aptalca bir soruydu belki ama...

"Arkadaşımı öldürdün," diye hırladı canavar. "Öldürdün, derisini yüzüp pazarda sattın, üstüne bir de *hak etmişti* dedin ve hâlâ cömertliğimi sorgulama cesareti bulabiliyor musun kendinde?" Ardından kısık sesle *tipik insan işte* diye eklediğini duyar gibi oldum.

"Duvardaki gedikten bahsetme gereği duymadın." Sıcak nefesini yüzümde hissedecek kadar sokuldum. Periler yalan söyleyemezdi ama bazı gerçekleri söylemeyi ihmal edebilirlerdi.

Canavar yine hırladı. "Siz insanların bizi hiç kâle almadığını unuttuğum için aptallık bende. Merhamet denen şeyi kafanız almıyor mu artık?" Dişleri boğazımdan bir karış ötedeydi. "Daha açık ifade edeyim, küçük kız: Ya Prythian'a gelip benim evimde yaşarsın, yani kurdun hayatına karşılık kendi hayatını bu şekilde sunarsın, ya da hemen şimdi dışa-

rıya çıkıp lime lime olursun. Seçim senin."

Önce babamın topal adımlarını duydum, sonra da elini omzuma koyduğunu hissettim. "Lütfen, iyi yürekli efendim. Feyre benim en küçük kızım. Canını bağışlamanız için size yalvarıyorum. O çok... o çok..." Ama her ne söylemeye çalışıyorsa canavar yeniden kükreyiverince yarıda kaldı. Oysa söylemeyi başardığı o birkaç kelime, gösterdiği o çaba... karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. "Lütfen..." dedi yine babam korkudan sinmiş bir halde.

Yaratık, "*Sessiz ol*," diye tersledi babamı. O anda içimde öylesine şiddetli bir öfke kabardı ki bıçağımı tek hamlede gözüne saplamamak için kendimi zor tuttum. Zira daha elimi kaldırdığım anda dişlerini boynuma geçireceğini biliyordum. Babam, "Size altın verebilirim..." deyince öfkem dibe vurdu. Para toplamasının tek yolu dilenmekti. Şansı yaver gitse bile ancak birkaç bakır toplayabilirdi. Hali vakti yerinde olan köylülerin ne kadar merhametsiz olduklarını görmüştüm. Bizim ölümlü diyarındaki canavarlar en az duvarın ötesindekiler kadar kötüydü.

Canavar alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Sence kızının hayatının değeri nedir? Parayla ölçülebileceğini mi düşünüyorsun?"

Nesta hâlâ Elain'i arkasında tutuyordu. Elain'in yüzü kapıdan içeri hücum eden kar taneleri kadar beyazdı ama Nesta çatık kaşlarla canavarın her hareketini gözlüyordu. Babama bakmaya gerek bile duymamıştı çünkü cevabı zaten biliyordu.

Babam cevap veremeyince canavarın dikkatini çekmek için cesaretimi toplayıp öne doğru bir adım daha attım. Onu buradan, ailemin yanından uzaklaştırmalıydım. Fırlattı-

ğım bıçağı rahatlıkla bir kenara savurabildiğine göre ondan kurtulmanın tek yolu arkasından gizlice yaklaşmaktı. Bu hemen olacak iş değildi, çünkü çok keskin kulakları vardı. En azından artık uysallaştığımı düşünene dek beklemek zorundaydım. Ancak o zaman, yani belli bir süre geçtikten sonra, bir fırsatını bulup boğazını kesebilir ya da kaçıp gitmeye yetecek kadar ağır şekilde yaralayabilirdim.

Periler beni tekrar bulamadığı sürece Anlaşma'mn şartlarını dayatamazlardı. Yemin–bozan olarak lanetlenirdim o kadar. Zaten onunla gittiğim an verdiğim en önemli yemini bozmuş olacaktım. Kendi yeminim, şüphesiz, imzalamadığım eski bir anlaşmadan kat kat değerliydi benim için.

Bıçağın sapını kavrayan parmaklarımı gevşetip karşımdaki yeşil gözlerin içine sessizce, uzun uzun baktım. Sonra, "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum.

Kurdumsu yüzü hâlâ vahşi ve huysuzdu. Geri dönüp kapıya, daha doğrusu –hayır!– kapının yanında bıraktığım oklarıma yönelince içimdeki son savaş umudu da uçup gitti. Üvez oku çekip aldı, kokladı, homurdandı. Oku ikiye kırıp ablalarımın arkasındaki ateşe fırlattıktan sonra bana döndü. Konuşurken nefesi kara talihim kokuyordu. "Şimdi."

Şimdi.

Elain bile sindiği yerden kafasını çıkarıp sessiz bir dehşet içinde bana baktı. Ama ben ona bakamadım, Nesta'ya da bakamadım; onlar hâlâ korkudan sessizce çömelirlerken yüzlerine bakamazdım. Babama döndüm; gözleri buğulanmıştı. Ben de odadaki az sayıdaki dolaba, mecburen haddinden fazla sarı boya kullanarak dolap kulplarına işlediğim, artık silinmeye yüz tutan nergis resimlerine baktım. Şimdi.

Canavar kapı eşiğine çıktı. Nereye gideceğimi veya canavarın benimle ne işi olduğunu düşünmek istemiyordum. Zamanı gelmeden kaçmak zaten aptallık olurdu.

"Av eti size iki hafta daha yeter," dedim babama. Bir yandan da dışarıdaki soğuğa karşı kat kat giyiniyordum. "Taze etten başlayın, sonra kuru ete geçin; nasıl yapılacağını biliyorsun."

"Feyre..." diye fısıldadı babam. Ama pelerinimi bağlarken konuşmaya devam ettim:

"Postlardan gelen parayı şifoniyerin üstüne bıraktım. Dikkatli harcarsanız sizi bir süre idare eder." Sonunda yüzündeki çizgileri ezberlemek için başımı kaldırıp babama baktım. Gözlerim sulanıyordu ki hemen kırpıştırıp engelledim ve yıpranmış eldivenlerimi giydim. "Bahar geldiğinde Silverspring Deresi'deki büyük kıvrımın güneyine git ve oradaki korulukta avlan; tavşanlar üremek için orayı kullanıyor. Isaac Hale'ye sorarsan sana nasıl kapan yapılacağını anlatır. Ona geçen yıl öğretmiştim."

Babam eliyle ağzını kapatıp başını aşağı yukarı salladı. Canavar homurdanarak beni uyardıktan sonra dışarıdaki geceye çıktı. Peşinden giderken son kez ablalarıma bakmak için durakladım. Hâlâ ateşin yanında çömeliyorlardı ve sanki ben gidene kadar yerlerinden kımıldamaya cesaret edemeyeceklerdi.

Elain ismimi mırıldandı ama sindiği yerden başını bile kaldırmadı. Ben de Nesta'ya döndüm. Yüzü tıpkı anneminki gibi soğuk ve sertti.

"Ne yaparsan yap," dedim usulca, "ama Tomas Mandray'la evlenme. Babası karısını dövüyor ve evlatlarının hiçbiri bunu durdurmak için kılını bile kıpırdatmı-

yor." Nesta'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ama devam ettim. "Morlukları gizlemek fakirliği gizlemekten zordur."

Nesta kabardı ama bir şey demedi. Kapıya dönüp yürümeye başladığımda iki kardeşim de ağzını açıp tek kelime etmedi. Ama koluma yapışan bir el beni durdurdu.

Babam yüzüne bakmam için beni çevirdi. Ağzını açıp kapattı. Dışarıdaki canavar geciktiğimi anlatmak için kulübenin içinde yankılanan bir hırıltı kopardı.

"Feyre," dedi babam sonunda. Eldivenli ellerimi tutan parmakları titriyordu ama gözleri yıllardır görmediğim kadar kendinden emin ve cesurdu. "Burada fazlasıyla iyiydin Feyre. Fazlasıyla iyi, bize karşı, herkese karşı." Ellerimi sıktı. "Olur da kaçarsan, olur da borcunu ödediğine onları ikna edersen, geri dönme."

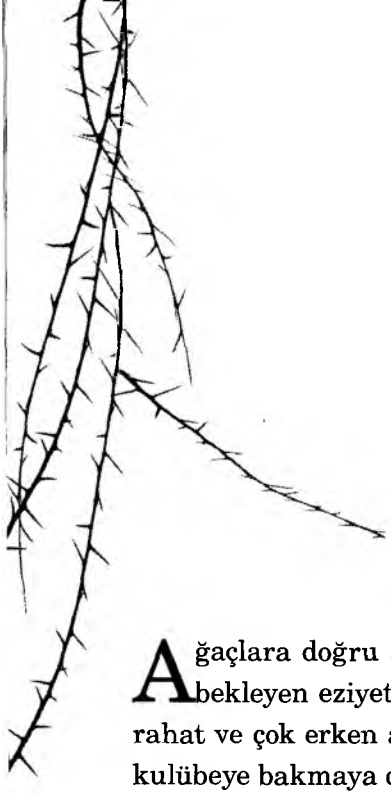
Tamam, yürekleri dağlayan veda sözcükleri beklemiyordum ama *bunları* da beklemiyordum doğrusu.

Ellerini ellerimden çekip omuzlarıma koydu ve beni sarstı. "*Sakın* geri dönme Feyre." İsmimi söylerken kelimeler boğazında düğümlenmişti. "Yeni bir yere git ve orada adından söz ettir."

Ötede canavarın silüeti görünüyordu. Hayata karşı hayat; ama ya bedel olarak sunduğum hayat diğer üç hayatı tamamen kaybetmek anlamına geliyorsa? Sadece bu düşünce bile elimi ayağımı bağlamaya yetiyordu.

Anneme verdiğim sözden babama hiç bahsetmemiştim ve şimdi söylemenin de faydası yoktu. Omuzlarımı silkip ellerinden kurtuldum ve çıktım.

Ayaklarımın altında ezilen kar sesinin babamın kulaklarımda çınlayan sözlerini bastırmasına izin vererek perinin peşinden geceyle örtülü ormana yürüdüm.

5. BÖLÜM

Ağaçlara doğru attığım her adım, diğer tarafta beni bekleyen eziyet ve sefaleti düşününce, çok hızlı, çok rahat ve çok erken atılmış gibi geliyordu. Başımı çevirip kulübeye bakmaya cesaret edemedim.

Ormana girdiğimizde önümüzdeki karanlık bizi çağırıyordu.

Derken, bir ağacın arkasında sabırla bekleyen beyaz bir at gördüm. Dizginleri bağlı değildi ve derisi ay ışığı altında yeni yağmış kar gibi parlıyordu. Kendisine doğru hantal hantal yürüyen canavarı görünce başını eğdi; *saygıyla* selam verir gibi.

Canavar dev patilerinden biriyle atı işaret ederek binmemi istedi. At ondan korkmuyordu, öyle ki tek pençe darbesiyle bağırsaklarını deşebilecek kadar yakınından geçip gittiğinde bile istifini bozmadı. En son yıllar önce ata binmiştim – bir midilliye. Eyere oturduğumda attan yayılan sıcaklık yarı donmuş vücuduma ilaç gibi geldi. Hep beraber yola koyulduk. Bize yol gösteren bir ışık ol-

madığı için kontrolü ata bıraktım. Canavar ile onu takip eden at neredeyse aynı boydaydı. Kuzeye –peri bölgesine– yöneldiğimizde şaşırmadım ama karnıma öyle bir ağrı saplandı ki iki büklüm oldum.

Onunla yaşamak. Ölümlü hayatımın kalan kısmını tümüyle onun topraklarında geçirebilirdim. Belki merhametliydi ama tam olarak hangi şartlar altında yaşayacağımı açıklamamıştı. Anlaşma perilerin bizi köle olarak kullanmasını yasaklıyordu ama peri öldüren insanlar bu kuralın dışında tutulmuş olabilirdi.

Beni götürmek için duvardaki hangi gedikten geçip geldiyse, büyük ihtimalle oraya doğru gidiyorduk. Görünmez duvardan geçip Prythian'a girdiğimiz anda da artık ailemin beni bulma şansı yoktu. Kurtların arasına düşmüş bir kuzudan farkım olmayacaktı. Kurtların arasına – kurtlar...

Kurt değil, bir peri öldürmüştüm ben. Yaptığım şey buydu.

Boğazım kurudu. Bir peri öldürmüştüm. Kendimi ne kadar zorlasam da buna üzülmek gelmedi içimden. Arkamda büyük ihtimalle açlıktan ölecek bir aile bıraktığım halde, bunun benim için tek anlamı aşağılık ve rezil yaratıklardan birinin dünyadan eksildiğiydi. Canavar üvez okumu yakmıştı, yani onu öldürmek için fırsat kollamadan önce, hiç olmazsa bir üvez kıymığı bulacak kadar şanslı olmam gerekiyordu.

Eski ayaklanmada ulu periler karşısında hayatta kalmamızı sağlayan tek şey, içlerinden birinin sızdırdığı bu bilgiydi: Üveze karşı hassaslıkları onların zayıf noktasıydı.

Öğrendiğim kadarıyla ince yaprakları ve gür dalları

olan bir üvez ağacı görebilir miyim diye çaresizce etrafıma bakınırken kanım iyice dondu. Ormanı hiç bu kadar sessiz görmemiştim. At onun yanında çok rahat olabilirdi ama ormanın içindeki diğer tüm yırtıcılar, bu canavarın yanında bir köşeye sinmiş evcil hayvanlar gibi kalırdı. Umarım onun diyarına girdiğimizde diğer perileri benden uzak tutardı.

Prythian. Kelime, içimde tekrar tekrar yankılanan bir cenaze çanı gibiydi.

Toprağından, kendi toprağı olduğundan bahsetmişti ama nasıl bir yerdi acaba? Atımın güzelliğine ve eyerinin pahalı derisine bakılırsa, uygar yaşamla bir şekilde temas sağlıyordu. Perilerin ve ulu perilerin yaşamlarıyla ilgili detayları hiç duymamıştım; ölüm saçan yetenekleri ve iştahlarından başka hiçbir şey. Ellerimin titremesini engellemek için dizginleri iyice sıktım.

Prythian'la ilgili birinci ağızdan gelen bilgi çok azdı. Duvarı geçen ölümlüler, ister Kutsalın Çocuklarına kanıp gönüllü hediye olarak gitsinler, isterse kaçırılmış olsunlar, asla geri dönmüyordu. Efsanelerin çoğunu köylülerden öğrenmiştim ama bazı geceler babam da hayatta olduğumuzu hatırlatma gayretiyle, çok korkutucu olmayan bir veya iki hikâye anlatırdı.

Bildiğimiz kadarıyla ulu periler dünyamızın kuzey bölgelerini yönetmeye devam ediyordu: Yaşadığımız büyük adadan başlayıp dar denizi geçerek büyük kıtaya ulaşan, dibi görünmeyen fiyordlardan tırmanıp buz tutmuş bozkırlarla ve kumlu çöllerle kaplı devasa anakarayı aşan ve büyük okyanusa ulaşan tüm kuzeyi. Bazı peri bölgeleri imparatorluktu; bazıları ise krallar ve kraliçeler

tarafından yönetiliyordu. Ayrıca yedi Yüce Lord tarafından bölünüp paylaşılmış Prythian gibi yerler de vardı. Ve bu Yüce Lordların öyle karşı konulmaz bir gücü vardı ki, efsanelere göre evleri dümdüz edebilir, orduları dağıtabilir, daha gözünüzü kırpmaya fırsat vermeden sizi kıtır kıtır kesebilirlerdi. Bundan hiç şüphem yoktu.

Hem bu kadar küçük hem de Prythian'a bu denli yakın bir toprak parçası bırakılmışken, insanların neden hâlâ burada yaşamaya devam ettiklerini bilen yoktu. Aptallar... Savaş'tan sonra burada kalanlar, onlara bu kadar yakın yaşayacak kadar intihara meyilli olan aptallar olmalıydılar. Ölümlü diyarı ile peri diyarı arasındaki yüzlerce yıllık Anlaşma'ya rağmen topraklarımızı ayıran sınır duvarında çatlaklar vardı ve bu çatlaklardaki büyük gediklerden bölgemize sızan ölümcül yaratıklar bize işkence etmenin tadını çıkarıyorlardı.

Prythian'ın gerçek yüzü buydu işte: Kutsalın Çocuklarının bir türlü kabul etmeye yanaşmadığı, benim ise belki çok yakında şahit olacağım yüzü. Midem buruldu. *Onunla yaşamak*, diye hatırlattım kendime, tekrar tekrar. Ölmek değil, *yaşamak*.

Kastettiği şey bir zindanda *yaşamak* olabilirdi. Büyük ihtimalle beni kilitleyip sonra orada olduğumu unuturdu. İnsanların yiyeceğe, suya ve ısınmaya ihtiyaç duyduğunu unuturdu.

Önümde etrafı kolaçan ederek yürüyen canavarın boynuzları gökyüzünün karanlığına doğru kıvrılıyor, burun deliklerinden dışarıya bıyık gibi uzayan sıcak hava buharları çıkıyordu. Prythian sınırı günlerce uzaktaydı, yani er ya da geç bir yerde kamp kurmak zorunda kalacaktık.

Durduğumuzda ise sabaha kadar uyanık kalacak ve gözümü ondan hiç ayırmayacaktım. Üvez okumu yakmış olabilirdi ama evde elime aldığım meyve bıçağını pelerinimde saklamıştım. Belki bu gece kullanma fırsatı bulabilirdim.

Kendimi korkunun, öfkenin ve ümitsizliğin kollarına bıraktığım anda gözlerimin önüne kendi kaderim gelmiyordu. Pençe ve toynakların altında ezilen kar sesinden başka hiçbir sesin duyulmadığı gecenin içinde yol alırken, ya ailemin açlıktan ölürken benim değerimi anlayacaklarını düşünüp sefil bir kibre kapılıyor ya da babamın topallaya topallaya sokaklarda dilendiğini, mahvolmuş ayağını peşinden sürükleyerek ona buna el açtığını düşünüp kahroluyordum. Canavara her baktığımda ablalarımı hayatta tutmaya çalışan babamın kasabada ağır aksak dolaşarak bakır dilendiğini görüyordum. Nesta'nın Elain'i hayatta tutmak için hangi yollara başvuracağını düşünmek daha da beterdi. Babam ölse umrunda bile olmazdı. Ama Elain'in –ve tabi kendisinin– iyiliği için yalan söyleyebilir, hırsızlık yapabilir ve sahip oldukları her şeyi satabilirdi.

Canavarın hareket etme şeklini iyice inceleyip zayıf noktalarını saptamaya çalıştım, hiç olmazsa *bir tanecik*. Ama hiçbir şey bulamadım. "Sen ne tür bir perisin?" diye sordum. Sorum kar, ağaçlar ve yıldızlarla dolu gökyüzü tarafından neredeyse anında yutuldu.

Zahmet edip arkasını dönmedi. Zahmet edip ağzını bile açmadı. Gayet makuldu. Sonuçta arkadaşını öldürmüştüm.

Tekrar denedim: "Bir adın var mı?" Ya da lanetle anacağım başka bir şey.

Acı acı gülüyormuş gibi pufladı. "Senin için fark eder mi, insan kız?"

Cevap vermedim. Canımı bağışlamaktan bal gibi vazgeçebilirdi.

Ama belki de bağırsaklarımı deşmeye karar vermeden önce kaçar giderdim. Ailemi alırdım ve hep birlikte bir gemiye kaçak olarak binip uzaklara, çok uzaklara yelken açardık. Belki canavarı öldürmeyi bile denerdim. Gereksiz de olsa, tahrik edilmeden yapılmış başka bir saldırı da olsa, bu ve bunun gibiler bizim hayatlarımıza zerre kadar değer vermezken utanmadan hayatımı –*benim* hayatımı– almaya geldiği için yapardım. Paralı asker hayatta kalmıştı; belki ben de kalırdım. Belki.

Adını tekrar sormak için ağzımı açtım ama canavar sıkıntıyla homurdandı. Kesif, metalik bir koku burun deliklerimi yaktığında mücadele edecek veya karşı koyacak fırsat bile bulamadım. Üzerime bir bitkinlik çöktü ve her şey kardı.

Altımdaki atın sarsıntısıyla uyandığımda görünmez bağlarla bağlanmıştım. Güneş çoktan yükselmişti.

Büyü. O keskin kokuya neden olan ve şu anda elimi kolumu bağlayıp bıçağıma uzanmama engel olan şey büyüydü. İliklerime kadar işleyen bu gücü kolektif ölümlü hafızası ve dehşeti sayesinde tanımıştım. Büyü beni ne zamandır baygın tutuyordu? *Canavar* beni ne zamandır baygın tutuyordu, benimle konuşmak yerine?

Dişlerimi sıkıp ondan bazı cevaplar istemeyi, beni dikkate bile almadan önümde hantal hantal yürümeye devam ederken ona bağırıp çağırmayı düşündüm. Ama

birden cıvıl cıvıl öten kuşlar uçarak yanımdan geçti ve ılık bir esinti yanağımı okşadı. Çit çalılarının arasında metal bir kapı gözüme ilişti.

Hapishanem mi, yoksa kurtuluşum muydu burası? Karar veremedim.

İki gün. Kulübeden duvara ulaşıp en güney ucundan Prythian'a girmek iki gün alıyordu. Büyülü uyku hali bu kadar uzun mu sürmüştü yani? Adi piç kurusu.

Arkasında herhangi bir görevli veya nöbetçi olmayan kapı kendiliğinden açıldı. Canavar kapıdan geçip yoluna devam etti. Atım da benim isteyip istemediğime aldırmadan, onun peşinden gitti.

6.
BÖLÜM

Malikâne engebeli ve yemyeşil bir arazinin karşısına kurulmuştu. Daha önce böyle bir şey görmemiştim; eski köşkümüz bile bununla kıyaslanamazdı. Güller ve sarmaşıklarla kaplı duvarları kaymaktaşındandı ve her tarafından teraslar, balkonlar, merdivenler fışkırıyordu. Ağaçlarla kaplı arazi o kadar genişti ki ormanın sonunu zar zor görebiliyordum. Bu kadar renk, bu kadar ışık, hareket ve desen. Hepsini bir çırpıda sindirmekte zorlanıyordum. Bu manzarayı resmetmek faydasızdı, çünkü ne yaparsanız yapın gerçeğine benzemezdi.

Ortalık bu kadar ıssız ve sessiz olmasaydı şaşkınlığım korkumu bastırabilirdi. Ama bahçenin içinden evin ana kapısına uzanan çakıl patikada yürürken bile her şey suspus ve uykuda gibiydi. Ilık esen rüzgârla birlikte sürüklenen mor zambak, beyaz kardelen ve sarı nergis kokularının arasında pis bir metal kokusu hissettim.

Büyüydü elbette, yoksa başka türlü nasıl bahar olabilirdi? Nasıl şeytani bir güce sahiptiler ki topraklarını bi-

zimkilerden bu kadar farklılaştırıyor, kendi mallarıymış gibi mevsimlere ve havaya hükmediyorlardı? Kat kat elbiseler içinde bunalırken sırtımdan ter süzülmeye başladı. El bileklerimi oynattım ve eyerin üstünde kımıldandım. Beni yerime mıhlayan bağlarım nihayet çözülmüştü.

Önümde yürüyen peri kocaman meşe kapılara uzanan büyük mermer basamakları güçlü ve akıcı bir hareketle, tek sıçrayışta çıkıverdi. Kapılar sessiz menteşeleri üzerinde kendiliğinden açılınca içeriye süzüldü. Yolculuğu en başından beri planlamıştı hiç şüphesiz: Nerede olduğumu, buradan eve nasıl gideceğimi ve burayla duvar arasında ne tür ölümcül peri bölgeleri bulunduğunu öğrenmeyeyim diye beni baygın tutmuştu. Üzerimdeki bıçağı aradım ama kat kat elbiselerden başka bir şey gelmedi elime.

O pençelerin pelerinimin içinde gezinip bıçağı buluşunu gözümün önüne getirince ağzım kurudu. Hissettiğim öfkeyi, dehşeti ve iğrenmeyi bastırmaya çalışırken atım merdivenin önünde kendiliğinden durdu. Mesaj yeterince açıktı. Dev malikânenin gözleri üstümdeydi; beni bekliyordu.

Başımı arkaya çevirip hâlâ açık duran bahçe kapısına baktım. Eğer sıvışacaksam, bunu şimdi yapmalıydım.

Güneye... Tek yapmam gereken güneye gitmekti. Eninde sonunda duvara ulaşırdım, elbette ondan önce başka şeylerle karşılaşmazsam. Dizginlere asıldım ama at yerinden kımıldamadı. Topuklarımı yanlarına geçirdiğimde bile olduğu yerde kaldı. Kısa, keskin bir of çektim. Tamam. Ben de yayan giderdim.

Yere atladığımda dizlerim iki büklüm kilitlendi ve gözümde şimşekler çaktı. Acı ve açlık sinirlerimi allak

bullak ederken eyere tutunup doğruldum. Şimdi. Şimdi gitmeliydim. Ama hareket etmeye yeltendiğim anda tüm dünya dönmeye ve kararmaya başladı.

Sadece bir aptal yiyecek ve güç toplamadan kaçardı.

Bu şekilde bir kilometre bile gidemezdim. Daha bir kilometre bile gidemeden canavar gelip beni yakalar ve söz verdiği gibi lime lime ederdi.

Uzun, titrek bir nefes aldım. Yemek... Önce yemek. Sonraki ilk fırsatta kaçış. Bu iyi bir plandı işte.

Yürüyebilecek kadar dengemi bulduğumda atı merdivenin önünde bırakarak basamakları tek tek çıktım. Açık kapıdan içeriye, evin karanlığına girerken göğsüm sıkıştı.

Ama içerisi dışarıdan da gösterişliydi. Ayaklarımın altında parlayan siyah beyaz damalı mermerler sayısız odaya ve geniş ana merdivenlere açılıyordu. Ana koridor evin diğer tarafındaki dev cam kapılara dek uzanıyor ve kapıların ötesinde öndekinden de büyük bir arka bahçe göze çarpıyordu. Evde zindan olduğuna dair bir belirti, gizli odalardan gelen haykırışlar ve yakarışlar yoktu. Hayır. Yan odadan yükselen ve dreasuarların üzerindeki kalın ortanca demetleriyle dolu vazoları titreden homurtu dışında hiç ses duyamadım. Zaten aralık duran cilalı kapılar sanki homurtuya cevap verirmiş gibi soluma doğru iyice açıldı. İçeri girmem emrediliyordu.

Titreyen parmaklarla gözlerimi ovaladım. Ulu periler eskiden dünyanın her yerinde kendileri için saraylar ve tapınaklar inşa etmişti. Ölümlü atalarım Savaş'tan sonra ele geçirdikleri yapıları nispet için yıkmışlardı ama zaten bu zamana dek ayakta kalabileceklerini ve böyle-

sine büyük bir zarafet ve şatafata sahip olabileceklerini hiç düşünmemiştim. Bu perilerin, bu vahşi canavarların herhangi bir ölümlü ikametgâhından daha büyük evlerde yaşayacakları aklımın ucundan bile geçmemişti.

Odaya girerken gerildim.

Bizim eski köşkteki masalardan da uzun bir masa odanın çoğunu kaplıyordu. Üstü şarap ve yiyecekle, bol miktarda yiyecekle doluydu. Bazılarından tüten buharlar ağzımı sulandırdı. En azından tuhaf peri yemekleri değildi masadakiler; tanıdık şeylerdi: Tavuk, ekmek, pasta, balık, kuşkonmaz, kuzu eti... Hangi ölümlü köşküne gitseniz böyle bir masa ziyafet anlamına gelirdi. Başka bir sürpriz daha: Canavar masanın öteki ucundaki geniş sandalyeye doğru ilerliyordu.

Kapı eşiğinde durup hiçbirine el süremeyeceğim o sıcak ve muhteşem yiyeceklere baktım. Çocukluğumuzda genellikle şarkılarla veya ilahilerle bize öğretilen ilk kuraldı: Eğer kötü talih sizi bir periyle yolculuk etmeye zorlarsa, sakın şaraplarını içmeyin ve yiyeceklerini yemeyin. Asla. Eğer aklınızın ve ruhunuzun onların kölesi olmasını istemiyorsanız. Bir de eğer Prythian'a sürüklenmek istemiyorsanız. Eh, ikinci kısım zaten gerçekleşmişti ama ilkinden kaçınmak için hâlâ bir fırsatım vardı.

Canavar ahşap sandalyeyi gıcırdatarak oturdu ve beyaz bir ışık parlamasıyla birlikte sarışın bir adama dönüştü.

Bir yandan çığlık atıp sırtımı kapının yanındaki duvar paneline dayarken, diğer yandan aramızdaki mesafeyi ve nasıl kaçacağımı hesaplamaya çalışarak ayağımla kapının eşik çıkıntısını aradım. Ne insandı, ne de sıra-

dan peri. Perilerin yönetici soylularından biriydi, yani ulu periydi: çekici, ölümcül ve acımasız.

Gençti, yani en azından yüzünün görebildiğim kısmından anladığım kadarıyla. Çünkü burnunu, yanaklarını ve kaşlarını gizleyen zarif, yaprak desenli ve zümrüt işlemeli altın bir maske takıyordu. Absürd ulu peri modalarından biriydi kuşkusuz. Sadece güçlü çenesi, ağzı ve canavar halindekiyle aynı görünen gözleri açıktaydı. Dudaklarını sıktı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi. Maskedeki zarafetin aksine çok sade görünen koyu yeşil bir tünik giymişti. Tüniğin üzerinde omzundan çapraz şekilde aşağıya inen bir silah askısı vardı. Askıya takılı silah göremesem de bu giyim tarzı modadan ziyade savaş kıyafetini andırıyordu. Sadece ulu peri değildi... Aynı zamanda savaşçıydı.

Neden savaş kıyafeti kuşandığını düşünmek istemedim ve pencerelerden içeriye dolan gün ışığının deri askı üzerinde nasıl parladığına bakmamak için kendimi zorladım. Aylardır bu kadar bulutsuz bir gökyüzü görmemiştim. Zarif kesimli kristal sürahiden bir kadeh şarap doldurdu ve tek dikişte bitirdi. Buna ihtiyacı varmış gibi.

Kapıya doğru gıdım gıdım yaklaşırken kalbim o kadar hızlı atıyordu bir an kusacağımı sandım. Kapı menteşelerinin soğuk metali parmak uçlarımı ısırdı. Yeterince hızlı hareket edersem kendimi evden dışarı atabilir ve saniyeler içinde bahçe kapısına ulaşabilirdim. Şüphesiz benden daha hızlıydı ama kaçarken holdeki şirin mobilyalardan bazılarını devirirsem onu yavaşlatabilirdim. Gelin görün ki sahip olduğu hassas ve sivri uçlu ulu peri kulakları sayesinde her hareketimin fısıltısını duyabiliyordu.

"Kimsin sen?" diye sormaya cesaret edebildim. Açık sarı saçları canavar halindeki tüylerle aynı renkteydi. O dev pençelerin bu bedenin içinde bir yerde gizlendiğine hiç şüphe yoktu.

Sertçe, "Otur," dedikten sonra eliyle masayı işaret etti. "Bir şeyler ye."

İlahileri aklımdan geçirdim, tekrar tekrar. Değmezdi; kurt gibi acıkmış olsam da zihnimle ve ruhumla ona köle olmaya değmezdi.

Kısık sesle homurdandı. "Yoksa açlıktan bayılmak mı istiyorsun?"

"İnsanlar için güvenli değil," dedim. Alınırsa alınsındı.

Duyduğum en yabani kahkahalarla güldü. "Bu yiyeceklerin sana zararı dokunmaz insan kız." Tuhaf yeşil gözleri beni olduğum yere mıhlamıştı, sanki kaçmak için can atan tüm kaslarımı kontrol edebiliyordu. "İstersen gidebilirsin," diye devam etti belli belirsiz sırıtarak. "Senin bekçin değilim. Bahçe kapısı açık. Prythian'da istediğin yerde yaşayabilirsin."

Sonra da adi perinin teki tarafından yenilir ya da işkence görürdüm. Tamam, bu yerin her santimi uygar, temiz ve güzeldi ama yine de gitmeliydim, geri dönmeliydim. Anneme verdiğim söz, annem kadar soğuk ve abes olsa da sahip olduğum tek şeydi. Sofraya yönelmedim.

"Sen bilirsin," diye homurdanıp tabağını doldurmaya başladı.

Onu ikinci kez reddetmenin sonuçlarıyla yüzleşmeye fırsat bulamadan yabancı biri yanımdan hışımla geçip doğruca masanın başına yürüdü.

"Eee?" dedi yabancı. Başka bir ulu peri: kızıl saçlı, pas-

tel gümüş renkli şık bir tünik giymiş ve diğeri gibi maskeli. Oturan adama yarım yamalak eğilerek selam verdikten sonra kollarını kavuşturdu. Beni, duvara sırtımı verip orada dikildiğimi fark etmemişti.

Sahibim, insanlardan çok hayvanlara has bir hareketle başını yana eğerek, "Eee, *ne*?" diye sordu.

"Andras, ölmüş mü?"

Sahibim ya da kurtarıcım –neyim oluyorsa artık– başını aşağı yukarı salladı. Usulca, "Üzgünüm," dedi.

"Nasıl?" diye sordu yabancı. Kaslı kollarını tutan parmaklarını öfkeyle etine bastırdı.

Öteki, "Üvez ok," diye cevaplayınca kızıl saçlı misafir tısladı. "Anlaşma'nın çağrısı beni ölümlü kıza götürdü. Ona güvenli bölge tesis ettim."

"Bir kız, hem de ölümlü bir kız Andras'ı öldürdü." Sorudan çok zehir saçan kelimeler silsilesiydi. Masanın diğer ucunda bana ayrılmış sandalyeye bakarak devam etti: "Ve Anlaşma'nın çağrısı katili buldu, öyle mi?"

Altın maskeli peri düşük perdeden acı acı gülerek beni gösterdi. "Anlaşma'nın çağrısı beni *onun* kapısına kadar götürdü."

Yabancı, su kadar akışkan bir zarafetle bana döndü. Taktığı bronz tilki maskesi yüzünün üst yarısını ve dolayısıyla alnından çenesine dek uzanıyormuş gibi görülen çirkin ve derin yaranın büyük bölümünü kapatıyordu. Ama ne bir gözünün eksikliğini gizleyebiliyordu, ne de onun yerine konulmuş ve sanki işe yarıyormuş gibi *hareket eden* altın bilyeyi. Altın bilye resmen bana bakıyordu.

Tek ela gözünün büyüdüğünü odanın diğer ucundan bile görebiliyordum. Burnunu çekti, dudaklarını kıvırıp

bembeyaz dişlerini gösterdi, sonra diğer periye döndü. "Şaka yapıyorsun," dedi usulca. "Bu sıska şey üvez okuyla *Andras*'ı yere sermiş, öyle mi?"

Piç kurusu. Tam bir piç kurusu. Keşke üvez ok yanımda olsaydı da ona peri nasıl vurulurmuş gösterseydim.

Parmağıyla kadehin ağzında çemberler çizen altın saçlı peri, "Suçunu kabul etti," dedi üstüne basa basa. Parmağından ölümcül bir tırnak çıkıverince metalden sürtünme sesi çıktı. Nabzımı sabit tutabilmek için tüm gücümü harcadım. Özellikle de, "İnkâr etmeye bile çalışmadı," diye eklediğinde.

Tilki maskeli peri masanın kenarına oturdu. Alev kızılı saçları gün ışığında parlıyordu. Yüzündeki derin yara ve çıkık gözü yüzünden maske takmasını anlayabiliyordum. Ama öteki ulu peri gayet sağlıklı görünüyordu. Belki sadece arkadaşıyla dayanışma içinde olmak için bu absürd modayı benimsemişti. "Hah," dedi kızıl saçlı öfkeyle, "gereksiz merhametin yüzünden *bu* da üstümüze kaldı desene. İşin içine ettin..."

Öne çıktım; sadece bir adım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama hakkımda böyle atılıp tutulması... Ağzımı açmadım ama yeterdi artık.

"Arkadaşımı öldürmekten keyif aldın mı, insan kız?" diye sordu kızıl saçlı. "Tereddüt ettin mi, yoksa kalbindeki nefret yüzünden canını bağışlamak aklına bile gelmedi mi? Senin gibi küçük bir ölümlü için onu yere sermek çok gurur verici olmalı."

Sarı saçlı hiçbir şey demedi ama dişlerini sıktı. Birlikte bana bakarlarken elimi olmayan bıçağıma doğru götürdüm.

"Her neyse," diye devam etti tilki maskeli. Alaycı bir gülümsemeyle arkadaşına baktı. Elimde bir bıçak olsa sevincinden havalara uçacaktı sanki. "Belki de başka bir yolu vardır..."

"Lucien," diye uyardı sahibim usulca. Sesinde belli belirsiz bir hırlama yankılanıyordu. "Terbiyesizlik etme."

Lucien kaskatı kesildi ama sonra masadan atlayıp yerlere kadar eğilerek, "Lütfen beni bağışlayın leydim," dedi. Dalga geçiyordu. "Ben Lucien. Temsilci ve özel elçi." Saygılı bir reveransla selam verdi. "Gözleriniz birer yıldız, saçlarınız ise parıldayan altınlar gibi."

Boyunu uzatıp adımı söylememi bekledi. Ama ona adımı, ailemi ve nereden geldiğimi söylersem...

"Adı Feyre," dedi işin başındaki – yani canavar. Adımı kulübedeyken öğrenmiş olmalıydı. O çarpıcı yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktından sonra kapıya doğru parmak şıklattı. "Alis seni odana götürecek. Banyo yapıp yeni elbiseler giyebilirsin."

Bunun bir hakaret olup olmadığını anlayamadım. Bir el dirseğime yapışınca sıçrayarak döndüm. Kahverengi saçlı, basit pirinçten kuş maskesi takmış, tombul bir kadın beni çekiştirip başıyla açık kapıyı işaret etti. El dokuması kahve elbisesinin üzerinde tertemiz beyaz önlük giydiğine göre hizmetkâr olmalıydı. Öyleyse burada maske takmak âdettendi.

Savaş kıyafeti giyseler de üstlerine başlarına, hatta hizmetkârların giyim kuşamına böyle önem verdiklerine göre, tam da kandırabileceğim sığ ve kendini beğenmiş tiplerdendiler. Yine de ulu peri olduklarını unutmamalıydım. Kaçacak fırsatı yakalayana kadar akıllı, sakin ve

sabırlı hareket etmeliydim. Bu yüzden Alis'in yol göstermesine izin verdim. *Oda* vermişlerdi, *hücre değil*. Az da olsa rahatlamıştım.

Daha bir iki adım atmıştım ki arkamdan Lucien'in homurtusu geldi. "Kazan'ın bahsettiği yardım eli bu mu yani? *Kız* Andras'ı vurup öldürdü. Onu oraya hiç göndermemeliydik. Hiçbirini göndermemeliydik. Aptalca bir görevdi." Sesinde tehditten çok ıstırap vardı. O da şekil değiştirebiliyor muydu acaba? "Belki de artık tarafımızı seçmeliyiz. Belki de artık *yeter* demenin vakti gelmiştir. Kızı bir yere tık, öldür, umrumda değil –ama burada bize yük olmaktan başka işe yaramaz. Ve konuşup anlaşmak yerine ilk fırsatta seni sırtından bıçaklar... ya da herhangi birimizi." Sırtım ürperdi, nefesimi güçlükle dengeledim.

"Hayır," diye parladı öteki. "Başka bir yolu olmadığından yüzde yüz emin olana dek harekete geçmeyeceğiz. Kıza gelince, burada kalacak. Kılına bile zarar gelmeyecek. Konu kapanmıştır. O mezbelelikte zaten yeteri kadar cehennem hayatı yaşadı." Derin bir nefes verdim ama yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim. Alis'le göz göze gelmekten kaçınsam da onun göz ucuyla bana baktığını hissedebiliyordum. Mezbelelik – bu evle kıyaslandığında sanırım kulübemiz için böyle denebilirdi.

"Bu iş senin gibi eski topraklar için biçilmiş kaftan," dedi Lucien. "Kızın hayatının Andras'ın yokluğunu telafi edeceğine eminim. Hatta bakarsın diğerleriyle birlikte sınırda eğitim bile alır."

Asabi bir hırlama havada yankılandı.

Gıcır gıcır ve tertemiz koridorlarda yol alırken daha fazlasını duyamadım.

* * *

Alis beni altın ve gümüş rengi koridorlardan geçirip ikinci katta müsriflik kokan bir odaya getirdi. Alis yanındaki başka iki maskeli hizmetkârla birlikte beni yıkayıp saçlarımı keserken ve akşam yemeği için hazırlanan tavuk misali tüylerimi temizlerken fazla itiraz etmeğimi kabul etmeliyim. Tek bildiğim, gerçekten de bir sonraki öğünleri olabileceğimdi.

Bu düşünceye karşın içimi rahatlatan tek şey ulu perinin verdiği sözdü: Ölmek yerine ölene dek Prythian'da yaşamak. Hizmetkârlar da kulakları hariç, insana benziyorlardı ama ulu perinin onlara nasıl seslendiğini hiç duymamıştım. Elleri üzerimdeyken sadece korkudan titrememeye odaklandığım için onlara sormaya da cesaret edemedim, hatta ağzımı bile açmadım.

Yine de Alis'in yatağın üzerine bıraktığı turkuaz kadife elbiseye şöyle bir baktından sonra beyaz bornozuma sıkıca sarıldım ve bir sandalyeye çöküp eski kıyafetlerimi vermesi için Alis'e yalvarmayı göze aldım. Alis reddetti. En acınaklı, en zavallı ve en üzgün sesimi takınarak yeniden yalvarmaya başladığımda hışımla odadan çıktı. Yıllardır elbise giymemiştim. Öncelikli hedefim kaçmak olduğuna göre şimdi başlamanın da hiç sırası değildi. Elbisenin içinde rahat hareket edemezdim.

Bornozumun içinde bohçalanmış halde dakikalarda kıpırdamadan oturdum. Etraftaki tek ses pencerenin aşağısındaki bahçeden gelen kuş cıvıltılarıydı. Ne çığlıklar vardı, ne kılıç şıkırtıları, ne de eziyet veya işkence sesleri.

Oda bizim kulübenin tümünden büyüktü. Uçuk yeşil renkli duvarlara altın yaldızlı zarif desenler işlenmişti.

Tavan kenarlarındaki kartonpiyerler de altın rengindeydi. Çiğ göründüğünü düşünebilirdim ama fildişi renkli mobilyalar ve halılarla birbirini çok güzel tamamlıyorlardı. Açık pencereden içeriye giren esintiyle hafif hafif sallanan başucu perdesi ve altındaki devasa karyola da bu renk kombinasyonuna uygundu. Dantel işlemeli bornozum en kaliteli ipekten dokunmuştu; öylesine sade ve zarifti ki parmaklarımı yakalarında gezdirmekten kendimi alamadım.

Ya anlatılan az sayıdaki hikâye doğru değildi, ya da beş yüzyıllık ayrılık onları sersemletmişti. Evet, hâlâ tutsaktım, hâlâ onların karşısında zayıf ve çaresizdim ama burası... Huzur doluydu. Sakindi. Elbette tüm bunlar bir ilüzyondan ibaret değilse ve beni yok etmeden önce biraz rahatlatmak için Anlaşma'daki boşluk yalanını uydurmadılarsa. Ulu periler yemekleriyle oynamaktan hoşlanıyor olabilirdiler.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Alis içeri girdi. Ellerinde çamaşırlar vardı. Rengi solmuş grimsi bir gömleği kaldırıp önünde salladı. "Bunu mu giymek istiyorsun?" Yakasındaki ve yanlarındaki deliklere aval aval baktım. "Çamaşırcılar suya sokar sokmaz parçalandı." Sonra kahverengi birkaç çaput parçasını kaldırıp gösterdi. "Bunlar da pantolonundan geriye kalanlar."

Ağzıma geleni söylememek için kendimi zor tuttum. Hizmetkâr olabilirdi ama beni rahatlıkla öldürebilirdi de.

"Şu elbiseyi giyer misin artık?" diye rica etti. Razı olup ayağa kalkmam gerektiğini bildiğim halde sandalyeme daha çok gömüldüm. Alis bir süre bana dik dik baktıktan sonra tekrar odadan çıktı.

Üzerime şıp diye uyan rengârenk bir pantolon ve tünikle geri döndü. Biraz fazla süslüydü ama ne beyaz gömleği giyerken şikâyet ettim, ne de lacivert tüniğin düğmelerini iliklerken. Ellerimi tüniğin yakasındaki pütürlü altın nakışlar üzerinde gezdirdim. Sadece bu nakışlar bile servet değerindeydi ve zihnimin şirin, ilginç ve renkli şeylere hayranlık duyan o faydasız parçasını çekiştiriyordu.

O zamanlar küçük bir çocuk olduğum için babamın iflasından önceki dönemi hayal meyal hatırlıyordum. Ambarlarda aylak aylak dolaşmama fazla ses çıkarmaz, bazen çeşitli mallarla ve değerleriyle ilgili, detaylarını çoktan unuttuğum bilgiler verirdi. Egzotik baharat kokuları ve yabancı dillerden dökülen şarkılarla dolu ambarlarda geçirdiğim zamanlar az sayıdaki mutlu hatıralarımın çoğunluğunu oluşturuyordu.

Aynı şekilde, bu odadaki her şeyin değerini bilmeme gerek yoktu. Tek bildiğim, sadece altın kadife işlemeli zümrüt yeşili perdeler bile bizi ömür boyu beslemeye yeterdi.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Evi bırakıp geleli günler oluyordu. Av etinin dibi görünmüş olmalıydı.

Alis beni karartılmış şöminenin önünde duran alçak sırtlıklı bir sandalyeye oturttu. Saçımı tarayıp örmeye başladığında hiç karşı koymadım.

"Bir deri bir kemik kalmışsın," dedi. Kafa derimin üzerinde gezdirdiği parmakları rahatlatıcıydı.

Sesimin sert çıkmaması için gayret ederek, "Kış zavallı ölümlüleri bu hale getiriyor işte," dedim.

Acı acı güldü. "Aklın varsa çeneni kapalı, kulaklarını açık tutarsın. Pabuç gibi dilin varken böylesi senin için

daha iyi olur. Ve sağduğunu sakın kaybetme: burada duyuların bile seni aldatmaya çalışır."

Uyarıların beni korkutmasına izin vermemeye çalıştım. Alis devam etti. "Bazıları Andras'ın ölmesine üzülecektir kuşkusuz. Bana sorarsan, Andras iyi bir gözcüydü ama duvarı geçtiğinde neyle karşılaşacağını, başına ne tür bir bela gelebileceğini biliyordu. Efendimizin merhameti sayesinde burada bulunman diğerlerini rahatsız edebilir ama onlar da Anlaşma'nın koşullarını gayet iyi biliyor. Dikkatleri üzerine çekmediğin sürece kimse seni rahatsız etmez. Sadece Lucien'in kendini tersleyenlere karşı özel bir zaafı vardır, cesaretin varsa."

Yoktu. Ona başka kimden sakınmam gerektiğini soracaktım ama Alis saçımı bitirmiş ve odanın kapısını açmıştı.

7. BÖLÜM

Alis beni yemek odasına geri götürdüğünde sarışın ulu peri ve Lucien sofra başı keyfindeydiler. Önlerinde tabak yoktu ama altın kadehlerden içmeye devam ediyorlardı. Som altından kadehler, boya veya kaplama değil. Kulübedeki birbirini tutmayan sofra takımı aklıma gelince odanın ortasında durdum. Böylesi bir zenginlik, bu kadar baş döndürücü bir zenginlik, bizim hiçbir şeyimiz yokken.

Nesta *yarı vahşi hayvan* demişti bana. Ama ulu perilerin yanında, bu yerin, kadehleri tutuşlarındaki rahatlığın ve zarifliğin, sarışının bana *insan kız* diye hitap edişinin yanında... hepimiz yarı vahşi hayvanlardık. Postlara ve pençelere bürünebilmeleri bu durumu değiştirmiyordu.

Yiyecekler hâlâ masadaydı, mis kokular havada dolaşıyor, beni çağırıyordu. Açlıktan ölüyordum. Beynim korkutucu derecede uyuşmuştu.

Sarışın ulu perinin maskesi akşamüstü güneşinin son ışıklarıyla parıldıyordu. "Sen sormadan ben söyleyeyim:

Yiyecekler senin için tamamen güvenli." Masanın öteki ucundaki sandalyeyi işaret etti. Pençeli tırnaklarından eser yoktu. Ben yerimden kımıldamayınca derin derin ofladı. "Peki, ne istiyorsun?"

Cevap vermedim. *Yemek, kaçmak, ailemi kurtarmak...*

Lucien masanın uzun kenarındaki sandalyesinden sözcükleri uzatarak, "Sana demiştim, Tamlin," dedi. Arkadaşına doğru manalı bir bakış fırlattı. "Kadınlar üstündeki gücün son on yıllar boyunca kesinlikle pas tutmuş."

Tamlin. Lucien'e ters ters bakıp sandalyesinde kıpırdandı. Lucien'in az önce verdiği ikinci bilgi karşısında donup kalmamak işten değildi. *On yıllar.*

Tamlin benden yaşlı göstermiyordu ama ölümsüz bir türe mensuptu. Birkaç yüz yaşında olabilirdi. Birkaç bin. Maskeli tuhaf yüzlerine dikkatle bakarken ağzım kurudu: dünyadışı, kadim ve buyurgan yüzler. Sarsılmaz tanrılar gibi. Ölümcül saray efradı gibi.

"Evet," dedi Lucien, tek ela gözünü bana dikerek, "artık o kadar da berbat görünmüyorsun. Biraz rahat olmak istedin, herhalde, nasıl olsa bizimle yaşayacağın için. Ama tünik yerine elbise giysen daha güzel olurdu."

Üzerime atlamaya hazır kurtlar. Buydular işte, tıpkı arkadaşları gibi. Seçtiğim her kelimeye ve aldığım her nefese dikkat ederek konuştum: "Elbise giymemeyi tercih ederim."

"Ama neden?" diye mırıldandı Lucien.

Benim yerime Tamlin cevap verdi. "Çünkü pantolon giyerse bizi daha kolay öldürebilir."

Kalbime sakin olmasını emredip ifadesiz bir suratla

devam ettim. "Artık burada olduğuma göre... bana ne yapmayı planlıyorsunuz."

Lucien alaycı bir ifadeyle güldü ama Tamlin can sıkıntısıyla hırladı: "Geç otur."

Masanın öteki ucunda geri çekilmiş bir sandalye beni bekliyordu. Üzerinde buhar tüten ve kokuları tüm odaya yayılan bir sürü yemek. Ben yıkanırken hizmetkârlar masayı tazelemiş olmalıydılar. Ne büyük ziyan. Ellerimi yumruk yapıp sıktım.

"Seni ısırmayız." Lucien'in beyaz dişleri aksini ima edercesine parladı. Bakışlarından, üzerime diktiği o tuhaf ve hareketli metal gözünden kaçınarak masaya yanaştım ve sandalyeme oturdum.

Tamlin ayağa kalktı ve hafif adımlarla masanın etrafında dolaştı; her hareketi, tıpkı sinsi sinsi yaklaşan, güçlü, safkan yırtıcılar gibi sessiz ve ölümcüldü. Rahatsız olmamak imkânsızdı, özellikle de önüme bıraktığı tabağa et ve sos koymaya başladığında.

"Kendim alabilirim," dedim usulca. Benden uzak durması için her şeyi yapabilirdim; *her şeyi*.

Tamlin durdu. Derisinin altında gizlediği pençesiyle tek hamlede boğazımı parçalayabilecek kadar yakınımdaydı. Deri silah askısı bu yüzden boştu işte: kendin bir silahsan, neden başka silah kullanasın ki? "Bir ulu perinin yemek servisi yapması insan için onurdur," dedi kaba bir tonda.

Yutkunup razı oldum. Tabağımı etlerle, soslarla ve ekmeklerle tepeleme doldurana kadar devam etti, sonra kadehime köpüklü beyaz şarap doldurdu. Yerine dönüp oturduğunda, duyabilecek olmasına aldırmadan derin bir oh çektim.

Yüzümü tabağıma gömüp yemeyi ve masadakileri silip süpürene kadar durmamayı her şeyden çok istiyordum ama ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırıp iki periye baktım.

Onlar da öylesine olamayacak kadar dikkatli bakışlarla beni seyretti. Tamlin, oturduğu yerde biraz toparlanarak, "Önceki haline göre çok... iyi görünüyorsun," dedi.

Bu bir iltifat mıydı? Lucien'in başını sallayarak ona gaz verdiğine yemin edebilirdim.

"Ve saçların çok... temiz."

Muhtemelen amansız açlığım başıma vurmuştu ve beceriksizce bana yağ çekmeye çalıştıklarına dair hayaller görüyordum. Buna rağmen sırtımı geriye yaslayıp sakin ve kısık bir sesle, sanki öteki yırtıcılarla konuşuyormuş gibi konuştum. "Demek siz ulu perisiniz, yani peri soyluları, değil mi?"

Lucien birkaç kez öksürüp Tamlin'e baktı. "Bu soruyu sana bırakıyorum."

Tamlin, kaşlarını çatarak, "Evet," dedi. Bir süre sanki söyleyeceği kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi duraksadı ama sonra vazgeçip sadece, "Öyleyiz," dedi.

Harika. Çok konuşmayan bir adam, yani peri. Arkadaşını öldürmüştüm, istenmeyen misafirdim. Yerinde olsam ben de benimle konuşmak istemezdim.

"Artık burada olduğuma göre bana ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Tamlin gözlerini hiç kaçırmadan, "Hiçbir şey," dedi. "Ne istersen yapabilirsin."

"Yani kölen olmayacak mıyım?" diye sormayı göze aldım.

Lucien güleyim derken genzine şarap kaçırdı. Ama

Tamlin gülümsemiyordu. "Evimde köle tutmam."

İçimdeki rahatlamayı göz ardı ettim. "Peki burada nasıl *yaşamamı* bekliyorsunuz?" diye bastırdım. "Kendi geçimimi sağlamamı istemiyor musunuz? Çalışmamı?" Aptalca bir soruydu, çünkü hiç aklında yokken ona yol gösteriyor olabilirdim, ama... ama bilmek zorundaydım.

Tamlin gerildi. "Nasıl yaşayacağın beni ilgilendirmez."

Lucien dikkat çekmek için boğazını temizleyince Tamlin ona baktı. Ben anlayamasam da bakışlarıyla birbirlerine bir şey anlattıktan sonra Tamlin derin bir iç çekerek bana döndü: "İlgini çeken herhangi bir... uğraş var mı?"

"Hayır." Doğru değildi elbette ama ona resim yapmaktan bahsedecek değildim. Hele de benimle uygar iki insan gibi konuşmakta açıkça bu kadar zorlanıyorken.

Lucien, "Tipik insan işte," diye mırıldandı.

Tamlin'in yüzünde yarım bir gülümseme oluştu. "Zamanını nasıl geçirmek istiyorsan öyle geçir. Beladan uzak dur yeter."

"Yani gerçekten sonsuza dek burada kalacağım öyle mi?" Aslında şöyle sormak istemiştim: *Yani ailem açlıktan ölürken ben bu lüks içinde yaşamak zorundayım öyle mi?*

"Kuralları ben koymuyorum," diye kesip attı Tamlin.

"Ailem açlıktan ölüyor," dedim. Konu ailem olunca yalvarmaktan gocunmazdım. Verdiğim söze o kadar uzun süre bağlı kalmıştım ki artık onsuz bir hiçtim. "Lütfen bırak gideyim. Anlaşma şartlarında başka bir boşluk mutlaka vardır; ya da bunu telafi etmenin başka bir yolu."

"Telafi etmek mi?" dedi Lucien. "Daha özür bile dilemedin ki?"

Yağ çekme girişimleri sona ermişti galiba. Başımı kal-

dırıp Lucien'in tek ela gözünün içine baktım ve, "Özür dilerim," dedim.

Lucien arkasına yaslandı. "Onu nasıl öldürdün? Kanlı bir mücadele miydi, yoksa soğukkanlı bir cinayet mi?"

Belimi doğrulttum. "Önce üvez okla vurdum. Sonra da sıradan okla, tam gözünden. Benimle savaşmadı. Sadece ilk atıştan sonra uzun uzun bana baktı."

"Ve yine de öldürdün onu. Sana saldırmak için hamle yapmadığı halde. Sonra da *derisini yüzdün*."

"*Yeter*, Lucien," diye hırladı Tamlin yaverine. "Detayları duymak istemiyorum." Görmüş geçirmiş, yabani ve amansız bakışlarını bana çevirdi.

Ondan önce davranıp konuşmaya başladım. "Ailem ben olmadan bir ay bile dayanamaz." Lucien kıkırdadı ama dişlerimi sıkıp devam ettim. "Açlığın ne demek olduğunu biliyor musunuz?" Öfke, içimdeki sağduyuyu yutarak kabardı. "Bir sonraki yemekte sofraya ne koyacağınızı bilememek nasıl bir şey haberiniz var mı?"

Tamlin çenesini kastı. "Ailen hayatta ve hepsine gayet iyi bakılıyor. Perileri öyle az tanıyorsun ki ailenin tek geçim ve besin kaynağını alıp yerine hiçbir şey bırakmayacağımı düşündün, değil mi?"

Yerimde doğruldum. "Yemin eder misin?" Periler yalan söyleyemezdi ama yine de duymak zorundaydım.

Kısık sesle, inanamıyormuş gibi güldü. "Kendim ve sahip olduğum her şey üzerine."

"Neden kulübeyi terk ettikten sonra söylemedin?"

"Bana inanır mıydın? Hatta şimdi inanıyor musun?" Tırnaklarını çıkarıp sandalyesinin kollarına sapladı.

"Senin sözüne neden güveneyim? Hepiniz gerçekleri

işinize geldiği gibi çarpıtmakta ustasınız."

"Bazıları bir ulu periye kendi evinde hakaret etmenin akıllıca olmadığını söyler," dedi Tamlin dişlerinin arasından. "Bazıları da bizden başka biri bulmadan önce gelip seni bulduğum ve canını bağışlayıp lüks içinde yaşama fırsatı sunduğum için bana minnettar olman gerektiğini."

Ayağa fırladım, bilgeliğin canı cehennemeydi ama tam sandalyemi geri itekleyecektim ki görünmeyen eller kollarıma yapışıp beni geri oturttu.

"*Sakın* aklından geçen şeyi yapma," dedi Tamlin.

Keskin büyü kokusu burnumu yakarken tüm bedenim kaskatı kesildi. Sandalyede kıpırdanmaya çalışıp görünmez bağları yokladım. Kollarım bağlanmıştı. Sırtım sandalyenin arkalığına o kadar sert bastırılıyordu ki canım yanıyordu. Tabağımın yanındaki bıçağa baktım. Onu elime alabilseydim, boşuna bir çaba olup olmadığına sonra bakardım.

Tamlin sakin bir sesle konuştu. "Seni sadece bir kez uyaracağım. Sadece bir kez ve sonrası sana kalmış insan kız. Prythian'ın neresinde yaşarsan yaşa umrunda değil. Ama duvarı geçersen, bu diyarı terk edersen, ailene artık yardım edilmeyecek."

Sözleri kafama atılan taşlar gibiydi. Kaçarsam, hatta kaçmayı *denersem*, ailemi kendi kaderine terk etmiş olacaktım. Bunu göze alsam bile... ve onlara ulaşmayı başarsam bile, onları nereye götürebilirdim? Olmaz ya, ablalarımı kaçak olarak gemiye bindirdim ve başka bir yere, güvenli bir yere ulaştık diyelim, o zaman da başımızı sokacak bir yerimiz olmayacaktı. Ama nasıl oluyordu da karşımdaki şu peri ailemin refahını bana karşı koz

olarak kullanıyordu ve çizginin dışına çıkarsam onların yaşamını çöpe atacağı tehditini savurabiliyordu...

Ağzımı açtım ama bardakları zangırdatan bir hırlamayla devam etti: "Adil bir pazarlık değil mi sence? Üstelik kaçarsan, bir dahaki sefere eline düşeceğin periden yana şansın yaver gitmeyebilir." Tırnaklarını parmaklarının içine geri çekti. "Yiyecekler ne büyülü ne de ilaçlı ve açlıktan bayılıp gidersen günah benden gider. Şimdi şu masada oturup yemeğini *yiyeceksin* Feyre. Ve *Lucien* nazik olmak için elinden geleni yapacak." Manalı gözlerle Lucien'e baktı. Lucien omuz silkti.

Görünmez bağlar birden çözülünce ellerimi masanın altına çarptım. Bacaklarımdaki ve gövdemdeki bağlar duruyordu. Tamlin'in alev alev yanan gözlerine bakınca aklımdaki sorunun cevabını gördüm: misafiri olayım ya da olmayayım, bir şeyler yemeden bu masadan kalkamayacaktım. Kaçma planımdaki ani değişikliği sonra düşünürdüm. Şimdi... şimdi masadaki gümüş çatala baktım ve dikkatle elime aldım.

Hâlâ beni izliyorlardı, her hareketimi, tabağımdaki yiyeceği koklarken burun deliklerimin genişlemesini. Metalik büyü kokusu yoktu. Ayrıca periler yalan söyleyemezdi. Demek ki yemek hakkında doğruyu söylüyordu. Çatalımı parça tavuğa saplayıp bir ısırık aldım.

Zevkten inlememek için kendimi zor tuttum. Yıllardır bu kadar güzel bir yemek yememiştim. İflastan önceki öğünlerimiz bile bunun yanında solda sıfır kalırdı. Ulu perilerin her lokmamı dikkatle incelediğini bilerek sessizce tabağımı bitirdim ama üstüne bir porsiyon çikolatalı turta yemek için çatalımı uzattığımda tüm yiyecekler

ortadan kayboldu. Öylece kayboluverdi: hiç var olmamışlar gibi, geride tek bir kırıntı bırakmadan.

Güçlükle yutkunup çatalımı masaya bıraktım. Ellerimin titremeye başladığını görsünler istemedim.

"Bir lokma daha alırsan patlayacaksın," dedi Tamlin. Kadehinden büyük bir yudum aldı.

Tüm bağlarım çözüldü. Masadan kalkmama sessizce izin vermişti.

"Yemek için teşekkürler," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Lucien yayıldığı sandalyeden zehirli bir şirinlikle, "Şaraba kalmıyor musun?" diye sordu.

Ellerimi sandalyenin kenarına koyup kalkmaya hazırlandım. "Yorgunum. Uyumak istiyorum."

"Sizden birini görmeyeli otuz kırk yıl olmuştur," dedi Lucien, "ama siz insanlar pek değişmiyorsunuz. Yani, haksızsam söyle ama eve dönen erkekleriniz yüzüne bakılacak tipler olmadığı halde, *neden* bizimle yemekten neden bu kadar sıkıldığını anlamıyorum.

Tamlin masanın öteki ucundan elçisine dik dik, ikaz edercesine baktı. Lucien görmezden geldi.

"Peki ya siz," dedim sertçe. "Ulu peri olduğunuz halde neden beni buraya davet edip sofrada bana eşlik etme zahmetine girdiniz?" Aptal kafam... Şimdiye kadar on kez öldürmeleri gerekirdi beni.

Lucien, "Doğru," dedi. "Ama açıklamama izin ver: İnsan da olsan bir kadınsın ve burada gereğinden fazla oturmaktansa kor ateş yutmayı tercih ediyorsun. Oysa bunu saymazsak..." eliyle metal gözünü ve derin yara izini gösterdi, "kesinlikle yüzüne bakılmayacak tipler değ-

liz." Tipik peri kibri ve küstahlığı. Efsaneler hiç olmazsa bu konuda haklıydı. Bunu aklımın bir köşesine yazdım. "Evde seni bekleyen biri varsa veya yanında solucanlar gibi kalacağımız yakışıklı talipliler kapının dışında senin için kuyruğa girmişlerse, o başka tabi."

Beni öyle hafife alıyordu ki biraz zevk duyarak itiraf ettim: "Köyümde yakın olduğum bir erkek vardı." Şu Anlaşma beni koparıp getirmeden önce... *Bize istediğinizi yapmakta özgür olduğunuzu ama bizim doğru dürüst karşılık veremediğimizi öğrenmeden önce.*

Tamlin'le Lucien birbirlerine baktılar, sonra Tamlin söz aldı: "Bu adama âşık mısın?"

Olabildiğince gelişigüzel şekilde, "Hayır," dedim. Aslında yalan değildi ama Isaac'e karşı bir şeyler hissetseydim bile cevabım aynı olurdu. Öteki ulu perinin ailemin hayatta olduğunu öğrenmesi yeterince kötü olmuştu zaten. Isaac'i da listeye eklemeye gerek yoktu.

İki erkek tekrar bakıştılar. "Peki... âşık olduğun biri var mı?" diye sordu Tamlin kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Elimde olmadan isterik sayılabilecek bir kahkaha patlattım. "Hayır." Bir ona bir ötekine baktım. Saçmalıktı bu. Bu ölümcül ve ölümsüz yaratıkların başka işleri yok muydu? "Benim hakkımda merak ettiğiniz şey bu mu gerçekten? Sizi insan erkeklerden daha mı yakışıklı buluyorum, ya da evde beni bekleyen bir erkek var mı? Hayatımın geri kalanını burada geçireceksem bunları sormanın ne gereği var?" Bir öfke dalgası tüm duyularımı ele geçirdi.

Tamlin dudaklarını sıktı. "Burada uzun süre kalacağın için seni yakından tanımak istedik. Ama Lucien'in

gururu terbiyesinin önüne geçiyor." Muhabbete nokta koymaya hazırmış gibi iç geçirdikten sonra devam etti: "Git dinlen. Çoğu zaman ikimizin de yapacak işleri olur. Biz yokken bir şeye ihtiyacın olursa hizmetkârlardan istersin. Yardımcı olurlar."

"Neden?" diye sordum. "Neden bu kadar cömertsin?" Lucien *ben de bilmiyorum* dercesine baktı: Eh, sonuçta arkadaşını öldürmüştüm. Ama Tamlin tek kelime etmeden yüzüme daldı gitti.

"Zaten devamlı birilerini öldürüyorum," dedi sonunda. Geniş omuzlarını silkti. "Ve sen de bu mülkü birbirine katamayacak kadar önemsizsin. Bizi öldürmeye karar vermediğin sürece."

Yanaklarımda ve boynumda hafif bir yanma hissettim. Önemsiz – evet, onların yaşantısı ve gücü karşısında önemsizdim. Kulübenin orasına burasına yaptığım silikleşmiş, soyulmuş resimler kadar önemsizdim. "Peki..." dedim. Artık o kadar müteşekkir hissetmiyordum. "Teşekkür ederim."

Başını eğip kaldırarak teşekkürümü kabul etti ve eliyle git işareti yaptı. Çekilebilirdim. Aşağılık insanlar ancak çekilebilirdi zaten. Lucien çenesini yumruğuna dayadı ve ağzının kenarıyla tembelce gülümsedi.

Yeter. Ayağa kalkıp geri geri kapıya yürüdüm. Sırtımı onlara dönmek, hayatımı bağışlasın ya da bağışlamasın, bir kurda sırtını dönmekle aynıydı. Kapıdan çıkana kadar tek kelime etmediler.

Çok geçmeden Lucien'in havlamaya benzeyen kahkahası holde yankılandı, hemen peşinden sert ve vahşi bir hırlama onu susturdu.

O gece kesik kesik uyudum ve kapıyı üzerime kilitlemelerine gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Şafak sökmeden önce uyanmıştım ama yatakta uzanıp fligranlı tavana bakmaya, yükselen gün ışığının perdelerin arasından sızışını seyretmeye ve altımdaki yumuşak döşeğin tadını çıkarmaya devam ettim. Genellikle günün ilk ışıklarıyla birlikte uyanır, sabahın köründe uykularını böldüğüm için üfleyip püfleyen ablalarıma aldırmadan kulübeden çıkardım. Şimdi evde olsaydım değerli gün ışığının tek saniyesini bile kaçırmamak için çoktan ormana girmiştim. Birkaç kış kuşu uyuşuk cıvıltılarla bana eşlik ediyor olurdu. Oysa bu odada, dahası tüm evde çıt çıkmıyordu; üstelik dev yatak yabancı ve ıssızdı. Uyurken üstüme çullanan ablalarımın sıcaklığını az da olsa özlüyordum.

Nesta muhtemelen yatakta fazladan yer açıldığı için gülümseyerek bacaklarını geriyordu şimdi. Ve muhtemelen, beni perinin midesinde hayal etmekten hoşnut, duyduğu haberleri fırsata çevirerek köylülerin kulaklarını çınlatıyordu. Belki kötü kaderimi duyanlar aileme biraz sadaka verirdi. Belki Tamlin kışı atlatmalarına yetecek kadar para bırakmıştı, ya da yiyecek, ya da "iyi bakılmak" neyi kapsıyorsa işte ondan. Kimbilir, belki de köylüler Prythian'la bağlantılı komşu istemedikleri için aileme saldırıp köyden kovarlardı.

Battaniyeyi üstüme çekip yüzümü yastığa gömdüm. Tamlin gerçekten onlara yardım ediyorsa ve ben duvarı geçer geçmez bundan mahrum kalacaklarsa, geri dönmem onları sevindirmek yerine kızdırabilirdi.

Saçların çok... temiz.

Akıllara zarar bir iltifat. Bana burada yaşamayı teklif ederek canımı bağışladığına göre sanırım o kadar da nasıl desem, adi biri değildi. Yaptığımız kötü başlangıcı düzeltmek adına birkaç güzel söz söylemeye çalışıyordu herhalde. Belki onu Anlaşma'da boşluk bulmaya, hayatımın bağışlanması için Anlaşma'yı bağlayan bir büyü yapmaya razı edebilirdim. O bir yol bulamazsa, belki başka *biri...*

Aklım bir düşünceden öbürüne zıplayıp duruyor, bu karmaşıklığın içinde bir çıkar yol arıyordu. Derken kapı kilidinin açıldığını duydum ve...

Önce tiz bir çığlık, peşinden de gümbürtü geldi. Yatakta doğrulunca Alis'in yerde iki seksen uzandığını gördüm. Perdelerin kenar süslerinden yaptığım ve kapıdan ilk girenin suratında patlaması için ayarladığım halat havada sakince sallanıyordu. Elimdekilerde ancak bunu yapabilmiştim.

Yataktan fırlarken, "Üzgünüm, çok üzgünüm," diye yumurtladım ama Alis zaten kalkmıştı. Önlüğünü düzelterek yüzüme tısladıktan sonra çatık kaşlarla tavan lambasından sarkan halata baktı.

"Hay Kazan'ın dipsiz kuyularında kalasıca..."

"Bu vakitte kimse gelmez diye düşünüyordum, yoksa indirecektim, gerçekten..."

Alis beni tepeden tırnağa süzdü. "Senin kemiklerini kırmak istesem sence bu halat parçası beni durdurabilir mi?" Kanım dondu. "Bizden birini bununla alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Özür dilemeye devam edecektim ama dudaklarında-

ki alaycı gülümsemeyi görünce vazgeçtim. Kollarımı kavuşturdum. "Kaçacak zaman yaratmak için uyarı alarmı yapmıştım. Tuzak falan değildi."

Yüzüme tükürecekmiş gibi poz verdi ama sonra kahverengi gözlerini kıstı. "Ayrıca, kızım, bizden hızlı koşamazsın."

"Biliyorum," dedim. Kalp atışlarım sakinleşmişti. "Ama hiç olmazsa ölümle yüz yüze geldiğimde uyuyor olmazdım."

Alis bir kahkaha patlattı. "Efendim sana burada *yaşaman* için söz verdi, ölmen için değil. Bu hepimizi bağlar." Sallanan halatı inceledi. "Peki, güzelim perdeleri mahvetmek zorunda mıydın?"

İstemesem de engellemeye çalışsam da gülümsemekten kendimi alamadım. Alis gidip perdeleri tuttu, kenar süslerini gözden geçirdikten sonra iki yana çekip açtı. Ortaya çıkan gökyüzü hâlâ koyu menekşe rengindeydi ama içine şafağın getirdiği balkabağı ve macenta tonları da püskürmüştü. "Üzgünüm," dedim yeniden.

Alis cık cık etti. "En azından mücadele ederim diye düşünüyorsun kızım. Hakkını vermem lazım."

Konuşmak için ağzımı açtım ama o sırada kuş maskeli başka bir kadın hizmetkâr içeri girdi. Elinde kahvaltı tepsisi vardı. Buz gibi sesiyle iyi sabahlar dileyip tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya bıraktı, sonra banyoya geçip gözden kayboldu. Akan suyun sesi odaya dolmaya başladı.

Masaya oturup tepsiye baktım: Yulaf lapası, yumurta ve pastırma. Pastırma! Yine duvarın diğer tarafında yediklerimize benzer şeyler. Neden başka türlü olmasını

bekliyordum ki? Alice bardağıma çay gibi görünen ve çay gibi kokan bir şey doldurdu: Demli, kokulu, şüphesiz büyük paralarla ithal edilmiş çay. "Burası *neresi?*" diye sordum usulca. "Nasıl bir yer?"

"Bilmen gereken tek şey senin için güvenli olduğu," dedi Alis. Çaydanlığı masaya bıraktı. "En azından bu ev. Eğer dışarda turlamak istersen, sağduyunu sakın kaybetme."

Tamam, madem *bu* soruya kaçamak cevap vermişti, ben de başka soru denerdim. "Ne tür perilerden uzak durmam gerekiyor?"

"Hepsinden," dedi Alis. "Efendimin koruması bir yere kadar işe yarar. Andras'a yaptıklarını bir kenara koyuyorum, sadece insan olduğun için seni avlayıp öldürmek isteyeceklerdir."

Bir kaçamak cevap daha. Çayımdan aldığım her büyük yudumun keyfini çıkararak kahvaltımı yaptım. Banyoya girip yıkandıktan sonra Alis'in önerisini reddederek zarif tüniklerden birini giydim: bu seferki siyaha yakın koyu mordu. Rengin tam ismini bilsem daha iyi olurdu ama yine de beynime kaydettim. Önceki gece giydiğim aynı kahverengi botları ayağıma geçirdim ve Alis'in saçımı taraması için mermer tuvalet masasının karşısına oturdum. Aynadaki görüntüme bakarken irkildim.

Hoşuma gitmemişti ama kötü göründüğüm için değil. Her ne kadar daha düz olsa da çoğu özelliğim gibi burnum da anneme çekmişti. Hâlâ hatırlıyordum: Aşırı zengin arkadaşlarından birisi soğuk bir espri patlattığında annemin burnu yapmacıklı bir neşeyle nasıl da kırışırdı.

En azından yumuşak dudaklarımı babamdan almış-

tım ama onlar da fazla sivri elmacıkkemiklerimi ve çökük yanaklarımı komik duruma düşürüyordu. Hafif çekik gözlerime bakmayı ise nefsime yediremedim. Çünkü aynadan bana Nesta'nın ya da annemin bakacağını biliyordum. Bazen ablamın sırf bu yüzden bakışlarımdan nefret ettiğini düşünürdüm. Kesinlikle çirkin değildim, ama... Nefret ettiğimiz ve çok sevdiğimiz insanlara o kadar benziyordum ki Nesta buna katlanamıyordu. Ben de katlanamıyordum.

Ama anlaşılan Tamlin için, yani göksel ve kusursuz güzelliğe alışık Ulu Peri için, bana iltifat etmek bile çok zor gelmişti. Peri piçi.

Alis örgümü bitirdi ama yanında getirdiği sepet dolusu çiçekle süsleme yapmasına fırsat vermeden ayağa fırladım. Yoksulluğun etkileri olmasaydı adıma yaraşır şekilde yaşayabilirdim ama bunu hiç dert etmemiştim. Ormanda güzellik hiçbir şey ifade etmiyordu.

Alis'e bundan sonra ne yapacağımı –ölümlü hayatımın geri kalanında ne yapacağımı– sorduğumda omuzlarını silkti ve bahçede yürüyüşe çıkmamı önerdi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Potansiyel müttefikleri bir kenara itmek aptallık olurdu. Tamlin'e söz geçirebileceğinden kuşkuluydum ama onu sıkıştırmak için henüz çok erkendi. Öyleyse biraz yürüyüş yaparak hiç olmazsa çevreyle ilgili bilgi toplayabilir ve beni Tamlin'e karşı savunacak başka biri var mı diye bakabilirdim.

Koridorlar bu büyüklükte bir mülk için oldukça tuhaf şekilde ıssız ve sessizdi. Geçen gece diğerlerinden bahsetmişlerdi ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Esintiyle birlikte hoş bir koku –Elain'in küçük bahçesinden bildiğim

kadarıyla sümbül kokusu– koridorlara doluyor, beraberinde kiraz kuşlarının cıvıltısını getiriyordu. Bu kuşun sesini daha önce duymuşsam bile kulübemizin çevresinde son aylarda hiç duymadığım kesindi.

Tam büyük merdivenlere ulaşmak üzereyken resimleri gördüm.

Dün *alıcı gözle* bakmamak için kendimi zorlamıştım ama şimdi, ıssız koridorda beni görebilecek kimse yokken, gölgeli ve kasvetli arka plan üzerindeki renk patlamaları beni durdurdu; altın kaplamalı çerçeve içindeki desen ve renk cümbüşü kendine bakmaya zorladı.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim –hem de hiç.

Sadece bir natürmort, dedim içimden. Ama dar ağzından çeşit çeşit çiçek fışkıran yeşil bir vazo, her şekilde, her boyda ve her renkte çiçek ve yaprak – güller, karanfiller, gündüzsefaları, altınbaşak otları, şakayıklar, dantel çiçekleri...

Her şeyi bu kadar canlı gösteren, hatta canlı olmanın ötesinde gösteren bir yetenek... Sadece koyu fonun önünde bir vazoydu ama bundan çok fazlasıydı; çiçekler sanki etrafını saran gölgelere meydan okuyarak kendi ışıklarıyla titreşiyorlardı. Vazonun üstüne düşen ve içindeki suda kırılan ışığı böylesine verebilmek, alttaki taş kaideye binen ağırlığı böylesine hissettirebilmek, ustalık isterdi... Olağanüstü bir ustalık.

Burada saatlerce durup bakabilirdim. Sadece bu koridordaki sayısız resme bakmak bile tüm günümü alabilirdi. Ama... bahçe. Planlar.

Yine de yoluma devam ederken, bu yerin düşündüğümden daha, nasıl desem, uygar olduğuna karar ver-

dim. Hatta kabul etmek gerekirse, huzurlu.

Üstelik ulu periler gerçekten efsane ve söyletilerde bahsedilenden daha kibarsa, belki Alis'i çektiğim acıya ikna etmek o kadar zor olmazdı. Eğer Alis'in gönlünü kazanabilirsem, onu Anlaşma'nın bana dayattığı ödemenin yanlış olduğuna ikna edebilirsem, belki gerçekten beni bu borçtan kurtarmanın bir yolu var mı yok mu diye bakabilir ve...

"Hey sen," diye seslendi birisi. Geriye sıçradım. Bahçeye açılan cam kapılardan gelen ışığın altında uzun boylu bir erkek silüeti karşımda dikiliyordu.

Tamlin. Kaslı vücut hatlarını ortaya çıkaran dar kesimli savaş kıyafetini kuşanmıştı yine ama bu kez deri silah askısında üç bıçak vardı: Her biri ellerindeki canavar pençeleri gibi kolaylıkla karnımı deşebilecek üç uzun bıçak. Sarı saçlarını önüne düşmesin diye arkadan bağlayınca sivri uçlu ulakları ve o tuhaf, güzel maskesi ortaya çıkmıştı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sesi sertti, sanki soru sormuyor, uyarıyordu. Ve *sen* demişti; ismimi hatırlıyor muydu acaba?

Yarı çömelme halinden kurtulup doğrulacak kadar güç toplamam birkaç saniye aldı. "Günaydın," dedim buz gibi bir ifadeyle. En azından *"hey sen"*den daha iyi bir selamlama cümlesiydi. "Zamanımı istediğim gibi geçirebileceğimi söylemiştin. Ev hapsinde olduğumu bilmiyordum."

Çenesini kastı. "Tabi ki ev hapsinde değilsin." Balta gibi konuşsa da güçlü çenesindeki ve esmer altın renkli pürüzsüz cildindeki erkek güzelliğini göz ardı etmek mümkün değildi. Muhtemelen yakışıklıydı; maskesini çıkarmadığı için net bir şey diyemiyordum.

Bir şey demeyeceğimi fark edince dişlerini gösterdi; sanırım gülümsemeye çalışıyordu. "Seni gezdirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim güçlükle. Yanından geçmek için yürümeye başladığımda kendi bedenimin her hareketine aşırı dikkat kesilmiştim.

Yana adım atıp önüme geçti ama neredeyse çarpışacak kadar yakınlaştığımız için hemen geriye doğru bir adım daha attı. "Sabahtan beri içerdeyim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var." *Ve sen o kadar önemsizsin ki başıma dert açamazsın.*

"Ben iyiyim," diye geçiştirdim. "Zaten yeterince... cömertsiniz." Sesimin gerçekten böyle hissediyormuş gibi çıkmasına çalıştım.

Reddedilmeye kesinlikle alışık olmadığını gösteren, sıkkın, yarım bir gülümseme. "Benimle bir alıp veremediğin mi var?"

Usulca, "Hayır," dedikten sonra kapıdan çıktım.

Arkamdan kısık sesle söylendi. "Seni öldürmeyeceğim Feyre. Sözümden dönmem."

Arkama bakayım derken neredeyse basamaklardan aşağıya yuvarlanacaktım. Merdivenin tepesinde durdu. Malikânenin solgun taşları kadar hareketsiz ve antik. "Öldür ama zarar verme, öyle mi? Anlaşma'daki yeni boşluk bu mu? Lucien bunu benim aleyhime kullanamaz mı sanıyorsun; ya da buradaki herhangi biri?"

"Sana elini bile sürmemek için kesin emir aldılar."

"Ama var olduğunu bile bilmediğim bir kural yüzünden hâlâ senin diyarındayım. Hem o gün arkadaşının ormanda ne işi vardı? Anlaşma sizden birinin toprakları-

mıza geçmesini yasaklıyor sanıyordum."

Yüzüme dik dik baktı. Belki çok ileri gitmiş, onu fazla sorgulamıştım. Belki bunu hangi niyetle sorduğumu anlayabilirdi.

"Anlaşma," dedi usulca, "*bizi* hiçbir şeyden alıkoymuyor, sizi köle yapmak dışında. Duvar omuzlarımızdaki bir yükten ibaret. İstesek onu paramparça edip uygun adım sizi öldürmeye geliriz."

Sonsuza dek Prythian'da kalmaya mecbur edilebilirdim ama ailem... Cesaretimi toplayıp, "Peki duvarın yıkılmasını istiyor musun?" diye sordum.

Açıklamaya değip değmeyeceğine karar vermek istermiş gibi beni baştan ayağa süzdü. "Ölümlü topraklarıyla ilgilenmiyorum ama tüm periler adına konuşamam."

Asıl sorumu hâlâ cevaplamamıştı. "Peki arkadaşın orada ne yapıyordu?"

Tamlin kıpırdamadı. Nefes alıp veriyordu ama duruşundaki zariflik öylesine dünyadışı, öylesine gökseldi ki. "Bu topraklarda bir... hastalık var. Prythian'ın her yerinde. Neredeyse elli yıldır. Ev ve çevresi bu yüzden ıssız: çoğu terk edip gitti. Hastalık çok yavaş yayılıyor ama büyü üzerinde çok... tuhaf bir etkisi var. Benim güçlerim bu yüzden zayıfladı." Parmağıyla maskesini tıpışladı. "Bu maskeler, kırk dokuz yıl önce bir maskeli balo sırasında başlayan hastalıktan kalma. Şimdi bile çıkartamıyoruz."

Maskelerin ardında sıkışıp kalmak, neredeyse elli yıl boyunca. Ben olsam deliye dönerdim, yüzümün derisiyle birlikte kazıyıp atardım. "Canavar halindeyken yüzünüzde maske yoktu; ne sende, ne de arkadaşında."

"Hastalık bu kadar acımasız işte."

Ya bir canavar olarak yaşa, ya da maske içinde. "Ne tür bir hastalık bu?"

"Vücuda hiçbir etkisi yok. Sadece büyüye, yani Prythian'da yaşayanlara odaklanıyor. Andras duvarın diğer tarafındaydı çünkü bir çare arayıp bulması için ben göndermiştim."

"İnsanları etkiliyor mu?" Midem burkuldu. "Duvarın diğer tarafına sıçrar mı?"

"Evet," dedi. "Ölümlüleri ve topraklarını etkileme riski var. Ama ben de bundan fazlasını bilmiyorum. Çok yavaş yayıldığı için insanlar şimdilik güvende. Hastalık on yıllardır yerinde sayıyor gibi; hatta zayıflamış gibi görünüyor ama durumu stabil." Bunları anlatması bile geleceğim hakkındaki öngörüsünü açık seçik ortaya koyuyordu: eve gidemiyordum ve bu zayıf noktalarını söyleyebileceğim herhangi bir insanla karşılaşma şansım yoktu.

"Bir paralı asker, perilerin saldırı planı yaptıklarını söylemişti. Hastalıkla bir ilgisi var mı?"

Biraz şaşırmış gibi belli belirsiz gülümsedi. "Bilmiyorum. Paralı askerlerle sık sık konuşur musun?"

"Lütfedip dişe dokunacak bir şeyler söyleyen herkesle konuşurum."

Duruşunu dikleştirdi. Beni öldürmeyeceğine söz vermiş olmasa korkudan bir köşeye sinerdim. Sonra sinirini yatıştırmaya çalışır gibi omuzlarını oynattı. "Odana kurduğun tuzak teli benim için miydi?"

Cıkladım. "Ama öyle olsa bile beni suçlayabilir misin?"

"Hayvan kılığına girebilirim ama uygar biriyim Feyre."

Evet, adımı hatırlamıştı sonunda. Ama anlasın diye doğrudan ellerine, esmer teninin altında gizlenen pençe-

leriyle jilet keskinliğindeki tırnak uçlarına baktım.

Bakışlarımı fark edip ellerini arkasında gizledi. "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye kesip attı.

Bir rica değildi ama yine de başımı eğip kabul ettikten sonra çitlerin arasında yürümeye başladım. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum, ondan uzak olsun da.

Topraklarında kol gezen, büyü güçlerini emip zayıflatan bir hastalık... Günün birinde insan dünyasına sıçrayabilecek bir büyü kanseri. Büyüsüz geçen yüzyıllardan sonra bu hastalığa ve bize yapabileceklerine karşı savunmasızdık.

Acaba bir ulu peri çıkıp insanları uyarma zahmetine girecek miydi?

Bunu öğrenmek çok zamanımı almazdı.

8. BÖLÜM

Güzel ve ıssız bahçelerde öylesine geziniyormuş gibi yapıyor ama aslında ihtiyaç anında kaçıp saklanabileceğim yerleri ve gidiş yollarını beynime işaretliyordum. Silahlarımı almıştı ve malikâne arazisinde yeni ok yapabileceğim bir üvez ağacı bulmayı umacak kadar aptal değildim. Ama silah askısı bıçakla dolu olduğuna göre evin bir köşesinde silah deposu olmalıydı. Yoksa bile başka bir silah bulurdum, hatta mecbur kalırsam çalardım. Her ihtimale karşı.

Önceki gece yaptığım inceleme sonunda penceremde kilit olmadığını öğrenmiştim. Pencereden aşağıya ip sarkıtıp mor salkım bağlarının arasına inmek işten değildi – ağaçlara tırmanmakta deneyimli olduğum için yükseklik sorun olmazdı. Kaçma planı yapmıyordum, ama... İleride bu riski göze alacak kadar çaresiz hissedebilirdim ve nasıl kaçacağımı şimdiden hesaplasam fena olmazdı.

Burası hariç tüm Prythian'ın insanlar için tehlikeli olduğunu ve bu topraklarda hastalığın kol gezdiğini söy-

lerken Tamlin'in yalan söylemediğinden emindim... Yani şimdilik burada kalsam daha iyi olacaktı.

Ama beni Tamlin'e karşı savunacak birini aramaya hemen başlayabilirdim.

"Sadece Lucien'in kendini tersleyenlere karşı özel bir zaafı vardır, cesaretin varsa," demişti Alis dün.

Bir yandan mümkün olan her planı ve güçlüğü gözden geçirerek yürürken, bir yandan da kısa tırnaklarımı kemiriyordum. Kelimelerle aram hiç iyi olmamıştı; annemin ve ablalarımın uzman olduğu sosyal mücadele taktiklerini hiç öğrenememiştim ama kasaba meydanında postları satarken iyi iş çıkarmıştım.

Yani belki, her ne kadar benden hazetmese de Tamlin'in elçisini yoklamalıydım. Beni öldürmeyi önerdiğine göre burada yaşamama pek ilgi göstermediği ortadaydı. Belki geri dönmem için istekli olabilir, Tamlin'i Anlaşma'ya ters düşmeyecek başka yollar aramaya ikna edebilirdi. Böyle bir yol varsa tabi.

Yüksükotu çiçekleriyle kaplı bir kameriyedeki banka oturmak üzereyken, ezilen çakıllardan yükselen ayak sesleri geldi. İki çift, hafif, hızlı yürüme sesi. Hemen doğrulup geldiğim yöne baktım ama patikada kimse yoktu.

Düğünçiçekleriyle dolu açık alanın kenarına gittim. Yeşil ve sarı renklerle titreşen arazi tenhaydı. Arkamdaki eğri büğrü yaban elması ağacı çiçek açmıştı ve çiçeklerin taç yaprakları az önce oturmak üzere olduğum gölgelikli bankın üstünü kaplamıştı. Bir esinti dalları sallayınca beyaz taç yaprakları kar gibi savrularak aşağıya düştüler.

Ayak seslerinin sahiplerini bulmak için kulak kabartarak tüm bahçeyi ve açık alanı dikkatle taradım.

Ağaçta da ağacın arkasında da kimse yoktu.

Birden ensemde karıncalanma hissettim. Ormanda o kadar çok vakit geçirmiştim ki içgüdülerim beni asla yanıltmazdı.

Biri hemen arkamda duruyordu – hatta belki iki kişi. Çok yakınımdan belli belirsiz bir koklama sesi ve sessiz bir kikirdeme duydum. Kalbim ağzıma geldi.

Omzumun üstünden göz ucuyla arkama baktım. Ama gümüş renkli parlak bir ışıktan başka bir şey takılmadı gözüme.

Arkama dönmeliydim. Bununla yüzleşmeliydim.

Katır kutur çakıl sesleri iyice yakınlaştı. Göz ucuyla gördüğüm titrek ışık büyüdü, bel hizamı geçmeyen iki küçük parçaya bölündü. Yumruklarımı sıktım.

"Feyre!" Alis'in sesi tüm bahçeyi inletti. Bir kez daha, "Feyre, yemek vakti!" diye seslendiğinde korkuyla sıçradım. Boşuna bir çaba olsa da yumruklarımı havaya kaldırıp hızla arkamı döndüm ve Alis'i karşımdaki tehlikeye karşı uyarmak için bağırmaya hazırlandım.

Ama hem parlayan şeyler hem de koklama ve kikirdeme sesleri yok oldu. Kendimi neşe içinde sıçrayan iki kuzu heykeline bakarken buldum. Şaşkınlık içinde ensemi sıvazladım.

Alis tekrar seslenince silkinip titrek bir nefes aldım ve malikânenin yolunu tuttum. Ama geldiğim yoldan geriye yürürken bile, meraklı ve oyun heveslisi birilerinin hâlâ beni izlediği hissinden kurtulamadım.

Akşam yemeğinde sofradan bir bıçak çaldım. Sadece kendimi savunacak bir şey *–herhangi bir şey–* olsun diye.

Onlarla sadece akşam yemeğinde buluşacağımız kesinleşmişti ve bu hiç yoktan iyiydi. Tamlin ve Lucien'le günde üç öğün aynı masada oturmak işkence olurdu. Eğer uslandığıma ve kaderimi değiştirecek planlar yapmadığıma ikna olacaklarsa, süslü masalarında onlarla birlikte bir saat oturmaya katlanabilirdim.

Lucien büyülü metal gözünün gerçekten görebildiğiyle ilgili Tamlin'e atıp tutarken, bıçağı gömleğimin kolundan içeri sokuverdim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki duymalarından korktum ama Lucien konuşmaya devam etti ve Tamlin'in dikkati yaverinin üstünde kaldı.

Sanırım onlara acımam gerekirdi, zorla taktıkları maskeler yüzünden, büyülerini ve halklarını etkileyen hastalık yüzünden. Ama ne kadar az iletişim kurarsam o kadar iyiydi, özellikle Lucien söylediğim her şeyi eğlenceli şekilde insani ve cahilce bulurken. Ona diklenmek planlarıma hizmet etmezdi. Arkadaşı ölmüşken ve ben hayattayken kalbini kazanmaya çalışmak zorlu bir mücadele gerektirecekti. Lucien'le teke tek muhatap olmalıydım, yoksa Tamlin çok geçmeden şüphelenmeye başlardı.

Lucien kıpırdandıkça şöminede yanan alevin ışığı kızıl saçlarında renk geçişleriyle parlıyor, kılıcının kabzasındaki mücevherler ışıldıyordu. Süslü kılıç Tamlin'in göğsündeki bıçaklara oranla aşırı süslüydü. Burada kılıç çekilecek kimse yoktu ama her ne kadar mücevherlerle ve telkâri süslemelerle bezeliyse de süs eşyası olamayacak kadar büyüktü. Belki de bahçedeki görünmez şeylerle ilgisi olabilirdi. Ya da bir savaşa katılmış ve gözünü de o sırada kaybetmişti. İçimde yükselen ürpertiyi bastırmaya çalıştım.

Alis evin güvenli olduğunu ama sağduyumu kaybetmemem gerektiğini söylemişti. Peki, evin dışında pusuya yatıp duyularımı bana karşı kullananlar kimdi? Tamlin'in kılıma zarar gelmeyeceğine dair verdiği emir kimi ne kadar bağlıyordu? Ne tür bir otoritesi vardı?

Lucien durakladı. Başımı kaldırdığımda yüzüme bakarak pis pis sırıttığını gördüm. Böyle sırıtınca yüzündeki yara daha korkutucu görünüyordu. "Kılıcıma hayran mı kaldın, yoksa beni öldürmeyi mi planlıyorsun Feyre?

"Tabi ki hayır," dedim. Tamlin'e baktım. Gözündeki altın beneklerin parlayışı masanın öteki ucundan bile görülüyordu. Kalbim dörtnala koşmaya başladı. Acaba bıçağı aldığımı, bıçağın tahta üzerindeki fısıltısını duymuş *olabilir miydi*? Bakışlarımı güçlükle Lucien'e çevirdim.

Gevşek, pis sırıtışı hâlâ yüzündeydi. Medeni davran, uslu ol, onu kendi yanına çekmeye çalış... Bunu yapabilirdim.

Sessizliği Tamlin bozdu. "Feyre avlanmayı seviyor."

"Avlanmayı sevmiyorum." Daha kibar bir sesle konuşsam iyi olurdu ama devam ettim. "Mecbur olduğum için avlanıyordum. Hem sen bunu nereden biliyorsun?"

Tamlin söylediklerimi değerlendirerek dalgın gözlerle baktı. "O gün ormanda başka ne işin olabilirdi ki? Hem oklarınla yayını gördüm... evinde." *Mezbelelik* diyecekken son anda kıvırmıştı sanki. "Babanın ellerine bakınca okları onun kullanmadığını anladım." Başıyla yara bere içindeki nasırlı ellerimi işaret etti. "Üstelik ona et stoğundan ve postların parasından bahsettin. Biz periler birçok şey olabiliriz ama aptal değiliz. Tabi sizin komik efsaneleriniz tersini söylüyorsa, o başka."

Komik, önemsiz.

Altın tabağımdaki ekmek artıklarına ve sos kalıntılarına baktım. Evde olsaydım en ufak bir gıda kırıntısını atlamamak için tabağı dilimle temizlerdim. Ya tabaklara ne demeli... Sadece bir tanesiyle bir çift at, bir pulluk ve bir tarla alınabilirdi. Ne berbat iş.

Lucien boğazını temizledi. "Bu arada, kaç yaşındasın?"

"On dokuz," dedim. Kibarca, uygarca...

Lucien şaşırdı. "Hem çok genç, hem de çok vakur. Ve şimdiden usta bir katil."

Yumruklarımı sıktım. Koluma temas eden bıçağın metali ısınmıştı. Sakinleş, tehditkâr olma, evcilleş... Anneme söz vermiştim ve yerine getirecektim. Tamlin'in aileme bakması başka şeydi, benim bakmam başka. O küçük, hoyrat hayalim hâlâ gerçekleşebilirdi: ablalarım refah içinde evlenip gitmişler; ömrümün geri kalanında sadece babamla ben, ikimize yetecek kadar yiyecek, birkaç resim yapmaya veya *istediğim* bir şeyi öğrenmeye yetecek kadar zaman. Hâlâ gerçekleşebilirdi, belki uzak ve bambaşka bir yerde, elbette bu pazarlıktan yakamı kurtardıktan sonra. Karşımdaki ulu periler kalbimden geçenleri bilseydi, muhtemelen bu kadar küçük düşünüp bu kadar az şey isteyen *tipik insana* gülerdi ama ben yine de bu hayale tutunmayı tercih ediyordum.

En küçük bilgi kırıntısı dahi işime yarardı ve onlara ilgi gösterirsem bana ısınmalarını sağlayabilirdim. Ormanda kurduğum tuzaklardan ne farkı vardı? Sonunda konuştum: "Tüm hayatınız böyle mi geçiyor? İnsanları Anlaşma'nın elinden kurtarıp güzel yemekler yiyerek?" Bakışlarımı kasten Tamlin'in silah askısında, Lucien'in kılıcında, üzerlerindeki savaş kıyafetlerinde gezdirdim.

Lucien sırıttı. "Ayrıca dolunay altında çılgınca dans ediyoruz ve beşiklerdeki insan bebeklerini birbirleriyle değiştiriyoruz..."

"Annen," diye araya girdi Tamlin. Kalın sesi şaşırtıcı derecede kibardı. "Annen bizimle ilgili hikâyeler anlatmadı mı?"

Kısa tırnaklarımı masaya geçirip işaretparmağımla tahtaya tık tık vurmaya başladım. "Annemin bana hikâye anlatacak vakti yoktu." Geçmişimin bu kadarını açıklayabilirdim, hiç olmazsa.

Lucien ilk kez gülmedi. Aşırı resmi bir sessizliğin ardından Tamlin bu kez "Nasıl öldü?" diye sordu. Kaşlarımı kaldırdığımı görünce kibarca açıkladı: "Evinizde yaşlı bir kadından iz yoktu."

Yırtıcı bir hayvan ya da değil, bana acımasını istemiyordum. Ama yine de, "Tifüs," dedim. "Sekiz yaşındaydım." Odama gitmek için ayağa kalktım.

Tamlin, "Feyre," diye seslenince ona döndüm. Yanağındaki kaslardan biri seyirdi.

Lucien metal gözünü iyice açtı, bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi ama sesini çıkarmadı. Tamlin başını daha çok hayvanlara özgü hareketlerle sağa sola sallayarak mırıldandı: "Başın sağ olsun."

Yüzümü ekşitmemeye çalışarak topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. Baş sağlığı dilemesini istemiyordum, gerek yoktu, özellikle de bunca yıldır hiç özlemini çekmediğim annem için. Tamlin beni ilgiye layık olmayan, kaba saba, görgüsüz bir insan olarak bilse daha iyiydi.

Benim adıma Tamlin'le konuşması için Lucien'i ikna etsem iyi olacaktı, hem de en kısa zamanda, bahsi geçen

şu ötekiler ortaya çıkmadan ya da şu hastalık daha fazla yayılmadan önce. Yarın – Lucien'le konuşup nabzını yoklayacaktım.

Odama dönünce gardropta bulduğum bir çantaya birkaç parça giyecek ve çalıntı bıçağımı koydum. Acınası bir sofra bıçağı olsa da hiç yoktan iyiydi. Sadece hazır olmak istiyordum: Ne olur ne olmaz, bakarsın gitmeme izin verirlerdi ve apar topar yola çıkmam gerekirdi.

Ne olur ne olmaz.

9. Bölüm

Ertesi sabah, Alis diğer hizmetkârla birlikte banyomu hazırlarken planımı şekillendirdim. Tamlin, Lucien'le kendisinin çeşitli görevleri olduğundan bahsetmişti ve Tamlin'in yanından sıyrılarak kaçtığım kapıdaki karşılaşmamızı saymazsak, ikisini de ortalıkta görmemiştim. Yani, ilk gündem maddesi Lucien'i yalnız yakalamaktı.

Alis'e doğru sanki laf olsun diye sorduğumda, bildiği kadarıyla Lucien'in bugün sınır devriyesine çıkacağını, yani şu anda yol hazırlıkları için ahırda olabileceğini söyledi.

Önceki gün gözetleme yaparken fark ettiğim, bahçenin içinden ancak çatısı görünen binaya doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Yolu ancak yarılamıştım ki Tamlin arkamdan seslendi: "Bugün tuzak teli yok mu?"

Adımım havada kaldı. Başımı çevirip bakınca sadece birkaç adım arkamda olduğunu gördüm.

Çakıllı yolda hiç ses çıkarmadan nasıl dibime kadar

sokulabilmişti? Tabi ya, hayalet peri yürüyüşü. Aklımın ve bedenimin her santimine sakinlik aşıladım. Elimden geldiği kadar kibarca, "Burada güvende olduğumu söyledin. Ben de inandım," dedim.

Hafifçe kaşlarını çattı ama sonra sevimli olduğunu zannederek gülümsedi. "Sabahki işim ertelendi," dedi. Sahiden de her zamanki tüniği üzerinde değildi ve silah askısını kuşanmamıştı. Beyaz gömleğinin manşetlerini dirseklerine kadar kıvırıp bronzlaşmış kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. "Eğer atla gezintiye çıkmak istersen, eğer yeni... ikametgâhını merak ediyorsan, seni gezdirebilirim."

Yine ve yeniden, misafirperver olmaya çabalıyor ama konuşurken eziyet çekermiş gibi görünüyordu. Muhtemelen ileride yerini Lucien'e kaptırırdı. Ama o zamana kadar kendi halkına bana zarar vermemeleri için yemin ettirecekse, beni Anlaşma'dan koruyacaksa, nereye kadar ondan kaçabilirdim ki? Tatlılıkla gülümsedim. "Bugünü yalnız geçirmeyi tercih ederim. Ama teklifin için teşekkürler."

Gerildi. "Peki şeye ne dersin..."

"Hayır, teşekkür ederim," diye sözünü kestim. Küstahlığıma kendim bile şaşırdım ama Lucien'i yalnız yakalayıp ağzını aramalıydım. Çoktan gitmiş olabilirdi.

Tamlin pençelerinin dışarı fırlamasını engellemeye çalışırcasına yumruklarını sıktı. Ama beni azarlamadı. Tek kelime daha etmeden geri dönüp eve yürüdü.

Çok yakında, eğer şansım yaver giderse, Tamlin artık benim sorunum olmayacaktı. Hızlı adımlarla ahıra yürürken merakımı bastırdım. Belki bir gün, serbest

kalırsam, aramızda okyanuslar ve yıllar olursa, bugünü aklıma getirip neden bu kadar alındığını merak ederdim.

Şirin, renkli ahıra sonunda ulaştığımda, fazla soluk soluğa ve fazla sabırsız görünmemeye çalıştım. Seyislerin at maskesi takması beni şaşırtmadı. Hastalığın onları düşürdüğü duruma, maskeleri yüzlerine bağlayan büyüye çare bulunana dek bu saçmalıkları takmak zorunda olmalarına biraz üzüldüm. Ama seyislerin hiçbiri bana bakmadı – ya buna layık olmadığımı düşünüyorlardı ya da Andras'ı öldürdüğüm için öfkeliydiler. Onları suçlayamazdım.

Öylesine geziniyormuş gibi yaparken tökezleye tökezleye sonunda Lucien'i siyah bir iğdiş atın üzerinde bembeyaz dişleriyle bana sırıtırken buldum.

"Günaydın Feyre." Omuzlarımın kasılmasını saklayarak gülümsemeye çalıştım. "Atla gezintiye mi çıkacaksın, yoksa sadece Tam'ın bizimle yaşama teklifini gözden geçirmeye mi geldin?" Onu yanıma çekecek kelimeleri daha önce kafamda kurgulamıştım ama o anda aklıma gelmedi. Hatırlamaya çalışırken Lucien pek de hoş olmayan bir kahkaha patlattı. "Benimle gel. Güney ormanında devriyeye çıkacağım. Kazara ya da değil, arkadaşımı yere sermekte kullandığın şu... *yeteneklerini* merak ediyorum. Bırak bir peri katilini, sıradan bir insanla bile karşılaşmayalı epey zaman oluyor. Beni birlikte avlanmaktan mahrum etme."

Mükemmel – en azından bu kısmı gayet iyi gitmişti, gerçi bir ayıyla kendi mağarasında karşılaşmaya benziyordu ama. Bir seyisin geçmesi için kenara çekildim. Akıcı bir düzen içinde hareket ediyordu, tıpkı buradaki

herkes gibi. Ve o da bana bakmadı: ahırda bir *peri katili* bulunmasını nasıl karşıladığı yüzünden okunmuyordu.

Avlanma tarzım at sırtında yapılacak türden değildi. Avıma ya sinsice yaklaşırdım ya da düzgün yerleştirilmiş tuzak ve kapan kullanırdım. Lucien geri dönen seyisten bir sadak dolusu ok aldı ve başını eğerek teşekkür etti. Yüzüne yayılan gülümseme ne metal gözüne uyuyordu, ne de ela gözüne. "Ne yazık ki bugün üvez ok yok."

Ağzımdan abuk subuk bir şey kaçırmamak için çenemi kastım. Her fırsatta alay etmek dışında bana zarar vermesi yasaklanmışken, neden böyle bir teklifte bulunduğunu anlamak mümkün değildi. Belki canı gerçekten çok sıkılıyordu. Bana uyardı.

Olabildiğince sıkılmış görünmeye çalışarak omuz silktim. "Olur... Sanırım kıyafetim av için uygun."

"Harika," dedi Lucien. Açık ahır kapılarından içeri giren gün ışığı metal gözünde parlıyordu. Tamlin'in o kapılardan geçip yanımıza gelmemesi için dua ettim –at binmeye karar verip bizi burada yakalamaması için.

"Gidelim o halde," dedim. Lucien bir at hazırlamaları için seyislere eliyle işaret etti. Beklerken sırtımı tahta duvara yaslayıp hem Tamlin gelirse diye kapıyı gözetledim, hem de Lucien'in havayla ilgili yorumlarına kendi ağırbaşlı yorumlarımı ekledim.

Şükürler olsun ki çok geçmeden beyaz bir kısrağın üzerindeydim ve bahçelerin ötesindeki bahar açmış ormanda Lucien'le birlikte ilerliyordum. Önden giden tilki maskeli periyle aramda sağlıklı bir mesafe bırakmıştım ve kafasının arkasında gözü olmamasını umuyordum.

Birden aklım başka şeylere kaydı ama ne yeriydi ne

de zamanı, bu yüzden düşünmemeye çalıştım. Yine de bir yanım, üstünde gün ışığı parlayan yapraklara, kahverengi ve yeşil fonun önünde mor ışık huzmeleri gibi boy atan safran kümelerine hayranlıkla baktı. *Bunlar* planım için gerekli olmayan, önemsiz detaylardı ve yolun şekli ve eğimi, hangi ağacın tırmanmak için daha uygun olduğu, yakınlardaki su kaynaklarının sesleri gibi detayları, yani ihtiyaç duyduğumda hayatta kalmama yardım edebilecek detayları görmemi engelliyordu. Orman tümüyle ıssızdı, tıpkı malikâne arazisi gibi. Etrafta ne sıradan periler vardı, ne de ulu periler. Şansıma.

Lucien yanımda at sürmek için yetişmemi bekleyip, "Sanırım şu anda avlanmanın *sessiz* kısmındasın," dedi. Güzel: fazla istekli, fazla dost canlısı gibi görünmektense, bırak o sana gelsin.

Boynuma çapraz astığım sadağın kayış uzunluğunu ayarladıktan sonra kucağımdaki porsuk ağacından yayın pürüzsüz kavisini okşadım. Yay evde kullandığımdan daha büyük, oklar ise daha ağır ve kalın uçluydu. Yayın ağırlığına ve dengesine alışana kadar karşıma çıkan ilk hedefleri büyük ihtimalle ıskalardım.

Beş yıl önce yayımı ve oklarımı almak için babamın eski servetinden arta kalan son bakırları kullanmıştım. O günden sonra her ay yeni oklar ve yedek yay teli almak için kenarıya biraz para ayırıyordum.

"Eee?" diye bastırdı Lucien. "Avların hiçbiri senin için yeterince iyi değil herhalde. Bir sürü sincap ve kuş geçtik." Gökyüzünü kapatan ağaç dalları tilki maskesinin üzerine gölgeler düşürüyordu: Işık gölge oyunuyla parlayan metal.

"Sofranızda öyle bol yiyecek var ki katkıda bulunmam gerekmiyor, özellikle de büyük kısmı çöpe giderken." Sincap etinin sofralarına yakışacağı da şüpheliydi zaten.

Lucien pofurdadı ama bir şey demedi. Bir leylak ağacının altından geçerken göz hizama kadar inen mor çiçekler serin kadife parmaklar gibi yanaklarımı okşadı. Hoş ve taze kokusu biz geçip gittikten sonra bile burnumda oyalandı. Leylakların *faydası yok*, dedim kendime. Ama onun arkasındaki gür çalılar saklanmak için birebirdi, eğer ihtiyacım olursa.

"Tamlin'in elçisi olduğunu söylemiştin," diye söze girdim. "Elçiler devriye görevine gider mi?" Gelişigüzel, alakasız bir soru.

Lucien cıkladı. "Resmi olarak Tamlin'in elçisiyim ama bugün devriye sırası Andras'taydı ve birinin boşluğu doldurması gerekiyordu. Onur duyarak kabul ettim."

Güçlükle yutkundum. Andras'ın burada bir yeri vardı, *arkadaşları* vardı. İsimsiz, meçhul bir peri değildi. Benden daha fazla özleyeni olduğundan şüphem yoktu. "Ben... üzgünüm," dedim. Gerçekten üzgündüm. "Sizin için ne kadar... ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Lucien omuz silkti. "Tamlin de öyle söyledi ve şüphesiz bu yüzden seni buraya getirdi. Ya da o paçavralar içinde öyle içler acısı görünüyordun ki sana acıdı."

"Eğer bu gezintiyi hakaret bahanesi olarak kullanacağını bilseydim sana eşlik etmezdim." Alis, Lucien'in kendini tersleyenlere karşı zaafı olduğunu söylemişti. Bundan kolay ne vardı.

Lucien sırıttı. "Özür dilerim Feyre."

Bu özründen dolayı ona yalancı diyebilirdim ama pe-

rilerin yalan söyleyemediklerini biliyordum. Peki bu durumda özür... içten mi oluyordu? Orasını çözemedim.

"Peki," dedi, "seni Anlaşma'nın kurallarından azat edecek bir yol bulması için Tamlin'le konuşmamı ne zaman rica edeceksin?"

Şaşkınlıktan dengemi kaybetmemeye çalıştım. "Ne?"

"Bu yüzden benimle gelmeyi kabul ettin, değil mi? Yoksa neden tam ben ayrılmak üzereyken ahıra gelesin ki?" Ela gözüyle yan yan baktı. "Dürüst olmam gerekirse, çok etkilendim; ayrıca Tamlin üzerinde bir etkim olduğunu düşünmen gururumu okşadı."

Rengimi belli edemezdim – şimdilik. "Neden bahsettiğini..."

Başını yana eğmesi yeterli bir cevaptı. Kıkırdadıktan sonra konuşmaya başladı: "O değerli insan nefesini boşa harcamadan önce iki şeyi açıklamama izin ver. Bir: Bana kalsaydı, ölmüştün, dolayısıyla bu senin için pek ikna edici bir sonuç olmazdı. İki: Bana kalmaz, çünkü Anlaşma'da yazılanların alternatifi yok. Anlaşma'da ilave boşluk yok."

"Ama... ama bir yolu olmalı..."

"Cesaretine hayranım Feyre; cidden. Veya aptallığına diyelim. Ama madem Tam senin bağırsaklarını deşmedi ki *benim* ilk tercihim bu olurdu, burada mahsur kaldın demektir. Tabi Prythian'ın yabanlarında tek başına sürtmek istiyorsan o başka." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Ama bunu tavsiye etmem."

Hayır, hayır, *burada kalamazdım*. Sonsuza dek. Ölüp gidene dek. Başka bir çıkış yolu olmalıydı ya da bir çıkış yolu bulabilecek başka biri. Düzensiz soluklarımı kontrol altına

alıp panikten zırıldayan düşünceleri kafamdan kovdum.

"Cesurca bir hamleydi," dedi Lucien sırıtarak.

Ona doğru hiç gizlemeden sert bir bakış fırlattım.

Bir süre konuşmadan at sürdük. Birkaç kuş ve sincap sesi hariç olağandışı hiçbir şey görmedim ve duymadım. Ancak dakikalar sonra isyan eden düşüncelerimi bastırıp konuşabilecek derman bulabildim. "Tamlin'in sarayındaki diğer herkes nerede? Hepsi şu büyü hastalığından mı kaçtı?"

"Saray olduğunu nereden bildin?" diye sordu hemen. Sanki başka bir şeyi kastettiğimi düşünüyordu.

İfadesiz bir suratla cevapladım. "Normal mülklerde yaverler olur mu? Veya çenesi düşük hizmetkârlar. Bu yüzden mi baloda hepsine kuş maskesi giydirmiştiniz?"

Lucien somurtunca yüzündeki yara gerildi. "Tamlin'in şekil değiştirme yeteneği onuruna herkes o gece hangi maskeyi takacağına kendisi karar verdi. Hizmetkârlar dahil. Ama şimdi, imkânımız olsa, çıplak ellerimizle kazıyıp çıkartırız." Maskesini çekiştirdi ama maske bana mısın demedi.

"Büyüye ne oldu da böyle ters tepti?"

Lucien gürültülü bir kahkaha patlattı. "Cehennemin bok çukurlarından bir bela gönderildi," dedi. Sonra etrafına bakınıp kendine kızdı. "Böyle konuşmamalıydım. Eğer kadının kulağına giderse..."

"Kimin?"

Güneşte bronzlaşmış cildinin rengi çekildi. Elini saçlarına daldırdı. "Boş ver. Ne kadar az bilirsen o kadar iyi. Tamlin sana hastalıktan bahsetmekte sakınca görmemiş olabilir ama bir insanın bu bilgiyi en yüksek fiyat verene satması beni şaşırtmaz."

Sinirden tüylerim diken diken olsa da verdiği bilgiler ışıldayan mücevherler gibiydi. Lucien'i tedirgin edecek kadar korkutan şu *kadın* ve hareketlerini gören, duyan, gözetleyen birileri var mı diye etrafına bakınması. Hem de bu ıssız ormanda. Ağaçların arasındaki gölgeleri taradım ama hiçbir şey göremedim.

Prythian yedi Yüce Lord tarafından yönetiliyordu ve belki kadın bu bölgenin hükümdarıydı. Öyleyse Yüce Lord değil, Yüce Leydi demek gerekirdi. Böyle bir şey varsa tabi.

Faydalı bilgiler vermeye devam etmesini umarak, "Kaç yaşındasın?" diye sordum. Hiçbir şey bilmemekten iyiydi.

"Çok," dedi. Çalılıkları inceledi ama telaşlı bakışlarla aradığı şeyin av hayvanı olmadığını hissettim. Omuzları aşırı gergindi.

"Ne tür güçlerin var? Tamlin gibi şekil değiştirebiliyor musun?"

Yüzünü göğe kaldırıp iç geçirdi, sonra bana dönüp dikkatle yüzüme baktı; metal gözü sinir bozucu şekilde odaklanmıştı. "Ne yani, önce zayıf yönlerimi saptayıp sonra da..." Ters ters baktım. "Tamam, tamam... Hayır, şekil değiştiremiyorum. Sadece Tam yapabiliyor."

"Ama arkadaşın kurt kılığındaydı. Yoksa gerçekten..."

"Hayır, hayır. Andras da ulu periydi. Tamlin gerekli durumlarda bizi farklı şeylere dönüştürebiliyor. Ama gücünü sadece kendi gözcülerine saklıyor. Andras duvarın ötesine geçeceği zaman Tamlin onu kurda dönüştürdü, böylece peri olduğu anlaşılmayacaktı. Ama iri cüssesi yüzünden yakayı ele verdiği anlaşılıyor."

İçim öyle ürperdi ki Lucien'in ateş saçan gözüyle manalı

manalı bana baktığını sonradan fark ettim. Tamlin beni de dönüştürebilir mi diye soracak cesareti bulamadım.

"Her neyse," diye devam etti Lucien. "Bir ulu perinin düşük seviyeli periler gibi özel güçleri yoktur. Mesela bende doğuştan gelen bir cazibe yok, eğer sorduğun buysa. Gözümün gördüğü her yeri bir çırpıda temizleyemiyorum, ölümlüleri zevkten öldürecek kadar baştan çıkaramıyorum veya beni tuzağa düşürmek için sorduğun her soruya cevap üretemiyorum. Biz sadece... hükmetmek için varız."

Gözlerimi devirdiğimi görmesin diye yüzümü başka yöne çevirdim. "Eğer sizden biri olsaydım, bir ulu peri değil de sıradan bir peri olurdum, değil mi? Alis gibi karşınızda el pençe divan duran, düşük seviyeli bir peri." Suskun kalması *evet* anlamına geliyordu. Onda bu küstahlık varken, arkadaşına karşılık benim gelmemi tiksindirici bulduğu kesindi. Ve sonsuza dek benden iğreneceği için, çevirdiğim dolapları daha başlamadan bitireceği için, artık sormamda sakınca yoktu: "Yüzündeki yara nasıl oldu?"

"Çenemi tutmam gerekirken tutamadım ve bunun için cezalandırıldım."

"Tamlin mi yaptı?"

"Kazan aşkına, hayır. Orada yoktu bile. Ama olaydan sonra beni yanına aldı."

Cevap olmayan cevaplara devam ediyordu. "Yani tuzağa düşürürsem sorularımı gerçekten cevaplayacak periler var, öyle mi?" Belki onlar Anlaşma'nın koşullarından nasıl kurtulacağımı bilirlerdi.

"Evet," dedi gergince. "Surieller. Ama yaşlı ve tehlikeli perilerdir. Onları bulmak için kendini tehlikeye attığına

değmez. Üstelik aptallık edip aşırı meraklı görünmeye devam edersen, senden şüphelenirim ve Tam'a seni ev hapsine almasını söylerim. Onlarla temas kurmaya aramaya kalkarsan zaten bunu çoktan hak etmişsin demektir."

Bu kadar endişelendiğine göre bu periler yakınlarda bir yerlerde gizleniyor olmalıydılar. Lucien birden başını sağ tarafa çevirdi; metal gözü usulca vızıldadı. Ensemdeki tüyler kabardı. Hiç düşünmeden yayımı kaldırıp Lucien'in baktığı yöne doğrulttum.

"Yayını indir," diye fısıldadı. Sesi kısık ve sertti. "Yayını indir insan kız ve önüne bak."

Dediğini yaptım. Çalılardaki hışırtıyı duyduğumda kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Sakın tepki verme," dedi Lucien. O da bakışlarını önüne çevirdi, metal gözü hareketsiz ve sabitti. "Ne hissedersen hisset, sakın tepki verme. *Sakın* başını çevirip bakma. Sadece önüne odaklan."

Terli ellerimdeki dizginlere iyice yapışarak titremeye başladım. Bunun korkutma amaçlı bir tür şaka olduğunu düşünmek istedim ama Lucien'in beti benzi fena, hem de çok fena sararmıştı. Atlar kulaklarını dikseler de Lucien'in komutlarını anlamış gibi yürümeye devam ettiler.

Ve o anda hissettim.

10. Bölüm

Sürünerek sülük gibi yapışan bir soğuk bedenimi yalayıp geçince kanım dondu. Göz ucuyla bakınca titrek ışıktan başka hiçbir şey göremiyordum ama altımdaki at kaskatı kesilmişti. Bahar ormanındaki ılık hava aniden bozup buz gibi esmeye başladığı halde ifadesiz bir suratla önüme baktım.

Soğuk şey fısıldayarak yanımdan geçti, döne döne. Göremedim ama *hissettim*. Ve beynimin içinde, kadim, gaipten gelen bir ses fısıldadı:

Kemiklerini pençelerimin arasında un ufak edeceğim; iliğini emeceğim; etinle kendime ziyafet çekeceğim. Korktuğunum ben; ödünün koptuğuyum... Bak bana. Bak bana.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düğümlenmişti. Bakışlarımı ağaçların, yüksek dalların, diğer her şeyin üzerinde tuttum; bizi tekrar tekrar sarıp sarmalayan soğuk kütle hariç.

Bak bana.

Bakmak istedim. Nasıl bir şey olduğunu görmek istedim.

Bak bana.

Uzak bir karaağacın kaba saba gövdesine baktım. Güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Sıcak ekmek ve dolu mideler gibi şeyler.

Midemi seninle dolduracağım. Seni bir çırpıda yalayıp yutacağım. Bak bana.

Yıldızlı, bulutsuz bir gece; huzur dolu, ışıl ışıl, sonsuz. Yaz gündoğumu. Orman göletinde ferahlatıcı bir banyo. Isaac'le buluşup onun bedeninde kendimi kaybetmek, bir saat, iki saat, nefeslerimiz birleşmiş.

Her tarafımızdaydı ve öyle soğuktu ki dişlerim takırdıyordu. *Bak bana.*

Gözümü bile kırpmadan ağaca baktım, hiç yakınlaşmayacak kadar uzakta duran gövdesine. Gözlerimde önce yanma, sonra sulanma başladı ve yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ama etrafımızdaki sırnaşık şey yokmuş gibi yapmaya devam ettim.

Bak bana.

Gözlerim *bakmamaktan* yorulmuştu. Tam teslim olacağımı düşündüğüm sırada soğukluk çalıların içine daldı ve arkasında biraz sallandıktan sonra hareketsiz kalan bitkiler bırakarak ortadan kayboldu. Ancak Lucien derin bir nefes verdikten ve atlarımız başlarını silkeledikten sonra duruşumu rahatlatıp eyere bıraktım kendimi. Sanki safranlar bile yeniden başlarını kaldırmıştı.

Yüzümdeki yaşları silerek, "O da neydi?" diye sordum.

Lucien'in yüzü hâlâ sapsarıydı. "Bilmek istemezsin."

"Lütfen. Neydi? Bahsettiğin şu Suriel miydi yoksa?"

Lucien kaba bir sesle cevap verirken ela gözü kararmıştı. "Hayır. Bu topraklarda olmaması gereken bir yara-

tıktı. Biz ona Bogge diyoruz. Onu avlayamazsın, öldüremezsin. Şu kıymetli üvez oklarınla bile."

"Neden ona bakmamam gerekiyordu?"

"Çünkü baktığın anda, onun varlığını kabul ettiğin anda, gerçeğe dönüşür. Ve seni oracıkta öldürür."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Beklediğim Prythian buydu işte: geçip gittikten sonra bile adından fısıltıyla bahsedilen yaratıklar. O kurdun bir peri olabileceği ihtimali aklıma geldiğinde bu yüzden hiç tereddüt tereddüt etmemiş, hiç durup düşünmemiştim. "Sesini kafamın içinde duydum. Bana bakmamı söyledi."

Lucien omuzlarını hareket ettirdi. "Kazan'a şükür bakmadın. Yoksa ortalığı temizlemek tüm günümü alırdı." Bitkince gülümsedi. Aynı şekilde karşılık verdim.

Bogge'nin hâlâ yaprakların arasından bana seslendiğini duyar gibi oluyordum.

Ağaçların arasında, neredeyse hiç konuşmadan, dolana dolana bir saat yol aldıktan sonra nihayet titremem geçmişti.

"Demek yaşlısın," dedim. "Ve kılıç kuşanıp sınır devriyesine gidiyorsun. Yoksa Büyük Savaş'a katıldın mı?" Gözüyle ilgili merakımı boş vermek istemiyordum.

İrkildi. "Kahretsin Feyre... O kadar yaşlı değilim."

"Ama yine de bir savaşçısın, değil mi?" *Eğer iş oraya gelirse beni öldürecek kapasiten var mı?*

Lucien kesik bir kahkaha patlattı. "Tamlin kadar olmasa da silahlarımı kullanmayı bilirim." Kılıcının kabzasını tıpışladı. "Sana kılıç kullanmayı öğretmemi ister misin, yoksa zaten biliyor musun ey kudretli ölümlü kadın avcı? Andras'ı yere serdiğine göre muhtemelen derse

ihtiyacın yok. Sadece kılıcı nereye saplayacağını bilsen yeter, değil mi?" Eliyle göğsünü işaret etti.

"Kılıç kullanmayı bilmiyorum. Sadece avlanmayı bilirim ben."

"Aynı şey değil mi?"

"Bence değil."

Lucien bir süre susup düşündü. "Bence siz insanlar öyle kindar ödleklersiniz ki sen Andras'ın gerçekte kim olduğunu bilseydin, kesin altına yapar, iki büklüm olur ve ölmeyi beklerdin." Katlanılmaz. Lucien beni şöyle bir süzüp iç çekti. "Böyle *aşırı* ciddi ve donuk olmayı bıraksan diyorum."

"Sen de hıyarlık yapmayı bıraksan diyorum," diye yapıştırdım.

Ölmeyi hak etmiştim, cidden, gerçekten.

Ama Lucien sırıttı. "Hah şöyle."

Alis haklıydı galiba.

O öğleden sonra ilan ettiğimiz geçici ateşkes akşam yemeğinde bozuldu.

Tamlin her zamanki sandalyesine oturmuş, pençesinden çıkardığı tek uzun tırnağıyla kadehinin ağzında çemberler çiziyordu. Peşimde Lucien'le içeri girdiğim anda durdu. Yeşil gözlerini kısıp bana baktı.

Haklıydı. Sabah yalnız kalmak istediğimi bahane ederek onu ekmiştim.

Bakışlarını yavaşça Lucien'e çevirdi. Suratı asılan Lucien, "Ava çıkmıştık," diye açıkladı.

"Duydum," dedi Tamlin sertçe. Yerlerimize otururken bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. "Eğlendiniz mi

bari?" Tırnağını yavaşça parmağına geri soktu.

Lucien benim cevap vermemi bekleyerek sustu. *Korkak.* Boğazımı temizledim. "Sayılır."

"Bir şey yakaladınız mı?" Kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu.

"Hayır." Lucien gerisini benim anlatmamı ister gibi kasten öksürdü.

Ama söylenecek bir şey yoktu. Tamlin uzun uzun bana baktıktan sonra tabağına gömüldü. O da benimle konuşmak istemiyordu.

Sonra Lucien, usulca, "Tam," diye seslendi.

Tamlin başını kaldırdığında yeşil gözleri ulu periden çok canavarın gözlerine benziyor, *ne söyleyeceksen söyle* der gibi bakıyordu.

Lucien yutkundu. "Ormanda Bogge'ye rastladık."

Tamlin'in elindeki çatal büküldü. Ölümcül bir sakinlikle, "İçinden mi geçtiniz?" diye sordu.

Lucien başını aşağı yukarı salladı. "Geçip gitti ama çok yaklaştı. Sınır boyunca dolaşıyor olmalı."

Tamlin pençelerini çıkarıp çatalı avcunun içinde katlarken metal gıcırdadı. Güçlü ve vahşi bir hareketle ayağa fırladı. Saçtığı öfke ve uzamış gibi görünen köpek dişleri karşısında titrememeye çalıştım. "Ormanın neresinde?" diye sordu.

Lucien tarif etti. Tamlin benden tarafa şöyle bir baktıktan sonra uzun adımlarla yürüdü, kapıyı arkasından sinir bozucu bir kabalıkla çarparak çıktı gitti.

Lucien derin bir nefes aldıktan sonra yarım tabağını ittirdi ve şakaklarını ovmaya başladı.

Kapıya bakarak, "Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Bogge'yi avlamaya."

"Öldürülemez diyordun; yüzüne bile bakamamıştın?"

"Tamlin öldürebilir."

Bir an nefesim kesildi. Bana gönülsüzce yağ çeken huysuz ulu peri, Bogge gibi bir yaratığı öldürebilecek güce sahipti. Buna rağmen o ilk gece bana ölüm yerine yaşam önermişti. Ölümcül olduğunu biliyordum, bir tür savaşçı olduğunu biliyordum ama bu...

"Bugün rastladığımız Bogge'yi öldürmeye gitti, öyle mi?"

Lucien omuz silkti. "İzini sürüp eliyle koymuş gibi bulur."

O ölümsüz korkuyla kim nasıl başa çıkabilirdi, aklım almıyordu ama... Benim sorunum değildi.

Lucien artık yemiyor diye ben de sofrayı bırakacak değildim. Lucien öylesine dalmıştı ki benim ziyafete gömüldüğümü fark etmedi bile.

Odama döndüm. Ne uykum vardı, ne de yapacak bir şey, ben de pencereden bahçeye bakıp Tamlin'in dönmesini bekledim. Dönmedi.

Sakladığım bıçağı çıkardım ve bahçeden aldığım küçük taş parçasıyla bileyledim. Bir saat daha geçti ama Tamlin dönmedi.

Ay yüzünü gösterdi, bahçeyi gümüş rengi gölgelerle doldurdu.

Saçmalıktı. Dönmesini beklemek, Bogge'yle çarpıştıktan sonra hâlâ hayatta olduğunu görmek istemek, tam anlamıyla saçmalıktı. Pencereye sırtımı dönüp kendimi yatağa atmaya hazırlandım.

Derken bahçede bir hareket oldu.

Onu beklediğimi görmesin diye perdenin arkasına se-

ğirttim ve hafifçe aralayıp gizlice dışarı baktım.

Tamlin değil, başkasıydı. Çitlerin yanında gizlenmiş, yüzünü eve çevirmişti. *Bana* doğru bakıyordu.

Erkekti, kamburdu ve...

Peri topallayarak daha yakına sokulduğunda nefesim kesildi – evden sızan ışığın altına gelip durdu.

Peri değildi. İnsandı.

Babamdı.

II.
BÖLÜM

Panik yapacak, tereddüt edecek veya oyalanacak zaman değildi, sadece sabahki kahvaltı masasından biraz yiyecek aşırmadığım için hayıflandım. Gömlek üstüne gömlek giyip bir pelerine sarındım, çalıntı bıçağımı botumun içine soktum. Yedek kıyafetlerle dolu çanta bana yük olurdu.

Babam... Babam beni almaya gelmişti. Beni kurtarmaya. Tamlin benim yokluğuma karşılık ne vermiş olursa olsun, demek ki onun gözünü boyayamıştı. Belki bizi uzaklara, çok uzaklara götürecek bir gemiyi hazır bekletiyordu. Belki kulübeyi satmayı başarmış ve başka bir yerde, başka bir kıtada yerleşmemize yetecek parayı toplamıştı.

Babam... kötürüm, sakat babam, gelmişti.

Pencereden dışarıyı kontrol ettim: Kimsecikler yoktu. Üstelik evde çıt çıkmadığına göre babamı kimse fark etmemişti. Hâlâ çitin yanında bekliyor, eliyle gelmemi işaret ediyordu. En azından Tamlin geri dönmemişti.

Odama son kez göz attım, koridordan gelen biri var mı diye kulak kabarttım ve duvarı saran morsalkım dallarına tutunup kolayca aşağı indim.

Botlarımın altındaki çakıllar çatırdayınca korkuyla yüzümü buruşturdum ama babam bastonuna dayanıp bahçe kapısına doğru topallamaya başlamıştı bile. Buraya *nasıl* gelmişti? Demek ki yakında atlar vardı. Duvarın diğer tarafında bizi bekleyen kışa uygun giyindiği söylenemezdi. Ama ben öyle kat kat giyinmiştim ki ihtiyacı olursa birkaçını ona verebilirdim.

Hafif, sessiz hareketlerle, ay ışığından dikkatle sakınarak babamın peşinden seğirttim. Şaşırtıcı bir süratle karanlık çitlere ve ötesindeki kapıya yönelmişti.

Evin içinde sadece birkaç koridorda mum yanıyordu. Kapıya doğru ilerleyen babama seslenmek şöyle dursun, sesli nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Eğer şimdi gidersek, eğer atlarla geldiyse, evdekiler gittiğimi fark edene kadar yolu yarılamış olurduk. Sonra kaçardık. Tamlin'den ve yakında bizim topraklarımızı istila edecek hastalıktan kaçardık.

Babam kapıya ulaştı. Açık kapının arkasındaki karanlık orman bizi çağırıyordu. Atları ormanın içinde saklamış olmalıydı. Bana döndü, tanıdık siması gergin ve endişeliydi, kahverengi gözleri parladı. Yetişmemi işaret etti. Sanki elleriyle çabuk, çabuk, diye bağırıyordu.

Dörtnala koşan kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. Sadece birkaç adım daha –babama, özgürlüğe, yeni bir hayata.

Kocaman bir el koluma yapıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.*

Kafamı çevirip katıksız dehşet içinde bakarken Tamlin'in pençesi kat kat kıyafetimin üzerinden etime batıyordu.

Kıpırdamaya cesaret edemedim, çünkü dudaklarını germiş ve çenesini kasmıştı. Çünkü sonra ağzını açıp uzun, boğaz parçalayan, ay ışığında parlayan dişlerini gösterdi.

Beni öldürecekti; beni oracıkta öldürecek, sonra da babamı katledecekti. Anlaşma'daki boşluk, yağcılık, merhamet, hepsi bitmişti artık. Artık umurunda değildim. İşim bitmişti.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Babam..."

"*Baban?*" Bakışlarını arkamdaki kapıya yöneltti. Dişlerini göstererek kopardığı homurtu tüm vücudumu titretti. "Neden tekrar bakmıyorsun?" Kolumu bıraktı.

Sendeleyerek geriye doğru bir adım attım, arkamı döndüm, ciğerlerimi havayla doldurup babama *kaç* diye bağırmaya hazırlandım ama...

Ama gitmişti. Onun yerine kapıya dayanmış uçuk sarı bir yayla, bir sadak dolusu uçuk sarı ok vardı. Üvez odunu. Az önce orada değildiler, yoktular...

Hafifçe dalgalandılar, sanki odundan değil sudan yapılmışlardı ve birden içi erzak dolu kocaman bir pakete dönüştüler. Başka bir dalgalanma daha ve birbirine sokulup gözyaşı döken ablalarımı gördüm.

Dizlerimin bağı çözüldü. "Bu ne..." Sorumu bitiremedim. Şimdi de babam duruyordu karşımda. Hâlâ kambur sırtıyla beni çağırıyordu. Kusursuz bir taklit.

"Sayduğunu kaybetmemen konusunda seni uyarma-

dılar mı?" diye parladı Tamlin. "İnsani duyularının seni aldatacağı konusunda?" Önüme geçip öyle zalimce hırladı ki kapının yanındaki şey her neyse birden ışık parlamasına dönüştü ve şimşek gibi karanlığa karışıp gözden kayboldu.

Tamlin bana dönerek, "Seni aptal," dedi. "İlle kaçacaksan, bari gündüz kaç." Beni tepeden tırnağa süzerken dişleri yavaşça geri çekildi. Ama pençeleri duruyordu. "Geceleri bu ormanda sinsi sinsi dolaşan şeyler Bogge'den beterdir. Kapıdaki şey onlardan biri değildi ama yine de senin etinle kendine güzel ve uzun bir ziyafet çekerdi.

Her nasılsa, çenem yeniden çalışmaya başladı. Üstelik, söylenecek o kadar şey dururken, "Beni suçlayabilir misin?" diye yumurtladım. "Sakat babam penceremin altında ortaya çıkıveriyor ama koşarak onun kollarına atılmayacağımı düşünüyorsun, öyle mi? Aileme baksan bile, benimle hiç ilgisi olmayan ama *sizin türünüze* keyfinize göre insan öldürme izni veren Anlaşma yüzünden, burada *sonsuza dek* seve seve kalacağımı mı sanıyorsun?"

Pençelerini içeri çekmek ister gibi parmaklarını büktü ama değişiklik olmadı. Uzun tırnakları eti ve kemiği dilimlemeye hazır halde duruyorlardı. "Ne istiyorsun Feyre?"

"*Eve* gitmek istiyorum!"

"Hangi ev? O sefil insan yaşantısını buna tercih mi ediyorsun?"

"Bir söz verdim," dedim. Soluklarım düzensizleşmişti. "Anneme, ölüm döşeğinde. Aileme bakacağıma dair. Onları koruyacağıma dair. Yaptığım her şey, her gün, her saat, sadece bu sözü yerine getirmek içindi. Ailemi *korumak* için, önlerine yiyecek koyabilmek için avlanayım der-

ken, sözümü çiğnemek zorunda bırakıldım."

Eve doğru yürümeye başladı. Biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra peşine düştüm. Pençeleri yavaş yavaş çekildi. Bana bakmadan konuştu: "Sözünü çiğnemiyorsun. Tam tersine, burada kalarak sözünü yerine getiriyorsun, hatta daha fazlasını yapıyorsun. Ailene sen oradayken olduğundan çok daha iyi bakılıyor."

Kulübedeki rengi atmış, boyası sökülmüş resimler gözümün önüne geldi. İlk olarak onları kimin yaptığını unuturlardı belki. Önemsizdi. Onlar için harcadığım tüm o yıllar, tıpkı ulu perilerin gözündeki varlığım kadar önemsizdi. Ve o hayalim, bir gün babamla birlikte yaşamak, yanında yeterince yiyecek, para ve boya... Sadece benim hayalimdi; başkasının değil.

Söylediklerine karnım toktu. "Bundan vazgeçemem, onlardan vazgeçemem. Ne dersen de."

Babamın gerçekten benim için geldiğine inanacak kadar aptal olsam bile, sersem salak insanın teki olsam bile, vazgeçemezdim.

Tamlin göz ucuyla bana baktı. "Onlardan vazgeçmiyorsun ki."

"Lüks içinde yaşayıp tıkabasa yiyerek mi? Nasıl oluyor da..."

"Onlara iyi bakılıyor. Karınları tok, rahatları yerinde."

Karınları tok, rahatları yerinde. Eğer yalan söyleyemiyorsa, öyleyse doğruydu... Öyleyse yıllardır hep hayal ettiğimden bile iyi durumdaydılar.

Öyleyse... anneme verdiğim sözü tutmuştum.

Şaşkınlıktan dilimi yutmuş halde yürümeye devam ettim.

Hayatım artık Anlaşma'nın ellerindeydi ama... farklı bir özgürlüğe kavuşmuştum.

Malikâneye çıkan geniş merdivenlere yaklaşırken sonunda dilim çözüldü: "Lucien sınır devriyesine gidiyor ama sen diğer nöbetçilerden bahsediyorsun. Henüz hiçbirini görmedim. Neredeler?"

"Sınırdalar," dedi, normal olan buymuş gibi. Sonra ekledi: "Ben buradayken nöbetçilere ihtiyaç yok."

Çünkü kendisi zaten yeterince ölümcüldü. Bunu düşünmemeye çalıştım ama kendime hâkim olamayıp "Savaş eğitimi aldın yani?" diye sordum.

"Evet." Ben başka soru sormayınca devam etti. "Hayatımın çoğunu babamın sınır birliğinde eğitim alarak geçirdim. Günün birinde ona veya diğerlerine savaşçı olarak hizmet edecektim. Bu topraklara hükmetmek... benim işim değildi." Sesindeki durgunluk şimdiki ünvanı hakkında ne düşündüğünü, ağzı iyi laf yapan arkadaşını neden yanında tuttuğunu ele veriyordu.

Ama koşulların nasıl bu kadar değiştiğini sormak fazla özel, fazla zorlayıcı olurdu. Ben de boğazımı temizleyip konuyu değiştirdim: "Bahçe kapısının ötesindeki ormanda dolaşan, Bogge'yi solda sıfır bırakan şu periler neyin nesi? Mesela az önce gördüğüm o şey *neydi?*"

Aslında sorduğum şuydu: *Bana eziyet ettikten sonra midesine indirecek olan o şey neydi? Ve ne tür bir gücün var ki senin için tehdit oluşturmuyor?*

En alt basamakta durdu ve yetişmemi bekledi. "Bir Puka'ydı. Seni ayartıp uzak bir yere sürüklemek için içindeki arzuları kullanırlar. Sonra da seni yerler. Yavaşça. Muhtemelen ormanda bıraktığın insan kokusunu aldı ve

eve kadar takip etti." Saklama gereği duymadan titredim. Tamlin devam etti. "Bu topraklar eskiden iyi korunurdu. Bunlardan daha amansız periler bile kendi topraklarında yerel ulu peri lordları tarafından kontrol edilir ya da gözden uzak tutulurdu. Puka gibi yaratıklar buralara ayak basmaya cesaret edemezdi. Ama Prythian'ı kuşatan hastalık onların üzerindeki vesayeti zayıflattı." Durakladı, sanki söyleyeceği kelimeler boğazına dizilmişti. "Artık işler değişti. Gece yalnız başına seyahat etmek çok tehlikeli, özellikle de insanlar için."

Çünkü silaha ihtiyaç duymadan avlanan Lucien ve Tamlin gibi doğuştan yırtıcıların yanında insanlar savunmasız bebekler gibiydi. Ellerine baktım ama pençelerden iz kalmamıştı. Sadece bronzlaşmış, nasırlı cildi görünüyordu.

Mermer basamaklarda peşinden tırmanırken, "Başka ne değişti?" diye sordum.

Bu kez durmadı, hatta arkasına bile bakmadı. Sadece, "Her şey," dedi.

Hiç kaçarı yoktu, sonsuza dek burada yaşamak zorundaydım. Elbette Tamlin'in aileme iyi bakıldığı yönündeki sözlerini ve sırf onlardan uzakta durarak aslında bizzat benim onlara eskisinden de iyi baktığıma dair iddiasını teyit etmeye can atmadığım sürece. Ama Prythian'dan çıkarak anneme verdiğim sözü dört dörtlük yerine getirme fırsatını tepecek değildim... Ve şimdi, sözün ağırlığı üzerimden kalktığı için, kendimi boş ve boşlukta hissetmeye başlamıştım.

Sonraki üç gün boyunca Tamlin bizim göremediğimiz o Bogge'yi bulmak için her yeri didik didik ararken, ben de

Lucien'le birlikte Andras'ın eski sınır devriyesine gittim. Lucien, bazen tam bir piç kurusu gibi davransa da ona eşlik etmemden rahatsız değildi. Çoğunlukla o konuşuyordu, ben dinliyordum. Böylesi işime geliyordu, çünkü bir ok fırlatmadan önce sonuçlarını düşünmemi sağlıyordu.

Bir ok. Sınır boyunca at sürdüğümüz üç gün boyunca bir ok bile fırlatmamıştım. O sabah dere kenarında bir alageyik gördüm. Tamlin muzipçe dudak bükerek geyiğin en azından bir peri *olmadığını* söyleyince içgüdüsel olarak yayımı gerip gözüne nişan aldım. Ama ona iyice bakınca, besili, sağlıklı ve mutlu haline bakınca, oku fırlatmadan yayın telini yavaşça bıraktım, oku sadağa geri koydum ve gitmesine izin verdim.

Tamlin'i malikânede doğru dürüst göremez oldum. Lucien'in dediğine göre gece gündüz Bogge'nin izini sürüyordu. Akşam yemeğinde bile az konuşuyor, masadan erken kalkıp ava gidiyordu, her gece. Yokluğu umrumda değildi. Hatta rahatlatıcıydı.

Puka'yla karşılaştıktan üç gece sonra tam sofraya oturacaktım ki Tamlin av vaktini harcamak istemediğini bahane ederek ayaklandı.

Lucien'le birlikte arkasından bakakaldık.

Lucien'in yüzü solgun ve gergindi. "Onun için endişeleniyor musun?" diye sordum.

Bir ulu peri efendisine yakışmayan bir tavırla sandalyesine gömüldü. "Tamlin'in heyheyleri üstünde."

"Boggeyi avlarken senin yardımını istemiyor mu?"

"Yalnız olmayı tercih ediyor. Ve Bogge'yi kendi topraklarımızda yakalamayı... Anlayacağını sanmıyorum. Puka olsa belki peşine düşmeye bile tenezzül etmez ama

Bogge'yi parçalarına ayırdıktan sonra bile içi rahat etmeyecek."

"Peki, ona yardım edebilecek birisi yok mu?"

"Uzak durmayarak emirlerini hiçe saydıkları için muhtemelen hepsini lime lime doğrar."

Sanki buzdan bir çalı ensemden aşağıya sürünerek indi. "Bu kadar gözü dönebilir mi?"

Lucien kadehindeki şarabı inceledi. "Herkesle arkadaş olursan gücü elinde tutamazsın. Üstelik periler arasında, sıradan peri veya ulu peri farkı gözetmeden, yumruğunu masaya vurmak zorundasın. Periler böylesine güçlü ve ölümsüzlükten böylesine sıkılmışken, başkası tarafından kontrol altında tutulmaya pek meyilli olmuyorlar."

Soğuk ve yalnız bir mevkiye benziyordu, üstelik o koltukta istemeden oturuyorsanız. Bu konu niye beni bu kadar ilgilendiriyordu, bilmiyordum.

Kar yağıyor, lapa lapa ve acımasızca, dizlerime kadar karın içindeyim. Yayımı geriyorum – iyice geriye, geriye, kolum titremeye başlayana dek. Bir gölge sinsi sinsi arkamda dolaşıyor – hayır, seyrediyor. Dönüp bakmaya, gölgelerin içinde beni gözetleyenin kim olduğunu öğrenmeye cesaret edemiyorum, çünkü kurt açıklığın karşı tarafından bana bakıyor.

Sadece bakıyor. Sanki bekliyor... Sanki üvez oku atmam için beni yüreklendiriyor.

Hayır, hayır, bunu yapmak istemiyorum, bu kez olmaz, bir daha olmaz, hayır...

Ama parmaklarımı kontrol edemiyorum, hem de hiç – ve o bakmaya devam ediyor, ben oku fırlatırken bile, bakıyor.

Tek atış, altın sarısı gözüne isabet eden tek atış.

Püskürerek karların üstüne yağan kan, ağır bedenin yere düşerken çıkardığı ses, rüzgârın iç çekişi. Hayır!

Karın üstüne devrilen şey kurt değil, hayır. İnsan, uzun boylu ve güzel vücutlu bir erkek.

Hayır, insan da değil. Ulu peri, sivri kulaklı.

Afallıyorum, ve sonra... sonra ellerim sıcak kanla ıslanmış, sonra soğukta buhar tüten kurdun bedeni kıpkırmızı ve çırılçıplak... ve ellerimde tuttuğum şey onun derisi, onun derisi...

Sıçrayarak kan ter içinde uyandım. Nefes almaya ve gözlerimi belertip gecenin karanlığında odanın her detayını görmeye çalıştım. Gerçekti... Bu gerçekti.

Ama ulu peri erkeğinin gözündeki okla birlikte karda yüzüstü yatışını, derisini kesip yüzdüğüm yerde kanlar içinde duruşunu hâlâ görebiliyordum.

Midemden yükselen safra boğazımı yaktı.

Gerçek değildi. Sadece rüyaydı. Andras'a yaptıklarıma rağmen, yani kurt halindeyken yaptıklarıma rağmen, yine de... sadece...

Yüzümü ovuşturdum. Muhtemelen son günlerdeki sakinlik ve boşluk yüzündendi; artık her dakika her saat ailemi nasıl hayatta tutacağımı düşünmek zorunda olmadığım içindi. Ama, hayır, dilimi ve kemiklerimi sarmalayan bu şey... pişmanlıktı, hatta belki de utanç.

Bu duyguyu üzerimden atabilirmiş gibi silkelendim ve çarşafı ayağımla iterek yataktan kalktım.

12.
BÖLÜM

Malikânenin karanlık koridorlarında yürürken rüyanın etkisinden ve yarattığı korkudan tamamıyla sıyrılamamıştım. Hizmetkârlar ve Lucien çoktandır uykudaydı. Kâbusun üzerine bir şeyler yapmak istemiştim, *ne olursa*. Yeter ki beni uyumaktan alıkoysun. Bir elimde parşömen, öteki elimde kalem, adımlarını dikkatle sayarak tüm pencerelerin, kapıların, çıkışların yerlerini not alıyor, arada sırada kargacık burgacık krokiler çizip X işaretleri koyuyordum.

İşaretlerim okuryazar birine anlamsız gelse de elimden gelenin en iyisi buydu. Zaten kendi ilkel harflerimden başka yazıları okuyup yazamazdım ve eğreti krokim hiç yoktan iyiydi. Burada kalacaksam, işlerin sarpa sarma ihtimaline karşı en iyi saklanma yerlerini ve en kolay çıkış yollarını bilmem gerekiyordu. İçgüdülerimin beni tamamıyla terk etmesine izin veremezdim.

Duvarı kaplayan resimleri hayranlıkla seyretmek isterdim ama çok karanlıktı ve mum yakmayı göze alamaz-

dım. Son üç gündür ne zaman resimlere bakmayı kafama koysam koridorlarda hep hizmetkârlara rastlamıştım ve içimden bir ses, peri sanatına ilgi duyan cahil insana Nesta'nın kahkahalarıyla gülmüştü. *Artık başka sefere*, dedim kendime. Başka bir gün, etrafta kimsenin olmadığı sakin bir zamana denk getirip uzun uzun seyrederdim. Artık bol bol vaktim vardı... önümde uzanan koca bir ömür. Hatta belki... belki bu yeteneğimle ne yapmak istediğimi bile keşfederdim.

Büyük merdivenlerden aşağıya, ay ışığının yüzdüğü siyah–beyaz karo zeminli lobiye süzüldüm. Soğuk karoların üzerine çıplak ayaklarımla basar basmaz etrafı dinledim. Ne bir ses vardı, ne de bir nefes.

Minik haritamı büfenin üzerine koydum, birkaç X işareti ve daire çizerek kapıları, pencereleri, antredeki mermer basamakları işaretledim. Evi öyle ezberlemiştim ki birisi gözlerimi kör etse bile yolumu bulabilirdim.

Bir esinti onun geldiğini haber verdi. Başımı büfeden kaldırıp uzun koridora, arka bahçeye açılan cam kapılara baktım.

Bu kılıktayken ne kadar devasa göründüğünü unutmuştum – kıvrımlı boynuzlarını, kurt yüzünü, kedi akışkanlığıyla hareket eden ayı gibi bedenini. Karanlıkta parlayan yeşil gözleri bana sabitlendi. Kapı arkasından tıkırtıyla kapandığında mermerin üstündeki tırnakların tıkırtısı tüm holü doldurdu. Olduğum yerde taş kesildim; kaçmak şöyle dursun, tek bir kasımı hareket ettirecek cesaretim yoktu.

Hafif aksıyordu. Ve arkasında, ay ışığı altında parlayan kara lekeler bırakıyordu.

Bana doğru yürürken sanki odadaki tüm havayı da emdi. İri cüssesi karşısında koca hol dar bir kafes gibi kalmıştı. Yere sürtünen tırnağın gıcırtısı, düzensiz nefesleri, elinden damlayan kan.

Bir adımdan ötekine geçerken şekil değiştiriverdi. Işık parlamasıyla kamaşan gözlerimi kapattım. Gözlerim karanlığa yeniden alıştığında, tam önümde durduğunu gördüm.

Duruyordu ama eski halinden eser yoktu. Ne silah askısı vardı, ne de bıçakları. Kıyafetleri lime lime olmuş, uzun ve perişan şeritlere dönüşmüştü, öyle ki bu haliyle nasıl karnının deşilmediğini ve ölmediğini merak ettim. Ama gömleğinin altından görülen kaslı bedeni pürüzsüzdü, hiç zarar görmemişti.

"Bogge'yi öldürdün mü?" Şesim fısıltıdan yüksek çıkmamıştı.

"Evet." Kuru, boş bir cevap. Kibarlığını hatırlamaya niyetli değilmiş gibiydi. Sanki o anda öncelikler listesinde son sıradaydım.

"Yaralanmışsın," dedim iyice kısılmış sesimle.

Sahiden de elinden akan kan ayaklarının dibine şıp şıp damlıyordu. Boş gözlerle eline baktı, sanki bir eli olduğunu ve yaralandığını muazzam bir çaba sonunda hatırlamış gibi. Boggeyi öldürmek için, o melun tehditle yüzleşmek için nasıl bir irade ve güç harcamıştı? İçinde yaşayan ölümsüz güce ve hayvana ulaşmak için ne kadar derine inmesi gerekmişti?

Büfenin üzerindeki haritaya baktı ve her şeyden –duygudan, öfkeden, neşeden– yoksun bir sesle sordu: "Bu ne?"

Haritayı büfeden çekip aldım. "Etrafı tanımam gerektiğini düşündüm."

Şıp, şıp, şıp.

Tekrar elini söylemek üzere ağzımı açtım ama benden önce davrandı: "Okuman yazman yok, değil mi?"

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. *Cahil, önemsiz insanın tekiyim.*

"Diğer şeylerde bu kadar usta olmana şaşmamalı."

Sanırım Bogge'yle karşılaşması zihnini öyle meşgul ediyordu ki farkında olmadan bana iltifat etmişti. Tabi bu bir iltifatsa.

Mermere düşen bir damla daha. "Elini nerede temizleyebiliriz?"

Başını kaldırıp tekrar bana baktı. Durgun, sessiz ve bitkin. Sonra, "Küçük bir revir var," dedi.

Muhtemelen bu gece öğrendiğim en faydalı şey bu diye düşündüm. Ama düşen kan damlalarına basmamaya çalışarak peşinden giderken Lucien'in onun yalıtılmışlığı ve taşıdığı yük hakkında söyledikleri aklıma geldi. Bu mülklerin ona kalmaması gerektiğini söylediğini hatırladım ve onun adına... üzüldüm.

Revir ağzına kadar stoklanmıştı ama hasta perilerin yatıp dinlendiği bir yerden çok içinde tezgâh bulunan bir malzeme odasını andırıyordu. Ölümsüz güçleri sayesinde sadece biraz dinlenerek kendilerini iyileştiremiyorlar mıydı? Ama bu yara... iyileşmiyordu işte.

Ben gerekli malzemeyi bulmak için raflarla çekmeceleri karıştırırken, Tamlin tezgâhın kenarına oturup yaralı elini bileğinden tuttu ve beni seyretti. İhtiyacım olanları toparlayınca kendimi ona dokunma fikrine hazırlamaya çalıştım, ama... elini tutunca, soğuk parmaklarımın ara-

sındaki teni cehennem gibi yanarken, neredeyse korkuma teslim olacaktım.

Kirli elindeki kanları temizlerken pençelerin fırlaması ihtimaline karşı tetikte bekledim. Dikiş gerektirmeyen birkaç kötü kesik dışında bir şeyi olmaması şaşırtıcıydı. Yarasına tampon yapıp elini sargılarken pençelerini çıkarmadı; sadece sustu.

Sargıyı iyice tutturup geri çekildim ve kanlı suyla dolu kâseyi odanın arkasındaki derin lavaboya boşalttım. Temizliği bitirdiğimde gözlerinin beni dağladığını hissettim. Oda fazla sıcak ve küçülmüş gibi geldi. Bogge'yi öldürmüş ama neredeyse hiç zarar görmeden çıkıp gelmişti. Eğer Tamlin bu kadar güçlüyse, Prythian'ın Yüce Lordları yarı tanrı olmalıydılar. Bunu düşünmek bile bedenimdeki tüm insani içgüdüleri korkuyla inletmeye yetti.

Arkama bile bakmadan kaçıp odama kapanma arzusunu bastırarak sakince açık kapıya yürüdüm ama tam çıkmak üzereyken arkamdan seslendi: "Okuman yazman yok ama yine de avlanmayı, hayatta kalmayı öğrendin. Nasıl?"

Ayağım kapının eşiğinde kalakaldım. "Kendininkinden başka hayatlardan sorumluysan böyle olmaz mı? Ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın."

Hâlâ masada oturuyor, hâlâ Bogge'yle savaşmanın bitkinliğine katlanmak için aklında gittiği yerle burası arasında bocalıyordu. Vahşi ve ışıltılı gözlerine baktım.

"Bir insan olarak... beklediğimden çok farklısın," dedi.

Cevap vermedim. Odadan çıkarken arkamdan güle güle bile demedi.

* * *

Ertesi sabah büyük merdivenden aşağı inerken Tamlin'in kanından eser kalmayacak şekilde silinip temizlenmiş olan mermer karoları düşünmemeye çalıştım. Hatta dünkü karşılaşmamızın hiçbir anını düşünmemeye çalıştım.

Antrede kimsenin olmadığını görünce kendi kendime gülümsedim: Bu ıssızlıkta beni tahrik eden bir kıpırtı vardı. Belki şimdi, belki bu sakinlik anında, nihayet duvarlardaki sanatı gözden geçirebilir, hiç acele etmeden inceleyebilir, öğrenebilir ve hayran olabilirdim.

İçim içime sığmıyordu. Önceden kafama not ettiğim, her yeri resimlerle dolu bir koridora yöneldiğim anda yemek odasından alçak sesli konuşmalar yükseldi.

Durakladım. Sesler öylesine gergindi ki adımlarımı sessizleştirip açık kapının arkasındaki gölgeye sokuldum. Yaptığım çok ödlekçe, çok adiceydi ama söyledikleri şeyler beni her türlü suçtan muaf tutuyordu.

"Söylesene, ne yaptığını sanıyorsun?" Bu Lucien'di – her kelimesini kuşatan o tanıdık huysuzluk.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Tamlin. Menteşeyle kapı arasındaki boşluktan ikisinin neredeyse kafa kafaya dikildiğini görebiliyordum. Tamlin'in sargısız elindeki uzun tırnakları sabah güneşinde parlıyordu.

"Ben mi?" Lucien elini göğsüne koydu. "Kazan aşkına, Tam, fazla zamanın kalmadı ama senin tüm yaptığın somurtup ters ters bakmak. Artık bir şeyler yapıyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. Tamlin arkasını dönüp bir iki adım attı, sonra hışımla geri dönüp dişlerini gösterek Julien'in üstüne yürüdü. "Bir hataydı, en başından beri. Babamın kendi halkına, kendi topraklarına yaptıklarını

midem kaldırmıyor. Onun izinden gitmeyeceğim. Onun gibi olmayacağım. Bu yüzden, sakın üstüme gelme."

"Üstüne gelmeyeyim, öyle mi? Kaderimiz senin ellerindeyken ama sen her şeyin içine ederken üstüne gelmeyeyim? Senden umudu kesmediğim için yanında kaldım, tökezlediğini görmek için değil. Taş kalpli biri için bugünlerde fazla yufka yüreklisin. Bogge bizim toprakları-mızdaydı – *Bogge* diyorum, Tamlin! Saraylar arasındaki bariyerler yıkıldı. Kendi ormanımız bile Puka gibi pisliklerle kaynıyor. Ne yapacaksın? İçeri sızan tüm parazitleri tek tek temizlemek için gidip ormanda mı yaşayacaksın?"

"Ağzını topla," diye karşılık verdi Tamlin.

Lucien dişlerini göstererek ona doğru bir adım attı. Nabız gibi atan bir hava kütlesi karnıma çarparken burun deliklerim metalik kokuyla doldu. Büyüyü gözle göremiyor ama hissediyordum; böylesi daha mı iyiydi, daha mı kötüydü karar veremedim.

"Beni zorlama, Lucien." Tamlin'in sesi tehlikeli derecede kısılmıştı; üstüne tamamen hayvani bir hırlama çıkarınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Kendi topraklarımda neler olup bittiğinden haberim yok mu sanıyorsun? Neleri kaybetmek üzere olduğumdan? Neleri çoktan *kaybettiğimden*?"

Hastalık. Kontrol altındaymış gibi görünse de her yeri kasıp kavurmaya devam ediyordu galiba. Tehdit altındaydık ama bilmemi istemiyorlardı... ya bana güvenmiyorlardı, ya da... ya da onların gözünde bir hiçtim. Biraz daha yakından bakayım derken parmağım hafifçe kapıya çarptı. Bir insan duymayabilirdi ama iki ulu peri başını çevirip baktı.

Kendimi savunmak için düzinelerce bahane düşünerek boğazımı temizledim ve kapı eşiğine adım attım. Lucien'e bakıp gülümsemeye çalıştım. Gözleri büyüdü ama gülümsediğim için mi, yoksa tamamen suçlu göründüğüm için mi, anlayamadım. "Atla gezintiye çıkacak mısın?" diye sorarken, arkamda tuttuğum ellerimle "başparmak aşağı" işareti yapmaktan rahatsız oldum. Bugün onunla gezintiye çıkmak istemiyordum: sadece iyi bir bahane gibi gelmişti.

Lucien'ın ela gözü parladı ama gülümsemesi aynı şeyi söylemiyordu. Tamlin'in elçisinin yüzünü hiç bu kadar saray eğitimli ve ihtiyatlı görmemiştim. "Bugün müsait değilim," dedi. Çenesiyle Tamlin'i işaret etti. "O seninle gelir."

Tamlin, saklamaya özen göstermeden, küçümseyen bakışlarla Lucien'i süzdü. Her zamanki silah askısında hiç görmediğim kadar bıçak vardı; bana döndüğünde süslü metal sapları parladı. "Ne zaman istersen, söylemen yeterli." Sargısız elindeki pençeler kayboldu.

Hayır! Neredeyse sesli söylemiştim bunu. Yalvaran gözlerle Lucien'e baktım ama o yanımdan geçerken omzumu tıpışlamakla yetindi. "Belki yarın, insan kız."

Tamlin'le tek başıma... güçlükle yutkundum.

Bir şeyler dememi bekleyerek öylece dikiliyordu.

Sonunda, "Ava çıkmak istemiyorum," dedim usulca. Doğruydu. "Avlanmaktan nefret ediyorum."

Başını yana eğdi. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Tamlin beni koridorlardan geçirdi. Gül kokularıyla yüklü ılık bir esinti açık pencerelerden içeriye süzülüp yanaklarımı okşadı.

"Ava çıkıyordunuz," dedi Tamlin sonunda, "ama içinde avlanma isteği yok." Göz ucuyla bana baktı. "Demek ki bu yüzden eliniz boş dönüyordunuz."

Dün geceki duygusuz, soğuk savaşçıdan eser yoktu, ya da dakikalar önceki öfkeli peri soylusundan. Artık sadece Tamlin'di.

Ama Tamlin'e karşı gardımı indirmek, önceki tavırlarının kesinlikle hiçbir anlam ifade etmediğini düşünmek aptallık olurdu, özellikle de malikânede bazı şeylerin yolunda gitmediği bu kadar belliyken. Üstelik Bogge'yi alt etmesi onu karşılaştığım en tehlikeli yaratık yapmıştı. Onu nereye koyacağımı bilemediğim için fazla samimi olmayan bir sesle konuştum: "Elin nasıl oldu?"

Sargılı elini yumruk yapıp açarak bronzlaşmış cildinin üzerindeki düz ve sade sargı bezini inceledi. "Sana teşekkür edemedim."

"Gereği yok."

Başını sağa sola sallarken sabah ışığını yakalayıp tutan sarı saçları sanki güneşten kopup gelmiş gibiydi. "Bogge'nin ısırığı bir ulu perinin iyileştirme gücünü uzunca bir süre, hatta kan kaybından ölene dek yavaşlatabilir. Sana şükran borçluyum." Omzumu silktim. "Yaraları böyle sarmayı nereden öğrendin? Sargıya rağmen elimi kullanabiliyorum."

"Deneme–yanılma. Ertesi gün yayın telini gerebilecek şekilde sarmak zorundaydım."

Bol güneş alan başka bir mermer koridora döndüğümüzde sustu. Cesaretimi toplayıp ona baktım: Dudaklarını sıkmış, dikkatle yüzümü inceliyordu. "Seninle ilgilenen hiç kimse yok muydu?" diye usulca sordu.

"Hayır." Benimle ilgilenen yok diye kendime acımayı çok uzun zaman önce bırakmıştım.

"Avlanmayı da böyle mi öğrendin? Deneme yanılmayla?"

"Önce çaktırmadan avcıları gözetledim, sonra da hedefleri vurana kadar pratik yaptım. Iskaladığımda aç kalıyorduk. Bu yüzden ilk öğrendiğim şey nasıl nişan alınacağı oldu."

"Merak ediyorum," dedi öylesine. Yeşil gözlerindeki kehribarlar ışıldıyordu. Belki de savaşçı canavara ait her şey kaybolup gitmemişti. "Masadan çaldığın o bıçağı kullanacak mısın?"

Kaskatı kesildim. "Nereden biliyorsun?"

Maskesine rağmen kaşlarını kaldırdığına yemin edebilirdim. "Böyle şeyleri fark etmek için eğitildim. Ama her şey bir yana, içindeki korkunun kokusunu alabiliyorum."

"Kimse fark etmedi sanmıştım," diye homurdandım.

Dudaklarındaki çarpık gülümseme, önceki tüm sahte ve abartılı gülücüklerinden daha samimiydi. "Yemek bıçağı çalmaktan daha yaratıcı şeyler düşünmelisin, yoksa bırak Anlaşma'yı, perilerden bile kaçma şansın olmaz. Ama kulak kabartmaya meraklı olduğun sürece, günün birinde gerçekten değerli bilgiler edinebilirsin."

Kulaklarımı ateş bastı. "Hayır, ben... üzgünüm," diye geveledim. Bu arada duyduklarımı tekrar gözden geçirdim. Dinlememiş gibi yapmanın anlamı yoktu. "Lucien, fazla zamanının kalmadığını söyledi. Ne demek istiyordu? Hastalık yüzünden daha fazla yaratık mı gelecek, Bogge gibi?"

Tamlin dondu kaldı. Koridorda sağına soluna bakınıp

her hareketi, her sesi, her kokuyu taradı. Sonra omuzlarını silkti ve samimiyetten uzak bir kasıntıyla, "Ben ölümsüzüm. *Zamandan* bol bir şeyim yok, Feyre," dedi.

Adımı çok, nasıl desem, samimi söylemişti. Sanki kâbuslardan yoğrulmuş canavarları öldürebilen bir yaratık değildi. Kuru bir cevaptan fazlasını istemek için ağzımı açtım ama lafı ağzıma tıkadı. "Eğer Kazan'ın sevgili kullarıysak, bu bela bile, topraklarımızı ve gücümüzü kasıp kavuran bu kuvvet bile bir gün geçip gidecek. Ama dürüst olmak gerekirse, şayet Bogge bu topraklara girdiyse, hatta Puka bile buna cüret edebildiyse, evet, peşinden başkalarının gelmesini bekleyebiliriz."

Ya Lucien söylerken duyduğum gibi saraylar arasındaki sınırlar gerçekten kalktıysa... Ya Tamlin'in iddia ettiği gibi Prythian'daki her şey değişmişse... Hayır, vahşi bir savaşın veya devrimin ortasında kalmak istemiyordum, çünkü bu durumda ne kadar hayatta kalacağım şüpheliydi.

Tamlin uzun adımlarla önden yürüdü ve koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı açtı. Sırtındaki güçlü kaslar giysilerinin altında hareket etti. Ne olduğunu, neler yapabileceğini hiç aklımdan çıkarmayacaktım. Ve elbette, ne için eğitildiğini.

"Ve işte karşında," dedi, "istediğin çalışma odası."

Önümde uzanan odaya bakınca midem burkuldu.

13. BÖLÜM

Tamlin elini sallayınca yüzlerce mum kendiliğinden yandı. Lucien hastalık yüzünden büyünün zayıfladığını ve dengesizleştiğini söylese de belli ki Tamlin'i pek etkilememişti; ya da etkilemişti ama şimdi nöbetçilerini istediği zaman kurda dönüştürebildiğine göre, daha önce çok ama çok daha muazzam bir güce sahipti. Büyünün keskin kokusu duyularımı sızlattı ama çenemi yukarıda tutmaya devam ettim. Yani, içeriye girip etrafıma bakıncaya kadar.

Devasa ve gösterişli çalışma odasını incelerken avuçlarım terlemeye başladı. Tüm duvarlarda sessiz bir ordunun askerleri gibi dizilmiş ciltler dolusu kitap, ortada kanepeler, çalışma masaları ve zemine serpiştirilmiş pahalı kilimler. Her şeye rağmen, ailemi terk edeli bir haftadan fazla olmuştu. Babam asla dönmememi söylemiş olsa da anneme verdiğim söz yerine getirilmiş olsa da hiç olmazsa güvende, yani göreceli olarak güvende olduğumu haber verebilirdim. Üstelik Prythian'ı kasıp kavuran has-

talığın çok yakında duvarı geçebileceği konusunda onları uyarabilirdim.

Bu bilgileri iletmenin tek yolu vardı.

Tamlin, "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorunca yerimden sıçradım. Hâlâ tam arkamda duruyordu.

"Hayır," diyerek odada ilerledim. Tamlin'in az önce sergilediği gündelik gücünü, zarif bir kayıtsızlıkla sayısız ışığa hayat verişini düşünmemeliydim. Sadece önümdeki göreve odaklanmalıydım.

Çok az okuyup yazabiliyor olmam tamamıyla benim suçum değildi. İflasımızdan önce annem dadı tutma zahmetine girmemiş, böylece eğitimimizi feci şekilde ihmal etmişti. Fakirlik gelip çattıktan sonra aşağıdaki köy okuluna giden ablalarım da bana öğretme zahmetine girmemişlerdi. İşimi görecek kadar okuyabiliyor, harflere şekil verecek kadar yazabiliyordum ama o kadar yetersizdi ki adımı yazdığım zaman bile yerin dibine giriyordum.

Tamlin'in bunu biliyor olması fazlasıyla kötüydü. Önce mektubun yazılması gerekiyordu; bizimkilere *nasıl* ulaştıracağımı sonra düşünürdüm. Belki ondan rica ederdim, veya Lucien'den.

Onlardan yazmalarını istemek çok aşağılayıcı olurdu. Ne diyeceklerini duyar gibiydim: *Tipik cahil insan.* Lucien yakaladığım ilk fırsatta bir casusa dönüşeceğime inandığı için mektubu hiç şüphesiz ateşe atardı; hatta ondan sonra yazacağım tüm mektupları. Bu yüzden bu işi kendi başıma halletmeliydim.

Tamlin, sessizlik fazla uzayınca, "O halde seni yalnız bırakayım," dedi.

Kapıları kapatıp beni içeride bırakana dek kıpırdama-

dım. Sonra, kalp atışlarımı bedenimin her yerinde hissederek bir rafa yaklaştım.

Akşam yemeğine inmek ve uyumak için ara vermek zorunda kalsam da şafak sökmeden tekrar çalışma odasına döndüm. Köşede küçük bir yazı masası buldum; kâğıt ve mürekkep ayarladım. Parmağımla bir cümleyi takip ederek yazılanları fısıldadım.

"'Ayakka...bısını... ayakkabısını tuttuk... tuttuktan sonra ayağa kalk....ınca... kalkınca, poz... po...'" Arkama yaslanıp avuçlarımı gözlerime bastırdım. Çığlık atıp saçımı başımı yolma isteğim azalınca kuş tüyünden divit kalemi alıp kelimenin altını çizdim: *pozisyon.*

Titreyen parmaklarıma rağmen elimden gelenin en iyisini yaparak kitabın yanında tuttuğum listeye kelime üstüne kelime yazdım. En azından kırk kelime birikti. Harfler yamuk yumuk ve okunaksızdı. Nasıl telaffuz edildiklerine sonra bakardım.

Ayaklarımı ve sırtımı germe ihtiyacı hissederek –ya da telaffuzunu bilmediğim uzun kelime listesinden ve yüzümle ensemi basan sürekli ateşten uzaklaşmak için– sandalyeden kalktım.

Sanırım burası çalışma odasından çok kütüphaneydi, çünkü duvardan duvara kitaplarla kaplı olması bir yana, kitap yığınlarından oluşan küçük labirentler hem ortadaki alana hem de yukarıdaki asma kata taşmıştı. Yine de çalışma odası kulağa daha az ürkütücü geliyordu. Bir ışık huzmesini takip ederek kitap yığınları arasından dolana dolana odanın diğer tarafındaki pencereye ulaştım. Kendimi bir gül bahçesine bakarken buldum. Düzinelerce

kızıl, pembe, beyaz ve sarı tonları.

Sabah güneşinin altında çiylerle parlayan renklere dalıp gidecektim ama pencerenin yanındaki duvarda bir resim gözüme ilişti.

Devasa resmin tamamını görmek için geriye adım atarken, *bir resim değil,* diye düşündüm. Hayır, bu... Zihnimin ihmal edilmiş kısmında doğru kelimeyi arayıp buldum: *Fresk.* Evet, bir freskti.

İlk başta sadece ebatlarına, içindeki tutkuya, sanki böyle bir şeyi yaratmak hiç –hem de hiç– önemli değilmişçesine kimsenin göremeyeceği bir yere yapılmış olmasına şaşırarak bakakaldım.

Sonra dikkatli bakınca, akan renklerin, şekillerin ve ışığın, freskin her yerindeki ton geçişleriyle birlikte bir hikâye anlattığını fark ettim: Prythian'ın hikâyesi.

Her şey kazanla başlamıştı.

Yıldızlı, sonsuz bir gecede, narin ve ışıldayan ellerde taşınan, her şeye kadir kara kazanla. O dişil eller kazanı yan devirip içindeki altın simli sıvıyı dökmüştü. Hayır, simli değil... Muhtemelen kadim peri lisanına ait sembollerle fokurdayan bir sıvı. Artık her neyse, içinde her ne yazıyorsa, sonuçta aşağıdaki boşluğa dökülüp yeryüzünde birikmiş ve dünyamızı şekillendirmişti...

Harita dünyamızın tamamını gösteriyordu, sadece üzerine bulunduğumuz kara parçasını değil, aynı zamanda denizleri ve ötesindeki büyük kıtaları. Her bölge ayrı ayrı işaretlenip renklendirilmiş, şimdi insanlara ait olan bazı bölgeler ise eskiden o topraklarda hüküm süren varlıklara ait girift, süslü tasvirlerle bezenmişti. Her yer, diye hatırladım titreyerek, tüm dünya bir zamanlar

onlara aitti, ya da en azından onlar böyle düşünüyordu: Kazan taşıyıcısı dünyayı onlar için yaratmıştı. İnsanların adı bile geçmiyordu; bizden eser yoktu. Sanırım bir zamanlar onlar için domuzdan farksızdık.

Bir sonraki tasvire bakmak kolay değildi. Hem o kadar sade, hem de o kadar detaylıydı ki, bir an için o savaş meydanında, ayaklarımın altındaki kanlı çamurun dokunuşunu hissederek, binlerce insan askerle omuz omuza verdiğimi ve saldıran peri sürüsünü karşıladığımı hissettim. Katliamdan hemen öncesine ait donmuş bir kare.

Ulu perilerin parıldayan zırhları ve sıradan perilerin sivri dişleriyle pençeleri karşısında, insanların ellerindeki oklar ve kılıçlar son derece anlamsız görünüyordu. Savaşın sonucunu tüm açıklığıyla gösteren başka bir tasvire ihtiyacım yoktu, çünkü biliyordum, insanların bu malum savaştan sağ çıkamadıklarını biliyordum. Yandaki tasvirde karanlığın içine yayılan kızıllık her şeyi anlatıyordu zaten.

Sonra perilerin hükümranlığının epey azalmış olduğu başka bir haritaya geliyordu sıra. Kuzeydeki topraklar, duvarın güneyindeki topraklarını kaybeden ulu perilere yer açmak için parçalanıp bölünmüştü. Duvarın üst kısmındaki her şey onlara gitmişti, altındaki her şey ise puslu bir hiçlik olarak bırakılmıştı. Sanki ressamın bile doğru dürüst boyama zahmetine girmediği, talan edilmiş, unutulmuş bir dünya.

Şimdi ulu perilerin elinde olan toprakları ve bölgeleri taradım. Parçalanmış da olsa çok büyük bölgelerdi. Çok büyük, canavarca bir güç dünyamızın tüm kuzeyine yayılmıştı. Krallar, kraliçeler, konseyler veya imparatoriçe-

ler tarafından yönetildiklerini biliyordum ama bu gücün nasıl temsil edildiğini, Güney'i tanımak için ne kadar zora koşulduklarını ve geçmişe oranla ne kadar dar bir alana sıkıştıklarını bilmiyordum.

Dev kıtadaki topraklarımız, sadece alt ucu zavallı insanlara bırakılan Prythian'a kıyasla çok iyi durumdaydı. Perilerin Prythian'da feda ettiği ufak kara parçasının tümü, yedi peri bölgesinin en güneyindeki bölgeye aitti: Safranlar, kuzular ve güllerle resmedilen bir bölge. Bahar toprakları.

Yakından bakınca duvarı temsil eden çirkin kara lekeyi gördüm – ressamın kindar fırça darbelerinden biri daha. İnsan diyarındaki büyük kasabaları veya merkezleri gösteren hiçbir işaret yoktu ama köyümüzün kurulduğu engebeli araziyi ve duvarla arasındaki ormanı buldum. Üstümüzde pusuda bekleyen güce bakınca, aramızdaki iki günlük mesafe çok ama çok az görünüyordu. Parmağımı duvarın hemen üstündeki pürüzlü boyanın üzerinde hareket ettirerek bir doğru çizdim: Bahar Sarayı toprakları. Yine hiçbir işaret yoktu ama baharın dokunuşlarıyla doluydu: Çiçeklenmiş ağaçlar, değişken fırtınalar, körpe hayvanlar... Kalan ömrümü en ılıman saraylardan birinde geçirecektim hiç olmazsa, yani iklim anlamında. Züğürt tesellisi.

Biraz geri çekilip daha kuzeye baktım. Prythian'ın diğer altı sarayı yamalı örtüler gibi uzanıyordu. Sonbahar, Yaz ve Kış kolayca ayırt ediliyordu. Onların üstünde ışıklar içinde iki saray vardı: Daha loş, daha kırmızı Şafak Sarayı; kuzeyinde ise altın sarısı ve mavi Gün Sarayı. En tepede ise karlı dağların karanlık ve yıldızlar eşliğinde uzandığı, geniş, büyük Gece Sarayı vardı.

Dağların arasındaki gölgelerde bir şeyler vardı – minik gözler, parlayan dişler. Ölümcül güzellik diyarı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Hem doğudaki krallıkları ve hem de batıda tek başına duran, hiç toprak kaybetmemiş gibi ve kendi başına buyruk yönetiliyormuş gibi görünen peri krallığını inceleyecektim ama birden, güzel ve canlı adamızın kalbine gözüm takıldı.

Adanın tam merkezinde, etrafındaki her şeyin çekirdeğiymiş gibi ya da kazandaki sıvının ilk dokunduğu yermiş gibi duran, küçük, karlı bir dağ sırası vardı. Dağ sırasının içinden kocaman, yalnız bir zirve yükseliyordu. Tabiat güçlerinin dokunmaktan kaçındığı, karsız, yaşamsız, dımdızlak bir zirve. Buranın ne olduğu hakkında hiçbir ipucu verilmemiş, önemini gösteren hiçbir işaret çizilmemişti. Sanırım resme bakanların bunu zaten bildiği varsayılmıştı. Freskin insan gözüne hitap etmek için yapılmadığı belliydi.

Bu düşünceyle küçük masama geri döndüm. En azından topraklarının yerleşim şeklini öğrenmiştim – ve asla, asla kuzeye gitmemem gerektiğini.

Yavaşça sandalyeme gömülüp kitapta kaldığım yeri aradım. Sayfalara serpiştirilmiş çizimlere gözüm takılınca yüzümü ateş bastı. Çocuk kitabıydı ve ben yirmi sayfa kadar ancak okuyabilmiştim. Tamlin *neden* burada çocuk kitapları tutuyordu ki? Kendi çocukluğundan mı kalmıştı, yoksa çocuk beklentisiyle mi koymuştu? Fark etmezdi. Bunları bile okuyamıyordum. Kitapların kokusundan nefret ettim – çürüyen sayfalarından, alay eden yapraklarından, pürüzlü ciltlerinden. Kaldığım sayfaya, bilmediğim kelimelere baktım.

Listemi avcumun içinde buruşturup top haline getirdim ve çöp kutusuna fırlattım.

"Yazmana yardım edebilirim, eğer buraya bunun için geldiysen."

Korkuyla geriye sıçrayınca neredeyse sandalyeyle birlikte düşecektim. Başımı çevirince Tamlin'in kollarında bir kitap yığınıyla birlikte tam arkamda durduğunu gördüm. Yanaklarımda ve kulaklarımda yükselen ateşi bastırmaya çalıştım; ve bilgi göndermeye çalıştığımı anlamış olma ihtimalinden duyduğum paniği. "Yardım mı? Yani bir peri olarak cahil ölümlünün tekiyle dalga geçme fırsatını tepeceksin, öyle mi?"

Çenesini kasıp kitapları masaya bıraktı. Deri sırtlıklarda yazan altın yaldızlı başlıkları okuyamadım. "Kendi hatan olmayan bir eksiklik yüzünden neden seninle dalga geçeyim? Bırak yardım edeyim. Elime yaptıkların için sana borçluyum."

Eksiklikti. Bir *eksiklikti.*

Öldürüp yok etmek için doğmuş bir yırtıcı değilmişçesine onunla muhabbet etmek ve elini sarmak başka bir şeydi, ne kadar az şey bildiğimi belli etmek, bir yanımın hâlâ olgunlaşmamış, toy bir çocuk olduğunu göstermek başka... Yüzünden bir şey okunmuyordu. Sesinde acıma duygusundan eser olmamasına rağmen omuzlarımı dikleştirip, "Böyle iyiyim," dedim.

"Seni küçük düşürecek çetrefilli yollar aramaktan başka işim olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ressamın insan topraklarını boyarken tercih ettiği o bulanık lekeler aklıma geldi. Verilecek bir cevabım yoktu – en azından kibar bir cevap. Hepsini daha önce tüketmiştim.

Tamlin başını sağa sola salladı. "Ama Lucien'in seni ava götürmesine izin veriyorsun ve..."

"Lucien," diye sözünü kestim, usulca ama sertçe, "olduğundan farklı görünmeye çalışmıyor."

Ellerini iki yanında yumruk yaparak, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye homurdandı. Pençelerini çıkarmamıştı.

Tehlikeli sularda yüzdüğüm kesindi ama umursamadım. Bana güvenlikli yaşam tesis etti diye ayaklarına kapanacak değildim. "Şu demek oluyor," dedim, aynı soğuk ifadeyle, "Seni tanımıyorum. Kim olduğunu, *ne* olduğunu veya ne istediğini bilmiyorum."

"Yani bana güvenmiyorsun, öyle mi?"

"Bir periye nasıl güvenebilirim? Bizi öldürmekten ve oyuna getirmekten keyif almıyor musun?"

Hırıltılı sesiyle titreyen alevler yüzünden erimiş mumlar kendilerine kanallar açarak aşağı süzüldü. "Ben de senin gibi bir *insan* beklemiyordum, inan bana."

Göğsümün derinliklerindeki yaranın açıldığını, içinden çıkan sessiz, uğursuz kelimelerin bağrımı yırtarak dışarı döküldüğünü hissettim: *Eğitimsiz, cahil, sıradan, kendini beğenmiş, soğuk...* hepsi Nesta'nın ağzıyla söylenen, hepsi onun alaycı sesiyle beynimin içinde yankılanan kelimeler.

Dudaklarımı öfkeyle kenetledim.

Yüzünü buruşturup elini uzattı, dokunmak istermiş gibi. "Feyre," diye başladı, sesi öyle yumuşaktı ki başımı iki yana sallayıp odadan çıktım. Beni durdurmaya çalışmadı.

Ama buruşturup attığım listeyi geri almak için öğleden sonra çalışma odasına döndüğümde, çöp kovasında bu-

lamadım. Masanın üstüne başlık sırasına göre dizdiğim kitaplarımın sırası bozulmuştu. Göğsümdeki sıkışmayı gidermek için, muhtemelen hizmetkârlardan biridir diye geçiştirdim. Alis ya da kuş maskeli başka bir hizmetkâr temizlik yapmış olmalıydı. Suçlanacak hiçbir şey yazmamıştım, yani ailemi uyarmaya çalıştığımı anlamasının bir yolu yoktu. Anlasa ceza verir miydi, emin olamadım... Bir önceki konuşmamız pek iyi geçmemişti sonuçta.

Küçük masamın başına geçip sabah kullandığım kitapta kaldığım yeri bulduğumda hâlâ ellerim titriyordu. Kitapları mürekkeple işaretlemenin utanç verici olduğunu biliyordum ama Tamlin altın tabaklara para yetirebiliyorsa, bir iki kitabı yenisiyle değiştirmek onun için sorun olmazdı.

Karmakarışık harflerle dolu sayfaya bakarak ama görmeyerek, kitaba dalıp gittim.

Belki yardımını kabul etmemekle, gururumu bir kenara bırakmamakla aptallık etmiştim. Bir mektup yazmak onun iki dakikasını almazdı. Üstelik uyarı mektubu olması gerekmiyordu, sadece iyi olduğumu söylesem yeterdi. Beni utandıracak yollar arayıp bulmaktan daha iyi işleri varsa, aileme mektup yazmaktan daha iyi işleri de vardı mutlaka. Ama sonuçta teklif etmişti.

Yakınlardaki bir saatin gong sesi zamanı haber verdi.

Eksiklik. Sahip olduğum eksiklikler içinde bir *eksiklik*. Başparmaklarım ve işaretparmaklarımla kaşlarımı sıvazladım. Ona acıdığım için, düşüncelere dalıp giden yalnız bir peri olduğunu düşündüğüm için aptallığın büyüğü bendeydi. Belki aynı şeyleri hisseden biriyle, başkalarının yükünü –cahil ve önemsiz bir insan olarak– sırt-

lanmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan biriyle tanışırsa, *aptalca* belki önemser diye düşünmüştüm. Kanayan eliyle hiç ilgilenmemeliydim; son yıllarda hayatımın ve *kendimin* ne hale geldiğini anlayabilecek bir insan, peri ya da herhangi biri vardır diye hayal kurmamalıydım.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

Periler yalan söyleyemiyor olabilirdi ama bildiklerini pekâlâ saklayabiliyorlardı. Tamlin, Lucien ve Alis sorularımı cevaplamamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Onları tehdit eden hastalık hakkında daha fazla bilgi edinmek; *herhangi* bir özelliğini, mesela nereden geldiğini, başka neler yapabileceğini, özellikle de bir *insana* neler yapabileceğini öğrenmek epey vaktimi alacaktı.

Ve eğer şu lanet Anlaşma'da gözden kaçan bir boşluk hakkında bilgisi olan başka birileri varsa, eğer borcumu ödemenin başka bir yolunu biliyorlarsa *ve* aileme geri dönüp onları hastalık konusunda bizzat kendim uyarabileceksem... denemeye değerdi.

Yirmi dakika sonra Lucien'i kendi odasında buldum. Odanın yerini haritama işaretlemiştim –ikinci katta, benimkine uzak başka bir koridorda– ve her zaman takıldığı yerlere baktıktan sonra geriye sadece odası kalmıştı. Çift kanatlı beyaz kapıyı tıklattım.

"Gel, insan kız." Muhtemelen nefes alıp verişimden ben olduğumu anlamıştı. Ya da o garip gözüyle kapının arkasını görebiliyordu.

Kapıyı kolayca açtım. Odanın şekli benim odama benziyordu ama turuncu, kırmızı ve altın tonlarıyla, belli belirsiz yeşil ve kahve geçişleriyle donatılmıştı. Bir sonbahar ormanındaymış gibiydim. Ama benim odam ne

kadar yumuşak ve zarifse, burası o kadar sert ve kabaydı. Pencerenin yanında şirin kahvaltı masası yerine tüm odayı domine eden, üzeri silahlarla dolu, eski bir çalışma masası vardı. Lucien'in üzerinde sadece beyaz gömlek ve pantolon vardı. Sıvı ateş gibi parlayan çözülmüş kızıl saçlarıyla masanın başında oturuyordu. Tamlin'in saray eğitimli elçisi ama kendi namına bir savaşçı.

Sırtımı kapattığım kapıya vererek, "Seni etrafta göremedim," dedim.

"Kuzey sınırına gidip bazı deli fişekleri düzene sokmam gerekti – resmi elçilik işi." Temizlemekte olduğu uzun, korkutucu av bıçağını aşağıya indirdi. "Döndüğümde Tam'la ağız dalaşına girdiğini öğrendim ve burada daha güvende olacağımı düşündüm. Yine de insan kalbinin bana ısındığını duymak hoşuma gitti. En azından kurban listenin en tepesinde değilim."

Dik dik baktım.

"Her neyse," diye devam etti, omuz silkerek. "Tam'ı öyle çileden çıkarmışsın ki yana yakıla beni arayıp buldu ve kafamı ütüledi. Yani huzur içinde yapmayı düşündüğüm kahvaltımı mahvettiğin için sanırım sana teşekkür etmeliyim. Çok şükür batı ormanında sadece onun halledebileceği bir sıkıntı çıktı da zavallı arkadaşım hemen oraya gitti. Merdivenlerde ona toslamamana şaşırdım."

Unutulmuş tanrılara şükürler olsun ki toslamamıştım. "Ne tür bir sıkıntı?"

Lucien omuz silkti ama hareketi öylesine olamayacak kadar gergindi. "Her zamankinden: İstenmeyen, çirkin, baş belası yaratıklar.

Gayet iyi. Tamlin'in gitmesi ve ben planımı uygular-

ken burada olmaması iyiydi. Şansım yaver gidiyordu. Elimden geldiğince sohbet havasında konuşmaya çalışarak, "Bana az da olsa bilgi vermenden etkilendim," dedim. Kelimelerimi özenle seçiyordum. "Ama Surieller gibi olmaman çok kötü. İstediğim bilgileri söküp almak için seni tuzağa düşürecek kadar akıllı olmam yeterdi."

Bir an şaşınlıkla yüzüme baktı. Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve metal gözü vınlayarak kısıldı. "Neyi öğrenmek istediğini bana söylemezsin herhalde."

"Senin de sırların var, benim de," dedim dikkatlice. Gerçeği söylediğimde beni tersine ikna etmeye çalışıp çalışmayacağından emin değildim. "Ama bir Suriel *olsaydın*..." diye ekledim –ne demek istediğimi iyice anlasın diye kasten tane tane konuşuyordum– "...seni tam olarak nasıl tuzağa düşürebilirdim?"

Lucien bıçağı yeniden indirdi ve tırnaklarıyla oynadı. Bir an, bana bir şey diyecek mi, yoksa doğruca Tamlin'e gidip gammazlayacak mı diye merak ettim.

Ama sonunda konuştu: "Muhtemelen batı ormanındaki genç huş koruluklarına ve yeni kesilmiş tavuklara zaafım olurdu ve bazen öylesine açgözlü olurdum ki çift ilmekli tuzakları fark etmeyip bacaklarımı kaptırırdım."

"Hımm." Neden birden yardım etmeye karar verdiğini soracak cesaretim yoktu. Öldüğümü görse büyük ihtimalle hâlâ kılını kıpırdatmazdı ama bu riski alacaktım. "Bir ulu peri seçmem gerekse, seni seçerdim."

Sırıttı ama neşesi uzun sürmedi. "Eğer bir Suriel'in peşinden koşacak kadar kafayı yeseydim, yanıma bolca ok alırdım, belki bir de böyle bir bıçak." Temizlediği bıçağı kınına sokup masanın kenarına bıraktı – almam için.

"Ve onu serbest bırakır bırakmaz can havliyle en yakın dereye koşardım, çünkü akan sudan geçmekten nefret ederler."

"Ama sen kafayı yemediğin için burada kalacaksın, sağ salim, değil mi?"

"Dışarıda kafama göre avlanacağım. Bakarsın cömertliğim tutar da güçlü kulaklarımı açarım ve batı ormanında çığlık atan birisi var mı diye dinlerim. Ama iyi ki bugün dışarı çıkmanda benim katkım yok, çünkü Tam sana Suriel'i tuzağa düşürmeyi öğretenin karnını deşer. Hem iyi ki bugün için av planı yapmışım, çünkü burada kalıp sana yardım etseydim ve bu duyulsaydı, başımıza gelecek felaketlerden felaket beğenirdik. Umarım sırların bu kadarına değer." Her zamanki gibi sırıttı ama bu kez biraz farklıydı; uyarıyor gibiydi. Anlamıştım.

O halde bilmeceye karşılık bilmece... ve bilgiye karşılık bilgi: "İyi ki çenemi kapalı tutmamı sağlayacak güçlü yeteneklerim var, böylece güçlü kulakların kimseye bundan bahsettiğimi duymayacak."

Bıçağı aldım. Yayımı da almak için dönüp odamın yolunu tutmuştum ki gülerek arkamdan seslendi. "Katil insanın teki olsan da sanırım senden hoşlanmaya başlıyorum."

14. BÖLÜM

Batı ormanı. Genç huş koruluğu. Yeni kesilmiş tavuk. Çift ilmekli tuzak. Akan suya yakın ol.

Malikâneden çıkıp önce bakımlı bahçeleri, sonra doğal çimenli bayırlı tepeleri ve son olarak temiz dereleri geçip nihayet ormana girdiğimde hâlâ Lucien'in talimatlarını tekrarlıyordum. Kimse beni durdurmamıştı, hatta sırtıma yayımla oklarımı, belime de Lucien'in bıçağını alarak evden çıktığımı gören bile olmamıştı. Şaşırıp kalan ve ama yine de ricamı geri çevirmeyen mutfak personelinden aldığım yeni kesilmiş tavuğu bir çantaya koyup sırtlamıştım ve botumun içine yedek bir bıçak saklamıştım.

Arazi en az malikâne kadar ıssızdı, arada sırada göz ucuyla gördüğüm parlamalar hariç. Ne zaman arkamı dönüp baksam, parıltı hemen yakındaki sularda dans eden gün ışığına veya tümsekte tek başına yükselen frenk incirinin yapraklarını sallayan bir rüzgâra dönüşüyordu. Yüksek bir tepenin eteğindeki büyük göleti geçerken parlak sulardan dört kadın kafasının parlayarak yükseldi-

ğine ve beni seyrettiğine yemin edebilirdim. Adımlarımı hızlandırdım.

Hâlâ yemyeşil batı ormanına girdiğimde sadece kuşların cıvıltısı ve küçük hayvanların çıkardığı hışırtılar duyuluyordu. Lucien'le çıktığımız avlarda bu ormana hiç girmemiştik. Ne bir patika vardı, ne de yabaniliğini törpüleyen başka bir şey. Meşeler, karaağaçlar ve kayınlar birbirine o kadar sıkı geçmişti ki yukarıdaki dallardan sızmayı başaran gün ışığı adeta boğuluyordu. Yosun kaplı zemin çıkardığım her sesi anında yutuyordu.

Orman yaşlıydı, kadimdi. Üstelik canlıydı, nasıl olduğunu tarif edemiyordum ama iliklerimde hissediyordum. Muhtemelen son beş yüzyıldır bu yoğun ve koyu dallar arasında yürüyen; yoğun küf kokusunu bastıran taze bahar yapraklarının mis kokusunu ciğerlerine dolduran ilk insan bendim.

Huş ağaçları, akan su. Nefesim boğazımda düğümlenmiş halde ormanda ilerledim. Geceler tehlikelidir diye hatırlattım kendime. Günbatımına kadar sadece birkaç saatim vardı.

Bogge güpegündüz musallat olmuştu gerçi.

Bogge ölmüştü ve şimdi Tamlin bu toprakların başka bir yerinde başka bir dehşetle uğraşıyordu. Bahar Sarayı. Tamlin'in kendi Yüce Lordu'na ne şekilde hesap verdiğini veya Lucien'in gözünü Yüce Lord'un çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Belki de içlerine böylesine korku salan, Lucien'in *kadın* dediği o kişi, Yüce Lord'un hayat arkadaşıydı.

Adımlarım hafif, gözlerim ve kulaklarım açık, kalp atışlarım sabitti. Eksikliklerim olsun olmasın, hâlâ av-

lanabiliyordum. Üstelik aradığım cevaplar buna değerdi.

Genç ve uzun huş ağaçlarıya kaplı minik bir vadi buldum. Etrafında gittikçe genişleyen çemberler çizerek alana en yakın dereye ulaştım. Derin değildi ama bir kerede geçmek için koşarak üzerinden atlamam gerekecek kadar genişti. Lucien akan su bulmamı söylemişti ve bu dere kaçmama fırsat verecek kadar yakındı. Tabi kaçmam gerekirse. Umarım gerekmezdi.

Dereye gidip gelerek çeşitli güzergâhlar saptadım. Üstüne birkaç da alternatif güzergâh, eğer kaçışım bir şekilde engellenirse diye. Çevredeki her güzergâhtan, her kayadan ve her çukurdan emin olunca, beyaz ağaçların ortasındaki açıklığa dönüp tuzağımı kurdum.

Yakındaki bir ağaca tırmanıp gözetlemeye başladım. Güçlü, gür dalları olan meşe ağacı beni aşağıdaki herhangi birinin bakışlarından saklıyordu. Bekledim. Bekledim. Sık ağaçlara rağmen tepemdeki akşam üzeri güneşi öyle bunaltıcıydı ki pelerimi çıkartıp tüniğimin kollarını sıvamak zorunda kaldım. Midem guruldayınca sırt çantamdan büyük bir parça peynir aldım. Evden çıkmadan önce mutfaktan aşırdığım elma da vardı ama peyniri daha sessizce yiyebilirdim. Karnımı doyurunca yanımda getirdiğim su matarasını kafama diktim: Sıcaktan kavruluyordum.

Tamlin ve Lucien başı sonu olmayan bu bahardan hiç sıkılmıyorlar mıydı acaba? Sadece diğer mevsimleri tatmak için de olsa öteki bölgelere girmeyi göze alıyorlar mıydı? Aileme bakarken hep bahar olsa kafama takmazdım, çünkü her yıl kış aylarında ölümle burun buruna

geliyorduk. Ama ölümsüz olsaydım, zaman geçirmek için biraz değişiklik isterdim. Ayrıca malikânede sinsi sinsi dolaşmaktan fazlasını da yapmak isterdim. Gerçi freski gördüğümde aklımın bir köşesine yerleşen isteğimi dillendirecek cesareti henüz toplayamıştım.

Uzuvlarıma kan gitmesi için dalın üzerinde gözüm kestiği kadar hareketler yaptım. Bir sessizlik dalgası üzerime doğru geldiğinde hemen yerime çöktüm. Sanki tüm ardıçkuşları, sincaplar ve güveler, yanlarından geçen bir şey yüzünden nefeslerini tutmuşlardı.

Yayımın teli takılıydı. Oku sessizce yayıma yerleştirdim. Sessizlik gittikçe yakınlaştı.

Ağaçlar sanki eğiliyor, böylece zaten birbirine girmiş dallar iyice birbirine kenetlenerek en ufak kuşların bile kaçamayacağı yaşayan bir kafes oluşturuyordu.

Belki çok kötü bir fikirdi bu. Lucien yeteneklerimi gözünde fazla büyütmüş olabilirdi. Ya da kimbilir, belki eline benim sonumu hazırlayacak bir fırsat geçince değerlendirmek istemişti.

Dalın üzerinde kımıldamadan durmaktan kaslarım gerilmişti ama dengemi bozmadan kulak verdim. Sonra duydum: Önce yerdeki taşların ve köklerin üzerinde sürünen bir kumaştan geliyormuş hissi veren hışırtılar; sonra açıklıktan gelen aç, hırıltılı koklama sesleri.

Tuzağımı dikkatlice hazırlamıştım. Tavuk uzaklardan gelip amaçsızca buralarda dolaşıyormuş da üzerine düşen daldan kaçayım derken kendi boynunu kırmış gibi görünüyordu. Kendi kokumun tavuğa sinmemesi için elimden gelen özeni göstermiştim. İzlerimi de silmiştim ama yine de bu perilerde böyle güçlü duyular varken...

Bir şaklama, vınlama ve gömülme sesi; ardından kemiklerimi, kaslarımı ve nefesimi kilitleyen uğursuz bir çığlık.

Sonra öfke yüklü bir feryat ormanı yarıp geçti ve gerilen tuzağım gıcırdadı, gıcırdadı, gıcırdadı.

Ağaçtan inip Suriel'le tanışmaya gittim.

Huş ağaçlarının arasındaki periye yaklaşırken Lucien'in gerçekten, cidden beni öldürmek istediğine hükmettim.

Sütunlar gibi uzun ve dümdüz yükselen beyaz ağaçların arasına girerken beni neyin beklediğini bilmiyordum ama uzun, sıska, kara çarşaflı birini bulmayı da beklemiyordum doğrusu. Kambur sırtı bana dönüktü; omurgasının sert çıkıntıları ince kumaşın altından sayılabiliyordu. Gri kabuklu çırpı gibi kollarını uzatmıştı ve sararmış, pürüzlü tırnaklarıyla tuzağı tırmalıyordu.

İçimdeki ilkel, insan tabiatlı ses, *kaç*, diye fısıldadı. Hatta yalvardı. *Kaç ve sakın arkana bakma.*

Ama okumu yayımda gevşek tutarak, usulca, "Sen bir Suriel misin?" diye sordum.

Peri kaskatı kesildi. Havayı kokladı. Bir kez. Sonra iki kez daha.

Ardından yavaşça benden tarafa döndü, kel kafasındaki kara kapşon hayali bir esintiyle dalgalandı.

Kurumuş kemikten oyulmuş gibi duran hava bozuğu yüzü, ihmal edilmiş hatta ıskartaya çıkarılmış teni, dudaksız ağzı, siyahlaşmış damaklara bağlı aşırı uzun dişleri, yarık burun delikleri. Ve gözleri... helezonlu, gözbebeksiz, bütünüyle süt beyazı –ölümün beyazı, hastalığın beyazı, tertemiz cesetlerin beyazı.

Eski püskü kara cübbesinin içinde, sadece damar ve kemikten ibaret, en az yüzü kadar kuru, katı ve korkunç bir bedeni vardı. Tuzağı çekiştirmeyi bırakıp aşırı uzun parmaklarını şıklatarak beni tepeden tırnağa süzdü.

"İnsan," dedi. Sesi aynı anda tek ve çok, yaşlı ve genç, etkileyici ve komikti. Altıma kaçırmak üzereydim. "Kurduğun bu adi ama zeki tuzak benim için miydi?"

"Sen bir Suriel misin?" diye sordum tekrar. Ağzımdan dökülen kelimeler düzensiz nefeslerime karışıyordu.

"Ta kendisiyim." Parmağını şıklatmaya devam ediyordu, şık, şık, şık, her kelimede bir.

"O halde tuzak senin içindi." *Kaç, kaç, kaç.*

Çıplak ve boğumlu ayakları tuzağıma yakalanmış halde oturmaya devam etti. "Bir insan kadın görmeyeli uzun zaman oldu. Yaklaş ki beni kimin yakaladığını iyice görebileyim."

Öyle bir şey yapmadım elbette.

Oflaya puflaya berbat bir kahkaha attı. "Benim sırlarımı hangi kardeşim paylaştı seninle?"

"Hiçbiri. Annem senin hakkında hikâyeler anlatırdı."

"Yalan. Nefesindeki yalanın kokusunu alabilirim." Parmaklarını şıklatarak yeniden havayı kokladı. Tuhaf ve keskin bir hareketle başını yana yatırınca kara cüppesinin kapşonu yüzüne düştü. "Bir insan Suriel'den ne ister ki?"

"Sen söyle," dedim usulca.

Kıs kıs güldü. "Beni sınıyor musun? Beni yakalamayı göze aldığına göre bazı bilgilere fena şekilde ihtiyacın var demektir. Öyleyse beni sınaman hem aptalca hem de faydasız." Hiçbir şey demedim. Dudaksız ağzıyla gülümsedi;

grileşmiş dişleri korkunç derecede iriydi. "Ne soracaksan sor, insancık, sonra da bırak gideyim."

Yutkundum. "Sahiden... sahiden eve dönmemin bir yolu yok mu?"

"Eğer kendini öldürtmek istemiyorsan, tabi aileni de burada kalmalısın."

Tutunduğum son umut kırıntısı, içimdeki son aptal iyimserlik, yok olup gitti. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti aslında. O sabah Tamlin'le tartışmasam gitme fikri aklıma bile gelmeyecekti. Belki de buraya sadece ona garazımdan gelmiştim. Öyleyse, madem buradaydım, madem kesin ölümle yüzleşiyordum, hiç olmazsa bir şeyler öğrenebilirdim. "Tamlin hakkında ne biliyorsun?"

"Daha belirgin sorular sor, insancık. Daha belirgin. Çünkü Bahar Sarayı'nın Yüce Lord'u hakkında oldukça fazla şey biliyorum."

Dünya ayaklarımın altından kaydı sanki. "Tamlin... Tamlin bir Yüce Lord mu?"

Şık, şık, şık. "Bilmiyordun demek. İlginç."

Kendi toprakları olan düşük seviyeli bir kont değildi... Yedi bölgeden birinin Yüce Lorduydu. Prythian'ın Yüce Lordları'ndan biriydi.

"Yoksa buranın Bahar Sarayı olduğunu da bilmiyor muydun, insan kız?"

"Evet... evet, bunu biliyorum."

Suriel sanki hiç cevap vermemişim gibi, oturduğu yerden anlatmaya başladı: "Bahar, Yaz, Güz, Kış, Şafak, Gün ve Gece. Kendince ölümcül güçlere sahip Yüce Lordlar tarafından yönetilen Prythian'ın yedi sarayı. Onlara güçlü demek yetmez, çünkü onlar gücün *kendisidir*."

Tamlin bu yüzden Bogge'yle savaşıp hayatta kalabilmişti. Yüce Lord.

Korkumu bastırdım. "Bahar Sarayı'ndaki herkesin yüzünde çıkmayan maskeler var ama sende yok. Sen bu Saray'dan değil misin?"

"Ben hiçbir Saray'dan değilim. Yüce Lordlardan yaşlıyım, Prythian'dan yaşlıyım, hatta bu dünyanın kemiklerinden bile yaşlıyım."

Lucien *kesinlikle* yeteneklerimi gözünde fazla büyütmüştü. "Peki Prythian'da yayılan, büyüyü emip değiştiren hastalığa karşı ne yapılabilir? Nereden geldi?"

"Yüce Lord'la kal, insan kız. Yapabileceğin tek şey bu. Güvende olursun. Hiçbir şeye karışma ve bugünden itibaren sağda solda cevaplar aramayı bırak, yoksa Prythian'ın üstündeki gölge seni yutar. Yüce Lord'a yakın dur ki gölgeyi senden uzak tutsun ve her şey yoluna girsin."

Bu bir cevap sayılmazdı. Tekrarladım: "Hastalık nereden geldi?"

Süt beyazı gözleri kısıldı. "Yüce Lord bugün buraya geldiğini bilmiyor, değil mi? Sorularını cevaplayamadığı için insan kadınının buraya bir Suriel yakalamaya geldiğinden habersiz. Ama artık çok geç, insan kız. Hem Yüce Lord için, hem senin için, hatta belki senin diyarın için çok geç."

Söylediği onca şeye rağmen, soru sormayı bırakıp Yüce Lord'la kalmamı tavsiye etmesine rağmen, aklımda yankılanan tek şey benden Tamlin'in *insan kadını* olarak bahsetmesiydi. Dişlerimi sıktım.

Ama Suriel devam etti. "Azgın batı denizinin ötesinde, kötü ve güçlü bir kralın hüküm sürdüğü Hybern adında

bir peri krallığı var." Tek kaşımı kaldırdığımı görünce, "Evet, bir Kral," dedi, "Yüce Lord değil. Orada topraklar saraylara bölünmemiş. Orada her şey kraldan soruluyor. O diyarda artık insanlar yok ama kralın insan kemiklerinden yapılmış bir tahtı var.

Anlaşma'dan sonra insanlara hiç toprak vermeyen bu büyük adayı haritada görmüştüm. Ama, kemiklerden bir taht... Yediğim peynir kurşun gibi mideme oturdu.

"Hybern Kralı dünyadaki diğer yönetici ulu perilerin uzun zaman önce sizinle yaptığı Anlaşma'dan başından beri rahatsız. Bu anlaşmaya imza atıp insan kölelerini serbest bırakmaya zorlanması ve dünyanın en ucundaki rutubetli yeşil adasına mahkûm edilmesi gururuna dokunuyor. Bu yüzden, yüzyıl önce en güvendiği sadık komutanlarını, en ölümcül savaşçılarını, bir zamanlar siz insanlara karşı gaddarca savaşmak için kıtaya yelken açmış kadim ordulardan geriye kalan herkesi dünyanın her yerine yolladı. Hepsi en az onun kadar alçak ve kana susamış olan bu periler elli yıl boyunca, casus, elçi ya da sevgili kılığında dünyadaki bütün krallıklara, imparatorluklara ve ulu peri saraylarına sızdı. Kral yeteri kadar bilgi toplayınca bir plan yaptı. Ama yaklaşık elli yıl önce komutanlarından biri ona ihanet etti: *Madrabaz.* Ve..." Suriel birden dikkat kesildi. "Yalnız değiliz."

Yayımı gerdim ve okun ucunu aşağıda tutarak ağaçların arasına bakındım. Ama Suriel'in varlığı yüzünden her şey sessizliğe gömüldüğü için etrafta çıt çıkmıyordu.

"İnsan kız, beni serbest bırakıp kaçmalısın." Ölüm yüklü gözleri büyümüştü. "Yüce Lord'un malikânesine koş. Sana söylediklerimi unutma: *Yüce Lord'la kal* ve her

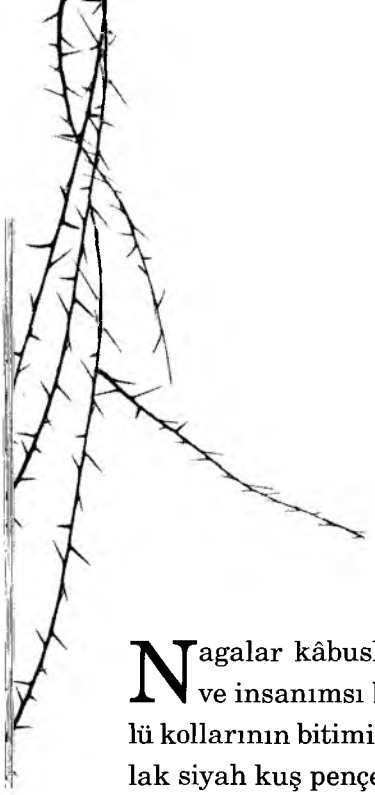
şeyin düzeldiğini görene kadar sakın ölme."

"Nedir bu?" Eğer gelenin ne olduğunu bilirsem, belki daha iyi bir fırsatım olurdu...

"Nagalar. Gölge, nefret ve küften yoğrulmuş perilerdir. Çığlığımı duydular ve senin kokunu aldılar. Beni serbest bırak, insan kız. Onlara yakalanırsam beni kafese kapatırlar. *Beni serbest bırak* ve Yüce Lord'un yanına dön."

Kahretsin. *Kahretsin.* Yayımı yere koyup bıçağımı aldım ve tuzağın üzerine atıldım.

Ama yıldızsız gökyüzünden yapılmış kadar karanlık dört gölge huş ağaçlarının arasından geçip gelmişti bile.

15. BÖLÜM

Nagalar kâbuslardan fırlamış gibiydiler. Yılan başlı ve insanımsı bedenli korkunç bir karışımdılar; güçlü kollarının bitiminde et parçalamak için yaratılmış parlak siyah kuş pençeleri taşıyorlardı.

Kanlı efsanelerde bahsedilen, duvardan geçip ölümlülere eziyet eden ve boğazlayan yaratıklar bunlardı işte. O gün karlı ormanda öldürmekten asıl keyif duyacağım yaratıklar. Kocaman, badem şekilli gözleri Suriel ile bana iştahla bakıyordu.

Dördü de açıklığın karşı tarafında durdu; Suriel tam ortamızdaydı. Okumu ortadaki Naga'ya doğrulttum.

Yaratık gülümsedi. Jilet keskinliğinde bir dizi diş beni selamlarken çatallı gümüş dili dışarı çıktı.

Tuzağı pençeleriyle parçalamaya çalışan Suriel'e bakarak, "Kara Ana bugün bize bir hediye göndermiş, kardeşlerim," dedi. Sonra kehribar gözlerini yeniden bana çevirdi. "Bir de yemek."

Yanındakilerden biri, pençelerini gererek, "Pek besili

sayılmaz," diye ekledi.

Okumu üzerlerinde tutmaya devam ederek geri geri gitmeye başladım, dereye doğru, aşağıdaki malikâneye doğru. Benden gelecek bir çığlık Lucien'i haberdar edecekti ama boğazım kurumuştu. Hem daha beni buraya gönderirken gelmemeyi kafasına koymuş olabilirdi. Tüm dikkatimi geriye attığım adımlara vermiştim.

"İnsan kız," diye yalvardı Suriel.

On okum vardı; yayımdakini fırlattığımı varsayarsam dokuz. Hiçbiri üvez değildi ama onları hiç olmazsa kaçmama fırsat verecek kadar yerde tutabilirlerdi.

Bir geri adım daha attım. Dört Naga, avı uzatmanın keyfini çıkarır gibi, etimin tadını zaten biliyorlarmış gibi, ağırdan alarak yaklaşmaya başladı.

Üç kalp atışında kararımı vermeliydim. Üç kalp atışında planımı uygulamalıydım.

Yayımı kolum titremeye başlayana dek gerdim.

Sonra çığlık attım. Keskin, şiddetli; nefessiz kalmış ciğerlerimdeki her havayı kullanarak.

Nagaların hepsi bana odaklanmışken okumu Suriel'i bağlı tutan ipe fırlattım.

Tuzak dağıldı. Suriel bir karanlık patlamasıyla birlikte rüzgâra karışan gölge misali ortadan kaybolunca dört Naga geriye sendeledi.

Bana en yakın olan Naga kalın ve pullu boynunu uzatarak Suriel'in ardından baktı. Artık ne yapmaya çalıştığımı anladıklarına göre hareketlerimin tahrik edilmemiş saldırı olarak değerlendirilme şansı kalmamıştı. Ve hâlâ beni öldürmek istiyorlardı.

Ben de okumu fırlattım.

Okun ucu ormanın kasveti içinde kayan bir yıldız misali parladı. Bir göz kırpma süresinde okun hedefine ulaştığını ve kanın fışkırdığını gördüm.

Naga sırtüstü yere kapaklanırken diğer üçü bana doğru seğirtti. Öldürücü bir atış olup olmadığını görememiştim. Çünkü çoktan koşmaya başlamıştım.

Arkama bakmaya bile cesaret edemeyerek daha önce hesapladığım güzergâh boyunca dereye koştum. Lucien yakınlarda olacağını söylemişti ama şu anda ormanın çok derinlerinde, malikânenin ve yardım elinin çok uzağındaydım.

Arkamdan dalların ve yerdeki yaprakların hışırtıları geliyordu. Çok yakındılar ve hırlamaları ne Tamlin'den veya Lucien'den duyduklarıma, ne de bir kurttan veya ormandaki başka bir hayvandan duyduklarıma benziyordu.

Sağ salim kurtulmak için tek umudum Lucien'e ulaşana kadar onlardan hızlı koşmaktı, tabi söz verdiği gibi orada bir yerde beni bekliyorsa. Ormanı bitirdikten sonra tırmanmak zorunda kalacağım tepeleri düşünmemeye çalıştım. Veya Lucien fikir değiştirirse ne yapacağımı.

Çalı çırpı sesleri gittikçe yüksek, gittikçe yakın gelmeye başlayınca sağa keskin dönüş yapıp derenin üzerinden atladım. Akan su Suriel'i durdurabilirdi ama arkamdaki tıslama ve pat pat sesleri Nagalara fayda etmediğini söylüyordu.

Sendeleyerek bir çalılığı sıyırınca dikenler yüzümü yırttı. Yakıcı sıyrıkları ve yüzümden aşağı süzülen kanları zar zor hissediyordum. İki karanlık figür beni paramparça etmek için her iki yanımdan yaklaşırken acıyla yüzümü buruşturmaya bile vaktim yoktu.

Ormanın sonundaki gittikçe büyüyen aydınlığa odak-

lanıp kendimi daha fazla zorladığımda dizlerim isyan etti. Sağımdan yaklaşan Naga bana yetişip pençesini savurdu ama kendimi sola doğru atarak güçlükle kurtuldum.

Tökezledim ama tam dengemi sağlamıştım ki bu kez solumdaki Naga yanıma sokulup üzerime atıldı.

Birden durup yayımı soluma doğru savurdum. Yayın yılansı yüze isabet etmesiyle birlikte duyulan kırık kemik sesi ve korkunç tiz çığlık yüzünden neredeyse bayılacaktım. Arkadan gelenlere bakacak vaktim yoktu. Yere devrilen devasa vücudun üstünden atlayıp yoluma devam ettim.

Ama daha üç adım atmıştım ki üçüncü Naga önüme geçip durdu.

Yayımı kafasına savurdum ama geri çekilip kurtuldu. Diğer ikisi tıslayarak arkamdan yaklaştı. Yayımı sıkı sıkı tutup bekledim.

Etrafımı sardılar.

Yayımı savurmaya hazır şekilde tutup minik bir daire çizdim.

Birisi yarık burun deliklerini titreterek beni kokladı. "Seni sıska insan," dedi diğerlerine bakarak. Diğerlerinin yüzündeki gülümseme iyice yayıldı. "Bize neye mal olduğundan haberin var mı?"

Savaşmadan, bir ikisini beraberimde götürmeden teslim olmayacaktım. "Cehenneme git," dedim. Ama ağzımdan çıkan kelimeler derin soluk seslerime karıştı.

Kahkahalarla gülerek iyice yakınıma sokuldular. Yayımı en yakın olana savurdum. Kendini geri çekip kıkırdadı. "Biraz eğleneceğiz şurada, gerçi sen bunu komik bulmayabilirsin ama."

Dişlerimi sıkıp yeniden savurdum. Kurtların arasındaki bir geyik gibi av olmayacaktım. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım ve...

Kara pençeli bir el yayımın sapını yakaladı ve aşırı sessiz ormanda yankılanan bir çat sesi duyuldu.

Ciğerlerimdeki tüm hava birden boşaldı. Koşmak için adımımı atmaya kalmadan içlerinden biri beni boğazımdan yakalayıp yere savurdu. Sonra yerdeki kolumun üstüne öyle bir bastı ki sızlayan kemiklerime uyarak parmaklarımı gevşettim ve elimdeki yaydan geri kalanları yere bıraktım.

Yüzünü benimkine yaklaştırıp "Derini yüzmeyi bitirdiğimizde Prythian'a hiç ayak basmamış olmayı dileyeceksin," dedi. Leş gibi kokan nefesi ağzıma dolunca öğürdüm. "Etini öyle sıyıracağız ki kargalara yiyecek bir şey kalmayacak."

O anda içimde akkor ateş yükseldi. Öfke, şiddet ya da yabani içgüdü. Hangisi bilmiyorum. Düşünmedim de. Botumdaki bıçağı kapıp köselemsi boynuna sapladım.

Kan yağmur gibi yüzüme yağıp ağzıma dolarken, öfkemi, dehşetimi haykırarak avazım çıktığı kadar bağırdım.

Naga sırtüstü yere devrildi. Diğer ikisi üstüme çullanmadan önce yerden kalktım ama yüzüme kaya sertliğinde bir darbe gelince yere kapaklandım. Ağzımda kan, toprak ve çim tadı hissettim. Gözümün önünde yıldızlar uçuşurken, sadece içgüdüyle, Lucien'in av bıçağını kapıp yeniden toparlandım.

Böyle bitmeyecek, böyle bitmeyecek, böyle bitmeyecek.

Birisi üzerime hamle yapınca kenara çekildim. Tırnakları pelerinimi yakalayıp asıldı ve şeritlere böldü. O

sırada arkadaşı kolumu yırtan bir pençe savurarak beni yere düşürdü.

Nagalardan biri, "Kanın akacak," dedi. Elimdeki bıçağa bakıp derin nefeslerinin arasında kısık kısık güldü. "Ağır ağır güzelce dökeceğiz kanını." Derin, vahşi yaralar açmak için yaratılmış pençeli parmaklarını oynattı. Yeniden ağzını açtığında açık alanda kemik titreten bir kükreme duyuldu.

Ama kükreme yaratığın boğazından gelmemişti.

Kükremenin yankısı daha devam ederken yaratık önümden havalandı ve ağacın birine öyle çarptı ki çarpmanın şiddetiyle ağacın gövdesi çatırdadı. Henüz iri ve ölümcül pençesini yaratığa savurmadan önce hem maskesinin hem de saçlarının parlayan sarısından tanımıştım onu: Tamlin.

Bu sırada bana doğru hamle yapmış olan diğer Naga, arkadaşının boynunu parçalayan pençeyi görünce beni bırakıp çığlık çığlığa ayağa sıçradı.

Yerde kaldım. Bıçağım elimde hazır, bekledim.

Tamlin uzamış köpek dişlerini sergileyen başka bir kükreme kopardığında iliklerime kadar donduğumu hissettim.

Kalan tek yaratık canını kurtarmak için ormana doğru koştu.

Ama daha birkaç adım gidemeden Tamlin onu yere devirip üstüne çullandı. Sonra tek ve güçlü bir pençe darbesiyle karnını deşti.

Yattığım yerden kımıldayamadım. Yüzümün yarısı yerdeki yapraklara, çerçöpe, yosunlara gömülmüştü. O kadar fena titriyordum ki kontrolümü tamamen kaybet-

miştim. Tek yapabildiğim elimdeki bıçağı sıkı sıkı tutmaya devam etmekti.

Tamlin pençesini yaratığın karnından geri çekerek ayağa kalktı. Koyu yeşil yosuna bulanmış tırnaklarından kan damlıyordu.

Yüce Lord. Yüce Lord. Yüce Lord.

Bakışlarındaki vahşi öfke içten içe yanmaya devam ederken gelip yanıma gelip diz çökünce korkuyla sindim. Bana doğru uzanınca, hâlâ dışarıda tuttuğu kanlı tırnaklardan uzaklaşmak için geri çekildim. Sonra oturacak kadar doğrulup titrememin geçmesini bekledim. Ayağa kalkamayacağımı biliyordum.

"Feyre," diye seslendi. Gözlerindeki gazap silindi. Pençeleri derisinin içine geri çekildi. Ama saf ilkel öfkeyle yoğrulmuş kükremesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Sadece, "Nasıl?" diye sorabildim ama beni anladı.

"Bir Naga sürüsünü kovalıyordum ama bu dördü sıvışmayı başardı. Ormanda kokunu almış olmalılar. Sonra senin çığlık attığını duydum."

Anlaşılan Suriel'den haberi yoktu. Yani sadece... bana yardım etmeye gelmişti.

Elini uzatıp soğuk, ıslak parmaklarını acı içinde yanan yanağımda gezdirirken ürperdim. Kan ıslaklığıydı ellerindeki. Gerçi benim için fark etmezdi, çünkü yanağımdaki yapış yapışlıktan anladığım kadarıyla yüzüme zaten bol bol kan sıçramıştı.

Yüzümdeki ve kolumdaki acılar önce hafifledi, sonra yok oldu. Bakışları elmacıkkemiğimde çiçeklendiğini hissettiğim morarmayı görünce biraz karardı ama zonklama hızla azalıverdi. Büyünün metalik kokusu bir süre et-

rafımda dolandıktan sonra esintiye karışarak uçtu gitti.

"Birini bir kilometre kadar ötede ölü buldum," diye devam etti. Elini yüzümden çekip silah askısını çözdü ve tüniğini çıkarıp bana verdi. Benim tüniğimin önü Nagaların pençeleriyle parçalanıp açılmıştı. "Oklarımdan biri boğazına saplanmıştı. Ötekilerin izini buraya kadar takip ettim."

Verdiği tüniği üzerime giyerken Tamlin'in damarlarına hücum eden kanın vücut hatlarını nasıl belirginleştirdiğini, kasların beyaz gömleğinin altından bile nasıl kolaylıkla göze çarptığını görmezden geldim. İki kez düşünmeden ve pişmanlık duymadan öldürmeye bilenmiş safkan bir yırtıcı. Yeniden içim ürperince üzerimdeki kumaşın sıcaklığına sarıldım. *Yüce Lord.* Bunu anlamalıydım, tahmin etmeliydim. Belki de anlamak istememiştim. Korkmuştum.

Ayağa kalkıp kanlı elini uzatarak, "Haydi," dedi. Parçalanmış Naga'dan gözlerimi kaçırarak elini tuttum. Beni çekip ayağa kaldırdığında dizlerim boşaldı ama ayakta kalmayı başardım.

Kenetlenmiş ellerimize baktım. İkisi de kendimize ait olmayan kanla kaplıydı.

Kan döken sadece o değildi, hayır. Şu anda dilimde tadını hissettiğim kan başkasına aitti. Belki bu yüzden en az onun kadar canavar sayılırdım. Ama hayatımı kurtarmıştı. Benim için öldürmüştü. Mataramı kaybetmediğimi umarak otların üzerine tükürdüm.

"Burada ne yaptığın konusunda bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Hayır. Kesinlikle yok. Beni defalarca uyarmışken ona

gerçeği söyleyemezdim. "Evle bahçe arasında mekik dokumaya mecbur olmadığımı düşündüm. Bu kadar uzaklaştığımın farkına varamadım."

Elimi bıraktı. "Sorunlarla uğraşmak için çağrıldığım günlerde, evden fazla uzaklaşma."

Yarı uyuşmuş halde başımı salladım. Bedenimi ve zihnimi sarsan titremeyi bastırarak, "Teşekkür ederim," diye geveledim. Yüzüme bulaşan Naga kanı çekilmez hale gelmişti. Yeniden tükürdüm. "Sadece... sadece söylediklerin için değil. Hayatımı kurtardığın için." Bahar Sarayı'nın Yüce Lordu beni kurtarılmaya *layık* bulmuştu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim ama doğru kelimeleri bulamadım.

Dişleri normale döndü. "Daha iyisini yapmalıydım. Kendi topraklarımda buralara kadar gelmemeleri gerekirdi." Omuzlarını düşürüp başını sağa sola sallayarak kendine kızdı. Burada bulunmamın asıl sebebini söylemeyi düşündüğüm sırada, "Haydi eve gidelim," diyerek beni bu zahmetten kurtardı. Malikânenin evim olmadığını söylemeye dilim varmadı – ve aslında artık bir evim bile olmadığını.

İkimiz de kana boyanmış ve beti benzi atmış halde, hiç konuşmadan eve yürüdük. Geride bıraktığımız katliamı hâlâ hissedebiliyordum. Kanla ıslanmış toprağı ve ağaçları. Etrafa saçılmış Naga parçalarını.

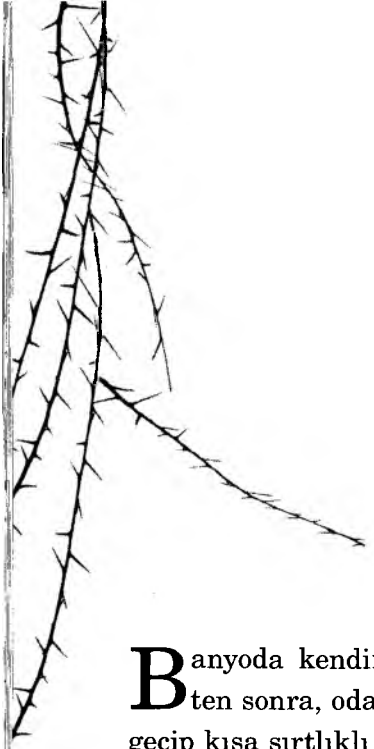
En azından Suriel'den birkaç şey öğrenmeyi başarmıştım. Gerçi tam olarak duymak istediğim şeyler değildi. Ya da bilmek istediğim.

Yüce Lord'la kal. Tamam, bu yeterince kolaydı. Ama kötü kalpli krallar, komutanlar ve bunların Yüce Lord'la

veya hastalıkla bağlantıları hakkında verdiği tarih dersi yarıda kalmıştı, yani ailemi doğru şekilde uyarmak için gereken detaylara ulaşamamıştım. Ama Suriel konuyu daha fazla deşmememi söylemişti.

İçimden bir his bu tavsiyeyi kulak ardı etmenin aptallık olacağını söylüyordu. O halde ailem elimdeki kemik bilgiyle idare etmek zorundaydı. Umarım yeterli olurdu.

Tamlin'e Nagalarla ilgili başka soru sormadım – mesela dördünü elinden kaçırmadan önce kaç tanesini hakladığını. Hatta ağzımı bile açmadım, çünkü yüzünde zafer hissinden çok, bitmek tükenmek bilmeyen derin bir utanç ve yenilmişlik okunuyordu.

16. Bölüm

Banyoda kendimi yaklaşık bir saat suda bekletikten sonra, odamdaki kükreyen şöminenin karşısına geçip kısa sırtlıklı sandalyeme oturdum ve saçlarımı tarayan Alis'e kendimi bıraktım. Birazdan akşam yemeği başlayacağı halde Alis yanında bir kupa sıcak çikolata getirmişti ve birkaç yudum almadığım takdirde istediğim hiçbir şeyi yapmayacağını söylemişti.

Bu zamana kadar tattığım en güzel şeydi. O saçımı tararken ben kalın kupadan yudumlar alıyor, ince parmakların kafa derimdeki dokunuşlarını hissettikçe neredeyse kedi gibi mırlıyordum.

Diğer hizmetkârlar sofranın kurulmasına yardım etmeye gidince, kupamı indirip kucağımda tuttum. "Eğer daha fazla peri saray sınırlarını geçip saldırırsa, bir savaş çıkar mı?" O ilk gece Lucien *belki de artık tarafımızı seçmeliyiz... belki de artık yeter demenin vakti gelmiştir* demişti Tamlin'e.

Tarak durdu. "Böyle sorular sorma. Şom ağzınla uğursuzluk getireceksin."

Sandalyemde dönüp maskeli yüzüne baktım. "Neden diğer Yüce Lordlar kendi tebaasını dizginlemiyor? Neden bu korkunç yaratıklar istedikleri her yerde serbestçe dolaşıyorlar? Birisi... birisi bana Hybern'deki kraldan bahsetti... biraz."

Alis omuzlarımı tutup beni yeniden önüme döndürdü. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hah, bence ilgilendirir." Sandalyenin sırtlığını tutarak yeniden arkama döndüm. "Ya bu mesele insan dünyasına sıçrarsa, ya savaş çıkarsa veya bu hastalık bizim topraklarımızı da zehirlerse..." Üstüme çullanan ezici paniği savuşturdum. Ailemi uyarmalıydım.... onlara yazmak *zorundaydım*. En kısa sürede.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi. Bırak bununla Lord Tamlin ilgilensin. Bu işin üstesinden sadece o gelebilir." Bu kadarını Suriel de söylemişti. Alis'in kahverengi gözlerinde sert, affetmeyen bir bakış vardı. "Bugün mutfaktan ne aldığını bana söylemeyeceklerini sandın, değil mi? Tuzak kurmaya gittiğini fark etmeyeceğimi sandın? Seni ahmak, aptal kız. Eğer Suriel keyifli gününde olmasaydı, onun ellerinde can vermeyi bir güzel hak etmiştin. Hangisi daha kötü bilmiyorum: Bu mu, yoksa Puka'yla giriştiğin manyaklık mı?"

"Sen olsan ne yapardın? Senin de bir ailen olsaydı..."

"Benim bir ailem var."

Onu baştan ayağa süzdüm. Parmağında yüzük yoktu.

Alis bakışlarımı fark etti. "Kız kardeşim ve eşi yaklaşık elli yıl önce öldürüldü. Arkalarında iki çocuk bıraktılar. Yaptığım her şey, çalıştığım her iş, o iki delikanlı için. Yani bana öyle bakmaya ve sen olsan ne yapardın diye sormaya hakkın yok, kızım."

"Neredeler? Burada mı yaşıyorlar?" Belki çalışma odasında çocuk kitapları bulunmasının nedeni buydu. Belki bahçedeki o iki titrek ışık onlardı.

"Hayır, burada yaşamıyorlar," dedi sertçe. "Çok uzakta, başka bir yerdeler."

Söylediklerini düşününce kafama bir şey takıldı. "Peri çocuklarının büyümesi farklı mı oluyor?" Eğer anne babaları elli yıl önce öldürüldüyse, şu anda delikanlı oldukları söylenemezdi.

"Eh, bazıları sizin gibi büyüyor ve tavşanlar gibi üreyebiliyor. Ama bazı türler var ki, benim gibi, ya da ulu periler gibi, nadiren çocuk sahibi olabiliyorlar. Doğanlar da oldukça yavaş büyüyor. Kız kardeşim sadece beş yıl sonra yeniden hamile kaldığında hepimiz şok olmuştuk. Büyük oğlan ancak yetmiş beşine geldiğinde reşit olacak. Ama onlar, hatta tüm gençlerimiz o kadar nadide ki, bizim için mücevherden ve altından daha değerliler." Sonra çenesini kilitleyince daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anladım.

"Amacım kendini onlara adamanı sorgulamak değildi," dedim usulca. Karşılık vermeyince devam ettim. "Her şeyi onlar için yaptığını söylerken... neyi kastettiğini anlıyorum."

Alis çenesini kastı ama yine de konuştu. "Bir dahaki sefere o aptal Lucien sana Suriel yakalamakla ilgili öğütler verirse bana gel. Ölü tavuklarmış, yok kıçımın kenarı. Tek yapman gereken ona yeni bir cübbe teklif etmekti; hemen ayaklarına kapanırdı."

Yemek odasına girdiğimde titremem geçmiş, damarlarımdaki sıcaklık az da olsa geri dönmüştü. Prythian'ın

Yüce Lordu olsun olmasın, bugün başıma gelenlerden sonra artık onun karşısında korkudan sinmeyecektim.

Lucien ve Tamlin çoktan masaya oturmuş beni bekliyorlardı. Her zamanki yerime doğru hareketlenerek, "İyi akşamlar," dedim. Lucien başını yana eğip sessizce sorgulayınca, başımı belli belirsiz eğip kaldırarak cevap verdim. Beni Suriel'e o kadar hazırlıksız gönderdiği için iyi bir dayağı hak etse de sırrı hâlâ güvendeydi.

Lucien sandalyesinden hafifçe sarktı. "Duyduğuma göre çok ilginç bir gün geçirmişsin. Keşke orada olup yardım edebilseydim."

Örtülü, muhtemelen gönülsüz bir özürdü ama yine de başımı azıcık eğerek kabul ettim.

Zoraki bir neşeyle, "Ama cehennem gibi bir günden sonra bile hâlâ çok hoş görünüyorsun," dedi.

Kahkaha attım. Hayatımın hiçbir anında hoş görünmemiştim. "Periler yalan söyleyemez sanıyordum."

Tamlin şarabı genzine kaçırdı ama Lucien yüzündeki yarayı iyice derinleştiren bir sırıtmayla karşılık verdi. "Bunu da kim söyledi?"

"Bunu herkes bilir," dedim. Tabağımı doldururken, bugüne kadar bana söyledikleri şeyleri, hepsinin saf gerçek olduğunu düşündüğüm tüm ifadeleri aklıma getirdim.

Lucien bir kedi hazzıyla arkasına yaslandı. "Pekâlâ yalan söyleyebiliriz. Yalan söylemek bizim için bir sanattır. Atalarınıza yalan söyleyemediğimizi söylerken aslında yalan söylüyorduk. Yoksa bize güvenmezler ve hiçbir dediğimizi yapmazlardı."

Dudaklarımı büzüp sıktım. Yalan söyleyemiyorsa, dedikleri doğruydu; söyleyebiliyorsa, yanlıştı. Mantık zin-

ciri başımı döndürdü. Zihnimi güçlükle toparlayıp, "Peki demir?" diye sordum.

"Bize en ufak zararı yok. Sadece üvez, ki bunu zaten biliyorsun."

Yüzümü ateş bastı. Ağızlarından çıkan her kelimenin doğru olduğuna inanmıştım. Belki bugünkü Suriel bile, peri diyarlarındaki politik durumu uzun uzadıya anlatırken yalan söylüyordu. Yüce Lord'la kalmamı söylerken. Ve sonunda her şeyin düzeleceğini söylerken.

Tamlin'e baktım. *Yüce Lord?* Hayır, bu yalan değildi –doğruluğunu kemiklerimde hissediyordum. Efsanelerdeki Yüce Lordlar gibi bakireleri kurban etmese de canı istediği zaman insan öldürmese de biliyordum. Hayır, Tamlin... tıpkı o fanatik, dana gözlü Kutsalın Çocuklarının resmettiği gibi, Prythian'ın cömert ve huzurlu yüzüydü.

Tamlin, "Her ne kadar Lucien en iyi korunan bazı *sırlarımızı...*" diye söze girdi –son kelimeyi arkadaşına doğru bakıp hırlayarak ve bastırarak söylemişti– "...ifşa etmiş olsada, bu bilgi kirliliğini asla senin aleyhine kullanmadık." Gözlerimin içine baktı. "Sana asla bilerek yalan söylemedik."

Başımı aşağı yukarı salladım ve koca bir yudum su içtim. Sessizlik içinde yemeğimi yerken, buraya geldiğimden beri kulak misafiri olduğum her kelimeyi deşifre etmeye öylesine daldım ki Lucien'in tatlıdan önce izin isteyerek masadan kalktığını fark etmedim. Karşılaştığım en tehlikeli varlıkla bir başıma bırakılmıştım.

Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başladı.

"Biraz daha... iyi misin?" Elini yumruğuna dayayıp

konuştuğu halde, gözlerinde benim için hissettiği endişe, hatta bu endişeden duyduğu şaşkınlık parlıyordu.

Yutkundum. "Eğer bir daha Nagalarla karşılaşmazsam, kendimi şanslı sayacağım."

"Batı ormanlarında ne işin vardı?"

Gerçek ya da yalan, yalan ya da gerçek... ikisi de. "Eğer yakalayabilirsen tüm sorularını cevaplayan bir yaratıkla ilgili hikâyeler duymuştum."

Tamlin'in pençeleri birden çıkıp yüzünü kesince sandalyesinde geriye sıçradı. Ama yaralar açıldığı gibi hızla kapanırken geriye sadece esmer teninden aşağı süzülen bir damla kan kaldı. Onu da kolunun tersiyle gömleğine sildi. "Suriel yakalamaya gittin."

"Suriel yakaladım," diye düzelttim.

"Peki bilmek istediklerini söyledi mi?" Nefes alıp almadığından emin değildim.

"Tam dişe dokunur bir şeyler söylemek üzereyken Nagalara yakalandık."

Çenesi gerildi. "Şimdi bağırıp çağırırdım ama bugün zaten yeterince eziyet çektin." Başını sağa sola salladı. "Demek gerçekten Suriel'i tuzağa düşürdün. Bir insan kız."

Kendime rağmen, gün içinde yaşadıklarıma rağmen, dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim. "Zor olması mı gerekiyordu?"

Kıs kıs güldü, sonra cebinden bir şey çıkardı. "Eh, eğer şansım varsa, bunun ne olduğunu öğrenmek için Suriel yakalamak zorunda kalmam." Buruşturup attığım kelime listesini havaya kaldırıp salladı.

Kalbim yerinden çıktı çıkacaktı. "Bu..." Uygun bir yalan düşünmeye çalıştım ama beceremedim. Ne dersem

diyeyim kulağa saçma gelecekti.

Listeyi okumaya başladı. "*Sıradışı? Dizilen? Katleden? Yangın?*" Bir köşeye kıvrılıp ölmek istedim. Kitaplarda okuyamadığım ama o yüksek sesle okurken çok basit, saçmalık derecesinde kolay görünen kelimeler. "Beni öldürüp cesedimi yakmakla ilgili bir şiir mi yazdın yoksa?"

Boğazım düğümlendi. Ellerimle yüzümü saklamamak için yumruklarımı sıktım. "İyi geceler," diye zar zor fısıldayıp ayağa kalktım. Dizlerim titriyordu.

Yeniden konuştuğunda neredeyse kapıya varmıştım. "Aileni çok seviyorsun, değil mi?"

Hafifçe yanıma dönüp ona baktım. Masadan kalkıp yanıma gelirken yeşil gözlerini gözlerimden kaçırmadı. Aramızda saygılı bir mesafe bırakarak durdu.

Yamuk yumuk harflerle yazılmış kelimeler hâlâ elindeydi. "Bunun farkındalar mı merak ediyorum," diye mırıldandı. "Yaptığın her şeyi sadece annene söz verdiğin için değil, kendin için de değil, onların iyiliği için yaptığının farkındalar mı?" İçimde gizlediğim utancın sesime yansımasından korktuğum için, sustum. "Biliyorum, ilk söylediğimde kendimi iyi ifade edemedim ama gerçekten yazmana yardım edebilirim."

"Beni rahat bırak," dedim. Geri dönüp kapıdan çıkarken neredeyse birine toslayacaktım. Oydu. Geriledim. Ne kadar hızlı olduğunu unutmuştum.

"Seni hor görmüyorum." Yumuşak sesi her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Yardımına ihtiyacım yok."

"Orası kesin," dedi hafifçe gülümseyerek. Ama gülümseme dudaklarında sönüp gitti. "Kurt kılığındaki bir

periyi yere seren, Suriel'i tuzağa düşüren ve tek başına iki Naga'yı öldüren bir insan..." Dudaklarına kadar gelen kahkahayı yutarak başını sağa sola salladı. Şömine ateşi maskesinde dans etti. "Hepsi aptal. Bunu göremedikleri için." Yüzünü buruşturdu. Ama gözlerinde fesatlık yoktu. Kelime listesini uzatarak, "Al," dedi.

Listeyi alıp cebime tıktım. Tam dönecekken nazikçe kolumdan tuttu. "Onlar için çok şey feda ettin." Öteki elini yanağımı okşayacakmış gibi uzattı. Kendimi parmaklarının dokunuşuna hazırladım ama son anda elini çekti. "Gülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun acaba?"

Kolumu çekip elinden kurtuldum. Yüce Lord falan dinlemeyip ağzıma geleni söylecektim. "Merhametini istemiyorum."

Yeşimtaşı gözleri öyle parıldıyordu ki gözlerimi alamadım. "Peki arkadaşlığıma ne dersin?"

"Periler insanlarla arkadaş olabilir mi?"

"Beş yüzyıl önce çok sayıda peri insanlarla sıkı fıkıydı, onların safında savaşacak kadar."

"Ne?" Bunu daha önce hiç duymamıştım. Çalışma odasındaki freskte de yoktu.

"İnsan orduları onca zaman nasıl hayatta kaldılar sanıyorsun? Peki sence halkımı anlaşmaya razı edecek kadar zarar vermeyi nasıl başardılar? Sadece üvez silahlarla mı? İnsanların özgürlüğü için onlarla omuz omuza savaşıp hayatını kaybeden ve son çare olarak halklar ayrıldığında yas tutan çok sayıda peri vardı."

"Sen de onlardan biri miydin?"

"O zamanlar olup bitenleri anlayamayacak kadar küçüktüm. Anlatsalar bile anlayamazdım." *Bir çocuk.* Yani

şimdi kaç yaşında olduğunu kabaca tahmin edersek... "Ama yeterince büyüdüğümde, anladım. Köleliğe karşı, tiranlığa karşı, kimin özgürlüğünü savunduğumun önemi olmadan, seve seve ölüme gitmeye karar verdim."

Ben aynısını yapar mıydım, emin değildim. Önceliğim ailemi korumak olurdu ve hangi tarafta daha güvenli olacaklarsa o tarafı seçerdim. Bunun aslında bir zayıflık olduğunu şimdi anlıyordum.

"Ne pahasına olursa olsun," diye devam etti, "ailen senin güvende olduğunu biliyor. Kapıyı kırıp kulübeye dalan bir canavarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorlar. Uzun zamandır kayıp olan, çok varlıklı bir halanın ölüm döşeğinde seni yanına çağırdığını düşünüyorlar. Hayatta olduğunu, karnının doyduğunu ve iyi bakıldığını biliyorlar. Ayrıca Prythian'daki... tehditle ilgili söylentilerden haberleri var ve duvarın çöktüğüne dair ilk işarette kaçmaya hazırlar."

"Onların... onların anılarını mı değiştirdin?" Geriledim. Küstahlıktı bu. Zihinlerini değiştirip sanki buna hakkı varmış gibi yeni düşünceler yerleştirmek, peri küstahlığından başka ne olabilirdi?

"Değiştirmedim, sadece efsunladım, tıpkı üzerlerine bir örtü çeker gibi. Babanın senin peşine düşmesinden, hatta bazı köylüleri de ikna ederek hep birlikte duvarı aşıp Anlaşma'yı ihlal etmelerinden korktum."

Ve Puka, Bogge veya Naga gibi şeylere rastladıkları anda ölüp giderlerdi. Zihnimi kaplayan bir sessizlik oldu. Sonunda, zar zor düşünebilmekten yorgun düşünce, aklıma gelen kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Babamı tanımıyorsun. Senin söylediklerinin hiçbirini yapmazdı."

Tamlin uzun uzun bana baktı. "Evet, yapardı."

Hayır, yapmazdı. Dizinin biri öyle bükülmüşken, bunu bahane edip yapmazdı. Puka'nın görüntü hilesi puf diye uçup gittiği an bunu anlamıştım.

Karınları tok, rahat ve güvendeydiler. Üstelik, anlayıp anlamadıkları belli değildi ama hastalık hakkında da uyarılmışlardı. Tamlin'in gözleri içtendi, dürüsttü. Tüm endişelerimi dindirmek için ben bile bundan fazlasını yapamazdım. "Olası bir tehdite karşı onları gerçekten uyardın mı?"

Başını ciddiyetle salladı. "Açık bir uyarı değil ama anılarındaki efsunun içine işledim. Ayrıca bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işarette kaçmaları için gizli bir emir de ekledim."

Peri küstahlığıydı, ama... benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yapmıştı. Ailem mektubumu tümüyle kulak ardı edebilirdi. Tamlin'in böyle yetenekleri olduğunu bilseydim, kendi yapmak istemese bile ondan bunu yapmasını rica edebilirdim.

Kafama takacak bir şey kalmamıştı, beni düşündüğümden daha çabuk unutacakları gerçeği hariç. Onları suçlayamazdım. Sözüm yerine getirilmişti, görevim tamamlanmıştı. Peki elimde ne kalmıştı?

Şöminenin alevi maskesinde dans ederken altın metali korlaştırıp mücevherleri parlatıyordu. Bu renk varyasonu, bu renkler... Adlarını bilmediğim renkler, beynime kaydedip birlikte dokumak istediğim renkler. Hemen şimdi keşfetmemek için artık bahanemin kalmadığı renkler.

"Boya," diye fısıldadım. Başını yana eğip bakınca yutkundum, omuzlarımı dikleştirdim. "Eğer, abarttığımı dü-

şünmezsen, biraz boya isteyebilir miyim? Ve birkaç fırça?"

Tamlin şaşırdı. "Sen... sanatı seviyor musun? Resim yapmayı?"

Tökezleyerek ama kaba olmayan bir dille konuşuyordu. Bu bana devam etme cesareti verdi. "Evet. Gerçi pek iyi sayılmam ama... Senin için sorun olmayacaksa. Dışarda boyarım, böylece ortalığı batırmam."

"Dışarıda, içeride, çatıda... Nerede istersen orada yapabilirsin. Umrumda değil. Ama boya ve fırçaya ihtiyacın varsa, kâğıt ve kanvasa da ihtiyacın olacak."

"Karşılığında çalışabilirim... Nutfak veya bahçe işlerine yardım ederim."

"Yardım edeyim derken ayaklarına dolaşırsın. Bulmak birkaç gün alacaktır ama boya, fırçalar, kanvas ve mekân senindir. Nerede istiyorsan orada çalış. Bu ev gereğinden fazla temiz zaten."

"Teşekkür ederim. Gerçekten, çok teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Döndüm ama Tamlin konuşmaya devam etti. "Galeriyi gördün mü?"

"Bu evde bir galeri mi var?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sırıttı. Bahar Sarayı'nın Yüce Lord'u, hem de sahiden, sırıttı. "Bu yeri miras aldığım zaman kapattırdım." Yani taşımaktan pek hoşlanmadığı şimdiki ünvanını miras aldığı zaman. "Hizmetkârlara orayı temizletmek vakit kaybıymış gibi görünmüştü."

Eğitimli bir savaşçıysan, elbette öyle görünürdü.

Devam etti. "Yarın işim var, hem galerinin temizlenmesi gerekiyor, yani... Yarından sonra, istersen yarından sonra gösterebilirim." Eliyle ensesini sıvazladı, yanaklarına biraz kan gelince eskisine göre daha canlı, daha sa-

mimi görünüyorlardı. "Lütfen... Bu benim için büyük bir zevk olur." Öyle olacağından emindim.

Usulca başımı eğip kabul ettim. Eğer koridorlardaki resimler bile bu kadar şahaneyse, galeri için seçilenler benim insan hayallerimin çok ötesinde olmalıydı. "Bunu çok isterim."

Uzun uzun, geniş geniş, tereddüt etmeden ve kendini dizginlemeden gülümsedi. Isaac bana hiç böyle gülümsememişti. Ve Isaac karşısında nefesim hiç böyle kesilmemişti.

Böyle hissetmenin sarsıntısıyla odadan çıktım. Cebimdeki kâğıt parçasını avcumun içinde iyice sıkmıştım; ona gülümseyerek karşılık vermemek için, dudaklarıma kadar gelen gülümsemeye engel olmak için, sanki işe yarayacakmış gibi.

17. BÖLÜM

Gecenin bir yarısında nefes nefese sıçrayarak uyandım. Rüyamda parmak şıklatan Suriel'i, sırıtan Nagaları ve kana boyanmış tırnaklarını boğazıma saplayıp yavaş yavaş parçalayan yüzsüz bir kadını görmüştüm. Kadın adımı sorup duruyordu ama ben ne zaman konuşmaya çalışsam boynumdaki sığ yaralardan çıkan köpüklü kan boğazıma doluyor ve konuşmamı engelliyordu.

Elimi ter içindeki saçlarıma daldırdım. Soluklarım yatışırken ön holden yükselen başka sesler kapıdaki çatlaktan sızarak odayı doldurdu. Bağrışmalar ve birinin çığlığı.

Hemen yataktan fırlayıp kalktım. Bağrışmalar saldırgan değil, gayet buyurgan ve organize ediciydi. Ama çığlık...

Bedenimdeki tüm tüyler diken diken olmuş halde seğirtip kapıyı açtım. Yerimde kalıp bir köşeye sinebilirdim ama böyle çığlıkları daha önce de duymuştum: Evime yakın ormanda, temiz bir atış yapmadığım için hemen

ölmeyen, acı içinde kıvranan hayvanların ağzından. Dayanılacak gibi değildi. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Büyük merdivenlere ulaştığımda malikânenin ön kapılarının gürültüyle açıldığını ve omzunda acı içinde bağıran bir periyle birlikte Tamlin'in içeri daldığını gördüm.

Peri neredeyse Tamlin kadar büyük olsa da Yüce Lord onu basit bir tahıl çuvalıymış gibi rahatlıkla taşıyordu. Alt seviyeden farklı bir türe ait olan perinin mavi derisi, çırpı gibi uzuvları, sivri kulakları ve uzun akik saçları vardı. Kürekkemiklerinden çıkan iki siyah uzvun kesildiğini ve kanların sırtından aşağıya boşaldığını merdivenlerin tepesinden bile görebiliyordum. Tamlin'in yeşil tüniği de koyu ve parlak kana bulanmıştı. Silah askısındaki bıçaklardan biri yerinde yoktu.

Tamlin, "Masayı boşalt!" diye seslenince Lucien koşarak görüş alanıma girdi. Holün ortasında duran uzun masanın üstündeki çiçek vazolarını eliyle süpürerek fırlattı. Tamlin ya düzgün düşünemiyordu ya da periyi revire taşıyarak vakit kaybetmek istemiyordu. Yere düşüp kırılan cam sesleriyle birlikte merdivenleri inmeye başladım ve yarı yolda Tamlin'in feryat eden periyi masaya yüzükoyun yatırdığını gördüm. Peri maske takmıyordu, dolayısıyla uzun, dünyadışı yüz hatlarındaki acı tüm açıklığıyla görünüyordu.

Tamlin, "Nöbetçiler onu sınırda bulmuş," diye açıkladı Lucien'e. Tam o sırada beni fark edip uyaran gözlerle baktı ama basamakları inmeye devam ettim. "Yaz Sarayı'ndan."

"Kazan aşkına," dedi Lucien, perinin yarasına bakarak.

Peri gözlerini faltaşı gibi açıp boşluğa bakarak, nefes nefese, "Kanatlarım," diye inledi. "Kadın kanatlarımı aldı."

Yine hayatlarını zindan eden şu meçhul *kadın*. Bahar Sarayı'na hükmetmiyorsa, belki başka bir saraya hükmediyordu. Tamlin parmaklarını şıklatınca masanın üzerinde sıcak suyla sargı bezi *beliriverdi*. Dilim damağım kurudu; basamakları bitirip masaya doğru yürürken holde ölümün kol gezdiğini hissebiliyordum.

"Kanatlarımı aldı," dedi peri. Çöp gibi mavi parmaklarıyla masanın kenarlarını kavradı ve, "Kanatlarımı aldı," diye tekrarladı.

Tamlin'in dudaklarından yumuşak, sözsüz bir fısıltı döküldü – daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir fısıltı. Bir bez parçasını suya batırdı. Tamlin'in karşısında, masayı görebileceğim bir yerde durdum ve yarayı gördüğüm anda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Kadın, artık her kimse, kanatlarını almamıştı. Koparmıştı.

Kadifemsi siyah kanat köklerinden sırtına kanlar süzülüyordu. Kesikler düzgün değildi; et ve kıkırdak dokuları darmadağınıktı. Kadın sanki testereyle ve hiç acele etmeden yapmıştı işini.

"Kanatlarımı aldı," diye inledi peri yeniden. Sesi çatallandı. Titreyerek şoka girerken derisi saf altından damarlar halinde, mavi kelebeğinki gibi yanardöner renklerle parladı.

"Sakın kıpırdama," diye emretti Tamlin, elindeki bezin suyunu sıkarken. "Yoksa kanaman daha da şiddetlenir."

Peri, "Ha–ha–hayır," diye feryat ederek Tamlin'den, daha doğrusu kopuk kanat köklerine dokunan bezin vere-

ceği acıdan kaçmak istercesine sırtüstü dönmeye çalıştı.

İçgüdü, merhamet, hatta belki de çaresizlikten, hemen atılıp perinin kollarını tuttum ve onu yeniden yüzüstü yatırıp elimden geldiğince nazik şekilde masaya bastırdım. Öyle güçlü çırpındı ki tüm dikkatimi onu tutmaya verdim. Kadife kadar düzgün ve kaygan derisindeki desenleri resme aktarmak için ölümsüz bir ömür boyunca ustalaşmam gerekirdi. Sadece dişlerimi sıktım ve kıpırdamaması için onu masaya bastırdım. Lucien'e baktım. Yüzünün rengi çekilmiş, geriye hastalıklı bir yeşilimsi beyaz bırakmıştı.

"Lucien," diye komut verdi Tamlin. Ama Lucien, bakışlarını perinin mahvolmuş sırtından ve kanat köklerinden alamayarak, metal gözünü bir kısıp bir açıyor, bir kısıp bir açıyordu. Geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ardından bir saksıya kustu, sonra da koşarak holden çıktı.

Peri yeniden dönmeye çalışınca onu sıkı sıkı tuttum. Harcadığım efor yüzünden güçten düşen kollarım titriyordu. Gerçi onu böyle sabit tutabildiğime göre yaraları yüzünden asıl güçten düşen oydu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen kıpırdama."

"Kanatlarımı aldı," diye inledi peri. Hüngür hüngür ağlıyordu. "Onları aldı."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Parmaklarım ağrıyordu. "Biliyorum."

Tamlin bezi kanat köklerinden birine dokundurunca peri öyle yüksek sesle feryat etti ki tüm duyularım körleşmiş halde onu bırakıp geriye sendeledim. Kalkmaya çalıştı ama kolları büküldü ve yüzünü masaya çarparak geri düştü.

Kan öyle hızlı ve parlak fışkırdı ki o an böyle bir yara için turnike yapmak gerektiğini ama yapsak bile bu kadar kan kaybından sonra artık işe yaramayacağını fark ettim. Kan sırtına, sırtından masaya ve masanın kenarından şıp–şıp–şıp ayağımın yanındaki karo taşlarına döküldü.

Tamlin'i bana bakarken buldum. Peri nefes nefese kıvranırken, "Yaralar pıhtılaşmıyor," dedi fısıltıyla karışık.

"Büyü kullanamaz mısın?" diye sordum. Yüzündeki maskeyi çıkarıp tüm yüzünün ifadesini görmek isterdim.

Tamlin yutkundu. "Hayır. Böyle büyük bir yara için olmaz. Bir kez yaparım ama devamını getiremem."

Masadaki perinin nefesleri yavaşladı, inlemeleri hafifledi. "Kanatlarımı aldı," diye fısıldadı. Tamlin'in yeşil gözlerinin titremesinden perinin ölmekte olduğunu anladım. Ölüm holde sadece kol gezmiyor, perinin son kalp atışlarını geriye sayıyordu.

Perinin elini tuttum; cildi neredeyse kösele gibiydi. Sanırım her şeyden çok refleksle uzun parmaklarını benimkilere doladı. "Kanatlarımı aldı," dedi yeniden. Titremesi az da olsa azalmıştı.

Yüzüne düşen uzun, nemli saçlarını elimle yana tarayıp sivri burnunu ve keskin dişlerle dolu ağzını ortaya çıkardım. Kara gözleri benim gözlerimi arayıp buldu. Yalvarır gibi, yakarır gibi baktı.

Suriel gibi yalanın kokusunu alamadığını umut ederek "Her şey yoluna girecek," dedim. Sıvı gece kıvamındaki ıslak saçlarını okşadım – yine sonsuza kadar denesem de asla resimlere aktaramayacağım bir doku. "Her şey yoluna girecek." Peri gözlerini yumdu ve ben elini daha sıkı tuttum.

Ayaklarımda ıslaklık hissettim ama kan gölünün or-

tasında dikildiğimi görmek için yere bakmam gerekmiyordu. "Kanatlarım," diye fısıldadı peri.

"Onları geri alacaksın."

Peri binbir zorlukla gözlerini açtı. "Söz mü?"

"Söz," diye fısıldadım. Peri güçlükle gülümsedi ve yeniden gözlerini yumdu. Dudaklarım titriyordu. Keşke yerine getiremeyeceğim bir söz vermek yerine, daha dişe dokunur şeyler söyleyebilseydim diye düşündüm. İlk kez yalan yere söz vermiştim. Tamlin konuşmaya başladı ve başımı kaldırıp baktığımda perinin öteki elini tuttuğunu gördüm.

"Kazan seni korusun," diye başladı. Muhtemelen ölümlü diyarının varoluşundan bile eski bir duaydı. "Ana seni kucaklasın. Kapılardan geç; süt ve bal akan toprakların kokusunu içine çek. Şer seni korkutmasın. Acıların dinsin."

Peri son bir nefes verdi ve elimdeki eli gevşedi. Ama elini tutmaya devam ettim. Tamlin onu bırakıp masadan bir iki adım uzaklaştığında bile hâlâ saçlarını okşuyordum.

Tamlin'in bana baktığını hissediyordum ama bırakamadım. Çünkü ruhun bedenden çıkıp gitmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Kanatlarını geri alacağına söz verdiğimde yalan söylediğimi anladı mı diye merak ederek, acaba şimdi gittiği yerde kanatlarını çoktan geri aldı mı diye merak ederek, ayaklarımın altındaki kan gölü soğuyana kadar, çırpı gibi elini tutmaya ve saçını okşamaya devam ettim.

Evin bir yerinde saat başı gongu çaldı. Tamlin omuzlarımı tuttu. Geceliğimin üstündeki sıcak dokunuşunu hissedene kadar bedenimin buz kestiğini fark etmemiştim. "Öldü. Bırak gitsin."

Perinin yüzünü inceledim: Öylesine olağanüstü, öyle-

sine insanüstü. Kim ona böyle acı çektirecek kadar gaddar olabilirdi?

Tamlin omuzlarımı sıkarak, "Feyre," diye seslendi. Perinin saçlarını uzun ve sivri kulaklarının altına tararken keşke ismini bilseydim diye düşündüm. Sonra başından ayrıldım.

Tamlin beni merdivenlere yönlendirdi. İkimiz de geride bıraktığım kanlı ayak izlerine veya ön tarafı kandan sırılsıklam olmuş geceliğime aldırmadan basamakları tırmandık. Ama merdivenlerin tepesine varınca kolumu elinden kurtarıp aşağıya, holdeki masanın üzerinde yatan periye baktım.

"Onu orada bırakamayız," diyerek bir basamak indim. Tamlin bileğimden yakaladı.

"Biliyorum," dedi. Sesi aşırı bitkin ve bezgindi. "Önce seni yukarı çıkarmak istedim."

Yani, onu gömmeden önce. "Seninle gelmek istiyorum."

"Geceler senin için tekin sayılmaz..."

"Altıma yapmam..."

"Olmaz," dedi. Yeşil gözleri parladı. Omuzlarımı dikleştirdim ama o iç çekerken omuzları düştü. "Bunu ben yapmalıyım. Tek başıma."

Kafası önüne düşmüştü. Pençe yoktu, uzun dişler yoktu: bu düşmana, bu kadere diş geçiremezdi. Savaşabileceği bir şey değildi karşısındaki. Başımı eğip razı oldum, çünkü yerinde olsam ben de öyle yapmak isterdim. Odama yöneldim. Tamlin hâlâ merdivenlerin tepesinde duruyordu.

"Feyre," diye seslendi. Sesi öyle yumuşaktı ki dönüp yanına gittim. "Neden?" diye sordu. Başını yana eğdi. "İyi günlerinde bile bizden nefret ettin. Üstelik Andras'tan

sonra..." Her zaman parlayan gözleri koridorun karanlığında bile gölgeliydi şimdi. "Öyleyse, neden?"

Bir adım daha yaklaştım. Kanla kaplı ayaklarım yerdeki kilime yapışıyordu. Merdivenlerden aşağı, yüzüstü yatan periye ve kesik kanat köklerine baktım.

"Çünkü yalnız ölmek istemezdim," dedim. Yeniden Tamlin'e baktığımda sesim titrese de gözümü gözlerinden kaçırmamaya çalıştım. "Çünkü birinin son nefesimde, hatta sonra bile elimi tutmasını isterdim. Peri ya da insan, herkes bunu hak ediyor." Yutkundum. Boğazım düğümlenmişti. "Andras'a yaptıklarımdan pişmanım," dedim. Sesim boğulmuş, adeta fısıltıya dönüşmüştü. "Kalbimde o kadar... nefret olduğu için pişmanım. Keşke her şeyi geri alabilsem ve... Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

Biriyle en son ne zaman böyle konuştuğumu –ki hiç olmamış olabilirdi– hatırlamıyordum. Ama o sadece başını aşağı yukarı salladı ve dönüp gitti. İçimden bir şeyler daha söylemek, diz çöküp beni affetmesi için yalvarmak geldi. Fazla tanımadığı bir peri için bile böylesine kederleniyor, böylesine suçluluk hissediyorsa, o halde Andras için... Yeniden ağzımı açana kadar çoktan hole inmişti.

Onu seyrettim – her hareketini, kanla ıslanmış tüniğinin altından bile belli olan kaslarını, omuzlarına bastıran o görünmez yükün ağırlığını. Perinin sakat bedenini kucaklayıp bahçe kapısına yürüyerek görüş alanımdan çıktı ama hiç bana bakmadı. Merdiven boşluğundaki pencereye gittim ve ay ışığıyla aydınlanan bahçede kucağındaki periyle birlikte yürümesini, bahçenin ötesindeki engebeli arazide gözden kayboluşunu seyrettim. Hiç arkasına bakmadı. Bir kez bile.

18. Bölüm

Ertesi gün kahvaltımı yaptıktan sonra yıkanıp giyindiğimde perinin kanı odamdan temizlenmişti. Tüm sabahı odamda geçirdim. Öğlen olmak üzereyken merdivenlerin başına gelip aşağıdaki boş hole baktım. Sadece perinin orada olmadığından emin olmak istemiştim.

Tamlin'i bulmak ve Andras konusunda ne kadar üzgün olduğumu içtenlikle açıklamak için yanıp tutuşuyordum. Eğer burada onunla birlikte kalacaksam, berbat ettiğim şeyleri onarmak için gayret etmeliydim. Arkamdaki geniş pencereye baktım. Manzara o kadar kapsayıcıydı ki bahçenin ilerisindeki yansıma havuzuna kadar her yeri görebiliyordum.

Canlı gökyüzü ve tombul, pofuduk bulutlar durgun suyun üzerinde cam gibi yansıyordu. Dün geceden sonra yeniden sormak kabalık olurdu ama belki boyalar ve fırçalar *geldiğinde* bu görüntüyü yakalamak için havuza gitmeyi göze alabilirdim.

Dışarıdaki bu renk, ışık ve desen cümbüşüne bakmaya

devam edebilirdim ama Tamlin'le Lucien'in malikânenin başka bir kanadından sınır devriyeleri hakkında konuşarak geldiklerini gördüm. Aşağıya indiğimde sustular ve Lucien günaydın demek yerine sadece eliyle yarım yamalak selam vererek doğrudan ön kapıya yöneldi. Kötü niyetli bir hareket değildi ama Tamlin'le yapacağımız sohbete katılmaya niyeti olmadığı belliydi.

Boyalara ait bir iz görebilmek umuduyla etrafıma bakındım ama Tamlin az önce Lucien'in açık bırakarak çıktığı kapıyı işaret etti. Dışarıda atların hazır beklediğini görebiliyordum. Lucien kendi atına çoktan binmişti. Tamlin'e döndüm.

Onunla kal; seni koruyacak ve her şey yoluna girecek. Tamam. Öyle olsun.

"Nereye gidiyoruz?" Konuşurken dilim dolanıyordu.

"Malzemelerin yarından önce gelmeyecek, galerideki temizlik sürüyor ve... toplantım ertelendi." Yani bugün *aylaklık* edecekti. "Atla gezintiye çıkarız diye düşündüm ama bugünlük öldürmek yok. Zaten ortalıkta Naga kalmadı." Sözlerini bitirdikten sonra yarım yamalak gülümsediği halde gözlerinden hüzün okunuyordu. Sahiden de son iki gündür yeterince ölüm görmüştüm. Peri öldürmekten bıkmıştım. Hiçbir şey öldürmek istemiyordum. Tamlin'in silah askısında veya kemerinde bıçak yoktu; sadece botundaki bir bıçağın sapı görünüyordu.

Periyi nereye gömmüştü? Yabancının teki için mezar kazan bir Yüce Lord. Söyleseler inanmazdım. Gerçi bana ölüm yerine sığınma teklif edeceğine de inanmazdım ya.

"Nereye?" diye sordum. Gülümsemekle yetindi.

* * *

Hedefe vardığımızda söyleyecek kelime bulamadım. Gördüklerimi resime aktarsam bile hakkını veremeyeceğimi biliyordum. Gördüğüm en güzel yer olduğundan değil, içimi hasret ve neşeyle doldurduğu için de değil... Sadece *olması gerektiği* gibi göründüğünden. Dünyanın tüm renkleri, ışıkları ve dokuları adeta mükemmel bir yer, gerçek bir güzellik meydana getirmek için bir araya toplanmıştı. Dün geceden sonra böyle bir yerde olmaya ihtiyacım vardı.

Çimenli bir tümseğe oturup antik bir kalenin sütunları ve kuleleri gibi yükselen geniş ve yüksek meşe ağaçlarına tepeden baktık. Üfürük otlarının uçuşan beyaz tüycükleri bir kenara birikip öbekler oluşturmuştu ve her yer rüzgârla sallanan safranlarla, kardelenlerle, çan çiçekleriyle kaplıydı. Vakit öğleyi bir ya da iki saat geçtiği halde gün ışığı hâlâ yoğun ve altın sarısıydı.

Etrafta üçümüzden başka kimse olmadığı halde birilerinin şarkı söylediğine yemin edebilirdim. Dizlerime sarılıp vadinin tadını çıkardım.

"Battaniye getirdik," dedi Tamlin. Başımı çevirip baktığımda birkaç adım öteye serdikleri mor battaniyeyi işaret etti. Lucien üstüne oturup ayaklarını uzatmıştı bile. Tamlin tepemde dikilerek tepkimi bekledi.

Başımı sağa sola sallayıp önüme döndüm. Ellerimi tüy yumuşaklığındaki çimenlerin üzerinde gezdirip rengini ve dokusunu beynime kazıdım. Daha önce bu kadar yumuşak çimen görmemiştim ve bir battaniyenin üzerinde oturarak bu deneyimi mahvedemezdim.

Arkamda hızlı fısıldaşmalar oldu ama daha dönüp bakmaya kalmadan Tamlin gelip yanıma oturdu. Dudaklarını mühürlemişti. Parmaklarımı çimende gezdirmeye devam

ederek, yüzüne bakmadan sordum: "Burası neresi?"

Göz ucuyla bakınca Tamlin parlak altından yapılmış gibi görünüyordu. "Sadece vadi işte." Lucien arkadan homurdanınca, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu aceleyle. Gözlerinin yeşili parmaklarımın arasındaki yeşille aynıydı ve kehribar benekler ağaçların arasından süzülen ışık huzmelerinin rengine benziyordu. Maskesi bile, tuhaf ve yabancı olduğu halde, vadiyle uyum içindeydi –bu yer sanki ona özel olarak tasarlanmıştı. Burada canavar haliyle kıvrılıp çimenlerde pineklerken resmini yapabilirdim.

"Ne?" dedim. Sorusunu unutmuştum.

"Hoşuna gitti mi?" diye tekrarlayıp gülümsemeye çalıştı. Titrek bir nefes aldım ve yeniden vadiye baktım. "Evet."

Kendi kendine güldü. "Hepsi bu mu? Sadece *'Evet?'*"

"Beni buraya getirdiğiniz için önünüzde şükranla eğilmemi mi istiyorsunuz, Yüce Lordum?"

"Vay. Hani Suriel dişe dokunur bir şey söylememişti?"

Yüzündeki gülümseme bana cesaret verdi. "Ayrıca senin tımarlanmaktan hoşlandığını ve eğer akıllı bir kız olup yemini eksik etmezsem seni eğitebileceğimi söyledi."

Tamlin yüzünü gökyüzüne kaldırıp kahkahalarla güldü. Ben de usulca gülmekten kendimi alamadım.

Lucien, "Şaşkınlıktan ölebilirim," diye seslendi arkamdan. "Feyre, sen az önce espri yaptın."

Arkamı dövüp havalı şekilde gülümsedim. "Suriel'in *senin* hakkında neler dediğini bilmek istemezsin." Kaşlarımı kaldırınca Lucien kendini savunmak için ellerini kaldırdı.

"Suriel'in Lucien hakkında ne düşündüğünü duymak için iyi para verirdim," dedi Tamlin.

Lucien'in bir şişenin mantarını patlayıp içindekini lıkır lıkır içtiğini ve *"tımarlanmak"* diye mırıldanarak kıkırdadığını duydum.

Gözleri hâlâ kahkahanın etkisiyle parlayan Tamlin beni bileğimden tutup ayağa kaldırdı. Çenesiyle tepenin eteğinde akan küçük dereyi göstererek, "Gel," dedi. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ben ayaklanmıştım ama Lucien elindeki şarap şişesini kaldırıp selam vererek battaniyenin üzerinde oturmaya devam etti. Şişeden bir yudum alarak dirseği üzerinde geriye uzandı ve yeşil bitki örtüsüne dalıp gitti.

Yüksek ağaçların arasında mekik dokuyarak, küçük su yollarının üzerinden atlayarak, dik tepecikleri tırmanarak aşağı yürüdük. Tamlin kaslı bacaklarını toprağa sağlam basarak becerikli ve net adımlarla ilerliyordu. Bir höyüğün üstünde durunca ellerim iki yanıma düştü. Yüksek ağaçların çevrelediği düzlükte gümüş köpüklü bir gölet vardı. Bu uzaklıktan bile suyla değil, çok nadir ve sonsuz kez daha değerli bir şeyle dolu olduğu belliydi.

Tamlin beni bileğimden tutup peşinden sürükledi. Tepeyi inderken nasırlı parmakları tenimi nazikçe törpülüyordu. Aşağıda elimi bırakıp bir ağaç kökünün üstünden tek hamlede atladı ve suyun kenarına yürüdü. Dişlerimi sıkıp tüm gücümle peşinden atladım. Tökezleyerek de olsa kökü geçmeyi başardım.

Göletin yanına çömelip elini suyla doldurdu, sonra kaldırıp geri boşalttı. "Şuna bak."

Elinden dökülen gümüş köpüklü su göletin yüzeyinde dans ederek her biri çeşitli renklerle parlayan dalgacıklar oluşturdu. Hayranlıkla, "Yıldız ışığı gibi," diye fısıldadım.

Avcunu suyla doldurup boşaltmaya devam ederek bir kahkaha patlattı. Parıldayan suya aval aval baktım. "Gibisi *fazla*."

Ayağımı suya sokma isteğimi dizginlemeye çalışarak, "Bu imkânsız," dedim.

"Burası Prythian. Sizin efsanelerinize göre burada hiçbir şey imkânsız değildir."

"Nasıl?" diye sordum. Gözlerimi göletin gümüşünden, saçtığı ışıktan, içinde parlayan mavi, kırmızı, pembe, sarı renklerden alamıyordum.

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Açıklayan da olmadı."

Ben hayretle gölete bakmaya devam ederken Tamlin'in kahkahası dikkatimi dağıttı. Kafamı kaldırıp baktığımda tüniğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Atlayalım," dedi. Çağrısı gözlerinde parlıyordu.

Yüzmek... çıplak, baş başa. Bir Yüce Lord'la. Başımı sağa sola sallayıp geriledim. Parmakları yakasının ikinci düğmesinde durdu.

"Nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Neyi kastettiğini anlamadım: Yıldız ışığında yüzmeyi mi, yoksa onunla yüzmeyi mi. "Ben... hayır."

"Pekâlâ." Çözdüğü düğmeyi geri iliklemedi. Çıplak, kaslı, bronz tenini görebiliyordum.

Bakışlarımı göğsünden çekerek, "Neden burası?" diye sordum.

"Çocukken favori avlanma yerimdi."

"Yani ne kadar zaman önce?" Dilimi tutamamıştım.

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Çok uzun zaman önce." O kadar kısık sesle konuşunca utançtan ayak parmaklarımı kıvırdım. Elbette uzun zaman önceydi, Savaş'ta

henüz çocuk olduğuna göre.

Madem bu yola girmiştim, bodoslama devam etmeyi göze alabilirdim. "Lucien iyi mi? Yani, dün geceden sonra." Her zamanki gıcık ve kaygısız benliğine geri dönmüş gibi görünse de can çekişen perinin halini kaldıramayıp kusmuştu sonuçta.

Tamlin omuz silkti ama konuşurken sesi yumuşamıştı: "Lucien... Lucien öyle kötü şeyler yaşadı ki, dün gecekine benzer olaylar onu çok... zorluyor. Sadece yarasını ve gözünü kastetmiyorum ama bahse girerim dün gece onlara ait anıları da aklına gelmiştir."

Ensesini sıvazladıktan sonra bana baktı. Gözlerinde, çenesinin duruşunda kadim bir ağırlık vardı. "Lucien, Güz Sarayı Yüce Lordu'nun en küçük oğlu. Yedi kardeşin en küçüğü." Omzumu dikleştirip kulak kesildim. "Güz Sarayı çok... amansız bir yerdir. Çok güzeldir ama tahta en yaşlı olan değil, en güçlü olan geçtiğinden tüm kardeşler birbirini sadece rakip olarak görürler. Prythian'ın her yerinde durum bu aslında, her sarayda. Lucien bu rekabeti hiç umursamadı, tahta oturmak gibi bir beklentisi hiç olmadı, bu yüzden tüm gençliğini bir Yüce Lord'un oğlunun yapmaması gereken her şeyi yaparak geçirdi: O saray senin bu saray benim gezdi, öteki Yüce Efendi'lerin oğullarıyla arkadaşlıklar kurdu..." –bu sırada Tamlin'in gözlerinden silik bir parıltı geçti– ve Güz Sarayı'ndaki soylu sınıfın yakınından bile geçmeyen kadınlarla birlikte oldu." Tamlin bir süre sustu. Yeniden konuştuğunda sesindeki keder açıkça belli oluyordu. "Babasının kendi kanından biri için zinhar uygun görmediği bir periye âşık oldu. Lucien onun ulu peri olmamasının hiç umrunda ol-

madığını, yakında eşlik bağını kuracaklarından ve evleneceklerinden emin olduğunu, Güz Sarayı'nı da entrikacı kardeşlerine bırakacağını söylüyordu." Uzun uzun içini çekti. "Babası kadını Lucien'in gözleri önünde öldürürken, iki kardeşi Lucien'i kollarından tutup zorla infazı izlettirdiler."

Midem burkuldu ve bir elimi refleskle göğsüme dayadım. Böyle bir kaybı aklım almıyordu; hayal bile edemiyordum.

"Lucien evini terk etti. Babasına lanetler yağdırıp ünvanını ve Güz Sarayı'nı arkasında bıraktı. Ama onu koruyan bir ünvanı olmayınca kardeşleri Yüce Lordluk tacının bir vârisini ortadan kaldırmayı planladılar. Üçü onu öldürmek için peşine düştü; sadece biri geri dönebildi."

"Lucien... onları öldürdü mü?"

"Birini öldürdü," dedi Tamlin. "Ötekini ben öldürdüm. Benim bölgemden geçiyorlardı ve artık buranın Yüce Lordu olduğuma göre topraklarıma izinsiz girip huzuru bozanlara canım ne isterse yapabilirdim." Soğuk, yabani bir değerlendirme. "Lucien'in artık bana ait olduğunu ilan edip özel elçim yaptım. Tüm saraylarda arkadaşlar edinmişti ve insanlarla konuşup anlaşmakta üstüne yoktu... Benim pek başarılı olmadığım konulardı bunlar. O günden beri burada."

"Elçi olarak hiç kendi babasıyla görüşmeler yaptı mı? Ya da kardeşleriyle?"

"Evet. Babası hiç özür dilemedi ve kardeşleri benden çok korktukları için ona zarar vermeyi göze alamıyorlar." Sözlerinde kibir değil, sadece soğuk gerçekler vardı. "Ama sevdiği periye neler yapıldığını ve kardeşlerinin

ona ne yapmaya çalıştığını asla unutmadı. Unutmuş gibi görünse de yapamadı."

Bu Lucien'in bana söylediği ve yaptığı her şeyi affetiremezdi, ama... Şimdi anlıyordum. Etrafına ördüğü duvarları ve bariyerleri anlayabiliyordum. Göğsümün içinde büyüyen sıkıntı içime sığmıyordu. Parıldayan yıldızışığı göletine bakıp derin bir soluk verdim. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Suyu içersem ne olur?"

Tamlin düşük omuzlarını kaldırdı ama sonra yeniden saldı: kederini dışa vurduğuna sevinmiş gibiydi. "Efsanelere göre son nefesini verene kadar mutlu yaşarsın." Sonra hemen ekledi: "İkimiz de birer bardak içsek fena olmaz."

"Bütün göleti içsem bana yetmez," dedim. Güldü.

"Bir günde iki espri. Bu Kazan'ın bize gönderdiği bir mucize." Gülümsedim. Sanki karanlığı, Lucien'in başından geçenlerin hüzünlü gölgesini güçlükle arkasında bırakarak bana doğru bir adım attı ve yıldızışığı gözlerinde dans ederken, "Seni mutlu etmeye yetecek şey *nedir* peki?" diye sordu.

Boynumdan kafamın tepesine kadar kızardım. "Ben... bilmiyorum." Doğruydu. Ablalarımı sağ salim evlendirip babamla bana yetecek kadar yiyecek ve resim yapmayı öğrenecek kadar zaman bulmak... bundan ötesini hiç düşünmemiştim.

"Hımm," dedi. "Mesela çan çiçeklerinin zilleri? Ya da gökkuşağının şeritleri? Ya da ay ışığının haleleri?" Pis pis sırıttı.

Prythian'ın Yüce Lordu'ymuş. Aptallığın Yüce Lordu olmalıydı bence. Biliyordu... hayır diyeceğimi ve kaçacak ye-

rim olmadığı için karşısında ezilip büzüleceğimi biliyordu.

Hayır. Beni utandırmanın keyfini tattırmayacaktım ona. Artık usanmıştım bundan... buzun ve çorağın ortasında sıkışıp kalan kızdan usanmıştım. Karnıma ağrılar girmemiş gibi yaparak tatlılıkla gülümsedim. "Yüzmek kulağa nefis geliyor."

Artık laf ağızdan çıkmış, iş işten geçmişti. Parmaklarım titremediği için kendimle zerre kadar iftihar etmeden botlarımdan kurtuldum, tüniğimle pantolonumu çıkarıp çimene bıraktım. İç çamaşırlarım yeterince kapalı olduğundan görülecek fazla bir yerim yoktu ama yine de çimenli kıyıda dikilip doğrudan Tamlin'e baktım. Hava ılık ve açıktı. Yumuşak bir esinti çıplak karnımı okşuyordu.

Tamlin tepeden tırnağa süzdü beni, yavaşça, çok yavaşça. Sanki her noktamı, her kıvrımımı ezberliyordu. Ve fildişi renkli iç çamaşırlarım üzerimde olduğu halde, sadece bakışlarıyla beni çırılçıplak soydu.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Tembel bir gülümsemenin ardından giysilerini çıkarmaya başladı. Düğmeleri acele etmeden, tek tek açtı. Gözlerinin artık açlık ve vahşilikle parladığına yemin edebilirdim. Bu yüzden bakışlarını yüzünden kaçırmak zorunda kaldım.

Ama gölete girmeden önce orada durup geniş omuzlarının, kaslı kollarının ve uzun, güçlü bacaklarının keyfini çıkarmadan da edemedim. Çocuklukla ergenlik arasında gidip gelen narin yapılı Isaac'e hiç benzemiyordu. Hayır – Tamlin'in muhteşem vücudu yüzyıllar süren savaşlar ve barbarlıklarla bilenmişti.

Sıvı hoş şekilde ılıktı. Kulaç atacak derinliğe kadar yürüdükten sonra biraz açıldım. Sonra durup yerimde

oyalandım. Ne suydu ne de yağ. Sudan daha yumuşak ve kıvamlı, yağdan daha saf ve inceydi. Ilık ipeklere sarınmak gibiydi. Parmaklarımın ipeksi özün içindeki hareketlerinin tadını çıkarmaya dalmışken Tamlin'in yanı başımda olduğunu fark ettim

"Yüzmeyi kimden öğrendin?" diye sorup başını suya daldırdı. Geri çıktığında sırıtıyordu. Köpüklü yıldızsuyu maskesinin kenarlarından aşağı süzüldü.

Ben dalmadım, çünkü suyu içmekle ilgili söylediklerinin şaka olup olmadığını bilmediğim için su yutup fazla neşelenmekten korktum. "On iki yaşındayken gölde yüzen köylü çocukları seyredip kendi kendime öğrendim."

Hayatımdaki en korkunç deneyimlerden biriydi. Gölün yarısını yuttuktan sonra işin özünü kapmış, kör paniğimin ve dehşetimin üstesinden gelmiş, kendime güvenimi kazanmıştım. Yüzmeyi bilmek, günün birinde yaşamakla ölmek arasındaki farkı belirleyebilecek, yaşamsal bir beceri gibi görünmüştü. Ama *burada* işime yarayacağını hayal bile edemezdim.

Yeniden suya daldı. Çıkınca saçını eliyle geriye attı. "Baban servetini nasıl kaybetti?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tamlin kıkırdadı. "Doğuştan köylü olanların senin diksiyonuna sahip olduğunu sanmıyorum."

Bir yanım bu züppelik saptamasıyla ilgili iki çift laf etmek istedi, ama... yani, sonuçta haklıydı ve usta bir gözlemci olduğu için onu suçlayamazdım.

"Babama Tüccarların Prensi derlerdi," dedim doğrudan. İpeksi, tuhaf suyun üzerinde kalmak için sürekli hareket ediyordum ama pek çaba harcadığım söylenemezdi

çünkü su çok ılık, çok *hafifti:* Sanki havada süzülüyordum ve vücudumdaki tüm ağrılar uçup gidiyordu. "Ama babasından ona geçen, babasına da onun babasından geçmiş olan bu ünvan bir yalandan ibaretti. İsmimiz sadece üç kuşaklık ağır borçları maskeliyordu o kadar. Babam yıllarca bu borçları hafifletmenin bir yolunu aradı ve sonunda bir fırsat yakalayınca tüm riskleri göz ardı ederek şansını denedi." Yutkundum. "Sekiz yıl önce tüm servetini Bharat'a değerli baharatlar ve kumaşlar götüren üç gemiye yatırdı."

Tamlin kaşlarını çattı. "Sahiden riskliymiş. Uzun yoldan gitmediğin sürece o sular ölüm tuzağıdır."

"Eh, uzun yoldan gitmedi. Yolculuk çok fazla uzuyordu ve alacaklılar ensesindeydi. Böylece gemileri doğrudan Bharat'a göndermeyi göze aldı. Ama hiçbiri Bharat sahillerine ulaşamadı." Gemilerin battığına dair haberlerin geldiği gün babamın yüzündeki ifadeyi gözümün önünden silmek için başımı arkaya yatırıp saçlarımı suya daldırdım. "Gemiler batınca alacaklılar akbabalar gibi üşüştü. İşlerini bitirdiklerinde babamın elinde beş paralık olmuş bir soyadı ve o kulübeyi almaya yetecek birkaç altın parçasından başka bir şey kalmamıştı. On bir yaşındaydım. Babam... o günden sonra çabalamayı bıraktı." Başka bir alacaklının çetesiyle birlikte gelip babamın bacağını mahvettiği o günü anlatmak içimden gelmedi.

"O zaman mı avlanmaya başladın?"

"Hayır; kulübeye taşınmamıza rağmen paramızın suyunu çekmesi üç yıl sürdü. Avlanmaya on dördümde başladım."

Gözleri parladı. Yüce Lordluğun yükünü taşımaya zor-

lanan savaşçıdan eser kalmamıştı. "Ve buradasın. Kendi kendine başka neler öğrendin?"

Büyülü gölet yüzünden mi, yoksa sorunun ardındaki samimi ilgi yüzünden mi bilmiyorum ama gülümsedim ve ormanda geçirdiğim yılları anlatmaya başladım.

Vadide yüzerek, bir şeyler yiyip içerek, çimenlere yayılarak geçirdiğim birkaç saatin ardından bitkin ama hoşnuttum. Öğleden sonra malikâneye doğru at sürerken Lucien'i gözledim. Taze bahar çimenleriyle kaplı geniş bir çayırlıktan geçerken onuncu kez bakışlarımı yakaladı. Sonunda Tamlin'in yanında at sürmekten vazgeçip durdu ve yetişmemi bekledi. Kendimi hazırladım.

Metal gözünü kısıp bana baktı ama öteki gözü temkinli ve umursamazdı. "Evet?"

Bu bakış geçmişinden söz etmemem için yeterliydi. Ben de acınmaktan nefret ediyordum. Üstelik beni tanımıyordu; yani en azından konuyu açtığım anda içerlemeyecek kadar tanımıyordu. Bu yüzden, konuyu bilmenin yükü altında *ezilsem de* onun için kederlensem de susmalıydım.

Tamlin'in ulu peri kulaklarıyla bile duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra konuştum. "Suriel hakkında verdiğin tavsiyeler için sana teşekkür edememiştim."

Lucien gerildi. "Nasıl?"

Yolun ilerisine bakıp Tamlin'in istifini bozmadan yola devam ettiğinden emin oldum. At sahibinin tepkisizliğiyle rahat adımlarla ilerliyordu. "Eğer hâlâ ölmemi istiyorsan," dedim, "biraz daha fazla gayret etmelisin."

Lucien derin bir nefes verdi. "Amacım bu değildi." Yan

yan baktığımı görünce, "Ölseydin oturup ağlayacak değildim elbette," diye düzeltti. Doğru söylediğini biliyordum. "Ama başına gelenler..."

"Şaka yapıyordum," deyip gülümsedim.

"Seni tehlikenin kucağına attığım için beni böyle kolayca affedemezsin."

"Elbette. Suriel'le ilgili detayları sakladığın için seni bir güzel pataklamak bile geliyor içimden. Ama anlıyorum: Ben arkadaşını öldüren insanım, şimdi evinde yaşıyorum ve benimle ilgilenmek zorunda kalıyorsun. Anlıyorum."

O kadar uzun sustu ki cevap vermeyecek sandım. Tam yoluma devam etmek üzereyken konuştu. "Tamlin ilk atışı Suriel'i kurtarmak için yaptığını söyledi. Kendin için değil."

"En doğrusu buymuş gibi geldi."

Bana bakarken daha önce hiç görmediğim kadar düşünceliydi. "Olaya bu şekilde bakmayacak, hatta kılını bile kıpırdatmayacak o kadar çok ulu peri ve sıradan peri tanıyorum ki." Yanına uzanıp bir şey aldı ve bana fırlattı. Beceriksizce yakalamaya çalışırken neredeyse attan düşüyordum: Mücevherlerle süslenmiş bir av bıçağı.

Ben elimdeki bıçağı incelerken, "Çığlığını duydum," diye devam etti. Bu kadar güzel işlenmiş, bu kadar mükemmel dengelenmiş bir bıçak görmemiştim. "Ama tereddüt ettim. Koşmaya başlamadan önce az da olsa tereddüt ettim. Tam'ın son anda yetişip seni kurtarmış olması, verdiğim sözü o birkaç saniyede bozduğum gerçeğini değiştirmiyor." Çenesiyle bıçağı işaret etti. "Senindir. Ama lütfen sırtıma saplama.

19. Bölüm

Ertesi sabah Tamlin veya hizmetkârlar bir yerlerden bulup buluşturup boyalarla malzemeleri hazır etmişlerdi. Ama Tamlin onları göstermeden önce beni koridor üstüne koridorlardan geçirip evin daha önce hiç gitmediğim, gece keşfinde bile farkına varmadığım bir kanadına götürdü. Söylemesine gerek yoktu çünkü nereye gittiğimizi biliyordum. Mermer karoların gıcır gıcır parlamasından yeni paspaslandıkları belli oluyordu ve açık pencerelerden içeriye gül kokulu bir esinti doluyordu. Tüm bunları benim için yapmıştı. Sanki örümcek ağlarını veya tozu umursayacakmışım gibi.

Bir dizi ahşap kapının önünde durdu. Yüzündeki hafif gülümsemeyi görünce, "Neden... Neden böyle bir şey yaptın?" diye yumurtladım.

Gülümsemesi söndü. "Buraya içerideki şeylerin değerini bilen birisi gelmeyeli uzun zaman oluyor. Tekrar işe yaradıklarını görmek güzel." Hayatının her bölümünde bu kadar kan ve ölüm varken haksız sayılmazdı.

Galerinin kapılarını açtığı an nefesim kesildi.

Pencerelerden süzülen canlı gün ışığı soluk ahşap zeminde gıcır gıcır parlıyordu. Odanın zemini bomboştu. Sadece birkaç sandalye ve banklar, oturup seyretmek için, onları... onları...

Bir elimi dalgınlıkla boğazıma götürerek uzun galeriye girdim ama resimlere bakmak dışında ne yaptığımın farkında olduğum söylenemezdi.

O kadar çok ve farklı oldukları halde birlikte kusursuzca akıp gidecek şekilde düzenlenmişlerdi. Dünyanın tüm o görüntüleri, kırpıntıları, açıları... Pastoral, portre, natürmort... Hepsi birer hikâye ve yaşanmışlık; hepsi o anın, o duygunun neye benzediğini bağıran, fısıldayan, şakıyan birer ses; hepsi zamanın hiçliğine "biz oradaydık, vardık" diye haykıran birer çığlık. Kimisi benim gözümle bakan, renkleri ve şekilleri benim gibi anlayan sanatçılar tarafından yapılmıştı. Kimisi ise renkleri hiç akıl etmediğim şekilde sergilemişti; dünyayı nasıl büktüğüne bakılırsa farklı gözler tarafından yapıldıkları kesindi. Bana hiç benzemeyen bir yaratığın aklına giden portallar gibiydiler ama yine de... Yine de eserlerine bakınca anlıyor, hissediyor, umursuyordum.

"Kırk yıl düşünsem," dedi Tamlin arkamdan, "insanların böyle şeylerle ilgileneceği aklıma..." Boğazımdaki elimi göğsüme kaydırıp ona doğru dönünce kelimeler dudaklarında sönüverdi. Kalbim neşeyle, kederle ve tevazuyla –bu muhteşem sanatın önünde hissettiğim tevazuyla– haykırıyordu.

Tamlin kapıda dikiliyordu. Cümlesini yarım bıraktı ve başını hayvanlara özgü o hareketiyle yana eğdi.

Islak yanaklarımı ellerimle sildim. "Bu..." *Mükemmel, muhteşem, en gözü pek hayallerimin bile ötesinde* falan desem, yine de anlatmaya yetmezdi. "Teşekkür ederim," dedim. Bu resimlerin ve bu odaya girmeme izin verilmesinin benim için ne anlam ifade ettiğini anlatacak başka kelime bulamadım.

"Ne zaman istersen gelebilirsin."

Gülümsedim ama kalbimdeki aydınlığı dudaklarıma tam yansıtamadım. Tamlin belli belirsiz ama ışıltılı bir gülümseyle karşılık verdikten sonra galeriye dilediğim kadar hayran kalabilmem için beni yalnız bıraktı.

Saatlerce kaldım. Sanattan sarhoş olana kadar; sonunda açlıktan başım dönmeye başlayınca bir şeyler atıştırmak için çıkana kadar.

Öğle yemeğinden sonra Alis beni birinci kattaki boş bir odaya götürdü. Odadaki masanın üstünde çeşitli ebatta kanvaslar, temiz ve mükemmel gün ışığıyla parlayan ahşap saplı fırçalar ve bir sürü boya, beklediğim dört renkten çok daha fazla renkte boya vardı. O gün ikinci kez nefessiz kaldım.

Alis çıkıp gitti. Artık oda sessizdi, hazırdı ve tamamen benimdi...

Hemen resim yapmaya giriştim.

Haftalar geçti, günler birbirine karıştı. Büyük bölümü berbat ve işe yaramaz olsa da sürekli boyadım, boyadım, boyadım.

Üstümü başımı boya içinde gördükçe Tamlin meraklanıyor, Lucien pis pis sırıtıyordu ama yaptıklarımı görmelerine izin vermedim, çünkü hiçbir resim aklımda alev-

lenen görüntüleri yansıtmıyordu. Çoğunlukla şafaktan günbatımına kadar çalıştım; bazen o odada, bazen bahçede. Ara sıra mola verip Tamlin'in rehberliğinde Bahar topraklarını gezip yeni fikirlerle geri döndüm ve ertesi sabah yataktan kalkar kalkmaz, gördüğüm sahneler veya renkler zihnimde hâlâ tazeyken, eskizini veya taslağını çıkardım.

Ama Tamlin'in sınırlardaki yeni tehditleri ortadan kaldırmak için çağrıldığı günler farklıydı. Kâh canavar kâh Yüce Lord olarak ama üstü başı hep kendisine ait olmayan kanla kaplı halde geri dönene kadar içim sıkılıyor, resim yapmak bile kafamı dağıtamıyordu. Detaylardan hiç bahsetmiyordu, ben de sormuyordum: Sağ salim dönmesi bana yetiyordu.

Malikâne topraklarında Naga veya Bogge gibi yaratıklardan eser yoktu ama sık sık ezberden resmini yaptığım batı ormanlarının yanına bile yaklaşmıyordum. Tanık olduğum veya yol açtığım ölümler, beni parçalara ayıran o korkunç soluk benizli kadın ve o sırada bizi izleyen ama kim olduğunu hiç göremediğim gölge hâlâ rüyalarıma girse de korkularımı yendim, yavaş yavaş. *Yüce Lord'la kal. Güvende olursun.* Hay hay.

Bahar Sarayı bayırlı yeşil tepeler, gür ormanlar ve temiz, dipsiz göller ülkesiydi. Büyü sadece her tümsekte ve her çukurda bolca bulunmakla kalmıyor, orada *yetişiyordu.* Ne kadar uğraştıysam da ne büyüyü resimlere aktarabilirdim, ne de verdiği hissi. Bazen cesaretimi toplayıp Yüce Lord'un resmini yaptım. Aylaklık günlerinde birlikte at sürerek topraklarını gezdiğimiz Yüce Lord'un. Konuşmaktan veya saatler süren huzurlu sessizliği pay-

laşmaktan mutlu olduğum Yüce Lord'un.

Muhtemelen düşüncelerim büyünün teskin edici gücüyle perdelendiğinden ailem hiç aklıma gelmemişti, ta ki bir sabah resim yapacak yeni bir yer bulmak için malikânenin dış duvarını geçene dek. Güneyden gelen taze ve ılık esinti saçlarımı dalgalandırdı. Ölümlü topraklarına bahar geliyordu.

Efsunlanmış, iyi bakılan, iyi korunan ve hâlâ nerede olduğumu bilmeyen ailem. Ölümlü dünyası yoluna devam ediyordu, bensiz, hiç varolmamışım gibi. Kaybolup giden, bildiğim ve değer verdiğim hiç kimse tarafından hatırlanmayan, sefil bir hayatın fısıltısıydım.

O gün ne resim yaptım, ne de Tamlin'le at sürmeye gittim. Aklımda hiçbir renk olmadan boş kanvasın karşısında öylece oturdum.

Evde kimse beni hatırlamayacaktı. Onlar için ölüden farksızdım. Ve Tamlin onları *unutmamı* sağlamıştı. Belki boyalar bile dikkatimi dağıtmak içindi: Şikâyet edip durmayı keseyim diye, ailemi görmek için dır dır edip başını şişirmeyeyim diye. Hatta Prythian'la ve hastalıkla ilgili her şey dikkat dağıtmak amaçlı olabilirdi. Sırf Suriel öyle dedi diye soru sormayı bırakmıştım, tıpkı aptal, işe yaramaz, itaatkâr bir insan gibi.

Akşam yemeğinde aksiliğimi sürdürmek için kendimi zorladım. Ruh halimi fark eden Tamlin'le Lucien bana hiç bulaşmadan kendi aralarında konuştular. Kabaran öfkemi içime gömüp karnımı doyurduktan sonra kendimi ay ışığıyla aydınlanan bahçeye attım ve çit çalılarıyla çiçek sıralarının oluşturduğu labirentlerde kayboldum.

Nereye gittiğimin önemi yoktu. Bir süre sonra bir gül

bahçesinde durdum. Ay ışığı kırmızı gülleri koyu mora boyamış, beyaz güllerin üzerine gümüş vernik sürmüştü.

"Babam bu bahçeyi annem için diktirmiş," dedi Tamlin arkamdan. Dönüp yüzüne bakma zahmetine girmedim. Gelip yanımda durduğunda tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. "Eşlik hediyesi olarak."

Boş gözlerle çiçeklere baktım. Evimizdeki masanın üstüne yaptığım çiçekler muhtemelen çoktan silinip gitmişti. Kendiliğinden gitmedilerse bile Nesta kazıyarak çıkarmış olabilirdi.

Tırnaklarım avuç içimin derisini yırttı. Tamlin aileme baksın bakmasın, anılarını efsunlasın efsunlamasın, her halükârda... yaşamlarından silinmiştim. Unutulmuştum. Tamlin'in beni silmesine izin vermiştim. Bana boyaların yanısıra pratik yapacak yer ve zaman vermişti; efsanelerdeki amansız şövalyeler gibi hayatımı kurtarmıştı ve ben de bunu peri şarabı gibi yutmuştum. Yobaz Kutsalın Çocuklarından farkım yoktu.

Maskesi karanlıkta bronz rengindeydi. Zümrüt gözleri parlıyordu. "Biraz... üzgün görünüyorsun."

En yakın gül çalısına sokulup bir gül kopardım. Dikenler elimi yırttı ama ne acıyı umursadım, ne de akan kanın sıcaklığını. Bunun resmini asla doğru şekilde yapamayacaktım; galerideki eserlerin sahipleri gibi hayat vermeyi başaramayacaktım. Elain beni hatırlamıyor olsa bile, onun kulübenin dışında yaptığı küçük bahçenin resmini aklımda kaldığı kadarıyla yapayım desem, beceremeyecektim.

Anne babasının güllerinden birini kopardığım için beni azarlamadı. Onlar da evlatlarının yanında değildi artık ama muhtemelen birbirlerini ve evlatlarını benim-

kilere oranla daha fazla sevmişlerdi. Evlatlarını almaya gelen birine evine dönmesini tavsiye ederlerdi en azından.

Parmaklarım acı içinde yanıyordu ama gülü elimden bırakmadan konuştum. "Onları terk ettiğim için neden böylesine büyük bir utanç duyuyorum, bilmiyorum. Resim yapmak neden böyle bencilce ve korkunç geliyor? Böyle hissetmemeliyim, değil mi? Biliyorum, böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum işte." Gül elimde gevşekçe sarktı. "Tüm o yıllar, onlar için yaptıklarım... Ama sen beni almaya geldiğinde karşı koymaya bile çalışmadılar." Eğer biraz daha içimde tutsaydım beni ortadan ikiye bölecek olan içimdeki o büyük acıyı kusmuştum sonunda. "Bunu yapmalarını neden bekledim, ya da o akşam Puka'nın yarattığı görüntü hilesinin gerçek olduğuna neden inandım, bilmiyorum. Neden bunu hâlâ kafama taktığımı da bilmiyorum. Neden hâlâ önemsediğimi." Tamlin uzun uzun susunca, devam ettim: "Senin dertlerinin yanında, sınırlarda yaşananların ve büyünün zayıflamasının yanında, kendi dertlerim çok komik kalıyor, değil mi?"

"Eğer sana acı veriyorlarsa," dedi, kemiklerimi okşayan bir sesle, "komik olduklarını sanmam."

"Neden?" Düz bir soruydu. Elimdeki gülü çalının üzerine bıraktım.

Ellerimi tuttu. Nasırlı, güçlü ve sağlıklı parmaklarıyla kanayan elimi nazikçe kaldırıp yüzüne yaklaştırdı ve avcumu öptü. Bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünüyordu.

Tenime dokunan dudakları pürüzsüz, nefesi ılıktı. Diğer elimi de çekip öptüğünde dizlerimin bağı çözüldü.

Öyle özenle öpüyordu ki içimde yükselen ateş önce karnıma, oradan da bacaklarımın arasına yayıldı.

Başını geri çektiğinde dudakları kanımla parlıyordu. Hâlâ ellerinde tuttuğu ellerime baktığımda yaralar kaybolmuştu. Tekrar yüzüne baktım; altın varaklı maskesine, cildinin bronzluğuna, kanla kaplı dudaklarının kızıllığına. "Seni neşelendiren şeyler hakkında kendini asla kötü hissetme," diye mırıldandı. Elimin birini bıraktı, iyice yakınıma sokuldu ve az önce kopardığım gülü kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ne zaman eline aldığını bilmiyordum, ya da dikenlerinin nereye gittiğini.

Elimde olmadan ittim onu. "Neden... Bunları neden yapıyorsun?"

Yeniden yaklaştı ve bu kez öyle sokuldu ki yüzüne bakabilmek için kafamı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. "Çünkü sendeki insani neşe beni büyülüyor. Şu kısa ömründe her şeyi böyle yabani, yoğun ve anlık yaşaman... inanılmaz. Kendimi bunun çekiminden kurtaramıyorum, yapmamam gerektiğini bildiğim halde, yapmamak için kendimi zorladığım halde."

Çünkü ben insandım, sonunda ihtiyarlayacak ve... Bana yaklaşmaya devam ederken ondan uzaklaşmaya çalışmadım. Kendimi çekmek için bana zaman verircesine yavaşça eğildi ve dudaklarını yanağıma dokundurdu. Yumuşak, sıcak ve yürek dağlayıcı şekilde kibar. Tıpkı bir aşk öpücüğü gibi. Sonra doğruldu. Dudakları tenime değdiği andan itibaren kaskatı kesilmiştim.

"Bir gün... bir gün her şeyin cevabını alacaksın." Ellerimi bırakıp geri çekildi. "Ama ancak doğru zaman geldiğinde. Ancak güvenli olduğunda." Karanlıkta gözlerinin kederle

gölgelendiğini anlamak için sesini duymak yeterliydi.

Sonra gitti. Boğulmamak için derin bir nefes aldım. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim.

Onun sıcaklığını ve yakınlığını arzuladığımın farkında değildim, yanımdan gidene kadar.

Aramızdaki *değişen* ilişkiden ve bunu kabullenmekten duyduğum mahcubiyet, beni kahvaltıdan sonra malikânenin dışına çıkmaya; hem biraz temiz hava almak, hem de ışık ve renk çalışmak için ormanın ıssızlığına kaçmaya zorladı. Yayımı, oklarımı ve Lucien'in verdiği mücevherli av bıçağını da yanıma aldım. Boş ellerle yakalanmaktan iyiydi.

Ağaçların ve çalıların arasında bir saat kadar ancak ilerlemiştim ki takip edildiğimi hissettim. Bir şey yolunun üzerindeki hayvanları sağa sola kaçıştırarak yaklaşıyordu. Kendi kendime gülümsedim. Yirmi dakika sonra yüksek bir karaağacın dalında tünemiş bekliyordum.

Çalılar rüzgârla sallanırmış gibi hışırdadı ama işaretleri biliyordum, gelen şeyin rüzgâr olmadığını biliyordum.

Bir şaklama ve peşinden öfke dolu kükreme her yerde yankılandı. Kuşlar korkuyla havalandılar.

Ağaçtan inip küçük açıklığa doğru giderken sadece kollarımı kavuşturdum ve kurduğum tuzağa ayaklarını kaptırıp yukarıda sallanan Yüce Lord'a baktım.

Baş aşağı sallanırken bile tembelce gülümsedi. "Kaba insan."

"Birini sinsi sinsi takip edersen olacağı bu."

Kıkırdadı. İyice yakınlaşıp yüzümün önünde sallanan sarı saçlarına parmağımla fiske vurdum. Saçlarındaki

renkler hayranlık vericiydi: Sarının, kahvenin ve buğday renginin tonları. Güm güm atmaya başlayan kalbimin sesini duyabileceğini biliyordum. Ama başını bana doğru uzatınca bu sessiz daveti geri çevirmedim ve parmaklarımı saçlarına daldırdım, nazikçe, dikkatle. Çıkardığı mırlama sesleri parmaklarımdan kollarıma, bedenime ve oradan da bacaklarıma yayıldı. Bu mırıltılar şimdi bile böyle hissettiriyorsa, vücudu üstüme abanırken nasıl hissettirirdi kimbilir. Geri çekildim.

Düzgün ve güçlü bir hareketle kendini yukarıya çekti ve halat yerine kullandığım sarmaşık dallarını tek tırnak darbesiyle kesiverdi. Bağırmak için nefes almama kalmadan havada takla atıp sakince ayaklarının üzerine düştü. Ne olduğunu ve neler yapabileceğini unutmak benim için imkânsız olacaktı. Bana doğru bir adım attı. Kahkahası yüzünde dans etmeye devam ediyordu. "Bugün daha iyi misin?"

Şöyle böyle anlamında bir şeyler geveledim.

Sevindiğini saklayarak ya da dizginleyerek, "Güzel," dedi. "Ama ne olur ne olmaz diye sana bunu vermek istedim." Tüniğinden birkaç kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Yazılarla dolu üç sayfaya bakarken yanaklarımın içini ısırdım. Beşliklerden oluşan şiirler. Toplam beş şiir vardı ve tanıdık gelmeyen kelimelere bakarken terlemeye başlamıştım. Sadece bu kelimelerin anlamlarını çıkarmak bile tüm günümü alırdı.

Arkamdan yaklaşıp omzumun üzerinden kâğıtlara baktı. "Sen sıvışmadan veya bağırıp çağırmaya başlamadan önce devreye gireyim..." Cesaret edebilsem başımı göğsüne yaslardım. Nefesi yanağımı ve kulağımı ısıtıyordu.

Boğazını temizledi ve ilk şiiri okudu.

Güzeller güzeli bir kız varmış zamanın birinde
Sıradışı olsa da biraz, hayat doluymuş yine de
Pek arkadaşı yokmuş biçarenin
Ama reddetmekten çekinmemiş hiçbirini
Kapısında dizilen erkeklerin

Kaşlarımı saçlarıma değecek kadar kaldırdım ve kafamı çevirip şaşkın gözlerle ona baktım. Şiiri bir gülümsemeyle bitirdiğinde nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Tepkimi beklemeden elimdeki kâğıtları aldı ve bir adım uzaklaşıp ilkinden bile kötü olan ikinci şiiri okudu. Üçüncü şiiri bitirdiğinde sinirden kızarmıştım. Tamlin dördüncüyü okumadan önce durdu ve kâğıtları geri verdi.

Çenesiyle elimdeki kâğıtları işaret ederek, "Her şiirin ikinci dizesinin birinci, son dizesinin ikinci kelimesi," dedi.

Sıradışı. Dizilen. İkinci şiire baktım. *Katleden. Yangın.*

"Bunlar..."

"Listendeki kelimeler öyle ilginçti ki kullanmakta zorlandım. Ayrıca aşk şiirleri için pek uygun değillerdi." Kaşlarımı kaldırıp sessizce sorunca açıkladı. "Babamın sınır birliğindeyken en iğrenç beşlikleri yazmak için yarışmalar düzenlerdik. Kaybetmekten pek hoşlanmadığım için bu konuda ustalaşmayı kendime görev edinmiştim."

Yaptığım o uzun listeyi nasıl aklında tutmuştu bilmiyordum; bilmek de istemiyordum. Bir ok alıp onu vurmayacağımı hissetmiş olacak ki kâğıtları alıp hepsinden daha iğrenç ve daha beter olan beşinci şiiri okudu.

Bitirdiğinde başımı geriye attım ve güneş ışıklarının yüzyıllık buz kütlelerini çatırdatmasına benzeyen kahkahalarla güldüm.

Av sahasından çıkıp bayırlı tepelere doğru kıvrıla kıvrıla malikâneye dönerken hâlâ gülümsüyordum. "O gece, gül bahçesindeyken..." Bir süre dişlerimi sıktıktan sonra devam ettim. "Babanın bahçeyi düğün hediyesi olarak değil, *eşlik* hediyesi olarak diktirdiğini söyledin."

"Ulu periler çoğunlukla evlenir," dedi. Bronz teni biraz kızarmıştı. "Ama eğer kutsanmışlarsa kendi eşlerini, yani her açıdan kendi emsallerini, kendi kısmetlerini bulurlar. Eşlik bağı olmadan da evlenilebilir ama eşini bulursan bağ o kadar güçlü olur ki evlilik yanında hiç kalır."

Perilerin insanlarla eşlik bağı kurup kurmadığını soracak cesaretim yoktu. Ama, "Annen baban nerede? Onlara ne oldu?" diye sormayı göze aldım.

Çenesindeki kaslar seyirdi. Ama asıl gözlerinde titreyen kederi görünce sorduğuma pişman oldum. "Babam..." Tırnakları parmak uçlarında parladı ama dışarı çıkmadı. Kesinlikle yanlış bir soruydu. "Babam en az Lucien'in babası kadar kötüydü. Hatta daha kötü. İki abim de tıpkı ona benziyordu. Köle tutuyorlardı, hem de hepsi. Ve abilerim... Anlaşma yapıldığında henüz çok gençtim ama abilerimin yaptıklarını hâlâ unutamıyorum..." Sesi iyice kısıldı. "Yaptıkları şeyler derin izler bıraktı. Öyle derin ki seni ve evini gördüğümde onlar gibi olamadım – olamazdım. Sana veya ailene zarar veremezdim. Seni peri kaprislerine maruz bırakamazdım."

Evet, bir zamanlar *burada* köleler vardı. İzlerini hiç

araştırmamıştım çünkü bilmek istemiyordum, aradan beş yüzyıl geçmiş olmasına rağmen. Onun dünyasında, onun halkının çoğunun gözünde hâlâ taşınabilir bir mal sayılırdım. Anlaşma'daki boşluğu bu yüzden önermişti bana; bu yüzden Prythian'ın istediğim yerinde yaşama serbestliği tanımıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. Hâlâ omuzlarına bastıran merhametin ve suçluluk duygusunun yükünü silkeleyip atmak istercesine omuzlarını silkti. "Peki annen?"

Derin bir nefes verdi. "Annem... babamı çok sevdi. Hem de çok. Eşleştikten sonra... ne kadar tiran olduğunu görmesine rağmen ona hiçbir şey demedi. Babamın ünvanını hiç istemedim, bu yönde hiçbir beklentim olmadı. Ama bunu belli etseydim abilerim daha gençliğimi göremeden beni öldürürdü. Bu yüzden silah tutacak yaşa gelince babamın sınır birliğine katıldım ve günü geldiğinde babama veya onun yerini alacak abime hizmet etmek için eğitim aldım." Sanki içindeki pençeleri düşünürmüş gibi gergin ellerine baktı. "İyi olduğum tek konunun savaşmak ve öldürmek olduğunu çok erken yaşta fark ettim."

"Bundan emin değilim," dedim.

Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Ah, çok iyi keman da çalarım ama Yüce Lord'un oğluysan gezgin halk ozanı olamazsın. Neyse, eğitimimi tamamladım ve babam kiminle savaşmamı istiyorsa onunla savaştım. Entrika çevirme işini abilerime bırakmaktan hoşnuttum. Ama gittikçe güçlenmeye başlamıştım ve periler arasında bunu gizlemenin imkânı yoktu." Başını sağa sola salladı. "Şans mı, yoksa şanssızlık mı bilmiyorum, hepsi düşman saraylardan birinin Yüce Lord'u tarafından öldü-

rüldü. Kazan'ın inayeti sayesinde veya artık her nedense sadece ben kaldım. Annem için yas tuttum. Ama diğerleri için..." Sertçe omuz silkti. "Kaderim seninki gibi olsaydı, abilerim beni kurtarmaya çalışmazdı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Ne kadar vahşi, zalim bir dünya; güç, intikam, kin ve hâkimiyet için birbirini öldüren aileler. Muhtemelen buna tepki olsun diye böyle cömert, böyle kibardı. Belki beni görmüş ve kendini geçmişin aynasına bakarken bulmuştu. "Annen için üzgünüm," dedim. Tek söyleyebileceğim buydu; o da sadece bunu söyleyebilmişti bana. Hafifçe gülümsedi. "Ve böylece Yüce Lord oldun."

"Çoğu Yüce Lord doğuştan itibaren görgü, nizam ve saray mücadeleleri konularında eğitilir. Ünvan bana geçtiğinde... geçiş çok sert oldu. Babamın yaverlerinden çoğu karşılarında hırlayan savaşçı canavar görmektense saf değiştirip diğer saraylara kaçtılar."

Nesta da bir keresinde *yarı vahşi hayvan* demişti bana. Uzanıp Tamlin'in elini tutmak ve onu anladığımı söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bunu yerine, "Aptallık etmişler," dedim. "Sen bu toprakları hastalıktan koruyorsun ama görünüşe göre diğer saraylarda işler yolunda gitmiyor. Aptallık etmişler."

Ama Tamlin'in gözlerinden bir karaltı geçti; aynı anda omuzları belli belirsiz çöktü. Nedenini soracaktım ama o sırada ormandan çıktık. Bayırlı tepelere gelmiştik. Uzaktaki tepelerin üzerinde bir sürü peri odun istifliyordu. Durdum. "Bunlar nedir?"

"Şenlik ateşi hazırlıkları *Calanmai*'ye iki gün kaldı."

"*Neye* iki gün kaldı?"

"Ateş Gecesi. Hiç duymadın mı?"

Başımı iki yana salladım. "İnsan diyarında tatil kutlamaları yok. Sizden beri, yani siz gittiğinizden beri. Bazı yerlerde resmen yasaklandı. Tanrılarınızın adlarını bile hatırlamıyorum. Bu Cala... yani Ateş Gecesi'nde neyi kutluyorsunuz?"

Ensesini sıvazladı. "Sadece bir bahar töreni. Şenlik ateşleri yakıyoruz ve... yarattığımız büyüyle tüm yıl boyunca toprağın kendini yenilemesine yardım ediyoruz."

"Büyüyü nasıl yaratıyorsunuz?"

"Bir ritüel var. Ama oldukça... perice." Çenesini kastı ve odun ateşlerinden farklı yöne yürümeye başladı. "Etrafta her zamankinden fazla peri görebilirsin; hem bu saraydan ve hem de diğerlerinden. O gece sınırlardan geçmek serbest."

"Hastalık yüzünden gelmeye korkarlar sanıyordum."

"Korkarlar ama yine de çok kalabalık olur. Hepsinden uzak durmalısın. Evde güvende olursun ama iki gün sonra günbatımında ateşleri yakana kadar birilerine rastlarsan, görmezden gel."

"Törene davetli değil miyim peki?"

"Hayır. Değilsin." Parmaklarını sıkıp gevşetti, tekrar tekrar, pençelerine hâkim olmak istermiş gibi.

Görmezden geldim ama göğsüm biraz sıkıştı.

Son haftalarda hiç katlanmak zorunda kalmadığımız kadar gergin bir sessizlik içinde evin yolunu tuttuk.

Tamlin bahçeye adım atar atmaz zınk diye durdu. Benimle veya tuhaf sohbetimizle ilgisi yoktu. Ortalık ürkütücü derecede durgun ve sessizdi; bu, genellikle, kötü bir perinin etrafta olduğu anlamına geliyordu. Tamlin diş-

lerini göstererek usulca hırladı. "Saklan ve ne duyarsan duy, sakın ortaya çıkma."

Sonra fırlayıp gitti.

Tek başımaydım. Çakıl yolun iki tarafına aval aval baktım. Eğer buralarda biri varsa beni açıkta yakalayacaktı. Tamlin'e yardım edememek zoruma gidiyordu ama o Yüce Lord'tu ve ayağına takılmaktan başka işe yaramazdım.

Bir çalının arkasına henüz çökmüştüm ki Tamlin'le Lucien'in bana doğru geldiğini duydum. İçimden küfredip olduğum yere çakıldım. Belki görünmeden ahırlara kadar gidebilirdim. Eğer ters giden bir şeyler varsa, ahırlarda sadece saklanacak yer değil, kaçmak için at da bulabilirdim. Bahçenin sınırındaki yüksek otlara doğru fırlamak üzereyken çalının diğer tarafından Tamlin'in hırıltısı yükseldi.

Arkama döndüm. Sık çalıların arasından gözetlemeye yetecek bir açıklık buldum. *Saklan* demişti. Eğer şimdi harekete geçersem, kesinlikle fark edilirdim.

"Hangi günde olduğumuzu biliyorum," dedi Tamlin. Ama Lucien'le konuşmuyordu. Sanki Lucien'le ikisi yan yana durmuş karşılarındaki... boşluğa bakıyorlardı. Orada *olmayan* birine. Görünmeyen birine. Beni kafaya aldıklarını düşünmek üzereyken gaipten gelen boğuk bir ses duyuldu.

"Süregelen tavrınız sarayda ilgiyle takip ediliyor." Ses kalın ve ıslıklıydı. Havanın sıcaklığına rağmen titremeye başladım. "Hanımım neden hâlâ pes etmediğini merak ediyor. Ve kısa süre önce dört Naganın neden öldürüldüğünü."

"Tamlin öteki salaklara benzemez," diye diklendi Luci-

en. Omuzlarını geriye atıp göğsünü ileri çıkarmıştı: şimdiye kadar gördüğüm en savaşçı haliydi. Odasındaki tüm silahları kuşandığından emindim. "Eğer boyun eğmemizi bekliyorsa, düşündüğümden de aptal demektir."

Ses, kan donduran bir tıslamayla cevap verdi. "Kaderini elinde tutan kadın hakkında nasıl böyle konuşursun? Ağzından çıkacak tek kelimeyle sizin bu zavallı sarayınızı yerle bir edebilir. Zaten savaşçılarınızı ölüme gönderdiğinizi duyunca hiç hoşuna gitmedi." Ses şimdi Tamlin'e dönmüş gibiydi. "Ama gerisi gelmeyince unutmayı tercih etti."

Yüce Lord boğazının derinliklerinden hırladı ama konuşurken sesi sakindi. "Ona söyle, sınırlarıma attığı çöpleri temizlemekten sıkılmaya başlıyorum."

Ses, ezilen kumlardan çıkan sesler gibi kıs kıs güldü. "Onları hediye olsun diye salıyor... ve kuralları çiğnediğinizi yakalarsa olacakları hatırlatmak için."

"Kuralları çiğnemiyor," diye hırladı Lucien. "Şimdi, *defol git*. Zaten sınırda yüzünüzü görmekten gına geldi, bari evimizi daha fazla kirletme. Dönerken de sakın mağarayı kullanma. Orası senin gibi pisliklerin her istediğinde gidip gelebileceği bir yol değil."

Tamlin hırlayarak aynı fikirde olduğunu beyan etti.

Görünmez şey o korkunç ve vahşi sesiyle yeniden güldü. "Taş kalplinin teki olsan da Tamlin..." Tamlin kaskatı kesildi. "...O kalbin içinde sakladığın korku belli oluyor." Ses fısıltıya dönüştü. "Merak etme, *Yüce Lord*." Ve sözlerini şaka gibi bitirdi. "Çok yakında kendini turp gibi hissedeceksin."

"Cehenneme kadar yolun var," diye karşılık verdi Lu-

cien, Tamlin'in yerine. Ses tekrar güldükten sonra çırpılan kanatların gürültüsünü duydum. Berbat kokulu bir kanat rüzgârı yüzüme çarptı ve etraf sessizliğe gömüldü.

Hemen sonra derin soluk sesleri geldi. Gözlerimi yumdum, sakinleşmek için derin bir nefes aldım ama kocaman eller omuzlarımı kavrayınca ayağa fırlayıp var gücümle ciyakladım.

Tamlin, omuzlarımı bırakarak, "Gitti," dedi. Yeniden çalının arkasına çökmemek için kendimi zor tuttum.

Lucien karşıma geçip kollarını kavuşturdu ve, "Neler duydun?" diye sordu. Bakışlarımı Tamlin'e çevirdim ama yüzü öfkeyle –o şeye duyduğu öfkeyle– bembeyaz kesildiği için tekrar Lucien'e döndüm.

"Hiçbir şey... Yani, tek kelimesini bile anlamadım," dedim. Gerçeği söylüyordum. Konuşulanların hiçbiri mantıklı gelmemişti. Titrememe engel olamıyordum. O ses vücudumdaki tüm sıcaklığı çekip almıştı. "O kimdi... *neydi?*"

Tamlin ileri geri volta atmaya başladı. Çakıl taşları botlarının altında garç gurç ediyordu. "Prythian'da sizin korkunç efsanelerinize ilham kaynağı olan belli başlı periler var. Bazıları, az önceki gibi, sadece efsanelerde ete kemiğe bürünür."

O hışırtılı seste kurban edilen insanların çığlıklarını, sunaklarda döşleri yarılarak açılan genç bakirelerin yakarışlarını duymuştum. Bahsi geçen saray belli ki Tamlin'in sarayı değildi. Acaba şu *kadın* Tamlin'in ailesini katleden kişi miydi? Muhtemelen Lord'un yerine tahta geçen bir Yüce Leydi. Ulu periler kendi ailelerine bunları yapıyorsa, düşmanlarına karşı kâbustan farksız olmalıy-

dılar. Ve eğer saraylar arasında bir savaş çıkarsa ve eğer hastalık Tamlin'i iyice güçten düşürürse...

"Ya Attor onu gördüyse..." dedi Lucien. Etrafına bakındı.

"Görmedi," diye karşılık verdi Tamlin.

"Bundan emin misin..."

Tamlin, kafasını çevirip, *"Görmedi!"* diye gürledikten sonra bana baktı. Yüzü hâlâ öfkeden bembeyaz, dudakları gergindi. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Konuşmanın bittiğini anladım. Kendimi odama kilitlemek için can atarak ağır ağır eve yürüdüm. Bir yandan da Tamlin'le Lucien'i böyle kaygılandıran ve o şeyi elçi olarak gönderen *kadının* kim olabileceğini düşündüm.

Bahar rüzgârı kulaklarıma *bilmek istemezsin* diye fısıldadı.

20. BÖLÜM

Tamlin'in benimle ve Lucien'le hemen hemen hiç konuşmadığı gergin akşam yemeğinden sonra odama çıktım ve mumları yakarak gölgeleri kovdum. Ertesi gün evden dışarıya adım atmadım. Oturup resim yapmaya başladığımda kanvasın üzerinde uzun boylu, bir deri bir kemik, yarasa kulaklı, zar kanatlı, gri bir yaratık belirdi. Yerden havalanırken kükremek için ağzını açıp sıra sıra dişlerini gösteriyordu. Resmini yaparken leş gibi nefesinin kokusunu aldığıma, kanat esintisinin vaat ettiği ölüm fısıltılarını duyduğuma yemin edebilirdim.

Bitirdiğimde resim o kadar ürperticiydi ki odanın arkasında gözden uzak bir yere koymak zorunda kaldım. Sonra mutfaktaki Ateş Gecesi sofrası hazırlıklarına yardım etmeme izin vermesi için Alis'e yalvarmaya gittim. Attor'un ortaya çıkması ihtimaline karşı beni bahçeden uzak tutacak her şeye razıydım.

Ateş Gecesi, yani Tamlin'in deyimiyle *Calanmai* gelip çattığında Tamlin ve Lucien gün boyunca ortalık-

ta görünmediler. Akşama doğru kendimi yine evin ana koridorlarının kesişme noktasında buldum. Kuş yüzlü hizmetkârlar ortalıkta yoktu. Mutfaktaki personel de iki gündür hazırladıkları yiyecekler de gitmişti. Derken, davul sesleri gelmeye başladı.

Çok uzaktan geliyordu –bahçenin ardındaki av sahasının ötesinden, ormanın içinden. Yerin altında, derin derin zangırdıyordu. Tok bir vuruş, peşinden daha hızlı iki hafif vuruş. Beni çağırıyordu.

Bahçeye açılan kapıda durdum ve malikâne arazisinin üzerinden bir şey görür müyüm diye baktım. Gökyüzü turuncu ve kırmızı tonunda dalgalarla ıslanmıştı. Uzaklarda, ormanın önündeki bayırlı tepelerde birkaç ateş yükseldi: İki gün önce gördüğüm şenlik ateşleri. Tüten kara dumanlar gökyüzünün lâl kırmızısını lekeledi. *Davetli değilsin* diye hatırlattım kendime. Mutfaktaki perilerin kendi aralarında fısıldaşıp kıkırdayarak bahsettikleri bu partiye davetli değilsin.

Davul sesleri daha yüksek, daha hızlı gelmeye başladı. Büyünün kokusunu artık kanıksamıştım ama şimdi burnuma gelen metal kokusu her zamankinden daha keskindi. Dışarıya adım attım ama kapı eşiğinde durdum. İçeri girmeliydim. Arkamı döndüğümde batan güneşin holdeki siyah beyaz karoları yanardöner bir turuncuya boyadığını ve uzun gölgemin davul vuruşlarıyla titrediğini gördüm.

Her zamanki müdavimlerinin orkestrasıyla vızıldayan bahçe bile davul seslerini duymak için sus pus olmuştu. İç organlarıma bağlı bir zincir beni o tepelere çekiyor, gitmem için, peri davullarını dinlemem için emirler yağdırıyordu.

Gitmeyi kafaya koymuştum ki Tamlin holde göründü.

Gömlek giymemişti. Çıplak göğsünün üzerinde sadece silah askısı vardı. Kılıcının topuzu son güneş ışıklarıyla altın kıvılcımlar saçıyor, geniş omuzlarının arkasında okların alaca kızıl tüyleri görünüyordu. Ona baktım. O da bana baktı. Savaşçı tekrar hayat bulmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sormayı göze aldım.

"Bu *Calanmai*," dedi doğrudan. Çenesiyle ateşleri ve davulları işaret etti. "Gitmek zorundayım."

Elindeki yaya bakarak, "Ne yapacaksın?" diye sordum. Kalbim davul seslerinin temposuna uyarak deli gibi atmaya başlamıştı.

Yaldızlı maskesinin altındaki yeşil gözleri gölgeliydi. "Yüce Lord olarak Büyük Ayin'e katılmam gerekiyor."

"Büyük Ayin derken neyi..."

"Odana dön," diye hırladı. Ateşlere doğru baktı. "Kapını kilitle, tuzak kur, ne yaparsan yap."

"Neden?" diye ısrar ettim. Attor'un sesi hafızamda canlandı. Tamlin epey perice bir ritüelden bahsetmişti ama neyin nesiydi bu ritüel? Canavar hali başlı başına yeterli değilmiş gibi bir sürü silah aldığına bakılırsa, aşırı vahşi ve şiddet dolu olmalıydı.

"Sadece dediğimi yap." Dişleri uzamaya başladı. Kalbim dörtnala koşuyordu. "Sabaha kadar da dışarı çıkma."

Davullar daha hızlı, daha güçlü gümleyince Tamlin'in boynundaki kaslar titredi. Burada oyalanmak ona acı veriyormuş gibiydi.

"Savaşa mı gidiyorsun?" diye fısıldadım. Hırıltılı bir kahkaha patlattı.

Koluma dokunacakmış gibi elini kaldırdı. Ama tüni-

ğime değmek üzereyken geri çekti. "Odanda kal, Feyre."

"Ama ben..."

"Lütfen." Beni götürmeyi bir daha düşünmesini rica edecektim ama daha ağzımı açamadan koşmaya başladı. Erkek geyikler kadar çevik ve süratli bir hamleyle merdivenlerden bahçeye sıçradığında sırtındaki kaslar oynadı. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Dediğini yapıp odama kapandım ve akşam yemeği yemediğimi hatırladığım halde çıkmadım. Ama odamda bir aşağı bir yukarı yürürken uzakta çalan davullara kulak kabartmadan ve tepelerde yükselen düzinelerce şenlik ateşine bakmadan edemedim.

Odanda kal.

Ama davul seslerinin arasından fısıldayan vahşi, sinsi ses aksini söylüyordu. *Git* diyordu beni çekiştirerek. *Git seyret.*

Saat gece onu gösterdiğinde dayanacak gücüm kalmamıştı. Davul seslerinin peşinden gittim.

Ahırlarda kimse yoktu ama Tamlin son birkaç haftadır eyersiz at binmeyi öğretmişti. Çok geçmeden beyaz kısrağımla tırıs gidiyordum. Onu yönlendirmeme gerek yoktu, çünkü o da tıpkı benim gibi, davulların çağrısını takip ediyordu ve ilk bayırı tırmanmaya başlamıştı bile.

Havada yoğun bir duman ve büyü kokusu vardı. Pelerinimin kapşonuyla yüzümü gizleyerek dev şenlik ateşlerinin ilkine yaklaşırken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ortalıkta aylak aylak dolaşan yüzlerce ulu peri vardı ama taktıkları binbir çeşit maske yüzünden hiçbirinin yüzü seçilmiyordu. Nereden gelmişlerdi? Nerede yaşıyor-

lardı? Bahar Sarayı'nın malikâne dışında yaşayan üyeleri miydiler? Yüz hatlarını görmek için dikkatle baktığımda yüzleri renklerin ardında bulanıklaştı. Göz ucuyla bakınca net görünüyorlardı ama doğrudan baktığımda sadece gölgelerle ve girdap gibi dönen renklerle karşılaşıyordum.

Büyü. Onları düzgün görememeyim diye aileme yaptıkları gibi *efsunlamışlardı* beni. Belki o sinirle malikâneye dönmeyi düşünebilirdim ama davul sesleri kemiklerimde yankılanıyor, vahşi gürültü beni çağırıyordu.

Atımdan indim ama kalabalığın arasında yürürken onu yanımdan ayırmadım. Sırrımı saklayamayan insani yüz hatlarımı kapşonun gölgesinde gizliyordum. Kutlamaların göbeğine doğru giderken hem dumandan hem de sayısız ulu peri ve sıradan periden yayılan kokuların, üzerimdeki insan kokusunu bastırması için dua ettim. İki yanımdaki bıçakları ellerimle kontrol etmeyi de ihmal etmedim.

Ateşin yanındaki davulcular çalmaya devam ediyordu ama periler iki tepe arasındaki bir düzlüğe doğru akın etmeye başladılar. Yeri sarsarak ayak tabanlarımda titreyen davul seslerinin keyfini çıkararak atımı bayırın üzerinde tek başına yükselen bir çınar ağacına bağladım ve kalabalığı takip ettim. Kimse bana ikinci kez bakmadı.

Dik yamaçtan neredeyse kayarak düzlüğe indim. Yolun bir ucunda, bir tepenin fazla dik olmayan yamacına girinti yapan bir mağara vardı. Mağaranın ağzı çiçeklerle, dallarla ve yapraklarla süslenmişti ve zemin girişten itibaren kürklerle kaplıydı. Ama mağara kıvrılarak uzandığı için bulunduğum açıdan içeriyi göremiyordum; duvarlara yansıyan titrek ışıklardan içeride ateş yandığını anlayabiliyordum, o kadar.

İçeride yaşananlara ya da yaşanacak olanlara odaklanan gölgeli periler iki yana açılıp mağaraya kadar uzanan bir yol oluşturdu. Tepelerin arasındaki düzlük boyunca uzanan bu peri koridorunda ulu periler kendilerini davulların ritmine kaptırıp oldukları yerde ileri geri sağa sola sallanmaya başladı. Davullar karnımda gümlüyordu sanki.

Bir süre sallanmalarını izledikten sonra ağırlığımı bir bacağımdan ötekine vererek sıkıntıyla kımıldandım. Görmemi istemedikleri şey *bu* olamazdı herhalde. Gecenin ve dumanın örtüsü içinden dikkatle bakarak şenlik alanını baştan sona taradım. Hiçbir perinin dikkatini çekmedim ama ilgi çekici bir şey de bulamadım. Koridorda dans etmeye devam eden kalabalığa her dakika yenileri ekleniyordu. Büyük Ayin neyin nesiydi bilmiyordum ama burada bir şeylerin olacağı kesindi.

Yamacı geri tırmanıp ormana yakın şenlik ateşinin yanında durdum ve gelip geçen perilere baktım. Önümden geçen düşük rütbeli bir periye –kuş maskeli bir hizmetkârdı, Alis gibi– ne tür bir ritüel yapılacağını sormayı göze almıştım ki birisi arkamdan kolumu tutup beni kendine çevirdi.

Şaşkınlık içinde karşımdaki üç yabancıya baktım. Keskin hatlı yüzlerinde maske olmadığını fark edince şaşkınlığım ikiye katlandı. Ulu periye benziyorlardı, küçük farklar dışında. Tamlin'den ve Lucien'den daha uzun, daha zayıftılar ve katran karası gözlerinin dipsiz kuyularında daha derin bir vahşilik vardı. Demek ki sıradan periydiler.

Kolumu tutan bana tepeden bakarak gülümseyince sivri dişleri hafifçe meydana çıktı. "İnsan kadın," diye

mırıldandıktan sonra bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Sizden birini görmeyeli uzun zaman oluyor."

Kolumu geri almaya çalıştım ama bileğimi bırakmadı. Sesimin sakin ve sert çıkmasına gayret ederek, "Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Onun iki yanında duran periler gülümsedi ve birisi öteki kolumu yakaladı – boştaki elimi bıçağıma götüremeden önce. "Sadece bir parça Ateş Gecesi eğlencesi," diye cevap verdi içlerinden biri. Sonra solgun, aşırı uzun eliyle saçlarımdan bir tutam alıp ve parmaklarının arasında kaydırdı. Kafamı sallayıp dokunuşundan kaçmak istedim ama çok sıkı tutuyorlardı. Şenlik ateşinin yanındaki diğer periler hiç tepki vermedi, hatta dönüp bakmadılar bile.

Bağırıp yardım istesem kurtarmaya gelirler miydi? Tamlin gelir miydi? Bu kez o kadar şanslı olamazdım; muhtemelen son şansımı Nagalarla birlikte tüketmiştim.

Tüm gücümle ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ama bıçaklara ulaşmayayım diye onlar da daha fazla güç kullanınca kollarım acıdı. Beni ötekilerden gizlemek için çevremi sardılar. Bir tanıdık görme umuduyla etrafıma bakındım. Ortalıkta dolaşan perilerin sayısı artmıştı ama hepsi maskesizdi. Üç peri kıs kıs gülünce hışırtılı sesleri tüm vücudumda dalgalandı. Diğerlerinden bu kadar uzakta, ormana bu kadar yakın durduğumu hiç fark etmemiştim. "Beni rahat bırakın," dedim. Sesim umduğumdan daha yüksek, daha öfkeli çıkmıştı; dizlerim titremeye başladığı için bunu beklemiyordum.

Sol kolumu tutan peri, "*Calanmai*'deki bir insan için fazla cüretkâr konuşuyorsun," dedi. Gözleri alevleri yansıtmıyor, adeta tüm ışığı emiyordu. Nagaların kalplerin-

deki kötülüğün dış görünüşlerine nasıl yansıdığını hatırladım. Ama bu güzel, zarif periler her nasılsa onlardan da beterdi. "Ayin bittikten sonra biraz eğleniriz, değil mi? Burada bir insan kadın bulmak ne büyük bir zevk."

Dişlerimi göstererek tısladım. "Çek ellerini üstümden," diye çemkirdim, yüksek sesle: Belki birileri duyardı.

Perilerden biri elini sağrıma uzatıp sıska parmaklarıyla belimi, kalçalarımı mıncıkladı. Kendimi geri çekince üçüncü periye çarptım. O da uzun parmaklarını saçıma daldırıp beni sabit tuttu. Kimse bakmıyordu; kimse fark etmiyordu.

"Kesin şunu," dedim ama beni birden ağaçlara doğru, karanlığın içine sürüklemeye başladıklarında sesim dudaklarımda söndü. Onları itip kakmaya, debelenmeye başladım. Kızgınlıkla tısladılar. Birisi beni tüm gücüyle savurunca ellerinden kurtulup geriye doğru sendeledim. Bir yandan dengemi sağlamaya çalışırken, diğer yandan ellerimi bıçaklarıma götürdüm ama o sırada arkamdan koltuk altlarıma giren güçlü eller ne bıçakları almama izin verdi, ne de yere düşmeme.

Eller güçlü, sıcak ve etliydi. Az önceki cılız, kemikli ellere benzemiyordu. Peşimdeki periler, beni nazikçe yakalayıp ayaklarımın üzerine kaldıran ellerin sahibine bakarak dondular.

"Demek buradasın. Seni arıyordum," dedi arkamdaki ses. Şimdiye kadar böylesine şehvet dolu bir erkek sesi duymamıştım. Ama gözümü önümdeki üç periden alamadım. Fırlayıp kaçmaya hazırlanırken arkamdaki sesin sahibi yanıma geçip kolunu rahat bir hareketle omzuma attı.

Üç sıradan perinin beti benzi attı; kara gözleri kocaman açıldı.

"Onu bulduğunuz için teşekkür ederim," dedi kurtarıcım, düzgün, ağdalı bir dille. "Mutlu Ayinler." Sesindeki üstü kapalı tehdit karşısında neye uğradıklarını şaşıran periler tek laf etmeden şenlik ateşlerine doğru kaçtılar.

Öne doğru bir adım atıp omzumdaki kolun güvenli sığınağından çıktım ve kurtarıcıma teşekkür etmek için döndüm.

Karşımda şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam duruyordu.

21.
BÖLÜM

Yabancının her yerinden şehvetli bir nezaket ve rahatlık akıyordu. Ulu periydi, kuşkusuz. Kısa siyah saçları tıpkı kuzgun tüyleri gibi parlıyor, beyaz tenini ve şenlik ateşlerinin loş ışığında bile kendini belli eden menekşe mavisi gözlerini dengeliyordu. Bana bakarken gözleri keyifle parıldadı.

Bir süre konuşmadık. Yaptığı iyiliğe kuru bir teşekkürle karşılık vermek yetmezdi ama karşımda sanki geceyi etrafında toplayarak heykel gibi durunca ne diyeceğimi bilemedim –hatta içimden aksi yöne kaçmak geldi.

Maske takmıyordu, ötekiler gibi. Demek ki başka saraydandı.

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Ateş Gecesi'nde bir insan kadının burada ne işi var?" Bir âşığın mırıltısını andıran sesi vücudumdaki tüm kasları, kemikleri ve sinirleri okşayarak ürpertti.

Bir adım geriye gittim. "Arkadaşlarım getirdi."

Davulların temposu anlam veremediğim bir zirve nok-

tasına doğru tırmanıyordu. Uzun zamandır az da olsa insana benzeyen maskesiz bir yüz görmemiştim. Mükemmel vücudunu sergileyen dar kesimli giysilerinin hepsi kaliteli ve simsiyah kumaştan yapılmıştı. Bu haliyle gecenin karanlığından doğmuş gibi görünüyordu.

"Peki, arkadaşların kim?" Hâlâ gülümsüyordu, avını yoklayan bir yırtıcı gibi.

"İki bayan," diye salladım yeniden.

"Adları ne?" Biraz daha sokulup ellerini ceplerine sokunca, ben de biraz daha gerileyip sustum. O canavarları daha beteriyle mi değişmiştim acaba?

Cevap vermeyeceğim belli olunca kendi kendine güldü. "Bir şey değil," dedi. "Seni kurtardığım için."

Küstahlığına içerlesem de geriye doğru bir adım daha attım. Şenlik ateşine ve perilerin toplandığı çukura yeterince yakındım. Tüm gücümle koşup aralarına dalsam belki içlerinden birkaçı bana acırdı. Belki Lucien'e veya Alis'e rastlardım.

"Bir ölümlünün iki periyle dost olması çok tuhaf." Düşünceli gözlerle bakarak etrafımda dönmeye başladı. Yıldızlı geceden türeyen sarmaşıkların onun peşinden filizlendiklerine yemin edebilirdim. "İnsanların genelde bizden ödü kopmuyor mu? Hem senin, bundan hareketle, duvarın diğer tarafında olman gerekmiyor mu?"

Beni *dehşete* düşürüyordu ama bunu belli etmeye niyetim yoktu. "Onları kendimi bildim bileli tanırım ve korkulacak hiçbir yanlarını görmedim."

Dönmeyi bırakıp durdu. Şimdi benimle şenlik ateşinin arasında, yani kaçış yolumun üzerindeydi. "Ama buna rağmen seni Büyük Ayin'e getirip yalnız bıraktılar."

"Yiyecek bir şeyler almaya gittiler," dediğim anda gülümsemesi büyüdü. Foyam ortaya çıkmıştı. Hizmetkârların yiyecek taşıdıklarını görmüştüm ama buraya getirdiklerinden emin değildim.

Gülümsemesi anında kayboldu. Onun kadar yakışıklısını görmemiştim ve bu yüzden beynimdeki tehlike çanları hiç bu kadar güçlü çalmamıştı.

"Korkarım yiyecekler epey uzakta," diyerek yaklaştı. "Geri dönmeleri çok uzun sürer. Bu süre zarfında sana eşlik edebilir miyim?" Bir elini cebinden çıkarıp bana uzattı.

Parmağını bile kıpırdatmadan üç periyi korkutup kaçırmıştı az önce. "Hayır," dedim. Korkudan dilim damağıma yapışmıştı.

Eliyle çukura doğru, davullara doğru bir yay çizerek, "O halde, iyi Ayinler," dedi. "Beladan uzak durmaya çalış." Gözlerindeki parıltı beladan uzak durmanın *ondan* uzak durmakla aynı anlama geldiğini söylüyordu.

Muhtemelen şimdiye kadar göze aldığım en büyük risk olsa da, "Bahar Sarayı'ndan mısın?" diye sordum arkasından.

Yüzünü tekrar bana döndü. Her hareketinden zarafet ve ölümcül güç akıyordu ama yüzünde tembel bir gülümseme belirince kaçma isteğimi bastırıp yerimde kaldım. "Bahar Sarayı'ndan biri gibi mi görünüyorum?" Kelimelerine sadece ölümsüzlerin başarabileceği ince bir küstahlık yüklemişti. Kısık sesle güldü. "Hayır. Ben asil Bahar Sarayı'ndan değilim. Bundan da dolayı çok mutluyum." Maskeyi ima edercesine elini yüzüne kapattı.

Arkamı dönüp gitmeli, çenemi kapatmalıydım. "O halde neden buradasın?"

Adamın harikulade gözlerinden bir parıltı geçti: Geriye doğru bir adım atmama neden olacak kadar tehlikeli bir parıltı. "Çünkü bu gece tüm canavarlar kafeslerinden azat edildi, hangi saraydan olursa olsun. Yani sabaha kadar dilediğim yerde gezebilirim."

Yanıt bekleyen yeni sorular ve yeni bilmeceler. Gülümsemesi soğuk ve vahşi bir hal alınca, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Elimden geldiğince kibarca, "İyi Ayinler," diyerek konuşmayı bitirdim.

Ona sırtımı dönmüş olmanın telaşıyla hızlı adımlarla çukura gittim. Mağaraya uzanan yolda hâlâ belli bir olayın gerçekleşmesini bekleyen kalabalığa karıştığımda bir oh çektim.

Titremem geçince bir araya toplanan perilere baktım. Hâlâ çoğunda maske vardı ama bazıları, tıpkı o ölümcül yabancı ve öteki üç korkunç peri gibi maskesizdi, yani ya diğer saraylardan geliyorlardı ya da hiçbir saraya bağlı değillerdi. Hiçbirinin yüzünü tam olarak seçemiyordum. Kalabalığı tararken gözlerim yolun karşısındaki maskeli periye takıldı. Tek ela gözü kızıl saçları gibi parlıyordu. Diğer gözü... metaldi. Bakışlarımız kesişince ikimiz de gözlerimize inanamayarak baktık, sonra onun gözleri kocaman açıldı. Birden ortadan kayboldu ve aynı anda birisi bileğime yapışıp beni kalabalıktan çıkardı.

Lucien, davul seslerinin üzerinden, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. Yüzü hortlak görmüş gibi bembeyaz kesilmişti. "Burada ne arıyorsun?"

Diğer periler bizi fark etmedi; hepsi mağaraya giden yolun ters istikametine beklenti içinde bakıyorlardı. "Tüm istediğim..." diye başladım ama Lucien öfkeyle lanet okudu.

"Geri zekâlı!" diye bağırdıktan sonra kafasını çevirip diğer perilerin baktığı yöne baktı. "İşe yaramaz aptal insan." Tek kelime daha etmeden beni kaldırdı ve sanki patates çuvalıymışım gibi omzuna attı.

Çırpınıp bağırıp çağırmama, atımı getirmesi için yalvarmama rağmen beni sıkı sıkı tuttu. Kafamı kaldırıp baktığımda koştuğunu, çok hızlı koştuğunu gördüm. Hiç kimsenin koşamayacağı kadar hızlı. Hızdan dolayı midem bulanınca gözlerimi kapattım. Durduğunda hava daha serin, daha sakindi ve davul sesleri uzakta kalmıştı.

Lucien beni malikânenin holünde ayaklarımın üstüne bıraktı. Dengemi sağlayacak kadar kendime gelince ona baktım. Yüzündeki beyazlık olduğu gibi duruyordu. "Seni aptal ölümlü," diye tersledi. "Sana odanda kalmanı söylemedi mi?" Başını çevirip davulların fırtına kadar gürültülü ve hızlı çalındığı tepelere baktı.

"Pek bir şey görmedim zaten..."

"Çünkü daha tören başlamamıştı bile!" Yüzündeki terleri ve gözlerindeki paniği o anda fark ettim. "Kazan aşkına, ya Tam seni orada görseydi..."

"Ne olurdu görseydi?" diye bağırarak karşılık verdim. Kendimi söz dinlemeyen bir çocuk gibi hissetmek sinirime dokunmuştu.

"Kazan beni haşlasın! Bu *Büyük Ayin!* Kimse sana bundan bahsetmedi mi?" Sessizliğim yeterli bir cevaptı. Davul seslerinin teninde titrediğini, onu kalabalığa katılmaya geri çağırdığını görebiliyordum. "Ateş Gecesi baharın resmi başlangıcıdır, hem Prythian'da, hem de ölümlü diyarında." Sesi sakin olsa da hafiften titriyordu. Sırtımı holün duvarına dayayıp aslında öyle hissetmediğim halde

kayıtsız görünmeye çalıştım. "Tüm mahsulümüz bu gece *Calanmai*'de tazelediğimiz büyüye bağlıdır."

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Tamlin de iki gün önce buna benzer şeyler söylemişti. Lucien görünmeyen bir dokunuşa tepki verirmiş gibi ürpertiyle titredi. "Bunu Büyük Ayin aracılığıyla yaparız. Prythian'ın yedi Yüce Lord'unun her biri her yıl bu ayini düzenler, çünkü büyüleri topraktan gelir ve sonunda toprağa döner – al gülüm ver gülüm."

"Peki, nedir bu ayin?" diye sordum. Sıkıntıyla cık cık etti.

"Tamlin bu gece büyük ve korkunç bir büyünün içine girmesine izin verecek," dedi. Uzaktaki ateşlere baktı. "Büyü aklının, bedeninin ve ruhunun kontrolünü eline geçirip onu bir avcıya dönüştürecek. İçini tek bir amaçla dolduracak: bir bakire bulmak. Çiftleştiklerinde büyü serbest kalacak ve dünyaya yayılıp tüm yıl boyunca yaşamı tazeleyecek."

Yüzümü ateş bastı. Huzursuzca kımıldanma isteğimi güçlükle bastırdım.

"Bu gece Tam senin bildiğin peri olmayacak," dedi Lucien. "Kendi adını bile hatırlamayacak. Büyü onun içindeki her şeyi yutup sadece bu emri, bu ihtiyaç hissini bırakacak."

"Peki... bakire kim?"

Lucien kıkırdadı. "Zamanı gelene kadar kimse bilmez. Tamlin bir ak geyik avlayıp kanını adak olarak sunduktan sonra kutsal mağaraya doğru gidecek. Mağaranın önüne geldiğinde çift taraflı dizilip kendisine yol açan peri kızlarını bulacak. İçlerinden birini seçip geceyi onunla geçirecek."

"Ne?"

Lucien güldü. "Evet. Etrafında gördüğün tüm o peri kızları Tamlin'in kendilerini almasını bekliyor. Seçilmek bir onurdur ama seçimi Tamlin yapmaz, içgüdüleri yapar."

"Ama sen de oradaydın... ve öteki peri erkekleri." Yüzüm öyle kızarmıştı ki terlemeye başladım. Demek o korkunç periler bu yüzden oradaydı ve beni görünce bunu bile bile oraya geldiğimi, planlarına hizmet etmekten zevk duyacağımı düşünmüş olmalıydılar.

"Şey, bu gece ayin yapacak tek kişi Tam değil. O seçimini yaptıktan sonra herkes birbirine karışır. Bizim oynaşmalarımız Büyük Ayin değildir ama yine de toprağa faydası dokunur." Görünmeyen dokunuşla bir kez daha titreyip tepelere baktı. "Seni bulduğum için şanslısın. Çünkü senin kokunu alırdı, seni seçerdi ama seni o mağaraya götüren kişi bildiğin Tamlin olmazdı." Gözlerimin içine bakınca ürperdim. "Sanırım bu hiç hoşuna gitmezdi. Bu gece mağarada yaşanacak şeye sevişmek denemez."

Midem kalkınca güçlükle geri yutkundum.

"Gitmeliyim," dedi Lucien, tepelere bakarak. "Tamlin mağaraya ulaşmadan önce yetişsem iyi olur. Senin kokunu alıp kalabalık içinde bulamayınca çıldırır. Onu sakinleştiririm, yani en azından *denerim*."

Büyüyle birlikte tüm benlik bilincini ve doğru–yanlış algısını yitiren Tamlin'in bana zorla sahip olduğunu düşünmek rahatsız ediciydi. Ama içindeki vahşinin beni *istediğini* duymak... Güçlükle nefes aldım.

Lucien bahçe kapısına doğru yürüdü. "Bu gece odanda kal Feyre. Kim gelirse gelsin kapıyı açma. Ve sabaha kadar sakın dışarı çıkma."

* * *

Tuvalet masasına oturdum ama bir yerden sonra içim geçti. Uyandığımda davullar susmuştu. Evin her yerinde ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Dışarıdan dalgalar halinde gelen büyü içimden geçip gidince kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

İstemeden de olsa büyünün kaynağı aklıma gelince hem içim daraldı hem de yüzüm kızardı. Saate baktım. Sabahın ikisini geçmişti.

Eh, bunca zamandır ayinin tadını çıkardığına göre muhtemelen kız güzeldi, çekiciydi ve *içgüdülerine* hitap ediyordu.

Kız seçildiği için mutlu muydu acaba? Muhtemelen öyleydi. Tepeye kendi isteğiyle gelmişken Yüce Lord tarafından seçilmek büyük onurdu. Üstelik Tamlin yakışıklıydı. Hem de fena halde yakışıklı. Yüzünün üst yarısını göremesem de gözleri güzeldi, dudakları dolgun ve kıvrımlıydı. Sonra vücudu çok... çok... Oflayıp ayağa kalktım.

Kapıya ve kurduğum tuzağa baktım. Çok anlamsız görünüyordu. Birkaç ip ve odun parçası beni bu topraklardaki iblislerden nasıl koruyacaksa.

Elimi oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Tuzağı dikkatle söktükten sonra kapıyı açıp koridora çıktım. Ne kadar saçma sapan bir tatil kutlamasıydı. Ve anlamsız. İnsanların tatilleri bir kenara atması isabet olmuştu.

Boş mutfağa gidip yarım somun ekmek, bir elma ve bir limonlu turta yedim. Elime bir çikolatalı kurabiye alıp mutfaktan çıktım ve küçük resim odama yöneldim. Mum ışığında da olsa, bazı öfke yüklü görüntüleri kafamdan çıkarıp kâğıda dökmeye ihtiyacım vardı.

Koridora dönmek üzereyken uzun boylu bir erkek silüeti karşıma dikildi. Açık pencerelerden giren ay ışığı altında maskesi gümüşe dönmüştü. Dağınık, defne yapraklarıyla dolu, altın sarısı saçları parlıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Sesi tümüyle bu dünyaya ait sayılmazdı.

Ürpertimi dizginledim. "Gece atıştırması." Ona yaklaşırken her hareketime, aldığım her nefese özellikle dikkat ettim.

Çıplak göğsüne çivit otlarıyla lacivert halkalar boyanmıştı ve boyadaki izler kızın dokunuşlarını açıkça belli ediyordu. İzlerin karnından aşağıya doğru uzandığını görmezden geldim.

Yanından geçip gitmek üzereyken beni tuttu. O kadar hızlıydı ki ne olup bittiğini anlamadan kendimi duvara yaslanmış buldum. Bileklerimi tutup duvara dayayınca elimdeki kurabiye yere düştü. "Kokunu aldım," diye fısıldadı. Boyalı göğüsleri benimkilerin hemen dibinde kalkıp iniyordu. "Seni aradım ama orada değildin."

Buram buram büyü kokuyordu. Gözlerine baktığımda yabani gücün kalıntılarını gördüm. Sevecenlikten, mizah duygusundan, kibar serzenişlerden eser yoktu. Bildiğim Tamlin'in yerinde yeller esiyordu.

Elimden geldiğince duygusuz görünmeye çalışarak, "Bırak beni," dedim. Ama pençelerini çıkarıp ellerimin üstündeki tahtaya sapladı. Hâlâ büyünün etkisiyle yarı vahşiydi.

"Aklım başımdan gitti," diye hırladı. Sesi boynumdan aşağıya doğru titreyerek inip göğüslerimi sızlattı. "Her yerde seni aradım ama yoktun. Seni bulamayınca..." Yüzü-

nü yüzüme yaklaştırdı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "...başka birini almak zorunda kaldım."

Elinden kurtulamıyordum. Zaten kurtulmak istediğimden de pek emin değildim.

"Ona karşı nazik olmamı kendisi de istemedi," diye hırladı. Dişleri ay ışığında parlıyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ama sana karşı nazik olurdum." Ürpertiyle gözlerimi kapattım. Sözleri içimde yankılandıkça vücudumun her zerresi geriliyordu. "Başından sonuna kadar ismimi fısıldayarak inlerdin. Ve uzun, çok uzun sürerdi Feyre." Sıcak nefesiyle kulağımı gıdıklaması yetmezmiş gibi adımı da okşarmış gibi söyleyince sırtım hafifçe yaylandı.

Pençelerini duvardan çekip beni bıraktığında dizlerimin bağı çözüldü. Yere yığılmaktan veya ona tutunmaktan korkarak duvara tutundum. Ona tutunsam vurur muydum, sarılır mıydım, bilmiyordum. Gözlerimi açtım. Hâlâ gülümsüyordu; tıpkı bir hayvan gibi gülümsüyordu.

"Başkasının artığını neden isteyeyim ki?" diyerek onu itmek için hamle yaptım. Ama yeniden ellerimi yakaladı ve ağzını boynuma dayadı.

Boynumun omzumla buluştuğu yumuşak bölgeyi dişleriyle sıkıştırınca bir çığlık attım. Ne kıpırdayabiliyor, ne de bir şey düşünebiliyordum. Tüm dünya dudaklarının ve dişlerinin tenimde bıraktığı hisse indirgenmişti. Dişlerini ısırmak için değil, beni sabit tutmak için kullanıyordu. Üzerime tüm vücuduyla abanarak gidip gelince gözlerimi ateş bürüdü, beynimde şimşekler çaktı ve kalçamı onun kalçasına doğru bastırmaya başladım. Ondan nefret etmeliydim. O aptal ritüel yüzünden, bu gece birlikte oldu-

ğu dişi yüzünden, ondan nefret etmeliydim...

Tamlin çenesini gevşetti ve az önce dişlediği yeri diliyle okşadı. Başka yere geçmedi, sadece o noktada kalıp boynumu öptü. Kasten, oyalanarak, yavaşça. Bacaklarımın arasını ateş bastı ve acıyla kıvranan bedenime yeniden abandığında dudaklarımdan bir inilti yükseldi.

Birden geri çekildi. Boşta kalan tenime temas eden hava buz gibiydi. Bana bakarken nefes nefeseydim. "Sakın bir daha sözümden çıkma," dedi. Derinden gelen mırıltılı sesi bedenimde sekerek ilerledi ve tüm hücrelerimi uyarıp suç ortaklığı aşıladı.

Sözlerini bir daha düşünerek omuzlarımı dikleştirdim. Vahşice gülümseyerek baktı. Elimi yanağına koydum.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye fısıldadım. Avcumun içi yanıyordu. "Ve sakın beni kudurmuş bir hayvan gibi ısırma."

Acı acı kıkırdadı. Ay ışığı altında gözlerinin rengi gölgede kalmış yapraklar gibiydi. Daha fazlasını istiyordum. Bedeninin sertliğini üzerimde hissetmek istiyordum; dudaklarını, dişlerini ve dilini çıplak tenimin üstünde, göğüslerimde, bacaklarımın arasında hissetmek istiyordum. Her yerimde, *her yerimde* istiyordum onu. Bu arzunun içinde boğuluyordum.

Burun deliklerini kocaman açıp kokumu –bedenime ve duyularıma hükmeden ateşli, azgın düşüncelerimi– ciğerlerine çekti, sonra sertçe huhlayarak geri bıraktı.

Kısık, üzgün ve vahşi bir hırıltı koparıp ağır ağır uzaklaştı.

22. BÖLÜM

Gece boyunca yoksunluğun acısıyla sağa sola dönüp durdum. Uyandığımda güneş yükselmişti.

Hizmetkârlar kutlamayla geçen gecenin ardından hâlâ uykuda oldukları için banyomu kendim hazırlayıp suda uzunca dinlendim. Tamlin'in dudaklarının boynumdaki dokunuşunu hafızamdan silmeye çalışsam da ısırdığı yerdeki kocaman morluk silinecek gibi değildi. Banyodan sonra giyindim ve tuvalet masasına oturup saçlarımı ördüm.

Boynumdaki morluk mavi tüniğimin yakasının üzerinden bana bakıyordu. Tuvalet masasının çekmecelerini karıştırıp boynumu örtecek fular gibi bir şey aradım. Ama sonra durup tekrar aynaya baktım. Bir barbar ve vahşi gibi davranmıştı. Eğer bu sabah aklı başına geldiyse, ne yaptığını görmek onun için en hafif ceza olurdu.

Sinsice gülümseyerek tüniğimin yakasını iyice açtım ve örgüden kurtulan kestane saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım. Morluk artık gün gibi ortadaydı. Kor-

kuyla büzülen kız çok gerilerde kalmıştı artık.

İçimden bir şarkı tutturup ellerimi sallayarak aşağıya indim ve doğruca yemek odasına yöneldim. Tamlin ve Lucien'in öğle yemeklerini genellikle orada yediklerini biliyordum. Kapıyı pat diye açıp içeri dalınca ikisini de sandalyelerinde yayılmış halde buldum. Lucien'in elinde çatalıyla uyuduğuna yemin edebilirdim.

Neşeyle, "Tünaydın" diye şakıdım ve Yüce Lord'a kasten aşırı yılışık bir gülücük fırlattım. Tamlin afalladı ama her zamanki gibi onun karşısına değil de Lucien'in karşısına geçip oturduğumda iki peri erkeği de selamıma mırıltılarla karşılık verdiler.

Kadehimden bol bol su içtikten sonra tabağımı doldurdum. Gergin sessizliğin keyfini çıkararak önümdeki tabağa gömüldüm.

Lucien, "Çok... tazelenmiş gibisin," diye gözlemde bulunup göz ucuyla Tamlin'e baktı.

"Bir bebek gibi," diye karşılık verdim. Ona gülümseyip ağzıma bir lokma daha atmıştım ki Lucien'in kaçınılmaz olarak boynumdaki morluğu fark ettiğini hissettim.

"Boynuna ne oldu?" diye sordu.

Çatalımla Tamlin'i işaret ettim. "Ona sor. Onun marifeti."

Lucien önce Tamlin'e, sonra bana, sonra yeniden Tamlin'e baktı. "Feyre'nin boynunda neden senin sebep olduğun bir morluk var?" diye sordu. Sesinde eğlenceden eser yoktu.

Tamlin, bifteğini kesmeye devam ederek, "Onu ısırdım," dedi. "Ayin'den sonra holde karşılaştık."

Sandalyemde doğruldum.

"Eceline susamıştı herhalde," diye devam etti. Etini keserken tırnakları içerdeydi ama dışarı çıkmak için parmak uçlarını zorluyorlardı. Boğazım düğümlendi. Yazık, yani ben odamı terk ettim diye çok öfkelenmişti, gözleri dönmüştü ve kendini kontrol etmekte çok ama çok zorlanmıştı zavallı. "Feyre söz dinlememekte ısrar ederse, günah benden gider."

Avuçlarımı masaya dayayıp, "Günah senden gider, öyle mi?" diye patladım. "Holde kurdun tavşanı sıkıştırması gibi köşeye sıkıştırdın beni!"

Lucien dirseğini masaya koyup eliyle ağzını kapadı. Ela gözü parlıyordu.

"Kendimde olmama ihtimaline karşı hem Lucien hem *ben* odanda kalmanı söyledik." Sesi o kadar sakindi ki saçımı başımı yolasım geldi.

Kendimi tutamadım. Duyularımı ele geçiren kor öfkeye karşı koymaya bile çalışmadım. "Peri domuzu!" diye haykırdım. Lucien kahkahayla güleyim derken neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Tamlin'in büyüyen gülümsemesini görünce odadan çıktım.

İkisinin domuz yüzlü resimlerini yapmak saatlerimi aldı. Sonuncusunu bitirdiğimde ismini *"Kendi pisliğinde debelenen iki peri domuzu"* koymaya karar verip özel resim odamdaki parlak, canlı gün ışığına baktım ve *gülümsedim. Bildiğim Tamlin geri dönmüştü ve bundan dolayı çok... mutluydum.*

Yemekte karşılıklı özür diledik. Anne babasının bahçesine gidip bir demet beyaz gül bile getirdi. Çiçekleri umursamamış gibi yapsam da odama döndüğümde Alis'e

onlara iyi bakmasını tembih ettim. Başını muzipçe eğip baktıktan sonra gülleri resim odama koyacağına söz verdi. Dudaklarımdaki gülümseme uykuya yenik düşerken bile kaybolmadı.

Ve çok ama çok uzun zamandır ilk kez huzur içinde uyudum.

Ertesi gün Alis, havaya kaldırdığım kollarımdan altın renkli bir kombinezon geçirip aşağıya çekerken, "Sevinsem mi endişelensem mi bilmiyorum," dedi.

Gövdemi ve kollarımı ikinci bir deri gibi sararak yere kadar uzanan dökümlü metalik dantel işlemelere hayranlıkla bakarak hafifçe gülümsedim. "Sadece bir elbise," dedim. Tekrar kollarımı kaldırınca turkuaz tül elbisemi kafamdan geçirdi. Tül içimdeki parlak fileyi gösterecek kadar ince ve hafif; dip akıntısıyla sürükleniyormuş hissi verecek kadar hareketliydi.

Alis kendi kendine güldü ve saçlarımla ilgilenmek için beni tuvalet masasına götürdü.

Saçıma aklındaki muhteşem şekli vermek için tutam tutam ayırırken, "Bundan sonra hep elbise mi giyeceksin yani?" diye sordu.

"Hayır," dedim telaşla. "Yani... gün içinde her zamanki kıyafetimi giyerim elbette. Ama bir denesem fena olmaz diye düşündüm, en azından bir geceliğine."

"Anlıyorum. Sağduyunu tamamıyla kaybetmediğini görmek güzel."

Dudağımı sıkıntıyla yana kıvırdım. "Sana böyle saç yapmayı kim öğretti?"

Parmakları bir süre durdu, sonra yeniden işlemeye

başladı. "Bana ve kardeşlerime annem öğretti. Ona da kendi annesi öğretmiş."

"Hep Bahar Sarayı'nda mıydın?"

"Hayır," dedi. Saç tutamlarını çeşitli ve karmaşık yerlere tutturuyordu. "Aslen Yaz Sarayı'ndanız. Akrabalarım halen orada ikamet ediyor."

"Buraya nasıl geldiniz?"

Alis aynadan gözlerimin içine baktı; dudakları gerilmişti. "Buraya gelmeyi seçtiğimde akrabalarım delirdiğimi düşündü. Oysa kardeşimle eşi öldürülmüştü ve çocukları için..." Kelimeler boğazına takılmış gibi öksürdü. "Elimden geleni yapmak için buraya geldim." Omzumu tıpışladı. "Nasıl olmuş?"

Tüm cesaretimi toplayıp aynadaki görüntüme baktım.

Kararlığımı kaybetmekten korkarak alelacele odadan çıktım.

Yemek odasına vardığımda terleyen avuçlarımı elbisemin eteğine silmemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım ve soluğu odamda alıp üstüme pantolonla tünik giymeyi düşündüm. Ama beni duyduklarını, kokumu aldıklarımı, kısacası gelişmiş duyularından birini kullanarak burada olduğumu fark ettiklerini biliyordum ve şimdi kaçıp gitmek işleri daha beter hale getirecekti. Böylece çift kanatlı kapıyı açıp içeri girdim.

Tamlin'le Lucien her neyi tartışıyorlarsa kesip kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Bakışlarımı onlardan kaçırarak masa başındaki her zamanki yerime geçip oturdum.

Lucien, "Ah, çok önemli bir buluşmaya geç kaldım," diyerek ayaklandı ve bu bariz yalanı fark edip ona seslen-

meme, kalmasını rica etmeme kalmadan tilki maskesiyle birlikte ortadan kayboldu.

Tamlin'in pür dikkat bakışlarının ağırlığını üstümde hissettim: Her nefesimi, her hareketimi dikkatle inceliyordu. Masanın yanındaki şöminenin rafında dizili şamdanlara baktım. Ne söylesem kulağa saçma sapan gelecekti sanki. Ama her nedense, dudaklarım kıpırdamaya karar verdi.

"Çok uzaktasın." Aramızda boylu boyunca uzanan masayı işaret ettim. "Başka odadaymışsın gibi."

Devasa masa birden kayboldu, yerine Tamlin'in sadece iki adım ötemde oturduğu çok daha samimi bir masa geldi. Korkuyla ciyaklayıp sandalyemin üzerinde güçlükle durdum. Şimdi ortamızda duran küçük masaya şaşkınlıkla baktığımı görünce güldü. "Böyle nasıl?" diye sordu.

Metalik büyü kokusunu göz ardı ettim. "Nasıl... bunu *nasıl* yaptın? O koca masa nereye gitti?"

Başını yana eğdi. "Hâlâ orada. Bunu şey gibi düşün... Dünyanın ceplerine sıkıştırılmış büyülü malzemeler sandığı gibi." Ağrılarını dindirmek ister gibi ellerini ve başını çevirdi.

"Seni yoruyor mu?" Güçlü boynunda boncuk boncuk terler parlıyordu.

Ellerini çevirmeyi bırakıp masaya koydu. "Bir zamanlar nefes almak kadar kolaydı. Ama şimdi... yoğunlaşmak gerekiyor."

Prythian'daki hastalık yüzünden çalan tehlike çanları. "Gelip yanımdaki sandalyeye otursan yeterdi," dedim.

Gevşekçe sırıttı. "Ve güzel bir kadının karşısında hava atma fırsatını kaçırsaydım. Boş versene."

Tabağıma bakıp gülümsedim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi usulca. Dudaklarımı yana kıvırdığımı görünce, "Ciddiyim," diye ekledi. "Aynada kendine bakmadın mı?"

Boynumdaki morluk hâlâ dursa da evet, aynadaki görüntüm *hoştu*. Kadınsıydı. Kendime güzel diyecek kadar ileri gitmezdim belki ama fena da değildim. Burada birkaç ay geçirmek yüzümdeki kaba hatlara ve cildime mucize gibi gelmişti. Hatta gözlerimin ışıldamaya başladığını söylemeye bile cüret edebilirdim – *benim* gözlerimin, artık annemin ya da Nesta'nın gözlerine benzemeyen *kendi* gözlerimin.

"Teşekkür ederim," dedim. Ve Tamlin önce bana sonra kendine servis yaparken başka bir şey söylemekten kaçındığım için mutluydum. Ancak karnım patlayacak kadar dolduğunda ona tekrar bakmaya, yani *gerçekten* tekrar bakmaya cesaret edebildim.

Tamlin sandalyesinde geri yaslanmıştı, omuzları ve dudakları gergindi. Birkaç gündür sınırdan çağrılmamış, Ateş Gecesi'nin öncesindeki gibi eve bitkin ve kan içinde dönmemişti. Ama hâlâ... Yaz Sarayı'ndan gelen, kanatları koparılmış o isimsiz perinin yasını tutuyordu. Bu çatışmalarda kaybettiği, hastalığa veya sınırdaki savaşlara kurban verdiği onca can, nasıl bir keder ve yüktü onun için? İstemediği ve beklemediği halde Yüce Lord olmuş, elinden geldiğince bu yüke katlanmaya mecbur bırakılmıştı.

Sandalyemden kalkarak elini tuttum ve, "Gel," diyerek çekiştirdim. Elimi sıkıca tutup yüzüme bakarken nasırları avcumu tırmalıyordu. "Sana vermek istediğim bir şey var."

"Bana..." diye tekrarladı tereddütle ama ayağa kalktı. Onu yemek odasından çıkardım. Elini bırakmak istediğimde izin vermedi. Ben de dörtnala koşan kalbimden veya hemen yanımdaki Tamlin'in mutlak ölümsüz varlığından kaçabilirmişim gibi adımlarımı hızlandırdım. Koridor üstüne koridorlardan geçip küçük resim odama geldik. Ben anahtarıma uzanırken nihayet elimi bıraktı. Elinin sıcaklığından mahrum kalınca soğuk hava tenimi ısırdı.

"Alis'ten anahtar istediğini biliyordum ama odayı gerçekten kilitleyeceğini düşünmemiştim," dedi arkamdan.

Kilidi açıp kapıyı iterken başımı çevirip gözlerimi kıstım. "Bu evde herkes kendini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyor. Ben hazır olana kadar senin veya Lucien'in buraya girmesini istemedim."

Karanlık odaya girip boğazımı temizledim: mumları yakması için sözsüz bir ricaydı. İsteğimi yerine getirmesi her zamankinden uzun sürünce, masayı küçültmek için haddinden fazla güç kullandığını düşündüm. Suriel'in dediğine göre Yüce Lord'lar gücün bizzat *kendisiydi*, ama... ama Tamlin'in elinden gelen buysa bazı şeyler ciddi şekilde, baştan başa yanlış demekti. Oda yavaş yavaş aydınlandı. Endişelenmeyi bir kenara bırakıp odanın ortasına yürüdüm. Derin bir nefes alıp sehpaya koyduğum resmi işaret ettim. Duvarlara dayadığım öteki resimleri fark etmemesi için dua ettim.

Kendi çevresinde dönüp odanın her yerine baktı.

"Tuhaf göründüklerini biliyorum," dedim. Yine terlemeye başlayan ellerimi arkama sakladım. "Ve senin sahip olduğun resimler kadar iyi olmadıklarını da biliyorum,

ama..." Sehpanın üstünde duran resmin yanına gittim. Bire bir temsil değil, sadece bir izlenimdi. "Görmeni istediğim buydu." Yeşil, altın, gümüş ve mavi renklerle bezeli resmi gösterdim. "Senin için yaptım. Bir hediye. Yaptığın her şey için."

Tamlin sessizce resme yaklaşırken, yanaklarımı, boynumu ve kulaklarımı ateş bastı.

"Yıldızışığı göletinin bulunduğu vadi," dedim aceleyle.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldanıp resme baktı. Dayanamayıp geri çekildim. Keşke onu buraya hiç getirmeseydim diye düşündüm ve tüm suçu yemekte içtiğim şaraba, üstümdeki aptal elbiseye yükledim. Eziyet verecek kadar sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca resmi inceledikten sonra başını kaldırıp duvara dayalı en yakın resme odaklandı.

Karnıma ağrılar girdi. Sadece kar ve çıplak ağaçlarla dolu puslu bir manzara resmi. Sanırım benim dışımdaki hiç kimse bunun ne olduğunu anlayamazdı. Açıklamak için ağzımı açtım, bu arada içimden diğerlerinin arkasını çevirmek geldi ama benden önce konuştu.

"Bu senin ormanın. Avlandığın yer." Resme yaklaşıp kasvetli ve ıssız soğuğun beyazına, grisine, kahverengisine, siyahına baktı. "Bu senin hayatın."

Cevap veremeyecek kadar mahcup ve şaşkındım. Bir sonraki resme geçti. Karanlığın ve yoğun kahverenginin içine sıkışmış yakut kırmızısı ve turuncu titrek alevler. "Kulüben, gece vakti."

Hareket etmek, sıradakine ve diğerlerine bakmasına engel olmak istedim ama yapamadım. Sonraki resme geçtiğinde nefesim iyice daraldı. Samanların üzerinde

yumruk olmuş, kısmen altın gölgeli kahve tutamlara – yani benim saçlarıma– dolanmış, esmer, güçlü bir erkek eli. Yine midem burkuldu. "Köyünde buluştuğun adam." Başını yana eğip resmi biraz daha inceledi. "Sevişiyorsunuz." Geriye çekilip duvara dizili tüm resimlere şöyle bir baktı. "İçlerinde tek aydınlık resim bu."

Bu... kıskançlık mıydı? "Elimdeki tek kaçış yolu buydu," dedim. Doğruydu. Isaac için özür dileyecek değildim. Hele de Büyük Ayin'den sonra. Bunu yüzüne vurmuyordum ama eğer *Isaac*'i kıskanırsa...

Tamlin de durumu fark etmiş olmalıydı ki derin ve kontrollü bir nefes alıp sıradaki resme geçti. Yumruklarından ve tahta sopalarından parlak kırmızı damlalar dökülen uzun boylu erkek silüetleri, resmin her köşesindeler, yerde iki büklüm duran birinin etrafını sarmışlar, adamdan oluk gibi kan akıyor, bacağı ters açıyla duruyor.

Tamlin bir küfür savurdu. "Demek babanın ayağını parçaladıklarında oradaydın."

"Durmaları için birinin yalvarması gerekiyordu."

Tamlin çok iyi anladığını ima edercesine baktı ve kalan resimleri incelemek için döndü. Birkaç aydan beri yavaş yavaş onardığım tüm yaralar duvarlarda diziliydi. Birkaç aydan beri. Afalladım. Ailem sözde ölmekte olan halamla birlikte sonsuza dek kalacağıma inanmış mıydı sahiden?

Tamlin sonunda yeniden yıldızışığı göletli vadi resmine döndü. Takdir edercesine başını salladı. Ama karlı orman resmini gösterdi. "Şunu istiyorum."

İsteksizliğimi saklayarak, "Soğuk ve melankolik," dedim. "Buraya hiç uymuyor."

Resmin yanına gitti. Gülümsemesi tüm büyülü çayırlardan ve yıldız göletlerinden daha güzeldi. "Yine de bunu istiyorum."

O anda en çok arzuladığım şey maskesini çıkarıp yüzüne bakmak ve hayal ettiğim gibi olup olmadığını öğrenmekti.

"Sana yardım etmemin bir yolu varsa söyle," diye fısıldadım. "Masken hakkında, gücünü böyle zayıflatan tehdit hakkında. Lütfen söyle, sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bir periye yardım etmek isteyen bir insan?"

"Dalga geçmeyi bırak. Lütfen, sadece... söyle."

"Yapmanı istediğim bir şey yok. Hiçbir şey *yapamazsın*. Kimse yapamaz. Bu benim taşımam gereken bir yük."

"Mecbur değilsin."

"Mecburum. Yüzleşmek zorunda olduğum ve katlandığım şeyler... seni yaşatmazdı Feyre."

"Yani olayların iç yüzünü anlamadan sonsuza dek burada yaşamak zorundayım, değil mi? Madem neler olup bittiğini öğrenmemi istemiyorsun... acaba..." Yutkundum. "Başka bir yerde yaşamamı tercih eder miydin? Dikkatini dağıtamayacağım bir yerde?"

"*Calanmai* sana hiçbir şey öğretemedi herhalde."

"Büyünün seni bir vahşiye dönüştürdüğünü öğretti ya."

Güldü ama sesi eğleniyormuş gibi değildi. Ben suskun kalınca iç geçirdi. "Hayır, başka bir yerde yaşamanı istemiyorum. Seni burada, koruyabileceğim kadar yakınımda istiyorum. Eve döndüğümde senin burada, güvende ve resim yapmakta olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Başta seni göndermeyi düşünmüştüm," diye mırıldanarak devam etti. "Bir yanım hâlâ yaşayacağın başka bir yer bulmam gerektiğini söylüyor. Belki de bencilce davrandım. Tek ilgilendiğin şeyin Anlaşma'yı yok saymak veya bir çıkış yolu bulmak olduğunu açıkça belli ettiğin halde seni bırakmaya, kaçmaya yeltenmeyecek kadar rahat edeceğin başka bir yere götürmeye gönlüm razı olmadı."

"Neden?"

Donmuş orman resmini kaldırıp tekrar inceledi. "Çok sevgilim oldu," diye itiraf etti. "Doğuştan soylu kadınlar, savaşçılar, prensesler..." Onları düşününce içimde derin ve sinsi bir öfke kabardı. Ünvanlarına, güzel olduğu şüphe götürmeyen vücutlarına, ona bu kadar yakın olmalarına öfkelendim. "Ama hiç anlamadılar. Halkımı, topraklarımı korumanın *nasıl* bir şey olduğunu. İçimdeki yaraları, kötü günlerin neler hissettirdiğini." Resmime bakıp gülümsediğinde içimdeki hiddetli öfke sabahın ilk ışıklarıyla buharlaşan çiy tanesi gibi yokolup gitti. "Bu resim bana hatırlatıyor."

"Neyi?"

Resmi aşağıya indirip doğrudan bana, gözlerimin içine baktı. "Yalnız olmadığımı."

O gece odamın kapısını kilitlemedim.

23. Bölüm

Ertesi öğlen üzerimizde kubbe oluşturan dalların filtresinden geçerek gelen sıcak gün ışığının keyfini çıkararak çimenlerin üzerinde uzanıyor ve o ânı bir sonraki resmime nasıl dahil edebileceğimi düşünüyordum. Lucien katılması gereken sıkıcı elçilik işleri olduğunu iddia ederek bizi kendi halimize bırakınca, Yüce Lord beni kendi büyülü ormanının başka bir harikasına getirmişti.

Ama burada büyü yoktu – ne yıldızışığı göletleri, ne de gökkuşağı şelaleleri. Bir salkımsöğütün tepeden baktığı, ortasından temiz bir dere geçen, çimenli bir vadiydi. Huzurlu sessizliğin kollarında aylaklık ediyorduk. Yanımda uyuklayan Tamlin'e baktım. Zümrüt yeşili fonun önünde altın sarısı saçları ve maskesi parlıyordu. Sivri kulaklarının narin kavislerine gözüm takıldı.

Tek gözünü açıp tembelce gülümsedi. "Bu salkımsöğütün şarkısı hep uykumu getiriyor."

"Neyin neyi?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup tepemizdeki ağaca baktım.

Tamlin söğütü işaret etti. Dallar esintiyle hışırdıyordu. "Şarkı söylüyor."

"Sanırım savaş birliği beşliklerini de okuyor."

Gülümsedi ve biraz doğrulup yüzünü bana döndü. "Sen insansın," dedi. Gözlerimi devirdim. "Duyuların hâlâ her şeyden soyutlanmış durumda."

Yüzümü buruşturdum. "Sahip olduğum sayısız eksiklikten biri." Ama *eksiklik* kelimesi her nasılsa artık eskisi kadar sinirime dokunmuyordu.

Tamlin saçımdaki bir otu almak için uzandı. Parmakları yanağımı sıyırınca yüzümü ateş bastı. "Görmeni sağlayabilirim," dedi. Otu çeken parmakları örgümün ucundaki saçları kıvırarak oyalandı. "Benim dünyamı görebilirsin, duyabilirsin, koklayabilirsin." Doğrulup dik oturduğunda nefesim sığlaşmıştı. "Tadabilirsin." Bakışları boynumdaki silikleşen morluğa takıldı.

"Nasıl?" diye sordum. Önümde dizlerinin üstünde doğrulduğunda içimdeki ateş tenimde çiçeklenmeye başlamıştı.

"Her hediyenin bir bedeli vardır." Kaşlarımı kaldırınca sırıttı. "Bir öpücük."

"Hayatta olmaz!" Kalbim duracak gibiydi. Ona dokunmamak için parmaklarımı çimene gömmek zorunda kaldım. "Tüm bunları görememek benim aleyhime değil mi sence?"

"Ben bir ulu periyim; ve ulu periler karşılıksız hiçbir şey yapmaz."

"Peki," derken kendim bile şaşırdım.

Tamlin afalladı; muhtemelen bu kadar çabuk pes etmemi beklemiyordu. Dudaklarımdaki tebessümü saklayarak yüz yüze gelecek şekilde doğruldum. Dizlerimiz

çimenin üzerinde birbirine değiyordu. Dudaklarımı emdim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki göğüs kafesimin içinde bir sinekkuşu kanat çırpıyordu.

"Gözlerini kapat," dedi. Parmaklarımı kanca gibi çimene saplayıp denileni yaptım. Kuşlar cıvıldadı, söğüt dalları hışırdadı. Tamlin yaklaşırken dizlerinin altında ezilen çimenin sesi geldi. Kendimi hazırladım. Dudakları önce bir gözkapağıma, sonra ötekine dokundu. Geri çekildiğinde nefesim kesilmişti; dokunuşlarını hâlâ gözlerimde hissediyordum.

Derken, kuşların cıvıltısı orkestraya dönüştü: neşe ve gevezelik senfonisi. Hiç bu kadar fazla müzik katmanını bir arada duymamıştım. Şakıdıkları arpejler arasında mekik dokuyan varyasyonları ve temaları daha önce hiç fark etmemiştim. Ve kuş cıvıltısının gerisinde göksel bir melodi yankılanıyordu. Melankolik ve yorgun bir kadın sesi: Söğütün sesi. Şaşkınlıktan zorlukla nefes alarak gözlerimi açtım.

Dünya daha net, daha zengindi. Derede ipek kadar cezbedici yumuşaklıkta ve belli belirsiz görünen bir gökkuşağı taşların üzerinden süzülerek akıyordu. Ağaçların merkezinden çıkan hafif bir ışıltı tüm ağaçları örtü gibi kaplıyor, yaprakların kenarlarında dans ediyordu. Buruk metalik koku yoktu, hayır. Büyü kokusu yasemin, leylak, gül kokularına dönüşmüştü. Bu zenginliği, bu hissi resimlere aktarmam imkânsızdı... Belki bazı parçalarını ama bütününü asla.

Büyü – *her şey* büyüydü ve bu kalbimi kırdı.

Tamlin'e baktığımda kalbim tamamıyla paramparça oldu.

Karşımdaki Tamlin'di ama tam olarak değil. Daha çok hayallerimdeki Tamlin'di. Yüzü altın bir cilayla parlıyor ve başında gün ışığından bir taç duruyordu. Ve gözleri...

Sadece yeşil ve altın değil, akla gelebilecek her türlü ton ve varyasyon, sanki ormandaki tüm yapraklar tek bir renkte birleşmiş gibi. Prythian'ın Yüce Lordu *buydu:* akla hayale sığmayan ve akıllara zarar bir yakışıklılık, büyüleyicilik, güç.

Parmaklarımı maskesinin kenarlarında gezdirirken nefesim boğazımda düğümlendi. Soğuk metal parmak uçlarımı ısırdı, zümrütler nasırlı cildimden kaydı gitti. Öteki elimi de kaldırıp maskenin iki tarafından tuttum. Sertçe çektim.

Kıpırdamadı.

Yeniden asıldığımda Tamlin gülümsedi. Kendi yaptığım şeye şaşırıp ellerimi geri çektim. O anda altın gibi parlayan Tamlin kayboldu ve tanıdığım adam geri döndü. Oysa söğüdün ve kuşların şarkısını hâlâ duyuyordum.

"Neden artık seni göremiyorum?"

"Çünkü tılsımı geri çağırdım."

"Ne tılsımı?"

"Normal görünme tılsımı." Maskesini gösterip, "Yani bu şeyle ne kadar görünebiliyorsam artık," diye ekledi. "Eğer bir Yüce Lord'san, güçlerin azalmış bile olsa, bazı fiziksel işaretler de beraberinde gelir. Neye dönüştüğümü abilerimden ve herkesten saklamalıydım. Bu şekilde araya kaynamak hâlâ daha kolay oluyor."

"Ama maske gerçekten çıkmıyor. Yani, o gece büyünün yaptığı şeyi tamir edecek kimse olmadığına emin misin? Diğer saraylardan birisi mesela?" Maskeyi neden bu ka-

dar dert ettiğimi bilmiyordum. Onu tanımak için yüzünün tamamını görmeye ihtiyacım yoktu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Ben sadece... Sadece nasıl göründüğünü bilmek istiyorum." Hangi ara bu kadar sığlaşmıştım acaba.

"Sence nasıl görünüyorum?"

Başımı yana eğdim. Önceden yaptığım bir resimden kopya çekerek, "Güçlü, düz bir burun," dedim. "Gözleri meydana çıkaran çıkık elmacıkkemikleri. Hafif ama çok hafif kavisli kaşlar." Utançtan kıpkırmızı oldum. Tüm dişlerini göstererek geniş geniş sırıttı ama o azman köpek dişleri ortada yoktu. Tez canlılığım için nasıl özür dileyeceğimi düşünürken birden derin derin gerinme ihtiyacı hissettim. Gözkapaklarım ağırlaştı.

"Pazarlığın sana düşen kısmı ne olacak?"

"Ne?"

Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Öpücük borcun var."

Parmaklarını tuttum. "Al bakalım," deyip elinin üstünü öptüm. "İşte sana öpücük."

Tamlin kahkahalarla kükredi ama dünya bulanıklaşıyor, uyumam için pış pışlıyordu. Çimen beni çağırınca davetini kabul ettim. Uzaklardan Tamlin'in lanet okuduğunu duydum. "Feyre?"

Uyumak. Uyumak istiyordum. Ve uyumak için buradan daha güzel bir yer bulamazdım. Söğüdün, kuşların ve vadinin seslerini dinlereyerek yana kıvrıldım ve kolumu yastık yaparak uzandım.

Tamlin, "Seni eve götürsem iyi olacak," diye mırıldandı. Ama beni ayağa kaldırmaya yeltenmedi. Bunun

yerine, toprağı hafifçe sarsarak yanıma uzandı. Bahar yağmuruyla taze çimen karışımı kokusu burnuma doldu. Saçlarımı okşadığında zevkten titredim.

Her şey rüya gibiydi. Şimdiye kadar bastıran en nefis uykuydu. Yanımdaki varlığı sayesinde, en sıcağı. En sakini. Dalmak üzereyken, nefesiyle kulaklarımı okşayarak konuştu. "Sen de tam hayallerimdeki gibisin." Sonra karanlık her şeyi yuttu.

24.
BÖLÜM

Beni uyandıran şey şafağın ışıkları değil, cırtlak bir ses oldu. Yatakta inleyerek doğruldum. Şiş gözlerimi zorlukla açtığımda ağaç kabuğundan derisi olan bodur bir kadının kahvaltı tabaklarımla meşgul olduğunu gördüm.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak "Alis nerede?" diye sordum. Tamlin beni o kadar uzun bir mesafeden yatağıma kadar taşımış olmalıydı.

"Ne?" Kadın yüzünü bana döndü. Kuş maskesi tanıdıktı. Ama böyle derisi olan bir peri görseydim hatırlardım. Hatta çoktan resmini yapmış olurdum.

"Alis rahatsız mı?" diye sordum yataktan kalkarken. Burası *benim* odamdı, değil mi? Şöyle bir baktım. Evet, benim odamdı.

"O güzelim aklını kaçırdın herhalde," dedi peri. Dudağımı ısırdım. "*Ben* Alis'im," deyip cık cık ettikten sonra banyoyu hazırlamaya gitti.

Bu imkânsızdı. Benim bildiğim Alis beyaz tenli, etine dolgun ve ulu peri görünüşlüydü.

Baş ve işaretparmaklarımla gözlerimi ovaladım. Alis de tılsımlıydı demek, tıpkı Tamlin gibi. Peri görüşü kazanınca şimdiye kadar gördüğüm tüm tılsımlar kaybolup gitmiş olmalıydı. Tamlin neden her şeyi tılsımlamak zahmetine girmişti peki?

Çünkü ödlek insanın tekiydim de ondan. Çünkü tüm perileri gerçek halleriyle gördüğümde kendimi bu odaya kilitleyeceğimi ve dışarıya adım atmayacağımı biliyordu.

Yüce Lord'u bulmak için aşağı kata giderken her şey daha da kötüleşti. Koridorlar daha önce hiç görmediğim maskeli perilerle kaynıyordu. Bazıları uzun ve insansıydı, yani Tamlin gibi ulu periydi ama diğerleri... öyle değildi. Sıradan periydiler. Onlara baktığımı fark edince şaşkınlıktan ağızları kalıyordu; bu yüzden görmezden geldim.

Yemek odasına vardığımda neredeyse tir tir titriyordum. Lucien, şükürler olsun, Tamlin gibi görünüyordu. Nedenini sormadım ama ya Tamlin ondan daha kuvvetli bir tılsım kuşanmasını istemişti, ya da baştan beri olduğundan farklı görünmeye tenezzül etmiyordu.

Tamlin her zamanki sandalyesinde yayılmıştı. Beni görünce toparlandı. "Neyin var?"

"Etrafta... bir sürü kişi... peri var. Ne zaman geldiler?"

Odamın penceresinden dışarıya bakıp bahçede dolaşan peri kalabalığını gördüğümde neredeyse ciyak ciyak bağıracaktım. Büyük çoğunluğu böcek maskeleri takmıştı; çit çalılarını buduyor, çiçeklerle ilgileniyorlardı. Periler içinde en tuhafı bunlardı: Sırtlarından yanardöner, vızıltılı kanatlar çıkıyordu. Ve elbette, yeşilimsi kahve derileri, normalden fazla uzun kolları ve bacakları vardı.

Tamlin gülümsemesini engellemek için dudaklarını

ısırdı. "Hep buradaydılar."

"Ama... ama onları hiç *duymadım*."

"Elbette duymadın," dedi Lucien kelimeleri uzatarak. Hançerini bir elinden ötekine çevirip duruyordu. "Gerekli olanlar dışında kimseyi görmediğinden ve duymadığından emin olmalıydık."

Tüniğimin yakasını düzelttim. "Yani... o gece Puka'nın peşinden koştuğumda..."

"Epeyce bir seyirci kitlen vardı," diye cümlemi tamamladı Lucien. Oysa son derece gizli hareket ettiğimi düşünmüştüm. Parmaklarımın ucunda ilerlerken yanından geçip gittiğim tüm o periler görüntü hilesini takip eden kör insana katıla katıla gülmüş olmalıydılar.

İçimde yükselen aşağılanma duygusunu bastırarak Tamlin'e döndüm. Dudakları kapanıp birbirine kenetlendi ama gülümsemesi gözlerinde parlamaya devam ediyordu. Başını salladı. "Çok *cesurca* bir girişimdi."

"Ama Nagaları *görebildim*, ayrıca Puka'yı ve Suriel'i. Ve... ve kanatları... kanatları koparılmış o periyi," dedim içim ürpererek. "Tılsım neden onlara etki etmedi?"

Bakışları karardı. "Benim sarayımdan değillerdi," dedi. "Yani tılsımım onlara işlemez. Puka rüzgâra, havaya ve değişen her şeye aittir. Nagalar ise... başka birine hizmet ederler."

Aslında pek anlamadığım halde, "Anlıyorum," diye yalan söyledim. Lucien bunu fark edip cık cık etti. Yan yan baktım. "Bu aralar yine ortadan kaybolmaya başladın."

Bıçağıyla tırnaklarını temizliyordu. "Meşguldüm. Sen de öyleydin, anlaşılan."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Ayı gökyüzünden indirip önüne sersem bana da bir öpücük verir miydin?"

Tamlin usulca, "Pislik yapma," diye hırladı ama Lucien gülmeye devam etti. Odadan çıkarken hâlâ gülüyordu.

Tamlin'le yalnız kalınca huzursuzca kımıldadım. Sırf ağır sessizlikten kurtulmak için, "Eğer Attor'la tekrar karşılaşırsam, onu görebilir miyim?" diye sordum.

"Evet ama bu pek hoşuna gitmez."

"O akşam onun beni görmediğini söylemiştin ama senin sarayından olmadığı belliydi. Nasıl o kadar emin olabildin?"

"Çünkü bahçeye girer girmez *senin* üzerine tılsım attım," dedi açıkça. "Attor seni göremedi, duyamadı ve kokunu alamadı." Bakışları arkamdaki pencereden dışarıya kaydı. Elini saçlarına atıp geriye taradı. "Attor ya da daha beter yaratıkların seni görmemesi için elimden geleni yaptım. Ama hastalık yeniden sorun yaratmaya başladı. Her geçen gün daha fazla yaratık yularlarından kurtuluyor."

Midem burkuldu. "Eğer birine rastlarsan," diye devam etti Tamlin, "zararsız görünmesine rağmen seni huzursuz ediyorsa, görmezden gel. Sakın konuşma. Eğer sana zarar verirse, onu... yani onun için hiç iyi olmaz; ve benim için.

Bunu eğlence olsun diye değil, benim iyiliğim için söylüyordu. Ne benim incinmemi istiyordu, ne de beni incitenleri cezalandırmak. Başka saraydan geldikleri halde Nagaları öldürdüğüne de üzülmüş müydü acaba?

Benden cevap beklediğini fark edince başımı sallamakla yetindim. Sonra, "Yani... hastalık yeniden yayılıyor, öyle mi?" diye sordum.

"Şimdilik sadece diğer bölgelerde. Burada güvendesin."

"Endişe ettiğim şey kendi güvenliğim değil."

Tamlin'in bakışları yumuşadı ama dudaklarını kasarak konuştu. "Her şey yoluna girecek."

"Salgının geçici olma ihtimali var mı?" Aptalca bir umuttu.

Tamlin'in suskunluğu yeterli bir cevaptı. Eğer hastalık yeniden aktif hale geldiyse... Yardım teklif etmeye gerek bile duymadım. Bu anlaşmazlık neyin nesiydi bilmiyordum ama yardım etmeme izin vermeyeceğinden emindim.

Ama ona verdiğim resmi ve resim hakkında söylediklerini düşününce... belki de izin verir diye umut ettim.

Ertesi sabah bahçede bir kesik baş buldum.

Açık kanatlı balıkçıl çeşmesine bırakılmış, kan revan içinde bir ulu peri başıydı. Taşlar öylesine kızıla boyanmıştı ki sanki başı kesen kişi hiç beklemeden balıkçılın yukarıya dönük gagasına saplamıştı.

İris çiçeklerinin resmini yapmak için sehpamı ve boyalarımı alıp bahçeye çıkmıştım. Manzarayı görünce boyalarla fırçalar elimden düşmüş, çakılların üzerinde sağa sola saçılmıştı.

Dışarı pörtlemiş kahve gözleriyle ve kırık dişleriyle hâlâ çığlık atıyormuş gibi görünen başa bakarak olduğum yere çakıldım. Nereye gideceğimi bilemedim. Maskesi yoktu, yani Bahar Sarayı'ndan değildi. Bunun dışında kimliğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Gri taşların üzerindeki kanı parlıyordu ve ağzı berbat derecede açıktı. Geriye doğru adım atınca sıcak ve sert bir şeye çarptım.

İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım ve sıçrayarak arkamı döndüm ama Tamlin'in, "Benim," diyen sesini duyunca daha ileri gitmedim. Lucien de yanındaydı; beti benzi atmıştı, suratı asıktı.

"Güz Sarayı'ndan değil," dedi Lucien. "Onu tanımıyorum."

Yeniden kesik başa döndüğümde Tamlin ellerini omuzlarıma koydu. "Ben de tanımıyorum." Sesinde hafif ve vahşi bir hırıltı vardı ama omuzlarımı sıkarken pençeleri hâlâ içerdeydi. Yine de Lucien heykelin bulunduğu havuza girip kıpkırmızı suda ilerlediğinde ve tepesindeki ıstırap dolu yüze baktığında Tamlin'in parmakları gerildi.

Lucien, bir küfür savurararak, "Kulağının arkasını mühürlemişler," dedi. "Üç yıldızlı bir dağ."

"Gece Sarayı," dedi Tamlin usulca.

Gece Sarayı. Freskteki haritayı doğru hatırlıyorsam, Prythian'ın en kuzeyindeki saray. Gece ve yıldızışığı sarayı. "Bunu... bunu neden yaptılar?" diye fısıldadım.

Tamlin omuzlarımı bırakıp yanıma geldi. Lucien başı saplandığı yerden çıkartmak için heykele tırmanırken, yüzümü çevirip çiçek açmış bir elma ağacına bakmayı tercih ettim.

"Gece Sarayı aklına eseni yapar," dedi Tamlin. "Kendi kurallarına, kendi kokuşmuş törelerine göre yaşarlar."

"Hepsi sadist katillerdir," diye söz aldı Lucien. Hızlıca ona bakmayı göze aldım; balıkçılın taş kanadına tünemişti. Hemen çevirdim bakışlarımı. "İşkencenin her türlüsünden zevk alırlar ve bu tür marifetler onları çok eğlendirir."

"Sadece eğlence mi, yoksa bir mesaj mı?" Etrafıma bakındım.

"Ah, elbette bir mesaj," diye cevap verdi Lucien. Kafayı yerinden oynattığında çıkan vıcık vıcık kemik ve et sesleri içimi kaldırdı. Bir sürü hayvanın derisini yüzmüştüm ama bu... Tamlin bir elini tekrar omzuma attı. Lucien, "Savunmamızı aşıp topraklarımıza girmek, taze kandan anlaşıldığı kadarıyla muhtemelen buranın çok yakınında bir cinayet işlemek..." diye devam etti. Su fışırtılarına bakılırsa tekrar havuza inmişti. "Tam da Gece Sarayı Yüce Lordu'na göre bir eğlence. Piç kurusu."

Havuzla ev arasındaki mesafeyi kafamdan hesapladım. Altmış, en fazla yetmiş adım. Bu kadar yakınımıza sokulmuşlardı. Tamlin başparmağıyla omzumu sıvazladı. "Burada hâlâ güvendesin. Kendi kafalarınca eşek şakası yapmışlar."

"Bunun hastalıkla ilgisi yok mu?" diye sordum.

"Tek ilgisi var: Hastalığın yeniden hortladığını biliyorlar ve eğer sınırlar çökmeye devam ederse Bahar Sarayı'nın etrafında akbabalar gibi beklediklerini bilmemizi istiyorlar." Hissettiğim rahatsızlık yüzüme de yansımış olmalıydı ki, "Böyle bir şeyin olmasına izin vermem," diye ekledi.

Hastalığa karşı ellerinin kollarının bağlı olduğu maskelerinden belliydi ama bunu söylemeye dilim varmadı.

Lucien suları fışkırtarak havuzdan çıktı ama ona bakamadım. Elinde o başı taşırken, üstü başı süphesiz kana bulanmışken, yapamazdım. "Yakında başlarına gelecek felaketten kaçamayacaklar. Neyse ki hastalık onları da kırıp geçirecek." Tamlin kesik başa iyi bakması için Lucien'e homurdandı. Lucien'in ezilen çakıl sesleri çıkararak uzaklaşmasını dinledim.

Boyalarımı ve fırçalarımı almak için yere çömeldim. Ellerim öyle titriyordu ki büyük fırçamı tutmayı bile beceremedim. Tamlin yanıma çöküp ellerimi sıkı sıkı tuttu.

"Hâlâ *güvendesin,*" dedi yeniden. Suriel'in sözleri kafamın içinde yankılandı. *Yüce Lord'la kal. Güvende olursun.*

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Bu bir saray gösterişi," dedi. "Gece Sarayı tehlikesizdir demiyorum ama az önce gördüğün şey lordlarının şaka anlayışından ibaret. Buradaki birine saldırmak, sana saldırmak, başına haddinden fazla bela açılması anlamına gelir. Eğer bu topraklar hastalığa tamamen teslim olursa ve Gece Sarayı topraklarımıza girerse, onların karşısına dikiliriz."

Kalkarken dizlerim titredi. Peri politikaları, peri sarayları... "İnsanlar onların kölesiyken şaka anlayışları çok daha korkunçtu herhalde." Bize kafalarına göre işkence etmiş olmalıydılar. Evcil insanlarına kelimelere sığmayacak, berbat şeyler yapmış olmalıydılar.

Gözlerinden bir karaltı geçti. "Bazı günler, babam kölelerini duvarın güneyine gönderirken henüz çocuk olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Çünkü sonrasında şahit olduğum şeyler akıl almaz derecede kötüydü."

Hayal etmek bile istemiyordum. Bunca zaman sonra bile uzak atalarımızın geride bıraktıklarını görmek için çaba harcamamıştım. Halkımın yaşadığı dehşetin izlerini silmek için beş yüzyılın yeterli olacağını sanmıyordum. Düşünmemeliydim, boş vermeliydim ama yapamadım. "Buradan ayrıldıkları için mutlu muydular?"

Tamlin omuz silkti. "Evet. Gerçi özgürlüğün ne demek olduğunu veya şu anda bildiğiniz haliyle mevsimlerin

neye benzediğini bilmiyorlardı. Ölümlü diyarında ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Ama yine de evet, çoğu ayrıldığı için çok ama çok mutluydu." Dudaklarından dökülen her kelime bir öncekinden daha kederliydi. "Ben de gittiklerini görmekten mutluydum ama babam için aynı şeyi söyleyemem." Durgunluğuna rağmen parmaklarının ucundan pençeler çıktı.

Buraya ilk geldiğimdeki acemiliği, benimle ne yapacağını bilememesi boşuna değildi. "Sen baban değilsin, Tamlin." dedim usulca. "Abilerin de değilsin." Uzaklara dalıp gitti. "Kendimi hiçbir zaman bir mahkûm gibi hissetmedim," diye ekledim, "ya da senin malınmışım gibi."

Ağzını açmadan, sadece başını eğip kaldırarak teşekkür ederken, gözlerinde gördüğüm karaltı anlattıklarından fazlası olduğunu söylüyordu. Ailesiyle ilgili, onlar öldürülmeden ve bu ünvan üzerine yapışmadan önceki hayatıyla ilgili anlatacağı çok şeyi olduğunu. Ama soramazdım. Hastalık omuzlarında böylesine ağırlık yaparken soramazdım. Hazır olana kadar beklemeliydim. Bana yaşama alanı ve saygı vermişti; ona bundan azını veremezdim.

Yine de o gün resim yapmaya elim varmadı.

25. Bölüm

Kesik başı bulmamızdan saatler sonra Tamlin'i sınırlardan birinden çağırdılar. Nereye ve neden çağrıldığını sorsam da söylemezdi. Ama yüzünün ifadesinden anlayacağımı anlamıştım: hastalık diğer saraylardan doğruca bizimkine doğru geliyordu, sinsi sinsi.

Gece dönmedi. İlk kez geceyi dışarıda geçiriyordu ama hâlâ hayatta olduğunu haber vermek için Lucien'i gönderdi. Bir yanım Tamlin'in üşenmeyip iyi olduğunu bildirmesinin şaşkınlığıyla kıpır kıpır olsa da Lucien üstüne basa basa *hâlâ* dediği için tüm gece uyuyamadım. Biliyordum, şu ölümlü kalbimin sonunda parça parça olacağını bildiğim halde kafamın dikine gitmiştim, ama... Ama kendime engel olamıyordum işte. Nagalarla karşılaştığım günden beri yapamıyordum. Gerçi o kesik başı gördükten sonra... Saray oyunlarını, hayatların oyun tahtasındaki taşlar kadar değeri olmadığını gördükten sonra... Aklıma geldikçe bir şeyler yemek hayli güçleşmişti.

Havada sinsice dolaşan kötülüğe rağmen ertesi gün

neşeli koşuşturma sesleriyle uyandım. Pencereden baktığımda tüm bahçenin kurdele ve flamalarla donatıldığını gördüm. Uzak tepelerde şenlik ateşi ve çiçekli direk hazırlıkları yapılıyordu. Bir *urisk* perisi olduğunu öğrendiğim Alis'e sorduğumda basitçe, "Yaz gündönümü," diye açıkladı. "Kutlamanın asıl merkezi Yaz Sarayı'dır, ama... Artık işler değişti. Burada kendi şenliğimizi yapıyoruz. Sen de geliyorsun."

Yaz. Resim yaparak, Tamlin'le sofrada otururak ve birlikte saray topraklarında gezintiye çıkarak geçirdiğim haftaların ardından yaz gelmişti. Ailem hâlâ gerçekten uzun zamandır kayıp olan halamı ziyarete gittiğime inanıyor muydu? Yaz gündönümü geldiğine göre köy meydanında küçük bir toplantı yapılırdı. Her ne kadar Kutsalın Çocukları gençleri ayartmak için etrafta gezinse de toplantı dinsel içerikli olmazdı elbette. Sadece birlikte yemekler yenir, ıssız meyhanenin bağışladığı biralar içilir, belki biraz halk dansı yapılırdı. Kutlanılan tek şey, ekim dikim ve çatı tarimatlarıyla geçen uzun yaz günlerine bir günlük ara vermek olurdu. Ama malikânenin etrafındaki süslemelere bakınca, buradaki kutlamaların çok daha büyük, çok daha neşeli geçeceğini anlaşılıyordu.

Tamlin günün ilerleyen saatlerine dek eve dönmedi. Bahçedeki sancaklarla kurdelelerin hızlı ve serbest yorumla resmini yaparken bile endişe içimi kemirmeye devam etti. Ayrıca, geri dönen hastalık söz konusuyken belki önemsiz ve bencilce gelebilirdi ama Ateş Gecesi'ndeki törenlerin gün dönümünde tekrarlanmamasından korkuyordum. Tamlin'i yine sıraya girmiş bir kız sürüsü beklerse ne yapardım, düşünmek bile istemedim.

Tamlin'in kalın sesi ve Lucien'in anıran kahkahası koridorlarda yankılanıp resim odama ulaştığında neredeyse akşamüzeri olmuştu. İçimdeki sıkıntı birden dağıldı. Onları bulmak için odadan fırladığımda Alis beni zorla üst kata götürdü. Boyaya bulanmış elbiselerimi üzerimden çıkarıp attı ve mavi kantaron rengindeki dökümlü şifon geceliği giymemde ısrar etti. Saçımı örmedi ama kafama pembe, beyaz ve mavi yaban çiçeklerinden yapılmış bir taç geçirdi.

Eskiden bu taçla çocuksu görünebilirdim ama burada geçirdiğim aylardan sonra sert hatlarım ve iskeletimsi vücudum dolgunlaşmıştı. Artık kadın vücuduna sahiptim. Ellerimi belimle kalçalarımın geniş ve yumuşak kıvrımlarında gezdirdim. Elimin altında kuru kas ve kemikten fazlasını hissedeceğimi söyleseler dünyada inanmazdım.

Aşağı indiğimde Lucien, "Kazan'ın suyu yaksın beni," diyerek ıslık çaldı. "Bir ulu periden artısı var, eksiği yok."

İltifatından dolayı Lucien'e teşekkür edemedim çünkü Tamlin'e odaklanmıştım. Yaralanmış mı, üzerinde kan izi var mı, hastalığın yol açtığı bir işaret var mı diye tüm vücudunu taradım. Çok şükür tertemizdi, hatta parlıyordu, tamamıyla silahsızdı ve... bana gülümsüyordu. Hangi belayla uğraşmıştı bilmiyorum ama kılına bile zarar gelmemişti. "Harika görünüyorsun," diye mırıldandı. Yumuşak sesini duyunca kedi gibi mırlamak istedim.

Sonra hemen toparlanıp omuzlarımı dikleştirdim, çünkü sözlerinin, sesinin veya turp gibi oluşunun beni ne kadar etkilediğini belli etmeye niyetim yoktu. Henüz. "Bu gece size katılmama izin vermeniz bile benim için büyük sürpriz oldu."

"Zatı âlinizin ve boynunuzun şansızlığına," diye karşı saldırıya geçti Lucien, "bu gece sadece parti var."

"Ertesi gün hangi iğneleyici cevapları versem diye sabaha kadar uyanık mı kalıyorsun?"

Lucien duymamış gibi yaptı ama Tamlin gülerek kolunu uzattı. "Lucien doğru söylüyor," dedi. Koluna girdim. Yeşil tüniğinin altındaki sert kaslarını, bedenime değen teninin her santimi hissediyordum. Biz önde Lucien arkada hep birlikte bahçeye indik. "Gün dönümünde günle gecenin eşitliği kutlanır," diye devam etti Yüce Lord. "Herkesin kalıplarından sıyrıldığı ve sadece peri olmanın keyfini çıkardığı mutlak nötrlük zamanıdır. Bu gece ulu peri veya sıradan peri yok, sadece *biz* varız."

Lucien diğer yanıma gelip adımlarını benimkilere uydurarak, "Yani şarkılar söylenir, danslar edilir ve bol bol içilir," diye söze karıştı. Sonra da pis pis sırıtarak ekledi: "Ve oynaşılır."

Sahiden de Tamlin'in bedenime her sürtüşünde kendimi tamamen ona yaslamak, koklamak, dokunmak, tatmak için yanıp tutuşuyordum. Boynumda ve yüzümde harlayan ateşi, düzensiz atan kalp atışlarımı fark ettiyse bile belli etmedi. Bahçeden çıkıp boş arazi boyunca yürürken kolumu daha sıkı tutmakla yetindi.

Kutlamaların yapılacağı platoya vardığımızda güneş son demlerini yaşıyordu. Alanda toplanan perilere aval aval bakmamaya çalıştım ama onlar bana aynen öyle baktılar. Daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemiştim, en azından gizleme tılsımları üzerlerinde değilken. Artık görüşüm açılmıştı ve seçkin kıyafetleri, kıvrak bedenleri, ilginç ve değişik yapıları, renkleri, şekilleri in-

sanı kendine hayran bırakıyordu. Yüce Lord'un yanında bulunmamdan kaynaklanan yadırgama çabucak dağıldı; Tamlin'in herkesi işine bakmaya davet eden derin hırlamasının da yardımıyla.

Platonun uzak köşesine yiyeceklerle dolu masalar kurulmuştu. Tabağımı doldurmak için masalardan birinde kuyruğa girdiğimde Tamlin'i kaybettim. Onun insan oyuncağıymış gibi görünmeyeyim diye beni yalnız bırakmıştı. Dumanlar tüten dev ateşin yanında müzik çalınmaya başladı. Kemanlara, davullara ve diğer neşeli enstrümanlara eşlik ederek ayağımı yere vurmaya başladım. Havai, eğlenceli ve herkese açık bir parti: Ateş Gecesi'nin güleç kız kardeşi.

Lucien her zamanki gibi ona ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolmayı çok iyi becerdiği için, ipek fenerlerle ve simli kurdelelerle süslenmiş firavun inciri ağacının altına gidip tabağımdaki –ölümlü diyarındaki yaz tatlılarından hiçbir farkı olmayan– kurabiyeleri, elmalı turtayı ve yaban mersinli çöreği tek başıma yemeye başladım.

Fenerlerle kurdelelerin yarattığı parlamalara ve gölge oyunlarına öylesine dalıp gittim ki yalnızlığı hiç umursamadım. Belki bir dahaki sefere bunun resmini yapardım. Ya da dans etmeye başlayan göksel perilerin. Hatları ve renkleri ne kadar güzeldi. İçlerinden bazıları galerideki resimleri yapanlara mankenlik yapmış olabilir miydi?

Kendime içecek bir şey almak istemesem yerimden kıpırdayacağım yoktu. Güneş ufukta gözden kaybolduğunda plato iyice kalabalıklaştı. Karşı tepelerde diğer şenlik ateşleri ve partiler başladı; bizim çalgıcılar ara verdiğinde oradaki müzikler inceden inceye duyulabiliyordu. Kendime altın köpüklü şarap alırken nihayet Lucien arkam-

da belirdi. Omzumun üzerinden bakıp "Yerinde olsam onu içmezdim," dedi.

Fışırdayan sıvıya çatık kaşlarla baktım. "Ya?"

"Gündönümü peri şarabı," diye çıtlattı Lucien.

"Hımm," diyerek şarabı kokladım. Alkol kokmuyordu. Tam tersine, çimenlerde pinekleyerek ve serin sularda yıkanarak geçirilen yazlar gibi kokuyordu. Şimdiye dek burnuma çektiğim en fantastik kokuydu.

Kadehi dudaklarıma götürürken, "Ciddiyim," dedi Lucien. Kaşlarımı kaldırdım. "Son uyarımı dikkate almadığında başına neler geldiğini hatırlıyorsun, değil mi?" Parmağıyla boynumu dürttü. Elini ittim.

"Cadı üzümünün zararsız olduğunu da söylemiştin ama son hatırladığım şey yarı kudurmuş halde üstümü başımı yırttığımdı." İki hafta önceki öğle vakti dün gibi aklımdaydı. Ben dört saat boyunca halisünasyonlar görürken Lucien'in gülmekten karnına ağrılar girmişti. Öyle ki sonunda Tamlin dayanamayıp onu yansıma havuzuna atmıştı. Kafamı silkeleyip anıyı uzaklaştırdım. Bugünlük, sadece bir günlüğüne, gerçekten kalıplarımdan sıyrılacaktım. Bugün ihtiyatın canı cehennemeydi. Sarayın sınırlarında kol gezen, Yüce Lord'umu ve topraklarını tehdit eden hastalığı da unutacaktım. Bu arada, Tamlin *neredeydi* sahi? Gerçi bir tehdit olsaydı Lucien muhakkak bilirdi; üstelik kutlamalar da iptal edilirdi.

"Tamam ama bu kez ciddiyim," dedi Lucien. Kadehimi elinin uzanamayacağı bir yerde tuttum. "Tamlin bunu içtiğini görürse benim karnımı deşer."

"Hep kendi çıkarını düşünüyorsun," deyip kadehi tek dikişte bitirdim.

İçimde milyonlarca havai fişek patlıyormuş ve damarlarımda yıldızışığı dolaşıyormuş gibi hissettim. Bir kahkaha attım.

Lucien homurdanarak, "Aptal insan," diye tısladı. Ama tılsımı uçup gitmişti. Kızıl saçı erimiş metale dönmüştü ve ela gözü dipsiz demirci ocağı gibi için için yanıyordu. Bir sonraki resmimin konusu kesinlikle *bu* olacaktı.

"Resmini yapmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırıp kıkırdadım – evet, *kıkırdadım*.

"Kazan haşlayıp kavursun beni," diye söylenince yeniden kıkırdadım. Beni engelleyemeden önce bir peri şarabı daha yuvarlamayı başardım. Tattığım en muhteşem şeydi. Var olduğunu bile bilmediğim bağlarımdan azat ediyordu beni.

Müzik bir denizkızı şarkısına dönüştü. Melodi mıknatısımdı ve çekimi karşısında acizdim. Çıplak ayaklarım her adımda ıslak çimenlerin keyfine yeniden varıyordu. Ayakkabılarımı ne zaman kaybettiğimi hatırlayamadım.

Gökyüzü şimdi erimiş, mortaş, yakut ve safirden ibaret bir girdaba dönmüştü ve hepsi bir akik havuzuna dökülüyordu. Renklere dalıp çıkarak ve ışıldayan yıldızları parmaklarımın arasında hissederek göklerde yüzmek istedim.

Tökezledim, afalladım, derken kendimi dans pistinin kenarında buldum. Bir grup çalgıcı peri enstrümanları çalıyorlardı. Ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım. Periler dans ederek ateşin etrafında dönüyorlardı. Resmi dans değildi. En az benim kadar gevşektiler. Serbesttiler. Bu hallerini çok sevdim.

"Lanet olsun, Feyre." Lucien bileğimden yakaladı.

"Sen yine postu deldirmeyesin diye uğraşırken ölüp gitmemi mi istiyorsun?"

"Ne?" deyip ona döndüm. Tüm dünya da benimle birlikte enfes ve büyüleyici bir dönüş yaptı.

"Budala," dedi yüzüme karşı. "Sarhoş budala."

Müziğin temposu artınca şarkının içine girmek, onun hızıyla yol almak, notaların arasında mekik dokumak istedim. *Hissettiğim* şey müzik değil, sanki mucizeden, sevinçten ve güzellikten yaratılmış, yaşayan, nefes alan bir canlıydı.

Dans ederek uzaklaşırken Lucien tekrar bileğime yapıştı. "Feyre, kes artık," dedi. Bedenim hâlâ seslerin çekimine doğru gitmeye çalışarak sallanıyordu.

"Asıl *sen* kes," diyerek elimi kurtardım. "Bu kadar ciddi olmayı kes." Müziği duymak, müziği kaynağından dinlemek istiyordum. Hareketli kalabalığın arasına daldığımda Lucien arkamdan lanet okudu.

Eteklerimi uçuşturarak dansçıların arasından geçtim. Sandalyelerinde oturan maskeli çalgıcıların karşısına dikilip olduğum yerde dans etmeye başladığımda hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı. Bağ yok, sınır yok, sadece ben ve müzik, dans et, dans et. Peri değildim ama yeryüzünün parçasıydım, yeryüzü benim parçamdı ve onun üzerinde hayatım boyunca dans etsem doymazdım.

Çalgıcılardan biri kemanının üzerinden bana bakınca durdum.

Çenesini kemanın kara ahşabına dayamıştı ve güçlü boynu terden parlıyordu. Gömleğinin kollarını yukarıya katladığı için kollarındaki damarlı kaslar ortaya çıkmıştı. Bir keresinde, eğer savaşçı veya Yüce Lord olmasaydı,

gezgin halk ozanı olmak isteyebileceğini söylemişti. Şimdi onu böyle çalarken dinlediğimde bu işten bir servet kazanabileceğini görebiliyordum.

"Üzgünüm, Tam," dedi Lucien nefes nefese. Yerden bitmişti sanki. "Onu yemek masalarından birinde azıcık yalnız bıraktım ama yeniden bulduğumda şarabı içiyordu ve..."

Tamlin ara vermeden çalmaya devam etti. Saçı terden sırılsıklamdı ve yüzünün çoğunu göremesem de müthiş yakışıklıydı. Karşısında dans etmeye başladığımda yüzünde yabani bir gülümseme belirdi. "Ben ona göz kulak olurum," diye seslendi müziğin üzerinden. Bunu duyunca coştum, daha hızlı dans etmeye başladım. "Sen eğlenmene bak," der demez Lucien sıvıştı.

Müziğin sesini bastırmak için bağırarak, "Bakıcıya ihtiyacım yok!" diye bağırdım. Dönmek istiyordum, dönmek, dönmek, dönmek.

Hiç teklemeden çalarken, "Evet, yok," diye seslendi. Yay tellerin üzerinde nasıl da dans ediyordu. Artık beni korkutmayan pençelerinden eser olmayan parmakları nasıl da güçlü ve becerikliydi... "Dans et, Feyre," diye fısıldadı.

Dediğini yaptım.

Kendimi serbest bırakıp fırıldak gibi döndükçe döndüm, kim olduğuna veya neye benzediğine aldırmadan karşıma geçen herkesle dans ettim ve bizzat müziğe, ateşe, geceye dönüştüm. Beni yavaşlatabilecek hiçbir şey yoktu.

Bu sırada, Tamlin ve çalgıcıları öyle neşeli müzikler çalıyorlardı ki dünya bu kadarını kaldırabilecek mi diye düşündüm. İki kolumla sarkaç gibi önce sağa sonra sola yaylar çizerek ona, yani peri lorduma, koruyucuma, sa-

vaşçıma, arkadaşıma doğru seğirtip önünde dans ettim. Sandalyesinden sırıtarak kalktı, önümde diz çöktü ve sadece benim için solo yaptı. Ben dansıma devam ettim.

Sadece bana ait bir müzik: Bir hediye. Parmaklarını kemanın telleri üzerinde büyük bir kesinlik ve hızla hareket ettiriyordu. Vücudumu yılan gibi kıvırdım, başımı arkaya atıp yüzümü göklere dönerek Tamlin'in müziğinin içime dolmasına izin verdim.

Belimde bir baskı hissettim ve aynı anda birinin kollarında süzülüp dans çemberinin ortasına indim. Öyle katıla katıla güldüm ki alev alacağımı sandım ve gözlerimi açtığımda Tamlin'in beni kollarımdan tutup döndürdüğünü gördüm.

Her şey bulanık renk ve seslere dönüşürken sadece Tamlin netliğini korudu. Aklımın hem zihnimden hem de ona dokundukça cayır cayır yanan bedenimden uçup gitmesini engelledi.

Gün ışığıyla dolup taştım. Sanki bundan önce yaz mevsimini hiç yaşamamıştım. Buz ve kar ormanından neyin çıkıp geleceğini bilmemek gibiydi. Sona ermesini istemiyordum. Bu tepeden ayrılmak istemiyordum.

Derken, müzik sustu. Nefes nefese aya baktım – neredeyse batmak üzereydi. Vücudumun her yerinden ter akıyordu.

Aynı şekilde nefes nefese kalan Tamlin elimi tuttu. "Peri şarabıyla kafayı bulduğunda zamanın nasıl geçtiğini anlamazsın."

"Ben sarhoş değilim," dedim kıkırdayarak. Kıs kıs gülerek beni dans alanından çıkardı. Şenlik ateşinin menzilinden çıkmak üzereyken yerimde çakılıp ayak diredim.

Dinlenip geri gelen çalgıcıların önünde toplanan dansçıları göstererek, "Yeniden başlıyorlar," dedim.

Eğildi ve nefesiyle kulağımı okşayarak fısıldadı: "Sana daha güzel bir şey göstermek istiyorum."

İtiraz etmeyi bıraktım.

Ay ışığı altında beni tepeden indirdi. Çıplak ayaklarımı yumuşak çimene basmamı sağlayacak şekilde bir rota çizerek ilerliyordu. Çok geçmeden müzik duyulmaz oldu; yerini gece esintisiyle sallanan ağaçların fısıltılarına bıraktı.

"İşte," dedi Tamlin. Uçsuz bucaksız bir çimenliğin kıyısında duruyorduk. Birlikte çimenliğe bakarken elini omzuma attı.

Uzun çimenler son ay ışıklarının titrek yansımalarıyla su gibi çağıldıyordu.

"Neye bakıyoruz?" diye fısıldadım ama işaretparmağını dudaklarına götürdü ve bakmamı işaret etti.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra çimenliğin karşı tarafında ay seraplarına benzeyen düzinelerce titrek ışık belirdi. Otların üzerinde yüzüyormuş gibiydiler. Şarkı işte tam bu sırada başladı.

Koroydu ama hem erkek hem kadın sesi vardı: Bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine seslenerek ve cevap vererek söylüyorlardı. Seslerini yükseltip dans etmeye başladıklarında elimi boğazıma götürdüm. Geniş arazide ruhani ve göksel bir vals yaparlarken tıpkı gökyüzündeki ay gibi görünüyorlardı.

"Bunlar da ne böyle?"

"Cin ışıkları, yani hava ve ateş ruhları," dedi usulca. "Gündönümünü kutluyorlar."

"Çok güzeller."

Dudaklarını enseme değdirerek mırıldandı: "Benimle dans et, Feyre."

"Gerçekten?" Arkamı döndüğümde yüzünü birkaç santim ötemde buldum.

Tembelce gülümsedi. "Gerçekten." Beni çekti ve sanki havayla dans ediyormuş kadar rahat bir halk dansına başladı. Çocukluğumda öğrendiğim adımları pek hatırlamıyordum ama ruhların kol gezdiği arazide birlikte dans ederken tatlı sert nezaketiyle tüm açığımı kapattı, hem de hiç bocalamadan, nerede takılacağımı hep tahmin ederek.

Bir üfürük otu tüycüğü kadar hafiftim ve beni dünyanın bir ucundan öteki ucuna savuran rüzgâr oydu.

Gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Cin ışıkları düzinelerce ay gibi etrafımızda dans ederken çimenlerin ortasında dönüp duruyorduk ve o an olmadığım biri gibi davranmaya, doğru gelmeyen hiçbir şeyi yapmaya gerek yoktu.

Dansımız yavaşladı ama birbirimizi bırakmadık ve ruhların şarkısına eşlik ederek olduğumuz yerde sallanmaya başladık. Çenesini başıma dayayıp elini saçlarımda gezdirdi. Parmakları çıplak enseme değiyordu.

"Feyre," diye fısıldadı başımın üzerinden. O söyleyince ismim kulağa çok güzel geliyordu. "Feyre," dedi yeniden – bir şey soracağından değil, sadece ismimi söylemekten hoşlandığı için.

Ruhlar müziklerini de alıp geldikleri hızla ortadan kayboldular. Afalladım. Yıldızlar kayboluyor, gökyüzü grimsi mora dönüyordu.

Tamlin'le yüz yüzeydik. "Neredeyse şafak sökecek," dedi.

Görünüşünden, kokusundan, bana sarılışını hissetmekten büyülenmiş halde başımı salladım. Uzanıp maskesine dokundum. Yüzü böylesine kızarmışken maskesi nasıl bu kadar soğuk olabiliyordu. Parmaklarım çenesine sürtünce elim titredi, nefesim kesildi. Çok pürüzsüz ve sımsıcaktı.

Benim gibi kesik kesik nefes alarak dudaklarını ıslattı. Parmakları belimi kavradığında beni kendine çekmesine izin verdim: bedenlerimiz birbirine yaslanacak kadar yakına, sıcaklığını içime çekecek kadar yakına.

Yüzüne bakmak için kafamı geriye atmak zorunda kaldım. Dudakları gülümsemekle tereddüt etmek arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Elimi göğsüne dayayıp kendimi geri itmeye hazırlandım. Ama Tamlin diğer elini saçlarıma daldırıp ensemin başladığı yerde tuttu.

"Seni öpebilirim diye düşünüyorum," dedi usulca, dikkatle.

"Öp o halde." Kendi utanmazlığımdan yüzüm kızardı.

Tamlin boğuk kahkahalarla gülerek eğildi.

Dudakları dudaklarıma değdi – sınayan, yumuşak, ılık bir dokunuş. Azıcık geri çekildi. Gözlerimin içine baktı. Ben de onun gözlerinin içine bakarken tekrar öptü, bu kez daha sert ama boynumu öperken olduğundan çok farklı bir sertlikle. Sonra daha geriye çekilip bir daha baktı.

"Hepsi bu mu?" diye sordum. Güldü ve daha şiddetli öpmeye başladı.

Ellerimi boynuna dolayıp yüzünü kendime çekerken

bedenimi tamamen ona yasladım. Tamlin sanki bir kerede ne kadarıma dokunabilirse kârdır diye düşünerek parmaklarını sırtımda gezdiriyor, saçımla oynuyor, belimi sıkıyordu.

Usulca inledi. "Gel," dedi. Alnımı öptü. "Hemen gitmezsek kaçıracağız."

"Cin ışıklarından daha iyisi mi var?" diye sordum ama cevap vermek yerine çenemi, boynumu ve sonra yeniden dudaklarımı öptü. Işımaya başlayan göğün altında peşinden gittim. Ağaçların arasından geçerek ilerledik. Yere yakın yüzen sislerin içinden geçerken elimi sıkı sıkı tuttu ve hiç bırakmadı. Çiyle düzleşmiş çıplak bir tepeye tırmanmama yardım etti.

Tepenin zirvesinde durduk. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekince dudaklarımdaki gülümsemeyi gizledim. Taçımdaki çiçeklerle oynarken başımı göğsüne yasladım.

Göz alabildeğine uzanan yeşil bayırlara baktık sessizce.

Gökyüzü menekşe rengine döndü; bulutlar pembe ışıkla yüklendi. Ve nihayet güneş, tarifi imkânsız yoğunlukta ve netlikte titrek bir disk gibi ufukta yükseldi ve her şeyin çevresini altına boyadı. Dünyanın doğumunu izlemek gibiydi ve tek tanık bizdik.

Tamlin bana daha sıkı sarılıp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Başımı geri yatırıp yüzüne baktım.

Gözlerindeki altın benekler yükselen güneşle birlikte titreyerek parlıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Babam bir keresinde ablalarımın daha iyi bir hayat hayali kurmalarına izin vermemi söylemişti... daha iyi bir dünya. Ona öyle bir şeyin olmadığını söylemiştim." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, hayranlık-

la, sonra başımı iki yana salladım. "Hiç anlamamıştım... çünkü aklım almıyordu... böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmıyordum." Elimi indirip yutkundum. "Şu ana kadar."

Tamlin'in âdemelması kalkıp indi. Bu kez derin ve adamakıllı öptü dudaklarımı. Acele etmeden. Özenle.

Tamlin'in dudakları dudaklarımda hareket ederken, dili dilime sürterken, şafağın içime işlemesine, içimde büyümesine izin verdim. Kapalı gözlerimden yaşlar süzüldü.

Hayatımın en mutlu anıydı.

26. Bölüm

Ertesi gün hepimiz için kahvaltı sayılabilecek öğle yemeğinde Lucien de bize katıldı. Masanın gereksiz boyutlarından şikâyet ettiğimden beri çok daha küçük bir masada yiyorduk. Lucien yemek boyunca şakaklarını ovuşturup durdu. Dudaklarımdaki gülümsemeyi gizleyerek, "Dün gece neredeydin bakalım?" diye sordum.

Lucien metal gözünü kısarak baktı. "Bilmenizi isterim ki siz ikiniz ruhlarla dans ederken ben sınır devriyesindeydim." Tamlin anlamlı şekilde öksürünce, "Biriyle birlikte," diye ekleyip muzipçe sırıttı. "İkinizin şafak söktükten sonra geldiğine dair söylentiler var."

Dudağımı ısırıp göz ucuyla Tamlin'e baktım. Sabah doğrudan odamın yolunu tutmuştum. Ama Tamlin yüzümde bir pişmanlık ya da korku ifadesi var mı diye dikkatle bana bakıyordu. Saçmalıktı bu.

"Ateş Gecesi'nde boynumu ısırdın," dedim alçak sesle. "O olaydan sonra bile yüzüne bakabildiysem, birkaç öpücük vız gelir."

Kollarını masaya dayayıp bana doğru uzandı. "Demek vız gelir?" Gözleri dudaklarıma kaydı. Lucien sandalyesinde huzursuzca kımıldanıp kendisini koruması için Kazan'a seslendi ama onu duymazdan geldim.

Tamlin'in dudaklarını seyrederek, her hareketini içimde özümseyerek ve aramıza giren masaya içerleyerek, "Vız gelir," diye ilgisizce tekrarladım. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kasıtlı ve susamış bir sesle, "Emin misin?" diye mırıldanınca sandalyede oturduğuma sevindim. Kendimi oracıkta, masanın üzerinde ona teslim edebilirdim. İri ellerinin çıplak tenimde gezinmesini, dişlerinin boynuma sürtünmesini, dudaklarının her yerimi öpmesini istiyordum.

Lucien, "Şurada bir şeyler yemeye çalışıyorum," diye araya girince huhlayıp toparlandım. "Şimdi dikkatini bana verdiğine göre, *Tamlin,*" diye laf çarptı ama Yüce Lord hâlâ bana bakıyor, beni bakışlarıyla yiyip bitiriyordu. Kıpırdamadan oturmak için, ateş içindeki bedenimi saran elbiselere katlanmak için büyük çaba harcıyordum. Tamlin güçlükle toparlanıp elçisine baktı.

Lucien sandalyesinde kımıldandı. "Kış Sarayı'ndaki kontağım nihayet bir mektup göndermeyi başardı ama haberler pek iç açıcı değil." Lucien sakinleşmek için derin bir nefes alırken aklıma takıldı: elçilik görevi istihbarat şefliğini de kapsıyor muydu? Ve bunu benim yanımda söylemekten neden çekinmiyordu? Tamlin'in yüzündeki gülümseme anında kayboldu. "Hastalık," dedi Lucien, usulca, gergince. "İki düzine genci almış. İki düzine, ölüp gitmiş." Yutkundu. "Büyü... önce güçlerini tüketmiş, sonra da zihinlerini parçalamış. Kış Sarayı'ndaki herkes

çaresizlik içinde izlemiş. Hastalık dikkatini onlara çevirdiği anda artık olanları durdurmak için yapılabilecek bir şey yokmuş. Acıları... tarifsiz. Kontağım diğer sarayların da ağır kayıplar verdiğini, sadece Gece Sarayı'nın, doğal olarak, kılına bile zarar gelmediğini söylüyor. Ve anlaşılan o ki hastalık her atakta tüm şerrini daha güneye doğru, yani buraya doğru gönderiyor."

Tüm sıcaklığım, tüm cıvıltılı neşem, damarlarımdan çekilen kan gibi çekildi. "Hastalık halkı doğrudan öldürebiliyor mu?" diye sormayı başardım. Gençler. Tıpkı karanlık ve ölüm fırtınası gibi geçmişti çocukların üzerinden. Ve evlatlar Alis'in dediği kadar seyrekse, bu kadar çok sayıda kayıp vermek hayal edebileceğimden kat kat yıkıcı olurdu.

Tamlin'in gözleri gölgelendi. Ölümlerin acısını ve şokunu üzerinden atmak istermiş gibi başını usulca sağa sola salladı. "Hastalık bize öyle farklı şekillerde zarar veriyor ki tahmin bile..." Öylesine apar topar ayaklandı ki sandalyesi devrildi. Pençelerini kınından çıkardı ve açık kapılara doğru hırladı. Uzayan köpek dişleri parlıyordu.

Normalde etek hışırtılarıyla ve hizmetkârların gevezelikleriyle dolu olan ev sessizliğe gömülmüştü.

Ateş Gecesi'ndeki beklentili sessizlik gibi değil, tir tir titreten bir sessizlikti, öyle ki masanın altına girip saklanmak istedim. Ya da kaçarak uzaklaşmak. Lucien lanet okuyup kılıcını çekti.

Tamlin, gözlerini açık kapılardan ayırmadan, "Feyre'yi pencereye götür, perdelerin yanına," diye hırladı Lucien'e. Lucien beni bileğimden yakalayıp sandalyeden kaldırdı.

"Ne..." diye başladım ama Tamlin yeniden hırlayınca ses

tüm odada yankılandı. Masadaki bıçaklardan birini kaptıktan sonra Lucien'in beni pencereye götürüp kadife perdeye dayamasına müsade ettim. Beni neden perdenin arkasına saklamadığını sormak istedim ama tilki maskeli peri sırtını döndü ve beni duvarla kendi vücudu arasına sıkıştırdı.

Kesif büyü kokusu burun deliklerime hücum etti. Lucien yere doğrulttuğu kılıcının sapını parmak boğumları bembeyaz olana dek sıktı. Büyü – yani tılsım. Beni gizlemek, sanki Lucien'in bir parçasıymış gibi görünmez yapmak, perilerin büyülerinden ve sezgilerinden korumak için bir tılsım. Lucien'in omzunun üzerinden Tamlin'e bakınca derin bir nefes aldığını, pençelerini ve dişlerini geri çektiğini gördüm. Hiç olmazsa silah kılıfı göğsündeydi. Ama kendine çeki düzen vererek sandalyesine otururken kılıftan tek bir bıçak bile almadı. Sadece tırnaklarıyla oynadı. Hiçbir şey olmamış gibi.

Ama birileri geliyordu. İkisini de korkutacak kadar kötü birileri. Burada olduğumu öğrenirlerse bana zarar vermek isteyecek birileri.

Attor'un tıslayan sesi hafızamın derinliklerinde yankılandı. Daha kötü yaratıklar var, demişti Tamlin. Nagalardan, Suriel'den ve hatta Bogge'den de kötü yaratıklar.

Holde ayak sesleri duyuldu. Bir çift, serbest, rahat.

Tamlin tırnaklarını temizlemeye devam etti. Hemen önümdeki Lucien pencereden dışarı bakıyormuş gibi rahat bir ifade takındı. Mermere sürten bot sesleri gittikçe yaklaştı.

Ve sonunda o göründü.

Maskesi yoktu. Yani, tıpkı Attor gibi, başka bir yere bağlıydı. Başka *birine*.

Daha kötüsü... onunla tanışmıştım. Ateş Gecesi'nde beni üç perinin ellerinden kurtaran adamdı.

Son derece zarif hareketlerle, adeta kedi adımlarıyla yemek masasına yaklaştı ve Yüce Lord'a birkaç metre mesafede durdu. Gecenin sarmaşıklarını andıran gösterişli kıyafetleri tıpkı hatırladığım gibiydi: Altın ve gümüş sırmalı simsiyah bir tünik, siyah pantolon, dizlerine kadar gelen siyah çizmeler. Resmini yapacak cesareti bulamamıştım kendimde. Görünüşe göre asla da bulamayacaktım.

Yabancı, "Yüce Lord," diye mırıldanarak Tamlin'i selamladı ama eğilmeden, sadece kafasını hafifçe eğip kaldırarak.

Tamlin ayağa kalkmadı. Bulunduğum yerden yüzünü göremiyordum ama şiddet vaadiyle yüklenmiş bir sesle konuştuğunu duydum: "Ne istiyorsun, Rhysand?"

Rhysand gülümsedi –kendi güzelliği içinde heyecan verici bir gülümsemeydi– ve elini göğsüne koydu. "Rhysand? Hadi ama Tamlin. Seni kırk dokuz yıldır görmüyorum ve bir bakıyorum bana Rhysand diye hitap etmeye başlamışsın. Sadece tutsaklarım ve düşmanlarım bana Rhysand der." Sözünü bitirdiğinde gülümsemesi genişledi ve yüzünde öyle yabani, öyle ölümcül bir ifade belirdi ki Tamlin'in hiç böyle göründüğünü hatırlamıyordum. Sonra birden dönüp Lucien'i baştan ayağı süzerken nefesimi tuttum. "Tilki maskesi. Tam sana göre Lucien."

"Cehenneme git, Rhys," diye terslendi Lucien.

Ryhsand, "Ayak takımıyla uğraşmaktan zevk alıyorum işte," dedikten sonra tekrar Tamlin'e döndü. Ben hâlâ nefes almıyordum. "Umarım rahatsız etmemişimdir."

"Öğle yemeği yiyorduk," dedi Tamlin. Sıcaklıktan yoksun bu ses tonuna alışmıştım artık. Yüce Lord sesi. İçim üşüdü.

"Ağzım sulandı," diye mırladı Rhysand.

"Burada ne arıyorsun, Rhys?" diye sordu Tamlin. Hâlâ sandalyesinde oturuyordu.

"Seni kontrol edeyim, ne var ne yok diye sorayım dedim. Hediyemi aldın mı?"

"*Hediye* gerekmezdi."

"Eğlenceli günlerimizi hatırlattı ama, değil mi?" Rhysand odada dolanıp etrafına bakarak cık cık etti. "Neredeyse yarım yüzyıl boyunca bir malikâneye kapandın. Bunu nasıl başardın bilmiyorum, ama..." Yeniden Tamlin'e dönerek devam etti, "o kadar inatçı bir piçsin ki Dağın Altı'na kıyasla burası sana cennet gibi görünüyor olmalı. Belki gerçekten öyledir. Yine de hayret ediyorum: Kırk dokuz yıl ve sen ne kendini ne de topraklarını kurtarmak için hiçbir şey yapmadın. İşlerin tekrar ilginçleşmeye başladığı şu günlerde bile."

Tamlin, kısık sesle, "Yapılacak bir şey yok," diye itiraf etti.

Rhysand ipek kadar yumuşak adımlarla Tamlin'e yaklaştı. Sesi fısıltıya, yanaklarımı al al yapan erotik bir okşama sesine dönüştü. "Bunun ağırlığı altında ezilmen ne kadar üzücü Tamlin. Ama daha da üzücü olanı kaderine boyun eğmen. İnat etsen de acınacak haldesin. Yüzyıllar önceki savaş birliği liderinden çok farklı bir Yüce Lord olup çıktın."

Lucien, "Sen ne anlarsın ki?" diye araya girdi. "Amarantha'nın orospusundan başka bir şey değilsin."

"Onun orospusuyum, evet ama kendime göre nedenlerim var." Sesi birden öyle sivrileşti ki ürperdim. "En azından dünya cehenneme dönerken çitlerin ve çiçeklerin arasında oturup başıma gelecekleri beklemiyorum."

Lucien'in kılıcı hafifçe kalktı. "Bundan başka bir şey yapmadığımı düşünüyorsan, öyle olmadığını sana gösteririm."

"Küçük Lucien. Bahar'a geçtiğinde arkandan konuşmaları için bol bol malzeme verdin zaten. Annenin arkandan sürekli yas tuttuğunu görmek beni kahrediyor."

Lucien kılıcını Rhysand'a doğrulttu. "O pis çeneni kapat."

Rhysand güldü – bir âşığın gülüşü gibi kısık, yumuşak, samimi. "Prythian'ın Yüce Lord'larından biriyle bu şekilde konuşulur mu?"

Kalbim birdenbire durdu. Ateş Gecesi'ndeki o periler bu yüzden tabanları yağlamışlardı demek. Onun yoluna çıkmak intihar olurdu. Elbette etrafına yaydığı karanlığın, yıldız gibi parlayan menekşe rengi gözlerinin de etkisi olmuştu...

"Hadi ama, Tamlin," dedi Rhysand. "Benimle böyle konuştuğu için uşağını azarlaman gerekmiyor mu?"

"Sarayımda rütbe uygulaması yok," diye cevap verdi Tamlin.

"Hâlâ mı?" Rhysand kollarını kavuşturdu. "Ama dizlerine kapanmaları çok eğlenceli. Sanırım baban sana göstermek zahmetine girmemiş."

"Burası Gece Sarayı değil," diye tısladı Lucien. "Senin borun burada ötmez. Şimdi defol git. Amarantha'nın yatağı soğumaya başlamıştır."

Yüksek sesle nefes almamaya çalıştım. Rhysand... O kesik kafayı gönderen *oydu*. *Hediye* olarak. Ürperdim. Acaba şu kadın, yani Amarantha, Gece Sarayı'nda mı yaşıyordu?

Rhysand kişner gibi güldü, sonra birden Lucien'in tepesinde belirip yüzüne kükredi. İnsan gözlerimle takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket etmişti. Lucien beni sırtıyla duvara bastırınca tahtayla onun arasında öyle sıkıştım ki bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben savaş meydanlarında can alırken sen daha doğmamıştın bile," diye hırladı. Sonra aynı hızla uzaklaşıp umursamaz ve rahat tavrını geri takındı. Hayır, bu karanlık ve ölümsüz zarafetin resmini yapacak cesareti asla bulamayacaktım, yüzyıl geçse bile. Ellerini cebine sokup devam etti: "Hem sen kim oluyorsun da sevgili Tamlinciğine kılıçların ve kadınların inceliklerini öğretiyorsun? Belki inanmazsın ama babasının savaş birliklerinde zaten her şeyi öğrendi."

Tamlin şakaklarını ovdu. "Bunu başka zamana sakla, Rhys. Yakında görüşeceğiz nasıl olsa."

Rhysand salına salına kapıya doğru yürüdü. "Amarantha da senin için hazırlık yapıyor zaten. Mevcut durumda darmadağın olduğunu ve teklifini yeniden düşüneceğini rapor edebilirim." Ryhsand masanın yanından geçerken Lucien tühledi. Gece Sarayı'nın Yüce Lordu parmağını az önce oturduğum sandalyenin sırtlığında gezdirdi. Gelişigüzel bir hareketti. "Yüzünün halini görmeyi iple çekiyorum, bakalım o zaman da..."

Gözü masaya takıldı.

Lucien beni iyice duvara bastırıp sırtını dikleştirdi.

Masada üç kişilik servis vardı ve yarım tabağım tam Rhysand'ın önünde duruyordu.

"Misafiriniz nerede?" diye sordu Rhysand. Kadehimi kaldırıp kokladıktan sonra yerine koydu.

Tamlin, "Senin geldiğini hissedince hepsini gönderdim," diye yalan söyledi.

Rhysand mükemmel yüzünü Yüce Lord'a dönüp herhangi bir duygudan yoksun bakışlarla kaşlarını kaldırdı. Sonra yüz hatlarına bir heyecan, hatta şüphe yerleşti. Bakışlarını aniden Lucien'e çevirdi. Büyü kokusu burnumu dağlarken katışıksız bir dehşetle Rhysand'a baktım. Yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Hangi *cesaretle* tılsım kullanırsın, hem de *bana* karşı?" diye hırladı. Doğrudan gözlerimin içine bakan menekşe rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Lucien iyice duvara yapıştırdı beni.

Tamlin sandalyesini gıcırdatarak geriye itti. Kalkarken üzerindeki bıçakların hepsinden daha ölümcül olan pençelerini çıkardı.

Yüzü soğuk öfkeden yapılmış bir maskeye dönüşen Rhysand gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Seni hatırlıyorum," diye mırladı. "Beladan uzak durmanı tavsiye etmiştim ama görünüşe göre beni hiç dinlememişsin." Tamlin'e döndü. "Misafirinizin kim olduğunu söyler misiniz lütfen?"

"Nişanlım," diye atladı Lucien.

Rhysand bana yaklaşarak, "Ya? Ben de enayi gibi, aradan yüzyıllar geçmesine rağmen hâlâ alt tabakadan sevgilinin yasını tutuyorsun sanıyordum," diye karşılık verdi. Vücudunda titreşen karanlık, tüniğindeki metalik sırma-

ların gün ışığıyla parlamasını engelliyormuş gibiydi.

Lucien, Rhysand'ın ayağına tükürüp kılıcını kaldırdı.

Rhysand'ın yüzündeki zehirli gülümseme büyüdü. "Haydi Lucien, kanımı dök ve gör bakalım Amarantha'nın orospusu tüm Güz Sarayı'nın kanını nasıl çabucak döküyormuş. Özellikle de sevgili Leydi'nin."

Lucien'in beti benzi attı ama yerinden kıpırdamadı. Onun yerine Tamlin konuştu. "Kılıcını indir, Lucien."

Rhysand beni şöyle bir süzdü. "Sevgililerin sayesinde kendini küçük düşürmenden hoşlandığını biliyordum Lucien ama ölümlü pisliğine bulaşacağın aklımın ucundan geçmezdi doğrusu." Yüzüm kıpkırmızı oldu. Lucien titriyordu ama öfkeden mi, korkudan mı, yoksa kederden mi çözemedim. "Güz Sarayı'nın leydisi en küçük oğlunun halini duysa kahrından ölürdü. Yerinde olsam evcil hayvanını babandan uzak tutardım."

"Git, Rhys," diye emretti Tamlin. Gece Sarayı Lordu'nun birkaç adım arkasında duruyordu. Pençelerini çıkarmıştı ama Rhysand bana yaklaşmaya devam ederken saldırmak için hamle yapmadı. Belki iki Yüce Lord arasındaki kavganın malikâneyi yerle bir etmesinden çekiniyordu. Ya da eğer o kadın gerçekten Rhysand ile birlikteyse, sevgilisine zarar vermenin bedelini çok ağır ödetebilirdi. Özellikle de hastalığın yüklediği ilave zorluklar ortadayken.

Rhysand bir perdeyi çeker gibi Lucien'i kenara itti.

Keskin ve soğuk hava üzerime çullandı. Artık aramızda hiçbir engel yoktu. Rhysand elimdeki bıçağı korkunç bir nezaketle alıp odanın öteki ucuna fırlatırken ne Tamlin yerinden kıpırdadı, ne de Lucien.

"Nasıl olsa sana faydası olmazdı," dedi Rhysand. "Zaten aklın olsaydı bu yerden çığlık çığlığa kaçardın, bu perilerden. Ama hâlâ burada bulunman harika oldu doğrusu." Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki yüksek sesle güldü. "Yazık, bilmiyor, değil mi?"

İki kelimeyi bir araya getirecek halim de yoktu, cesaretim de. Tir tir titriyordum.

"Sadece birkaç saniyen var Rhys," diye uyardı Tamlin. "Hemen git buradan."

"Yerinde olsam benimle böyle konuşmazdım."

Vücudum kendi istemim dışında kasıldı. Tüm kaslarım ve kemiklerim gerildi. Büyüydü ama basit bir büyü değil, çok daha fazlası. Tüm hücrelerime yayılıp kontrolü ele geçiren bir güç: Kanım bile onun istediği gibi akıyordu.

Kımıldayamadım. Kuş pençeli görünmez bir el zihnimi tırmalıyordu. Ve biliyordum... zihinsel pençesinin tek hareketiyle benliğimi parçalayabileceğini biliyordum.

"Bırak onu," dedi Tamlin. Saldıracakmış gibi kabardı ama saldırmadı. Gözlerine bir çeşit panik yerleşirken önce bana, sonra Rhysand'a baktı. *"Yeter."*

"İnsan zihninin yumurta kabuğu kadar kırılgan olduğunu unutmuşum," dedi Rhysand. Parmağını boğazımda gezdirdi. İrkildim, gözlerimden ateş çıktı. "Şuna bakın, ne kadar da sevimli. Dehşet içinde bağırmamak için kendini nasıl da zorluyor. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Eğer vücudum üzerinde en ufak bir kontrolüm olsaydı, hemen oracıkta kusardım.

"Seninle ilgili enfes düşünceleri var, Tamlin," diye devam etti. "Senin parmaklarını hissetmenin nasıl olacağını merak ediyor, kendi kalçalarının üzerinde... ve ara-

sında." Cık cık etti. En mahrem düşüncelerimi uluorta söylerken bile, utançtan ve öfkeden kudursam bile, zihnimi sıkmasından duyduğum ürperti her şeyi bastırıyordu. Tamlin'e döndü. "Çok ilginç: bu kız neden göğüslerini de tıpkı boynunu ısırdığın gibi ısırsan nasıl olurdu diye merak ediyor?"

"Hemen... bırak... onu..." Yabani öfke Tamlin'in yüzünü öyle bir şekle sokmuştu ki zaten içinde bulunduğum dehşete daha farklı, daha derin bir dehşet eklendi.

"Eğer seni teselli edecekse, Tamlin, aradığını bulmuşsun derdim. Üstelik kimsenin ruhu bile duymazdı; ama biraz geç kaldın. Bu arada, bu kız senden daha inatçı."

Görünmez pençeler zihnimi tekrar yavaşça okşadıktan sonra tamamen uzaklaştı. Yere yığılıp dizlerimin üzerinde iki büklüm oldum ve beni ben yapan her şeyi tekrar geriye sardım. Bu arada hıçkırıklara boğulmamak, çığlık atmamak, midemdekileri boşaltmamak için kendimi zorladım.

Rhysand, "Amarantha onu parçalamaktan büyük keyif alır," dedi Tamlin'e. "Gerçi onu lime lime ederken *seni* seyretmek daha hoşuna gider ama."

Tamlin dondu kaldı. Kolları ve pençeleri gevşekçe yanlarına sarktı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sadece, "Lütfen," diyebildi.

"Lütfen *ne?*" diye sordu Rhysand – kibarca, şirinlik yaparak. Tıpkı bir âşık gibi.

"Amarantha'ya ondan bahsetme," dedi Tamlin. Sesi gerilmişti.

"Peki neden? Onun *orospusu* olarak," dedi Lucien'e bakıp, "her şeyimi onunla paylaşmalıyım."

Tamlin nefes almakta zorlanıyormuş gibi, "Lütfen," dedi güçlükle.

Rhysand yere bakarken gülümsemesi yabanileşti. "Ayaklarıma kapanırsan belki Amarantha'ya söylemem."

Tamlin dizlerinin üzerine çöküp boynunu eğdi.

"Daha aşağıya."

Tamlin ellerini Rhysand'ın botlarına doğru uzatarak alnını yere dayadı. Tamlin'in bir başkasının önünde eğildiğini görünce, Yüce Lordumun bu kadar alçaldığını görünce, sinirden ağlayasım geldi. Rhysand, Lucien'e yeri işaret etti. "Sen de tilki çocuk."

Lucien'in yüzü karardı ama o da dizlerinin üzerine çöküp secdeye vardı. Rhysand'ı oracıkta öldürmek için elimden alıp fırlattığı bıçağın ya da her hangi bir silahın hasretini çektim.

Rhys tekrar konuşana kadar titremem bile geçmişti. "Bunu kendi iyiliğiniz için mi yapıyorsunuz, yoksa onun iyiliği için mi?" Bir süre düşündükten sonra omuzlarını silkti. Sanki ayaklarına kapanan kişi Prythian'ın Yüce Lordlarından biri değilmiş gibi rahattı. "Tam bir umutsuz vakasın, Tamlin. Bu çok zevksiz. Yüce Lord olmak seni çok sıkıcı biri yapmış."

"Amarantha'ya söyleyecek misin?" diye sordu Tamlin. Alnını yerde tutmaya devam ediyordu.

Rhysand sırıttı. "Belki söylerim, belki söylemem."

Tamlin yakalayamadığım kadar hızlı bir hareketle ayaklanıp pençelerini Rhysand'ın yüzüne tehlikeli derecede yaklaştırdı.

Rhysand tek eliyle Tamlin'i hafifçe geri ittirip cık cık etti. "Çok ayıp. Bir bayanın önünde bari yapma." Bakışla-

rını bana çevirdi. "İsmin ne, tatlım?"

Ona adımı –ve soyadımı– söylemek daha fazla acıya ve gözyaşına neden olurdu. Ailemi eliyle koymuş gibi bulur, sırf eğlence olsun diye işkence etmek için Prythian'a sürüklerdi. Ama fazla tereddüt edersem adımı zihnimden okuyabilirdi. Zihnimi boş ve sakin tutarak aklıma gelen ilk ismi yumurtladım. Ablalarımın köydeki arkadaşlarından biriydi. Kızla hiç konuşmamıştım ve yüzünü bile hatırlamıyordum. "Clare Beddor." Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Rhysand hemen arkasında duran Tamlin'e döndü ve karşısında bir Yüce Lord yokmuş gibi hiç istifini bozmadan konuştu. "Evet, bu çok eğlenceliydi. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim. Üçünüzü Dağın Altı'nda görmek için sabırsızlanıyorum. Amarantha'ya selamlarınızı iletirim."

Ardından üçümüzü korkunç ve ürpertici bir sessizliğin kollarında bırakarak, dünyadaki bir yırtıktan geçip gidermiş gibi, birden ortadan kayboldu.

27. BÖLÜM

Ay ışığının yerde yarattığı yakamozlara bakarak yatağımda uzanıyordum. Bana ve Lucien'e çıkmamızı emredip yemek odasının kapısı kapatırken Tamlin'in suratında beliren ifadeye takılmamak elimde değildi. Dağılan parçalarımı toplamakla o kadar meşgul olmasam kalabilirdim. En azından Lucien'e bunların ne anlama geldiğini sorabilirdim, tüm bu şeylerin. Ama, tıpkı bir ödlek gibi, Alis'in bir bardak sıcak çikolatayla beni beklediği odama sıvıştım. Ve odamdayken duyduğum, avizeyi sallayan o kükremeye, ardından evin her yerinde yankılanan kırılan mobilya seslerine takılmamak da imkânsızdı.

Akşam yemeğine inmedim. Artık yemek yenilebilecek bir yemek odasının kalıp kalmadığını bilmek istemiyordum. Resim yapmaya da elim varmadı.

Ev bir süredir sessizdi ama Tamlin'in öfke dalgaları hâlâ etrafta yankılanıyor, tahtalarda, taşlarda ve camlarda çınlıyordu.

Rhysand'ın söylediklerinin hiçbirini düşünmek iste-

miyordum. Ne hastalığın güçlenen fırtınasını, ne Dağın Altı dedikleri şu meçhul yeri, ne de hangi sebeple oraya gitmek zorunda olduğumu, hiçbirini. Ve şu Amarantha. Hepsinin yaşamını zindana çeviren kadının ismi sonunda ortaya çıkmıştı. Prythian'ın Yüce Lordları'na hükmedecek kadar tehlikeli olduğunu düşündükçe ürperiyordum. Rhysand'ın yularını elinde tutup beni duymaması için Tamlin'i yalvartacak kadar.

Kapı gıcırdayarak açılınca yatakta doğruldum. Ay ışığı altının sarısında parladı ama Tamlin kapıyı kapatıp yatağıma yaklaşırken bile içimdeki sıkıntı geçmedi. Adımları yavaş ve ağırdı. Yatağımın kenarına oturana kadar konuşmadı. Sonra, "Üzgünüm," dedi. Sesi boğuk ve güçsüzdü.

Parmaklarımı çarşafa geçirerek, "Ben iyiyim," dedim. Halbuki üzerinde biraz fazla düşündüğüm anda Rhysand'ın pençeli dokunuşlarını hâlâ zihnimde hissediyordum.

"Değilsin," diye homurdandı ve parmaklarımı çarşaftan sökerek elimi tuttu. "Bu..." Başını eğip derin derin iç çekerken elimi daha sıkı tuttu. "Feyre... keşke..." Başını sallayıp boğazını temizledi. "Seni eve gönderiyorum Feyre."

İçimde bir şeyler parçalandı. "Ne?"

"Seni eve gönderiyorum," diye tekrarladı. Bu kez kelimeleri daha sağlam, daha yüksek söylemesine rağmen sesi hafiften titredi.

"Peki Anlaşma'nın şartlarına ne oldu?"

"Can diyetini ödedin. Birisi çiğnenen kanunların hesabını sorarsa, Andras'ın ölümünün sorumluluğunu üstüme alırım."

"Ama Anlaşma'da başka boşluk yok demiştin. Ve Suriel de aynı şeyi..."

Hırladı. "Bununla ilgili bir derdi olan varsa gelsin yüzüme söylesin." Ve elbette lime lime olsun.

Göğsüm sıkıştı. Gitmek, özgürce. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Elimi kaldırıp çenesine götürdü. Teninde davetkâr bir ateş yanıyordu. "Yanlış hiçbir şey yapmadın." Elimi çevirip öptükten sonra avcumun içine, "Mükemmeldin," diye mırıldandı.

"Öyleyse neden gitmek zorundayım?" Elimi geri çektim.

"Çünkü burada... sana zarar verebilecek kişiler var, Feyre. Sırf benim için önemli olmandan dolayı sana zarar verebilecek kişiler. Onlarla başa çıkabileceğimi, seni onlardan koruyabileceğimi düşündüm ama bugünden sonra... yapamam. Yani eve gitmen gerek, buradan uzağa. Orada güvende olursun."

"Eskisi gibi devam edebilirim ve..."

"*Yapamazsın*," diye sözümü kesti. Sesi dalgalandı. "Çünkü *ben* yapamam." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Onlara karşı, Prythian'da olup bitenlere karşı kendimi bile koruyamayabilirim." Ağzından sıcak ve çileli nefesiyle birlikte çıkıp dudaklarıma çarpan her telaşlı kelimeyi içimde hissediyordum. "Hastalığa karşı ayakta kalsak bile senin peşini bırakmazlar. Seni öldürmenin bir yolunu mutlaka bulacaktır."

"Amarantha mı?" İsmi duyunca kabardı ama başını salladı. "Kim bu..."

Tekrar sözümü keserek, "Eve vardığında," diye devam etti, "kimseye aslında nereden geldiğini söyleme; bırak

tılsıma inanmaya devam etsinler. Benim kim olduğumdan, bunca zamandır nerede yaşadığından bahsetme. Casusları her yerde seni arayacaktır."

"Anlamıyorum." Koluna yapışıp sıkıca tuttum. "*Anlat bana.*"

"*Eve* gitmelisin Feyre."

Evim. Orası evim değil, cehennemimdi. "Seninle kalmak istiyorum," diye fısıldadım. Sesim çatallanmıştı. "Anlaşma olsun olmasın, hastalık olsun olmasın."

Eliyle yüzünü sıvazladı. Maskesine değdiğinde parmakları kasıldı. "Biliyorum."

"O halde izin ver..."

"Tartışma bitmiştir," diye hırladı; dik dik baktığımı görünce, "Anlamıyor musun?" diyerek ayağa fırladı. "Rhys sadece başlangıçtı. Attor döndüğünde burada olmak mı istiyorsun? Attor'un ne tür yaratıklara hesap verdiğini bilmek ister misin? Bogge gibi, hatta daha kötü yaratıklara."

"Bırak yardım edeyim..."

"*Hayır.*" Yatağın önüne yürüdü. "Bugün satır aralarını okumadın mı?"

Okumamıştım ama çenemi kaldırıp kollarımı kavuşturdum. "Yani savaş konusunda faydam dokunmayacağı için beni göndermek istiyorsun, öyle mi?"

"Seni gönderiyorum, çünkü onların eline geçtiğini düşünmek beni *kahrediyor!*"

Derin bir sessizlik oldu; sadece derin soluk sesleri duyuluyordu. Yatağa çöktü ve avuç içlerini gözlerine bastırdı.

Sözleri vücudumda yankılandıkça öfkem eridi, içimdeki tüm katılık sulanıp pelteleşti. "Ne kadar... ne kadar

süre uzakta kalmam gerekiyor?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Bir hafta?" Cevap yok. "Bir ay?" Başını yavaşça sağa sola salladı. Üstdudağım büzüldü ama hislerimi belli etmemeye çalıştım. "Bir yıl?" Ondan uzakta geçecek koskoca bir yıl...

"Bilmiyorum."

"Ama sonsuza kadar değil, öyle değil mi?" Hastalık tekrar Bahar Sarayı'na yayılsa bile, beni paramparça edecek olsa bile... dönecektim. Yüzüme düşen saçları yana çekti. "Sanırım gidersem her şey daha kolay olacak," dedim. Başımı çevirip başka yöne baktım. "Her tarafı dikenlerle kaplı birini kim etrafında ister ki?"

"Dikenler?"

"Dikenli. İğneli. Huysuz. Aykırı."

Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sonsuza dek değil," dedi.

Bunun bir yalan olduğunu bildiğim halde kollarımı boynuna dolayıp öptüm onu.

Beni kucağına alıp kendine çekti ve dudaklarıyla dudaklarımı araladı. Dili ağzımın içine girdiğinde bedenimdeki tüm gözenekler açıldı.

Rhysand'ın büyüsü hâlâ zihnimi rahatsız etse de Tamlin'i yatağa ittirip ata biner gibi üstüne oturdum. Sanki onu böyle yatağa bastırmak gitmeme engel olacaktı, sanki zamanı tümüyle durduracaktı.

Ellerini kalçalarıma koyunca teninin sıcaklığı ipek geceliğimin üstünden bedenimi kavurdu. Saçlarım başımızın üstüne bırakılmış bir örtü gibi yüzlerimizi kapatıyordu. Onu ne kadar hızlı öpsem, ne kadar sert öpsem,

yine de hissettiğim ihtiyacı ifade edemezdim. Usulca inledikten sonra beni yatakta ustaca döndürüp altına aldı, bedenimi yatağa iyice yaydı ve dudaklarımı bırakıp boynumda öpücüklerden bir yol çizmeye başladı.

Tüm dünyam dudaklarının tenimdeki hissine indirgenmişti. Dudaklarının ötesindeki her şey, onun dışındaki her şey, karanlık ve ay ışığından ibaret bir boşluktu. Önceden ısırdığı yere ulaşınca sırtım yaylandı. Elimi saçlarına daldırıp ipeksi yumuşaklığın tadını çıkardım.

Elleriyle kalçalarımın kavisini takip edip külodumun başladığı yerde oyalandı. Geceliğim belime kadar sıyrılmıştı ama umrumda değildi. Çıplak bacaklarımı onun bacaklarına dolayıp ayaklarımı sert baldırlarına sürterek aşağıya indirdim.

Gerdanıma ismimi fısıldarken eli vücut hatlarımı takip ederek göğsüme tırmanmaya başladı. Daha göğsümün üzerine gelmeden, sadece geldiğinde nasıl hissedeceğimi düşünerek, titredim. Ama parmaklarını sınırda tuttu ve tekrar dudaklarıma döndü.

Bu kez daha yavaş öpüyordu, daha nazik. Diğer elinin parmak uçları belimden külodumun altına kayınca kesik bir nefes aldım.

Sesi duyunca tereddüt edip elini hafifçe geri çekti. Ama devam etmesi için dudaklarını ısırdığımda ağzımın içinde inledi. Tek bir uzun tırnak çıkardı ve külodumun dantelli ipeğini kesip attı. Tırnağını içine çekip dudaklarımı daha sert öperken parmaklarını ikna edici ve muzip dokunuşlarla bacaklarımın arasına kaydırdı.

Sonra yeniden durdu, parmaklarını kastı ama onu sıkıca kucaklayıp iyice kendime bastırdım. Onu şimdi isti-

yordum. Giysilerimizin bariyerlerinden kurtulmak, terinin tadına bakmak, ona doymak istiyordum. "Devam et," dedim nefes nefese.

Boğuk bir sesle, "Ben..." dedi. Alnını göğüslerimin arasına dayayıp titredi. "Devam edersek, artık kendimi durduramam."

Doğrulup oturdum. Beni seyrederken güçlükle nefes alıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan, nefesimi yavaş yavaş düzene sokarak, geceliğimi başımın üzerinden çıkarıp yere fırlattım. Karşısında çırılçıplak durdum ve bakışlarının önce gecenin serinliğiyle dikleşmiş memelerime, oradan karnıma, oradan da apış arama inmesini seyrettim. Yüzüne yabani ve birikmiş bir açlık ifadesi yerleşti. Bacağımın birini kendime çekip yana doğru açtım: sessiz bir davet. Bir yırtıcı edasıyla kısık bir homurtu kopardı ve bakışlarını yavaşça kaldırıp gözlerime geri döndü.

Yüce Lord'un yabani, amansız gücü tamamıyla bana odaklanmıştı. Teninin altında kopan fırtınayı hissettim. Bu güçsüz haliyle bile beni ben yapan her şeyi savurup atabilecek bir fırtına. Öyle güçlü duruyordu ki tüm gücümle üzerine çullansam bile onu sarsamazdım. Ama bu ezici gücün kontrol altına alınması konusunda ona olduğu kadar kendime de güvenebilirdim. "Her şeyini ver bana," diye fısıldadım.

Zincirlerinden kurtulan bir canavar gibi üzerime atladı.

Kollarımız, bacaklarımız, dişlerimiz birbirine karıştı. Önce üstündeki giysileri tırmalayıp yere attım, sonra da derisini tırmalayıp sırtında ve kollarında derin tırnak izleri bıraktım. O da pençelerini çıkardı ama uzun tırnak-

larıyla kalçalarımı son derece nazikçe sıkarak aşağıya kaydı, başını bacaklarımın arasına gömüp kendine ziyafet çekmeye başladı ve ben sarsılarak kendimden geçene kadar devam etti. Ve nihayet, güçlü ama yavaş bir hamleyle, beni kıymıklarıma ayırıp onun vücuduna batıran bir hamleyle içime girdiğinde inleyerek adını tekrarlayıp durdum.

Birlikte hareket ettik, durmaksızın, çılgınca, ateşler içinde ve ben deliler gibi ikinciye koşarken, kükredi ve benimle birlikte koştu.

Kollarında uyuyakaldım. Birkaç saat sonra uyandığımda tekrar seviştik ama bu kez tembelce, ağırdan alarak: kontrolden çıkan alevlerin ardından için için yanan ateş gibi. Nefes nefese ve ter içinde yığılıp kaldıktan sonra bir süre sessizlik içinde uzandık. Topraksı, taze kokusunu içime çektim. Bu anın resmini asla yapamayacaktım. Ne kadar denesem de ne kadar fazla boya kullansam da onun tadını ve bana verdiği *hissi* asla resimlere aktaramayacaktım.

Tamlin parmaklarıyla karnımın üzerinde haylaz daireler çiziyordu. "Uyusak iyi olur. Yarın uzun bir yolun var."

"Yarın mı?" Çıplaklığımı örtme zahmetine girmeden yatakta doğruldum: her yerimi gördükten sonra, her yerimi tattıktan sonra, buna hiç gerek yoktu.

Dudakları gerilmişti. "Şafakta."

"Ama bu..."

Tek hamlede doğrulup oturdu. "Lütfen, Feyre."

Lütfen. Rhysand'ın önünde yere *kapanmıştı*. Benim

iyiliğim için. Yataktan inmek için hareketlendi. "Nereye gidiyorsun?"

Başını çevirip bana baktı. "Kalırsam gözüne uyku girmeyecek."

"Kal," dedim. "Ellerime hâkim olacağım, söz." Ne katıksız bir yalan.

Dudaklarında yalanımı yakaladığını gösteren yarım bir gülümseme belirdi ama kendini yeniden yatağa bırakıp beni kollarına çekti. Kolumu beline dolayıp başımı omzuna yasladım.

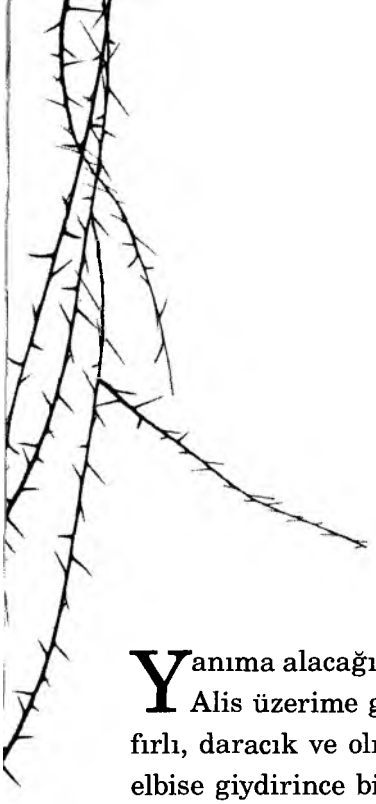
Yavaşça saçımı okşadı. Uyumak istemiyordum. Onunla geçirilecek bir saniyeyi bile heba etmek istemiyordum. Ama derin bir bitkinlik beni uyanıklıktan çekip alıyordu. Bir süre sonra zihnimde sadece saçımdaki parmakların dokunuşu ve alıp verdiği nefeslerin sesi kalmıştı.

Gidiyordum. Tam da bu yer sadece bir sığınak olmaktan çıkmışken, tam da Suriel'in talimatı bir lütfa dönüşmüşken ve tam da Tamlin kurtarıcım veya arkadaşım olmanın çok ama çok ötesine geçmişken, gidiyordum. Belki bu evi tekrar görene dek yıllar geçecekti. Onun gül bahçesini tekrar koklayana dek, altın benekli gözlerine tekrar bakana dek. Ev işte buydu. Burası benim evimdi.

Ve sonunda uyanıklık beni terk ederken kulağıma eğilip konuştuğunu duyar gibi oldum.

"Seni seviyorum," diye fısıldayıp yanağımı öptüğünü. "Dikenlerini ve her şeyini."

Uyandığımda bunu rüyamda gördüğümden emindim.

28. Bölüm

Yanıma alacağım eşya da azdı, veda edeceğim kişi de. Alis üzerime günlük kıyafetlerimden çok farklı, fırfırlı, daracık ve olmadık yerlerine sırmalar işlenmiş bir elbise giydirince biraz şaşırdım. Zengin ölümlü modalarından biriydi kuşkusuz. Beyaz ve mavi dantelli kat kat uçuk pembe ipekten yapılmıştı. Elbisenin üstüne beyaz keten ceket, başıma süs amaçlı olduğu şüphe götürmeyen, fildişi renkli, küçük ve absürd şapka geçirdi. Elime de bir güneş şemsiyesi tutuşturmasını beklemedim diyemem.

Bunu Alis'e söylediğimde cık cık etti. "Bana ağlamaklı veda sözleri söylemen gerekmiyor mu senin?"

Dantelli eldivenlerimi çekiştirdim – hem kullanışsızdı, hem de dayanıksız. "Vedalardan hoşlanmıyorum. Elimde olsa tek kelime etmeden basar giderim."

Alis yüzüme uzun uzun baktı. "Ben de hoşlanmıyorum."

Kapıya yürüdüm ama kendimi tutamayıp "Umarım çok yakında yeğenlerinle tekrar bir araya gelirsin," dedim.

Sadece, "Özgürlüğünün tadını çıkar," demekle yetindi.

Aşağıda Lucien halimi görünce kıkırdadı. "Bu giysileri görünce insan diyarına gitme hevesim kalmadı."

"Zaten insan diyarı da seninle ne yapacağını bilemezdi," dedim.

Arkamdaki kapının dışında beni bekleyen Tam'a ve altın varaklı faytona doğru bakarken gülümsemesi küçüldü, omuzları gerildi. Sonra metal gözünü kısarak tekrar bana döndü. "Senin daha zeki olduğunu sanırdım."

"Sana da güle güle," dedim. Gerçek bir dosttu. Hastalığa karşı, yaratıklara karşı ya da –artık her kimse– şu Amarantha'ya karşı elimden hiçbir şey gelmezdi elbette. Ama yine de beni kendi kavgalarından uzak tutmaları ne benim hatamdı, ne de benim seçimim.

Lucien başını iki yana salladı ve Yüce Lord'un tehditkâr hırlamasına rağmen hışımla Tamlin'in üzerine yürüdü. Yüzündeki yara gün ışığı altında tüm açıklığıyla görülüyordu. "Ona hiç olmazsa birkaç gün daha vermeyecek misin? Onu insan çöplüğüne geri göndermeden önce, sadece birkaç gün?"

Tamlin, "Bunu seninle tartışmayacağım," diye tersleyip evi gösterdi. "Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi.

Lucien bir süre dik dik baktıktan sonra yere tükürdü ve merdivenleri yıldırım gibi tırmanıp gözden kayboldu. Tamlin onu azarlamadı.

Lucien'in söyledikleri üzerinde biraz daha düşünebilir, onun ardından ben de bir iki çift laf edebilirdim, ama... varaklı faytonun önünde Tamlin'le yüz yüze gelince içim eridi, ellerim eldivenlerin içinde terlemeye başladı.

"Söylediklerimi unutma," dedi. Yüzünün hatlarını ez-

berlemekle fazlasıyla meşgul olduğum için sadece başımı eğip kaldırarak cevap verdim. Dün gece bana söylediğini sandığım şeyi gerçekten söylemiş miydi? Beni sevdiğini? Alis'in zavallı ayaklarıma geçirdiği beyaz dans ayakkabılarının içinde şimdiden rahatsız hissederek huzursuzca kımıldandım. "Ölümlü diyarı güvende olmaya devam edecek, hem senin için, hem de ailen için." Başımı yeniden aşağı yukarı sallarken acaba insan diyarını terk edip güneye yelken açmam için beni ikna etmeye çalışacaktı da duvardan ve ondan bu kadar uzak olmayı reddedeceğimi bildiği için vaz mı geçti diye merak ettim. Yanından ancak aileme dönecek kadar uzaklaşmaya razı olacağımı bildiği için.

"Resimlerim sana emanet," dedim. Neler hissettiğimi, ondan uzaklaşmanın bana neler yaptığını, heyulâ gibi başımda bekleyen faytondan nasıl dehşete düştüğümü ifade edecek kelimeleri bulamadım.

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Tekrar görüşeceğiz."

Beni öptü ama hemen geri çekildi. Gözlerimdeki yanmayla savaşarak yutkundum. *Seni seviyorum, Feyre.*

Görüşüm bulanıklaşmadan önce döndüm ama hemen yetişip süslü faytona binmeme yardım etti. Açık kapıdan yerime yerleşmemi izledi. Yüzü sakinlik maskesine bürünmüştü. "Hazır mısın?"

Hayır, hayır, hazır değildim, dün geceden sonra, bunca aydan sonra. Ama başımı salladım. Rhysand geri dönerse ve şu Amarantha gerçekten bu kadar büyük bir tehditse, Tamlin için koruması gereken fazladan bir bedenden başka bir şey olmayacaktım... Gitmem gerekiyordu.

Kapıyı kapattı ve içimde yankılanan bir *klik* sesiyle birlikte beni içeriye kilitledi. Açık pencereden uzanıp yanağımı okşadı. O anda kalbimin çatladığına yemin edebilirdim. Arabacı kamçıyı şaklattı.

Tamlin'in parmakları dudaklarımda gezinirken, altı beyaz atın çektiği araba sarsılarak ilerlemeye başladı. Titremesinler diye dudaklarımı ısırdım.

Tamlin son bir kez gülümsedi. "Seni seviyorum," dedikten sonra geri çekildi.

Ben de söylemeliydim... aynı şeyi ben de söylemeliydim ama kelimeler boğazıma dizildi... çünkü göğüs germek zorunda olduğu şeyler yüzünden, söz vermesine rağmen, beni tekrar bulamayabilirdi... çünkü, her şey bir yana, o ölümsüzdü ve ben sonunda yaşlanıp ölecektim... Belki gerçekten hissederek söylemişti, belki dün gece yaşananlar beni değiştirdiği kadar onu da değiştirmişti, ama... onun daha fazla yük olmayacaktım. Omuzlarındaki ağırlığın bir parçası olmayacaktım.

Böylece fayton hareket ettiğinde hiçbir şey demedim. Malikânenin kapılarından çıkıp ormana doğru yol alırken arkama bile bakmadım.

Büyü neredeyse ormana girer girmez fokurdayarak burnuma dolunca derin bir uykuya daldım. Sıçrayarak uyandığımda neden her defasında buna ihtiyaç duyulduğunu merak ederek öfkelendim ama aynı anda atların taş yolda çıkardığı nal sesleri kulağıma ilişti. Gözlerimi ovuşturup pencereden dışarıya baktım. Konik çit çalıları ve zambaklarla çevrelenmiş meyilli bir yolda ilerliyorduk. Daha önce buradan hiç geçmemiştim.

Aklımda olabildiğince fazla detay tutmaya çalışarak etrafıma bakınırken, zümrüt yeşili çatıları olan beyaz mermerden bir şatonun önünde durduk. Neredeyse Tamlin'in malikânesi kadar büyüktü.

Yaklaşan hizmetkârlar tanıdık değildi. Uşağın uzattığı eli tutup faytondan inerken ifadesiz bir surat takındım.

Bir insandı. Sivri olmayan kulaklarıyla, kırmızı yanaklarıyla, kıyafetleriyle, tam bir insan.

Öteki hizmetkârlar da insandı. Hepsi tez canlıydı; hiçbirinde ulu perilerin kendilerini dizginledikleri o mutlak sakinlikten eser yoktu. Toprak ve kandan yoğrulmuş ama işlenmemiş, zarafetten yoksun yaratıklar.

Hizmetkârların hepsi bana bakıyordu ama uzaktan, yaklaşmadan. Çok mu ihtişamlı görünüyordum acaba? Şatonun ön kapılarında yaşanan renkli ve hareketli telaşı fark edince duruşumu dikleştirdim.

Daha onlar beni görmeden ablalarımı tanıdım. Altın varaklı faytonu kalkık kaşlarla inceleyerek yaklaşırlarken şık elbiselerini düzelttiler.

Göğsümün içindeki çatlama ve sıkışma hissi şiddetlendi. Tamlin aileme iyi baktığını söylemişti ama *bu*...

Nesta yere kadar eğilip reverans yaptı. Elain de aynı şekilde selam verdi. Bakışlarını yerde tutmaya devam eden Nesta, "Evimize hoş geldiniz, Leydi..." dedi.

Gürültülü bir kahkaha attım. "Nesta," diye seslendiğimde doğruldu. Yeniden güldüm. "Nesta, kendi öz kardeşini tanımadın mı?"

Elain'in nefesi kesildi. "Feyre?" Bana doğru seğirtti ama birden durdu. "Peki Ripleigh Hala ne oldu? Yoksa... öldü mü?"

Uydurma hikâyeyi hatırladım: Uzun zamandır kayıp olan zengin halama bakmaya gitmiştim. Nesta kıyafetlerimi ve faytonu inceledi; açık kestane saçlarıyla birlikte örülen inciler gün ışığı altında parlıyordu. "Servetini sana bıraktı," dedi doğrudan. Soru değildi.

Elain şaşkın gözlerle bakmaya devam ederek konuştu. "Feyre, bize söylemeliydin! Ah, ne fena... ve onu kaybetmenin acısına tek başına katlanmak zorunda kaldın, zavallım benim. Babam son yolculuğunda onun yanında olamadığı için kahrolacak."

Ne kadar... basit şeylerdi bunlar: Ölen akrabalar, kalan miraslar, ölüleri son yolculuklarına uğurlamak. Ama yine de... Taşıdığımı fark etmediğim bir yük o anda omuzlarımdan kalktı. Artık sadece böyle şeyleri dert ettiklerine göre...

Nesta, aramızdaki mesafeyi korumaya devam ederek, "Neden bu kadar sessizsin?" diye sordu.

Gözlerinin ne kadar kurnaz, ne kadar soğuk olduğunu unutmuştum. Farklı bir hamurdan, sanki etten ve kemikten daha sert, daha sağlam bir malzemeden yapılmış gibiydi. Etrafımızdaki insanlardan en az benim şimdiki halim kadar farklıydı.

Sonunda, "Ben... bu kadar zenginleştiğinizi gördüğüme sevindim," diyebildim. "Neler oldu?" İnsan gibi görünmek için tılsımlanan maskeli arabacı sandıkları indirip uşaklara vermeye başladı. Tamlin'in beni özel eşyalarımla birlikte gönderdiğinden haberim yoktu.

Elain'in yüzü aydınlandı. "Mektuplarımızı almadın mı?" Elime geçse bile okuyamayacağımı hatırlamıyordu demek ki – ya da zaten hiç bilmemişti. Başımı sağa sola

sallayınca postanın işe yaramazlığından şikâyet edip anlatmaya başladı: "Ah, asla inanamazsın! Sen Ripleigh Hala'ya bakmaya gittikten yaklaşık bir hafta sonra kapıda bir yabancı belirdi ve babamın yatırım yapması için para vermek istedi! Babam önce kararsız kaldı çünkü teklif aşırı iyiydi ama yabancı ısrar edince kabul etti. Sadece teklifi kabul etmemizin karşılığında bize bir kasa altın verdi! Bir ay sonra babam adamın parasını ikiye katlayınca para oluk gibi akmaya başladı. Ve biliyor musun, Bharat'da kaybettiğimiz gemilerin hepsi bulundu ve babam kârını son kuruşuna kadar aldı.

Tamlin... tüm bunları onlar için yapmıştı. İçimde büyüyen boşluğu görmezden geldim.

"Feyre, en az bizim kadar şaşkın görünüyorsun," dedi Elain. Koluma girdi. "İçeri gel. Sana evi gezdirelim! Senin için bir oda yaptırmadık, çünkü zavallı yaşlı Ripleigh Hala'yla daha aylarca kalacağını düşünüyorduk. Ama o kadar çok yatak odamız var ki istersen her gece başka birinde uyuyabilirsin!"

Başımı çevirip Nesta'ya baktım. Kasten takındığı ifadesiz surat ifadesiyle beni inceliyordu. Sonuçta Tomas Mandray'la evlenmemişti, en azından.

Elain beni ana giriş kapısına götürürken elimi tıpışlayarak cır cır konuşmaya devam etti. "Babam seni görünce sevincinden bayılabilir. Ah, belki senin şerefine bir balo bile verir!"

Nesta sessiz ve sinsi adımlarla peşimize takıldı. Aklından neler geçtiğini bilmek istemiyordum. Bensiz bu kadar refah içinde yaşamalarına kızsam mı sevinsem mi bilemediğim gibi, Nesta'nın da benim adıma aynı karar-

sızlığı yaşayıp yaşamadığından emin değildim.

Nal sesleri duyuldu ve fayton rahvan adımlarla dönüş yolculuğuna başladı – benden uzağa, gerçek evime doğru, Tamlin'e doğru. Peşinden koşma isteğimi bastırmak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Beni sevdiğini söylemişti ve sevişmelerimizden doğruyu söylediğini biliyordum. Güvenliğim için beni uzaklaştırmıştı; güvenliğim için beni Anlaşma'dan azat etmişti. Çünkü yakında Prythian'da kopacak olan şu meçhul fırtına bir Yüce Lord'un bile karşı duramayacağı kadar sert esecekti.

Burada kalmalıydım. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Ama gittikçe kararan bir gölge gibi içime yerleşen o duyguyla başa çıkamıyordum: Tamlin'in kesin talimatına rağmen onu bırakmakla çok ama çok büyük bir hata yaptığım duygusuyla. *Yüce Lord'la kal* demişti Suriel. Tek tavsiyesi buydu.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp babamın karşısına çıktım. Beni görünce gözyaşlarına boğuldu ve sahiden onuruma bir balo düzenlenmesini emretti. Bir zamanlar anneme verdiğim sözün yerine getirildiğini, bu yükün ağırlığından tamamen kurtulduğumu ve ailemin sonuna kadar korunup kollanacağını kendi gözlerimle görmüştüm ama buna rağmen... gölge gittikçe büyüdü, genişledi ve kalbimi kapladı.

29. Bölüm

Ripleigh Hala'yla ilgili hikâyeler uydurmakta fazla zorlanmadım: Ona her gün kitap okumuştum, beni yatak ucuna oturtup görgü kurallarını öğretmişti, iki hafta önce uykusunda vefat edene dek ona hastabakıcılık yapmıştım ve tüm servetini bana bırakmıştı.

Hem de ne muazzam bir servet: Benimle birlikte gelen sandıkların hepsi çamaşır sandığı değildi; bazıları ağzına kadar altın ve mücevherle doldurulmuştu. Üstelik öyle minik minik kesilmiş taşlar değil, binlerce mülk satın alacak kadar kocaman, saf mücevherler.

Babam mücevherlerin envanterini çıkarmak için ofisine kapandı. Elain'le birlikte ofise bakan bahçeye çıkıp çimlere oturduk. Pencereden babamın masasının başına geçip kaz yumurtası büyüklüğünde bir saf yakutu önündeki minik terazide tarttığını görebiliyordum. Gözleri eskisi gibi parlıyordu; iflastan sonra onu hiç bu kadar hareketli ve hedefli görmemiştim. Bacağı bile eskisine göre mucizevi şekilde iyi durumdaydı: Yoldan geçen bir

şifacı ona tonik ve merhem vermiş, karşılığında para bile istememişti. Tamlin'e sadece bu iyiliği için bile sonsuza kadar minnetar olacaktım.

Düşük omuzlar ve hep yere bakan buğulu gözler gitmişti. Bol bol gülümsüyor, kolayca kahkahalar atıyor ve Elain'in üzerine titriyordu. Elain de onun üzerine titriyordu elbette. Ama Nesta sessiz ve tetikte görünüyor, Elain'in sorduğu sorulara bir iki kelimelik kısa yanıtlar veriyordu.

"Bu lale soğanları," dedi Elain, mor–beyaz çiçek sıralarını göstererek, "kıtadaki lale bahçelerinden geldi. Babamın sözü var, önümüzdeki bahar beni o bahçelere götürecek. Göz alabildiğine uzanan arazilerde bu çiçeklerden başka bir şey olmadığını söylüyor." Verimli kara toprağı tıpışladı. Pencerelerin önündeki bu küçük bahçe onundu: Buradaki çiçeklerle çalıları kendi elleriyle seçip dikmişti ve kendinden başkasının ilgilenmesine izin vermiyordu. Otlarını bile kendi yoluyor, hepsini kendi suluyordu.

Ama hizmetkârların ağır su bidonlarını taşımasına *yardım ettiğini* itiraf etti. Eğer Bahar Sarayı'nda alışık olduğum o bahçeleri görseydi, goncası hiç eksik olmayan o çiçekleri görseydi, ağzı bir karış açık kalırdı, hatta gözlerinden yaş bile gelirdi.

"Sen de benimle gelmelisin," dedi Elain. "Nesta gelmez, çünkü denize açılarak kendini tehlikeye atmak istemediğini söylüyor. Ama sen ve ben... Ah, nasıl da eğlenirdik, değil mi?"

Göz ucuyla ablama baktım. Muslin kumaştan yapılma basit bahçıvan tulumunun içindeyken bile yüzünden huzur ve neşe akıyordu, daha önce olmadığı kadar. Siper-

likli geniş şapkasının altındaki yanakları al aldı. "Sanırım... kıtayı görmeyi çok isterim," dedim.

Üstelik doğruydu, gerçekten. Dünyanın büyük bir bölümüne hiç gitmemiştim. Oraları gezip görmek hiç aklıma gelmemişti. Bunun hayalini bile *kuramamıştım.*

"Önümüzdeki bahar gitmekte bu kadar istekli olmana şaşırdım," dedim. "Sezonun tam ortasına denk gelmeyecek mi?" Partilerle, balolarla, davetlerle ve bol miktarda dedikoduyla geçen sosyete sezonu, anladığım kadarıyla, birkaç hafta önce sona ermişti. Elain dün akşam yemeğinde bundan bahsetmişti. Sofrada otururken, ağzımdakileri yutmakta zorlandığımı fark etmiştim. Her şey aynıydı: et, ekmek, sebzeler ama yine de... Prythian'da yediklerimle kıyasladığımda kendimi kül yiyormuş gibi hissetmiştim. "Ayrıca kapında elini tutmak için yanıp tutuşan taliplilerin olmamasına da şaşırdım."

Elain kızardı. Elindeki minik küreği toprağa saplayıp bir ot çıkardı. "Orası öyle ama sezonlar olmaya devam edecek. Ayrıca, Nesta sana anlatmaz ama bu sezon biraz... tuhaf geçti."

"Hangi anlamda?"

İnce omuzlarını silkti. "İnsanlar sanki son sekiz yılımızı birkaç köy ötedeki o kulübede değil de uzak bir ülkede veya hasta yataklarımızda geçirmişiz gibi davrandılar. Hallerini görseydin, onca yıldır başımıza gelenleri bizim hayal ettiğimizi düşünürdün. Kimse o yaşantımıza dair tek kelime etmedi."

"Neden etsinler ki?" Eğer bu evin gösterdiği kadar zenginsek, fakirliğimizin kara lekesini görmezden gelecek bir yığın aile olması gayet doğaldı.

"Öyle, ama... açlıkla ve soğukla geçse de o yaşantımızı arıyorum. Bu ev bazen çok büyük geliyor. Babam desen hep meşgul, Nesta desen..." Başını geri çevirdi ve eğri büğrü dut ağacının altında durup uçsuz bucaksız düz arazilerimizi seyreden büyük ablama baktı. Nesta dün gece benimle sadece bir iki kelime etmiş, sabah kahvaltısında ise hiç konuşmamıştı. Dışarı çıkarken bize katılmasına şaşırmıştım ama geride kalıp o ağacın altında oyalanmayı tercih etmişti. "Nesta sezonun sonunu getiremedi ama nedenini bana hiç söylemedi. Her daveti geri çevirmeye başladı. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor. Arkadaşlarım beni ziyaret ettiğinde keyfim kaçıyor, çünkü o tuhaf bakışlarını üstlerine dikip hepsini rahatsız ediyor..." Elain iç çekti. "Belki sen onunla konuşabilirsin."

Elain'e yıllardır Nesta ile uygar iki insan gibi konuşamadığımızı söylemeye niyetlenirken, "Biliyorsun, seni görmeye gitti," diye ekledi.

Afalladım. Kanım çekildi. "Ne?"

"Bir hafta sonra geri geldi. Daha yarı yola gelmeden faytonu arızalanmış; geri dönmek daha az vakit alacağı için yola devam etmemiş. Ama mektuplarımızı almadığına göre bunu bilemezsin tabi."

Nesta'ya baktım. Dalların altında hiç kıpırdamadan dururken elbisesinin etekleri yaz rüzgârıyla pır pır ediyordu. Beni görmeye gitmiş ama Tamlin'in tılsım büyüsü yüzünden geri dönmek zorunda kalmıştı, öyle mi?

Yüzümü yeniden bahçeye dönünce Elain'in bana baktığını gördüm. "Ne var?"

Başını iki yana sallayıp ot yolmaya devam etti. "Çok... farklı görünüyorsun. Sesin de çok farklı geliyor."

Doğrusunu söylemek gerekirse, dün gece koridordaki aynalardan birinin önünden geçerken ben de gözlerime inanamıştım. Yüzüm aynıydı ama üstümde belli belirsiz bir *pırıltı*, yanardöner bir ışıltı vardı. Bunun Prythian'da geçirdiğim zamanla, üzerime sinen tüm o büyülerle ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu. Günün birinde bunu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

"Ripleigh Hala'nın evindeyken ne oldu?" diye sordu Elain. "Biriyle mi tanıştın?"

Omuz silkip yanımdaki otlardan birini söktüm. "Sadece güzel yemekler yedim ve bol bol dinlendim."

Günler birbirini kovaladı. İçimdeki gölge hiç dağılmadı ve resim yapmanın düşüncesi bile itici geldi. Ben de zamanımın çoğunu Elain'le birlikte onun küçük bahçesinde geçirdim. Her tomurcuk ve her çiçek hakkında, eğer önümüzdeki birkaç ay içinde yeteri kadar bilgi sahibi olursa seranın yanında yapmayı düşündüğü yeni bahçe, belki bir sebze bahçesi hakkında konuşurken onu dinlemekten hoşnuttum.

Burada canlanıp kendine gelmişti ve neşesi bulaşıcıydı. Yüzüne gülümsemeyen bir hizmetkâr veya bahçıvan yoktu. Haşin baş aşçı bile günün farklı saatlerinde ona kurabiye ve çörek tabakları taşımak için kendine bahaneler yaratıyordu. Fakirlik yıllarımızın Elain'deki ışığı söndürememiş olmasına hayran olmuştum doğrusu. Belki biraz azaltmıştı o kadar ama bu cömert, sevecen ve iyi kalpli kadının kardeşim olmasından dolayı gurur duyduğumu hissediyordum.

Babam mücevherlerle altınlarımı saymayı bitirdi; ola-

ğanüstü zengin bir kadındım. Küçük bir miktarını babamın işine yatırdım ama geriye kalan dev servete bakınca babamdan keseler dolusu para hazırlamasını istedim ve hepsini alıp yola koyuldum.

Şato eski harap kulübemizden sadece beş kilometre uzaktaydı. Tanıdık ıslak yolda yürürken elbisemin eteği çamurlandı ama umursamadım. Rüzgârın ağaçlarda ve uzun otlarda hışırdamasını keyifle dinledim. Eğer anılarıma biraz daha kapılıp gitseydim, Tamlin'le birlikte onun ormanında yürüdüğümü hayal edebilirdim.

Onu yakın zamanda tekrar göreceğimi düşünmek için hiçbir sebep yoktu ama her gece yatağıma girerken malikânesinde uyanmak ya da beni yanına çağıran bir mesaj almak için dua ediyordum. Bunun gerçekleşmemesinin yarattığı hayal kırıklığından daha beteri, Tamlin'in hayatının tehlikede olmasından, şu meçhul Amarantha'nın ona zarar vermesinden duyduğum sinsi korkuydu.

"*Seni seviyorum.*" Kelimeleri neredeyse duyabiliyordum – sesini duyabiliyor, sarı saçlarında ve baş döndürücü yeşil gözlerinde parlayan gün ışığını görebiliyordum. Üstüme abanan vücudunu, tenimin üzerinde gezinen parmaklarını hissedebiliyordum.

Daha önce karanlıkta bile takip edebildiğim virajı döndüm ve işte oradaydı.

Çok küçüktü... kulübemiz, aşırı küçüktü. Elain'in eski çiçek bahçesini ot bürümüştü ve taş eşikteki silik savunma işaretleri hâlâ yerli yerindeydi. Kırılıp parçalanmış halde bıraktığım ön kapının yerine yenisi takılmıştı ama yuvarlak pencere camlarından birisi hâlâ çatlaktı. İçerisi karanlık, arazi ıssızdı.

Her sabah ön kapıdan çıkıp uzun otların arasından geçerek ilerlediğim görünmez patikayı gözlerimle takip ederek yolu geçtiğimi, sonrasında uzanan engebeli araziyi tırmandığımı ve sonunda ötedeki ağaçların arasına girdiğimi hayal ettim. Orman... benim ormanım.

Bir zamanlar ne kadar korkutucu gelirdi; ne kadar ölümcül, kana susamış ve yabani. Oysa şimdi çok... sade görünüyordu. Sıradan.

Mahzun ve karanlık eve tekrar baktım, eski hapishaneme. Elain burayı özlediğini söylemişti. Buraya baktığında ne gördüğünü merak ettim. Bir hapishane değil de bir sığınak mı görüyordu? İçinde çok az iyilik barındıran bir dünyaya karşı sığındığı, bana ne kadar aptalca ve faydasız gelse de yine de iyiliği aramaktan hiç vazgeçmediği bir yer?

O buraya umutla bakıyordu; ben ise öfke dışında hiçbir şeyle bakamıyordum. Ve hangimizin daha baskın çıktığını biliyordum.

30. Bölüm

Babamın şatosuna dönmeden önce yerine getirmem gereken son bir görev kalmıştı. Eskiden beni hor gören veya tamamen görmezden gelen köylüler şimdi ağızlarını açarak aval aval bakıyorlardı. Hatta birkaçı önüme atlayıp halamı ve servetimi sordu. Benimle sohbet edip ağzımdan dedikodu malzemesi almak isteseler de bu çabalarını azimle ama kibarca geri çevirdim. Yine de köyün yoksul bölgesine ulaşmak o kadar uzun sürdü ki ilk dökük kapıyı çaldığımda ayakta duracak mecalim kalmamıştı.

Köyün fakirleri ellerine küçük altın ve gümüş keseleri tutuşturduğumda hiç soru sormadı. Bazıları beni hatırlamadı bile. Parayı geri çevirmek istediler ama zorla da olsa bıraktım. Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdim onlar için.

Geri dönerken köy çeşmesinin yanında ahbaplarıyla birlikte pusuya yatan Tomas Mandray'ı gördüm. Bir hafta önce çıkan yangında evlerinde diri diri yanan bir aileden bahsediyorlar, evde yağmalanacak bir şey kalıp

kalmadığını tartışıyorlardı. Dudaklarında daha önce köy kızlarına yönelttiğini yüzlerce kez gördüğüm yarım bir gülümsemeyle, bakışlarını hiç sakınmadan bütün vücudumda gezdirerek, uzun uzun beni süzdü. Nesta neden fikrini değiştirmişti acaba? Ters ters bakıp yoluma devam ettim.

Köy meydanından çıkmak üzereyken taşların üzerinde yankılanan bir kadın kahkahası duydum. Kafamı çevirince Isaac Hale ile yüz yüze geldim – yanındaki şirin, tombul genç kadın karısından başkası olamazdı. Kol kola girmişlerdi, gülüyorlardı ve ışıl ışıldılar.

Beni görünce Isaac'in yüzündeki gülümseme yalpaladı.

Çırpı gibi uzuvlarıyla, basit yakışıklılığıyla fazlasıyla *insandı*; sadece saniyeler önceki gülümsemesi sayesinde insandan biraz daha öte görünüyordu.

Karısı bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi; muhtemelen biraz gerilmişti. Sanki Isaac'e yönelik hisleri –ki aşkın ışıltısını görebiliyordum– çok yeni, çok beklenmedikti ve bunu kaybetmekten korkuyordu. Isaac, dikkatle, başını öne eğerek selam verdi. Bıraktığımda bir delikanlıydı ama şimdi bana yaklaşan kişi, artık karısıyla birlikte ne değiştiyse, artık aralarında ne varsa, onu bir erkeğe dönüştürmüştü.

Hiçbir şey... Belli belirsiz bir şükran hissi dışında onunla ilgili hiçbir şey kalmamıştı içimde.

Bir iki adım daha atıp birbirimizin yanından geçtik. Genişçe gülümsedim, başımı eğerek onu, daha doğrusu ikisini selamladım ve onlar için her şeyin daha güzel olmasını diledim, tüm kalbimle.

* * *

Babamın onuruma vereceği baloya iki gün vardı ama evde hummalı bir koşuşturma başlamıştı bile. Tekrar sahip olacağımızı hiç düşünmediğimiz, hatta bir an bile hayalini kurmadığımız paralar o kadar gereksiz şeylere harcanıyordu ki babama baloyu iptal etmesi için yalvarmayı düşündüm. Ama Elain sadece balonun organizasyonunu değil, bana bir *son dakika* elbisesi bulma işini de üstlenmişti... tek gecelik bir elbise. Bizi yıllarca dışlayıp açlıktan ölmeye terk eden insanlara katlanmak zorunda kalacağım geceye özel bir elbise.

Günbatımına doğru elimdeki işi bıraktım: Elain'in yeni bahçesi için yer hazırlıyordum. Bahçıvanlar aileden başka birinin kendi işlerine el atmasından biraz ürkmüş gibiydiler; sanki tüm işlerini ellerinden alıp hepsini kapının dışına koyacaktık. Bahçe işlerinden anlayan biri olmadığımı, sadece günümü doldurmak istediğimi söyleyerek onları teskin etmiştim.

Günümü doldurmuştum ama haftamı, ayımı ve ondan sonrasını nasıl dolduracağımı hesap etmemiştim. Ya duvarın öteki tarafındaki hastalık gerçekten bir salgına dönüşmüşse, ya Amarantha karısı bunu kendi lehine çevirmek için yaratıklarını gönderiyorsa... Yani, kalbimde çöreklenen, her adımımı takip eden gölgeyi boş vermek kolay değildi. Geldiğimden beri canım resim yapmak istemiyordu. Tüm o renkleri, şekilleri ve ışıkları üreten içimdeki kaynak şimdilik durgun, sakin ve kayıtsızdı. Çok yakında, dedim kendime. Çok yakında biraz boya alıp yeniden başlarım.

Küreğimi toprağa sapladım ve ayağımı üstüne koyup biraz soluklandım. Bahçıvanlar onlardan aşırdığım tü-

niği ve pantolonu görünce dehşete düşmüşlerdi. Hatta içlerinden biri bir koşu gidip Elain'in giydiği büyük şapkalardan getirmişti. Onların hatırı için şapkayı kafama geçirmiştim; oysa tenim Bahar Sarayı topraklarında aylak aylak dolaşarak geçirdiğim aylardan sonra zaten fazlasıyla bronzlaşıp çillenmişti.

Küreğin sapını kavrayan ellerime baktım. Yara bere içinde ve keçe gibiydiler; tırnaklarımın içinde yay şekilli kirler birikmişti. Bu bir şey değildi; asıl boyaları her yerime nasıl sıçrattığımı görseler küçük dillerini yutarlardı.

"Yıkasan bile çıkmaz," dedi Nesta arkamdan. Sırtını vererek oturmaktan hoşlandığı o ağacı bırakıp gelmişti. "Bu işi yapacaksan eldiven giymeliydin ve hiç çıkarmamalıydın.

Üzerine uçuk eflatun rengi muslin kumaştan bir elbise giymişti. Yarım toplanmış açık kestane saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Ulu periler kadar güzel, asil ve sakindi.

"Belki sizin sosyal çevrenize uyum sağlamak istemiyorumdur," deyip yeniden küreğime döndüm.

"Öyleyse neden burada kalıyorsun?" Sert ve soğuk bir tespit.

Küreği iyice derine sokup kocaman bir otlu toprak parçası kaldırırken kollarım ve sırtım kasıldı. "Burası benim evim, öyle değil mi?"

"Hayır, değil," dedi doğrudan. Küreği yeniden toprağa sapladım. "Bence senin evin buradan çok uzakta."

Durdum.

Küreği yere bırakıp yavaşça ona döndüm. "Ripleigh Hala'nın evini kastediyorsan..."

"Ripleigh Hala diye birisi yok." Nesta elini cebine atıp bir şey çıkardı ve bellenmiş toprağa attı.

Bir eşyadan sökülüp alınmış gibi duran basit bir tahta parçasıydı. Düz yüzeyinde dolaşık üzüm asmaları ve bir... yüksükotu vardı – yanlış mavi tonunda boyanmış bir yüksükotu.

Nefesim durdu. Tüm o zaman boyunca, tüm o aylar boyunca...

"Canavarının küçük numarası bana işlemedi," dedi çelik sesiyle. "Anlaşılan güçlü bir irade tılsımın zihine ulaşmasına engel oluyor. Böylece babamla Elain'in isterik göz yaşları dökerken birden *hiçbir şey* olmamış gibi davranmalarını izlemek zorunda kaldım. Var olmayan bir haladan, seni çağırmasının ne büyük bir şans olduğundan, kış rüzgârının kapıyı nasıl da paramparça ettiğinden bahsetmelerini dinlemek zorunda kaldım. Delirdiğimi düşündüm ama ne zaman böyle düşünsem masanın boyalı yüzüne ve hemen aşağısındaki pençe izlerine baktım ve bunu kafamda kurgulamadığımdan emin oldum."

Tılsımların işe yaramadığını hiç duymamıştım. Ama Nesta'nın zihni fazlasıyla kendi özgüydü: çelikten, demirden ve üvez odunundan yapılmış gibi duran öyle güçlü duvarlar örmüştü ki Yüce Lord'un büyüsü bile onları aşamamıştı.

"Elain dedi ki... yine de beni ziyaret etmek istemişsin. En azından denemişsin."

Nesta kıkırdadı. Yüzü donuktu ve zapt etmeyi hiç başaramadığı, içten içe kaynamaya devam eden o tanıdık öfkeyle doluydu. "Canavar Anlaşma'yla ilgili bazı saçmalıklardan bahsetti ve seni gecenin içine sürükledi. Sonra

her şey, sanki böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi devam etti. Bu doğru değildi. Hiçbiri doğru değildi."

Ellerim iki yanıma düştü. "Peşimden geldin," dedim. "Benim peşimden... Prythian'a geldin."

"Duvara kadar geldim. Ama geçecek bir boşluk bulamadım."

Titreyen elimi boğazıma götürdüm. "Duvara ulaşmak için iki gün yürüdün, sonra geri dönmek için iki gün daha yürüdün, hem de kış ormanında?"

Masadan koparıp aldığı tahta parçasına bakarak omuz silkti. "Sen götürüldükten bir hafta sonra kasabadaki o paralı askeri kiraladım. Bize bıraktığın post parasıyla. Söylediklerime inanacak tek kişi oymuş gibi görünüyordu."

"Bunu... benim için mi yaptın?"

Nesta'nın gözleri –benim gözlerim, annemin gözleri– benimkilerle buluştu. "Doğru değildi," dedi yeniden. Tamlin babamın peşimden geleceğini düşünmekle hata yapmıştı: babamın bunu yapacak cesareti de yoktu, öfkesi de. En iyi ihtimalle, bu işi onun adına para karşılığında yapacak birkaç adam tutardı, hepsi bu. Ama Nesta o paralı askerle birlikte yollara düşmüştü. Benim kindar, soğuk ablam sırf beni kurtarmak için Prythian'a meydan okumaya niyetlenmişti.

"Tomas Mandray'a ne oldu?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan güçlükle çıkıyordu.

"Seni kurtarmak için benimle birlikte Prythian'a gitmeyeceğini fark ettim."

Ve öfke yüklü amansız bir kalbi olan Nesta için böyle bir hareket bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ablama baktım; etrafını saran dalkavuklara tahammül edemeyen, ormanda bir gün bile geçirmediği halde kurt bölgesine giren ablama *gerçekten* baktım. Önce annemizi, sonra da servetimizi kaybetmenin acısını soğuk öfkesiyle ve zalimliğiyle kapatmaya çalışmıştı, çünkü öfke onun can simidiydi, zalimlik ise kurtuluşu. Ama o çocuğa *değer vermişti*. İçten içe önemsemiş ve belki de aklımın alamayacağı kadar derinden ve sadakatle sevmişti. "Tomas seni hak etmiyordu zaten," dedim usulca.

Gülümsemedi ama gri mavi gözleri ışıldadı. "Bana başından geçen her şeyi anlat," dedi. Bir rica değil, emirdi.

Emrini yerine getirdim.

Anlatmayı bitirdiğimde Nesta uzun uzun gözlerimin içine baktı ve ona resim yapmayı öğretmemi istedi.

Nesta'ya resim yapmayı öğretmek ancak beklediğim kadar keyifliydi ama hiç olmazsa balo yaklaştıkça keşmekeşin iyice tırmandığı evin yoğun bölgelerinden uzak durmak için bahanemiz olmuştu. Malzemeyi bulmak zor olmadı ama nasıl resim yaptığımı anlatmak, Nesta'yı aklında ve kalbinde tuttuklarını ifade etmeye ikna etmek... Neyse ki fırça darbelerimi tam bir kesinlik ve doğrulukla tekrarlıyordu en azından.

Güzelim odayı talan ettikten sonra üstümüz başımız boya lekeleriyle ve kömür kalemi izleriyle batmış halde dışarıya çıktığımızda şatodaki hazırlıklar bitmek üzereydi. Uzun şato yolu iki sıra halinde cam fenerlerle ışıklandırılmıştı. İçeride ise korkulukların, yüzeylerin ve kemerlerin hepsi, her renkten türlü türlü çiçekli çelenklerle ve şeritlerle süslenmişti. Çok güzeldi. Elain tüm çiçekleri

kendisi seçmiş, hizmetkârlara hangisini nereye koyacağını kendisi söylemişti.

Nesta'yla birlikte kimseye görünmeden merdivenlere koştuk. Üst kata adım attığımızda aşağıda babamla Elain'in kol kola yürüdüğünü gördük.

Nesta'nın yüzü gerildi. Babam Elain'e övgüler yağdırıyor, başını babamın omzuna yaslayan Elain'de ışıltılı gözlerle bu övgüleri dinliyordu. Onların bu haline çok sevindim... konforlu ve rahat yaşam tarzlarına, ikisinin de yüzünden okunan memnuniyete. Evet, kendi küçük dertleri vardı ama ikisi de çok... huzurluydu.

Nesta koridorda ilerlemeye başlayınca peşinden seğirttim. Karşılıklı odalarda kalıyorduk. Kapısının önünde durdu. "Gün geliyor, babama bizi neredeyse ölüme terk ettiğin o yılları unuttun mu diye sormak istiyorum."

"Sen de getirdiğim her bakır parayı harcıyordun," diye hatırlattım.

"Senin daha fazlasını getirebileceğini biliyordum. Ama olur da getiremezsen, o odun parçalarını oymak yerine para bulmak için bir şeyler yapacak mı diye merak ediyordum. Dışarı çıkıp gerçekten bizim için savaşacak mı diye. Aileme senin baktığın gibi bakamıyordum ve bu yüzden senden nefret ettim. Ama en çok ondan nefret ettim. Hâlâ da ediyorum."

"Bunu biliyor mu?"

"Ondan nefret ettiğimin farkındaydı, başından beri, hatta iyi zamanlarımızda bile. Annemin ölmesine izin verdi – emrinde dünyanın her tarafına dağılıp çare arayacak bir gemi filosu vardı, ya da Prythian'a gidip bir ilaç

bulacak insanlar. Ama annemin gözünün önünde eriyip gitmesine izin verdi."

"Onu sevdi. Onun için yas tuttu." Hangimizin söyledikleri doğruydu bilmiyorum; muhtemelen ikisi de.

"Ölmesine göz yumdu. Sen Yüce Lordunu kurtarmak için dünyanın sonuna giderdin."

Yine kalbim sıkıştı. Sadece, "Evet, giderdim," dedim ve hazırlanmak için odama girdim.

31. BÖLÜM

Balo akşamı valsler, böbürlenmeler, ziynetli aristokratlar, şaraplar ve onuruma kadeh kaldırmalarla tozu dumana katarak devam ediyordu. Nesta'nın yanında oyalandım, çünkü servetim hakkında bilgi edinmek isteyen aşırı meraklı taliplilerimi korkutup kaçırmada üstüne yoktu. Elain'in hatırı için gülümsemeye gayret ediyordum, çünkü salonda oradan oraya koşuşturup duruyor, her misafirle tek tek selamlaşıyor ve hepsinin çok değerli oğullarıyla dans ediyordu.

Oysa aklım Nesta'nın Tamlin'i kurtarmakla ilgili sözlerine takılmıştı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordum. Başının dertte olduğunu biliyordum. Sadece Prythian'daki hastalık değil, onu yok etmek için bir araya gelen güçler de ölümcüldü. Ama ben, buna rağmen, cevaplar aramayı bırakmıştım, savaşmaktan vazgeçmiştim ve en kötüsü, kalbimin o yırtıcı, yabani tarafını –arada sırada saman alevi gibi parlasa da– bastırmaktan hoşnuttum; hem de aşırı

bencilce hoşnuttum. Beni eve göndermesine izin vermiştim. Hastalık ve Amarantha hakkında topladığım bilgileri bir araya getirmeye çalışmamış, onu kurtarmak için çaba sarf etmemiştim. Onu sevdiğimi bile söylememiştim. Ve Lucien de bunun farkındaydı: son günümde sarf ettiği sert sözlerle benden duyduğu hayal kırıklığını belli etmişti.

Sabahın ikisi olmasına rağmen partide en ufak bir yavaşlama belirtisi yoktu. Babam, beni tanıştırdığı ama isimlerini hemen unuttuğum birkaç tüccarın ve aristokratın arasında ilgi odağı olmuştu. Işıl ışıl ve göz alıcı Elain bir grup güzel arkadaşının ortasında kahkahalarla gülüyordu. Nesta gece yarısında sessizce çıkıp gitmişti. Sonunda ben de kimseye güle güle demeye tenezzül etmeden üst kata sıvıştım.

Ertesi öğlen yemekte sessizce bir araya geldiğimizde hepimizin gözlerinden uyku akıyordu. Babamla ablama parti için teşekkür ettim; ve babamın, arkadaşlarının oğulları içinde gözüme çarpan birisi oldu mu diye ağzımı aramasını savuşturdum.

Yaz sıcakları geri gelmişti. Çenemi yumruğuma dayayıp diğer elimle yüzümü yelledim. Gece sıcak yüzünden kesik kesik uyumuştum. Tamlin'in malikânesi asla çok sıcak veya çok soğuk olmazdı.

Babam kendini dinleyen tek kızına, "Beddorların arazisini satın almayı düşünüyorum," dedi. "Aileden yaşayan kalmadığı için yakında satışa çıkarılacağını duydum. İyi bir yatırım olur. Belki içinizden biri kendini hazır hissettiğinde üzerine bir ev kondurur."

Elain ona hak vererek başını salladı ama ben afalladım. "Beddorlara ne oldu?"

"Ah, korkunçtu," dedi Elain. "Evleri yandı ve hepsi öldü. Gerçi Clare'nin cesedini bulamadılar, ama..." Bakışlarını tabağına indirdi. "Yangın gece yarısından hemen sonra çıkmış... aile bireyleri, hizmetkârlar, hepsi. Sen eve dönmeden bir gün önce."

"Clare Beddor," dedim usulca.

"Arkadaşımızdı, hatırladın mı?"

Başımı sallarken Nesta'nın bakışlarını üzerimde hissettim.

Hayır... hayır, bu imkânsızdı. Bir rastlantıydı... rastlantı *olmalıydı*, çünkü öyle değilse...

Rhysand'a onun ismini vermiştim.

Ve bunu unutmamıştı.

Midem burkuldu. İçimde yükselen bulantıyı bastırdım.

"Feyre?" diye seslendi babam.

Titreyen elimle gözlerimi perdeleyip derin bir nefes aldım. Neler olmuştu? Sadece Beddorlar'ın evinde değil, benim evimde, yani Prythian'da?

"Feyre," dedi babam yeniden. Nesta, "Sessiz ol," diye tısladı ona.

Suçluluk duygusunu, mide bulantısını ve dehşeti geri ittim. Cevaplar bulmalıydım... bunun bir rastlantı olup olmadığını, Clare'yi hâlâ kurtarma şansımın olup olmadığını bilmek zorundaydım. Ve burada, insan diyarında bunlar olduysa, o halde Bahar Sarayı... Tamlin'in ödünü koparan o yaratıklar... büyüyü ve topraklarını etkisi altına alan hastalık...

Periler. Duvarı aşıp gelmişler ve arkalarında hiçbir iz bırakmadan geri dönmüşlerdi.

Elimi indirip Nesta'ya baktım. Güçlükle yutkunarak,

"Beni çok iyi dinlemelisin," dedim, "Sana söylediğim her şey aramızda sır olarak kalmalı. Beni aramaya gelmeyeceksin. Adımı hiç kimseye söylemeyeceksin."

"Sen neden bahsediyorsun, Feyre?" Babam masanın öbür ucundan şaşkın şaşkın bakıyordu. Elain sandalyesinde huzursuzca kımıldanıp bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi.

Ama Nesta gözünü benden ayırmıyordu. Bakışlarında korkudan eser yoktu.

"Sanırım Prythian'da çok kötü şeyler oluyor," dedim usulca. Tamlin'in tılsımların içine buradan kaçmalarını sağlayacak ne tür bir uyarı beklentisi eklediğini hiç öğrenememiştim ama her şeyi bu tılsımların insafına bırakamazdım. Clare kaçırılmışken yapamazdım... ve ailesi katledilmişken... hem de benim yüzümden. Safra boğazımı yaktı.

Babamla Elain, "Prytian mı?!" diye sıçradılar. Ama Nesta elini kaldırıp ikisini de susturdu.

Sandalyemden kalktım. "Hemen gitmeseniz bile paralı muhafızlar ve gözcüler tutun. Duvarı, ormanı, hatta köyü gözlesinler," diye devam ettim. "İlk tehlike işaretinde, kulağınıza duvarın çöktüğüyle ilgili, hatta sadece yaşanan *tuhaf* şeylerle ilgili gelen ilk söylentide, hemen bir gemiye atlayın ve gidin. Çok uzaklara, gidebildiğiniz kadar güneye, perilerin gelmek istemeyeceği bir yere yelken açın."

Babam ve Elain zihinlerindeki sisleri dağıtmaya çalışırmış gibi ya da uzun bir uykudan uyanırmış gibi gözlerini kırpıştırmaya başladılar. Ama ben odadan fırlayıp önce hole, oradan da merdivenlere seğirtirken Nesta peşimden geldi.

"Beddorlar," dedi. "Onların yerinde biz olmalıydık. Ama sen Yüce Lordunu tehdit eden o adi perilere sahte bir isim verdin." Başımı sallayıp doğruladım. Kafasında durum değerlendirmesi yaptığını gözlerinden okuyabiliyordum. "Bir istila mı olacak?"

"Bilmiyorum. Neler olup bittiğini bilmiyorum. Sadece güçlerini zayıflatıp çıldırtan bir hastalıktan bahsettiler. Sınırlardaki güvenliğe zarar veren ve sert bir darbe vurursa öldürebilen bir hastalıktan. Dediler ki yeniden... yeniden yayılmaya başlamış... ilerliyormuş. Son duyduğumda bizim topraklarımıza zarar verecek kadar yakın değildi. Ama Bahar Sarayı düşmek üzereyse burnumuzun dibine kadar sokulmuş demektir, çünkü Tamlin... diğer sarayları, ölüm saçan sarayları kontrol altında tutan son kaleydi. Ve sanırım başı dertte."

Odama girip elbisemi çıkarmaya başladım. Ablam bana yardım ettikten sonra gardrobu açıp gösterişli bir tünik, pantolon ve botlar çıkardı. Üstümü giyinip saçımı arkamda bağlarken, "Sana burada ihtiyacımız yok Feyre," dedi. "Gözün arkada kalmasın."

Botlarımı ayağıma geçirdim ve buradayken tedbir olsun diye biriktirdiğim av bıçaklarına uzandım.

"Babam geçen sefer geri dönmemeni söylemişti," dedi Nesta. "Şimdi de ben söylüyorum. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

Eskiden olsa bunu hakaret sayabilirdim ama şimdi anlıyordum – bana yaptığı bu iyiliğin farkındaydım. Bıçakları kemerime sıkıştırdım, üvez olmayan oklarla dolu sadağı omzuma astım ve yayımı elime aldım. Bu bilgiye hiç ihtiyacı olmamasını umut ederek, "Yalan *söyleyebili-*

yorlar," dedim. "Periler yalan söyleyebiliyor ve demirin onlara karşı en ufak bir etkisi yok. Sadece üvez odunu işe yarıyor gibi. Tüm paramı al ve Elain'in gerektiğinde kafasını sokabileceği lanet olası bir üvez koruluğuna yatır."

Nesta bir eliyle öteki bileğini, hâlâ taktığı demir bilekliğin üzerinden tutarak başını sağa sola salladı. "Yardım etmek istesen bile elinden ne gelir sanıyorsun? O bir Yüce Lord, sen ise basit bir insansın." Bu da hakaret değildi. Sakince durum değerlendirmesi yapan bir zihinden çıkan mantıklı bir soruydu.

"Umrumda değil," dedim. Kapıyı açmıştım bile. "Denemek zorundayım."

Nesta odada kaldı. Güle güle demeyecekti, çünkü vedalardan en az benim kadar nefret ediyordu.

Yine de arkama dönüp, "Daha iyi bir dünya var, Nesta," dedim. "Dışarıda senin gelip bulmanı bekleyen daha iyi bir dünya var. Ve eğer fırsatım olursa, eğer her şey daha iyi ve güvenli olursa... tekrar görüşeceğiz."

Ona vaat edebileceğim tek şey buydu.

Ama Nesta omuzlarını dikleştirdi. "Zahmet etme. Ben de perilere bayılmıyorum zaten." Kaşlarımı kaldırdım. Omuzlarını hafifçe silkip devam etti. "Her şey güvenliyse bana haber uçurmaya çalış. Eğer öyleyse... burası babamla Nesta'ya kalabilir. Ben gelip senin oralarda başka neler var, zengin ve isim sahibi bir kadın neler yapabilir diye bakmak istiyorum."

Sınırı yok, diye düşündüm. Kendine ait bir yer bulursa, yapabileceklerinin sınırı yoktu. Günün birinde bunu görecek kadar şanslı olmak için dua ettim.

* * *

Merdivenlerden uçarcasına inip dışarıya çıktığımda Elain, şaşılacak şekilde, benim için at, azık çantası ve erzak hazırlatmıştı. Babam ortalıkta yoktu. Elain kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. "Hatırlıyorum, dedi. "Artık her şeyi hatırlıyorum."

Ben de ona sarıldım. "Tetikte olun. Hepiniz."

Başını aşağı yukarı sallarken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Kıtayı seninle birlikte gezmek istiyorum, Feyre."

Ablamın o güzel yüzünü hafızama kazırken gülümsedim ve gözyaşlarını sildim. "Belki bir gün," dedim. Tutulacak bir söz daha, elbette şansım yaver giderse.

Atımı mahmuzlayıp şato yolunda dörtnala gitmeye başladığımda Elain hâlâ ağlıyordu. Babama tekrar güle güle demek içimden gelmemişti.

Tüm gün yol aldım ve ancak göremeyeceğim kadar karanlık olunca durdum. Başlangıç olarak duvara toslayana kadar doğruca kuzeye gidecektim. Geri dönmeliydim; neler olduğunu kendi gözlerimle görmeli, kalbimde tuttuğum her şeyi Tamlin'e söylemeliydim, çok geç olmadan.

İkinci gün de hiç durmadan yol aldım, kesik kesik uyudum ve günün ilk ışıklarıyla birlikte devam ettim.

Gür, sıkışık ve canlı yaz ormanının içinden; hiç ama hiç durmadan.

Ta ki mutlak bir sessizlik çökene kadar... Atımı dikkatli yürüme adımlarına yavaşlatıp bir işaret, bir kıpırtı görebilir miyim diye ilerideki çalılara ve ağaçlara baktım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey ama birden...

Atım başını silkeleyip kıç attı ve daha ileri gitmeyi reddetti. Eğerin üzerinde oturup çaresizlik içinde etrafıma bakındım. Ama hâlâ en ufak bir hareket göremiyor-

dum. Attan indim, nefesimi tutup elimi uzattım ve ama daha ileri ittiremedim.

Tam önümde, ormanı ikiye bölen, görünmez bir duvar vardı.

Ama periler gelip gittiklerine göre bir geçiş yolu, yani söylentilerdeki gibi bir gedik olmalıydı. Yoldan sapmadığımdan emin olmak için elimle sık sık duvarı tıpışlayarak atımı sınır boyunca sürdüm.

Tam iki gün sürdü ve bu iki günün arasındaki gece Bahar Sarayı'nda geçirdiğim tüm korkunç gecelerden daha korkunçtu. İkinci günün sonunda yan yana duran iki yosunlu kaya gözüme çarptı ve tam ortalarına oyulmuş belli belirsiz bir oyuk. Bir kapı.

Atıma binip kayaların ortasına doğru sürdüğümde bu kez itiraz etmedi.

Büyü kokusu üstümüze çullanıp burnuma dolduğunda atım yine ayak diredi ama zar zor da olsa tünelden çıktık.

Bizi karşılayan ağaçlar tanıdıktı.

Yayımın kirişinde bir oku hazır bekleterek at sürdüm. Bu ormandaki tehditler, geride bıraktığım ormandakilere kıyasla çok daha büyüktü.

Tamlin öfkeden deliye dönebilir, gerisingeri eve dönmemi emredebilirdi. Ama yardım etmeye geldiğimi, onu sevdiğimi ve onun için elimden geldiğince mücadele edeceğimi söyleyecektim; beni dinlemesi için onu bağlamam gerekse bile bunu yapacaktım.

Hemen kükremeye başlamasın diye Tamlin'i nasıl ikna edeceğimi düşünmekten, etrafın ne kadar ıssız olduğunu, hatta kuş cıvıltılarının bile duyulmadığını fark edemedim. Hatta malikâne arazisine yaklaşırken çit ça-

lılarının ne kadar bakımsız göründüklerini bile algılayamadım.

Ama malikâne kapılarını gördüğümde kafama dank etti. Demir kapılar açıktı ama metalin nasıl büküldüğüne bakılırsa sanki güçlü eller tarafından zorla çekilip açılmışlardı.

Çakılların üzerindeki her nal sesi aşırı gürültü çıkarıyordu. Ön kapıların ardına kadar açık olduğunu görünce kanım iyice dondu. Kapının bir kanadı üst menteşesinden çıkmış, garip bir açıyla havada asılı kalmıştı.

Okumu atmaya hazır halde atımdan indim. Ama gerek yoktu. Boştu... burası bomboştu. Bir mezar kadar ıssızdı.

"Tam?" diye seslendim. Basamakları ikişer ikişer çıkıp hızlıca içeriye daldım. Yerdeki porselen parçalarına basıp kayınca bir küfür savurdum. Kırık vazo parçalarıydı. Yavaşça çevremde dönerek ön holün her yerini inceledim.

Ortalık savaş alanına dönmüştü. Şeritler halinde sarkan goblenler, tuzla buz olmuş mermer trabzanlar, kırık kristal öbekleri halinde yerde yatan avizeler.

"Tamlin?" diye bağırdım. Sessizlik.

Pencerelerdeki tüm camlar kırılmıştı. "Lucien?"

Yine cevap yoktu.

"Tam!" Sesim benimle dalga geçercesine evin her yerinde yankılandı.

Harabeyi andıran malikânenin içinde, yapayalnız, dizlerimin üzerine çöktüm.

Gitmişti.

32. Bölüm

Giriş holünden geriye kalan yıkıntının ortasında diz çöküp oturmak için kendime bir dakika tanıdım... sadece bir dakika.

Sonra etrafımdaki kırık cam ve tahta parçalarını yerinden oynatmadan ayağa kalktım. Her yer kan içindeydi; sıvaları dökülmüş duvarlardaki büyüklü küçüklü lekeler ve izler dahil.

Başka bir orman, dedim kendime. Takip edilecek yeni izler.

Etrafımdan bilgi toplayarak yavaşça ilerdedim. Şiddetli bir savaş olmuştu ve kan izlerine bakılırsa evdeki hasarın çoğu bu savaş sırasında meydana gelmişti, sonrasında değil. Kırık camlar ve ayak izleri evin önünden ve arkasından buraya kadar geliyordu, yani binanın etrafını sarmış olmalıydılar. Ön kapıyı zorlayarak içeri girmişlerdi; arka kapıyı ise tamamen parçalayıp bahçeye fırlatmışlardı.

Kendi kendime, *ceset yok*, diye tekrarlayıp durdum.

Ceset de yoktu, organ parçaları da. Hayatta olmalıydılar. Tamlin *hayatta* olmalıydı.

Çünkü ölürse...

Titrek bir nefes alarak yüzümü sıvazladım. O kadar uzun boylu düşünmemeliydim. Menteşelerinin üzerinde zar zor asılı duran yemek odası kapılarına geldiğimde ellerim titriyordu.

Kapılar bu hale Rhysand gittikten sonra Tamlin'in haykırarak her yeri dağıttığı o gün, yani benim ayrılmamdan önceki gün mü gelmişti, yoksa başkalarının işi miydi anlayamadım. İçerideki dev masa parçalanmış, pencereler kırılmış, perdeler yırtılmıştı. Ama kan yoktu... burada hiç kan yoktu. Ve yere saçılmış cam parçalarının içindeki ayak izlerine bakılırsa...

Yerdeki izleri inceledim. Çoğu dağılmıştı ama geniş iki çift ayak izinin eskiden masanın bulunduğu yerden kapıya kadar izlediği yolu seçebildim. Demek ki saldırı gerçekleştiğinde Tamlin ve Lucien burada oturuyorlardı ve hiç savaşmadan dışarı çıkmışlardı.

Eğer haklıysam... hâlâ hayattaydılar. İzleri kapıya kadar takip ettim. Sonra eşiğin üstüne saçılmış cam parçalarını, toprağı ve kanı incelemek için çömeldim. Bir sürü ayak izi vardı. Yani burada karşılaşmışlar, sonra hep birlikte bahçeye doğru gitmişlerdi...

O sırada holün zeminindeki döküntülerden bir çıtırtı yükseldi. Bıçağımı çektim ve başımı kaldırmadan yemek odasına geri daldım. Saklanacak bir yer aradım ama her şey paramparça olmuştu. Mecburen açık kapının arkasına sığındım. Nefes seslerimin yüksek çıkmaması için bir elimi ağzıma bastırdım ve kapıyla duvar arasındaki

boşluktan dışarıyı gözledim.

Birisi topallayarak odaya girdi ve havayı kokladı. Sadece sırtını görebiliyordum: Üstünde basit bir pelerin olan, orta boylu biriydi. Beni bulmak için tek yapması gereken kapıyı kapatmaktı. Odanın içine doğru girerse fırlayıp kaçabilirdim ama bu kez de yerimi belli etmiş olurdum. Etrafa şöyle bir baktıktan sonra çekip gitme ihtimali de vardı.

Yabancı tekrar havayı koklayınca karnıma sancı girdi. Kokumu alabilirdi. Cesaretimi topladım ve eğer iş o noktaya gelirse bıçağımı saplayacağım zayıf bir noktasını bulmak için kafamı çıkarıp daha geniş bir açıdan baktım.

Kapıdaki kişi yavaşça benden tarafa döndü.

Adını haykırarak kapının arkasından *çıktığımda* eşikte duran peri korkuyla sıçrayıp çığlık attı. *"Alis!"*

Bir elini kalbinin üzerinde tutup aval aval suratıma baktı. Her zamanki kahverengi elbisesi hem parçalanmıştı, hem de kir pas içindeydi. Önlüğü ise tamamen gitmişti. Ama üstünde kan yoktu. Ağaç kabuğundan derisi huş beyazına dönmüş halde bana doğru seğirtirken, sağ ayak bileğinde olduğunu tahmin ettiğim bir topallama haricinde sapasağlam görünüyordu. "Burada olmaman gerekiyor." Bıçağıma, yayıma ve ok kılıfıma baktı. "Sana uzak durman söylenmişti."

"Hayatta mı?"

"Evet, ama..."

Birden üzerime çullanan rahatlamanın ağırlığıyla dizlerim büküldü. "Ya Lucien?"

"O da hayatta. Ama..."

"Bana neler olduğunu anlat... *her şeyi.*" Pencereden dı-

şarıyı kollayıp malikâneyi ve etrafındaki araziyi dinledim. Çıt yoktu.

Alis koluma yapışıp beni odadan çıkardı. Hızlı adımlarla boş ve aşırı sessiz koridorlarda yürürken hiç ağzını açmadı. Her yer yıkık dökük ve kan revan içindeydi... ama ceset yoktu. Ya sürükleyip götürmüşlerdi, ya da hepsini... mutfağa girerken bunu düşünmek bile istemedim.

Bir yangın mutfağı kasıp kavurmuş, geriye kömüre dönmüş mobilyalarla kararmış taşlar dışında pek bir şey bırakmamıştı. Alis bir tehlike var mı diye havayı koklayıp etrafı dinledikten sonra kolumu bıraktı. "Burada ne arıyorsun?"

"Geri dönmek zorudaydım. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşününce duramadım. Yardım etmeliydim."

"Sana geri dönmemeni söylemişti."

"O nerede?"

Uzun, kemikli elleriyle yüzünü kapadı. Parmak uçları maskesinin üst kenarını kavramıştı; sanki yüzünden çıkarıp atmaya çalışıyordu. Ama maske yerinde kaldı ve Alis odun kabuğu derili ellerini indirirken iç geçirdi. "Onu aldı," dediğinde kanım buz kesti. "Onu alıp Dağın Altı'na götürdü."

"Kim?" Ama cevabı zaten biliyordum.

Alis, "Amarantha," diye fısıldadı ve sanki adını söyleyince çıkıp gelecekmiş gibi etrafına bakındı.

"Neden? Ve kim bu kadın? Ya da *ne?* Lütfen, *lütfen* söyle... bana gerçeği söyle."

Alis ürpererek titredi. "Gerçeği mi istiyorsun kızım? O halde dinle: onu lanet yüzünden aldı, çünkü yedi kere yedi yıl geçti ama kadının lanetini bir türlü kıramadı.

Tamlin'e sonunda nasıl diz çöktürdüğünü görsünler diye Yüce Lordların hepsini çoktan sarayına toplamıştır."

"Ne... ne *laneti*?" Burası yeri lanetlemişti. Ve ben bunu fark edemiştim.

Gözlerini bir dehşetin hatırasıyla kocaman açan Alis, "Amarantha bu toprakların Yüce Kraliçesidir. Prythian'ın Yüce Kraliçesi," diye fısıldadı.

"Ama Prythian'ı yedi Yüce Lord eşit olarak yönetiyor. Yüce Kraliçe falan yok."

"Eskiden öyleydi... hep öyle olmuştu. Ta ki Amarantha yüzyıl önce Hybern'in elçisi olarak bu topraklara ayak basana dek." Görünüşe göre mutfaktan çıkarken kapı yanına bıraktığı bir çantayı eline aldı. İçi yarısına kadar çamaşır ve erzakla doluydu.

Mutfağın her yerini didiklemeye, yangından kurtulmayı başaran bıçakları ve yiyecekleri toplamaya başladı. Suriel'in anlattıklarını hatırladım: zorla imzaladığı Anlaşma'yı yüzyıllar boyunca içine sindiremeyen, en ölümcül komutanlarını diğer peri krallıklarına ve saraylarına sızmaları için gönderip ötekilerin ne düşündüğünü, insan topraklarında hak iddia edip etmediklerini araştıran, kötü peri kralı. Sırtımı isli duvara dayadım.

"Saray saray gezdi," diye devam etti Alis. Elindeki elmayı evirip çevirerek inceledi, yeterince iyi olduğuna karar verdi ve çantasına attı. "Hybern ile Prythian arasındaki ticaretin, iletişimin ve varlık paylaşımının geliştirilmesi hakkında atıp tutarak tüm Yüce Lordların aklını çeldi. Ona, *Hiç Solmayan Çiçek* adını taktılar. Ve Savaş sırasında hem Hybern'in hem de bizzat kendisinin sergilediği davranışları affetirmek istediğini iddia ederek elli

yıl boyunca hiçbir saraya bağlı kalmadan bu topraklarda yaşadı."

"Savaş'ta insanlara karşı mı savaşmış?"

Alis öteberi toplamayı bıraktı. "Onun hikâyesi bizim türümüz arasında bir efsanedir... bir efsane, aynı zamanda bir kâbus. Amarantha, Hybern Kralı'ın en ölümcül generaliymiş. Savaşta ön saflarda yer alıp hem insanlara hem de onları savunma cüretini gösteren perilere ölüm yağdırıyormuş. En az kendisi kadar kötü ve acımasız olan kız kardeşi Clythia da her savaşta ablasının yanında yer alıyormuş... ta ki günün birinde ölümlü bir savaşçıya âşık olana dek: Jurian." Alis uzun ve titrek bir nefes verdi. "Jurian kudretli insan ordularının komutanıymış. Clythia buna rağmen onu deliler gibi sevmiş ve gizli gizli buluşmaya başlamış. Aşk gözlerini öyle kör etmiş ki Jurian'ın onu kullandığını, tek amacının Amarantha'nın birlikleriyle ilgili bilgi toplamak olduğunu görememiş. Amarantha durumdan şüphelense de kardeşini sevgilisinden ayrılmaya ikna edememiş. Üstelik, kardeşi üzülür diye Jurian'ı öldürmeye de eli varmamış." Alis dolap kapaklarını açıp mahvolmuş rafları araştırırken cık cık etti. "Eziyet etmekten ve öldürmekten çok hoşlanırmış ama kardeşini o kadar seviyormuş ki kendini tutmak zorunda kalmış."

"Sonra ne olmuş?" diye sordum.

"Ah, Jurian aylarca sevgili rolü oynayarak Clythia'yı kandırmış. Sonunda ihtiyacı olan bilgiyi alınca kıpırdamasın diye onu üvez odunundan yapılma bir çarmıha germiş ve işkence ederek parçalamış. Amarantha bulsun diye parçaları oracıkta bırakmış. Dediklerine göre

kral ona durdurmasını emretmeseymiş, Amarantha'nın gazabı tüm dünyayı yerle bir edebilirmiş. Gerçi sonunda Jurian'la yüzleşmiş ve ondan sonra da insanlardan hayal edemeyeceğin kadar nefret etmiş." Alis reçel kavanozuna benzeyen bir şey buldu ve çantasına koydu.

"İki taraf Anlaşma'yı imzaladıktan sonra..." diye devam etti. Şimdi de çekmeceleri karıştırıyordu. "... Amarantha kendi kölelerini serbest bırakmak yerine tek tek doğramış." Betim benzim attı. "Ama yüzyıllar sonra, kız kardeşimin ölümü beni çok değiştirdi dediğinde Yüce Lordlar ona inandılar – tabi bölgelerimiz arasındaki ticaret yollarını açmasının da katkısı oldu. Hiçbiri Hybern malları taşıyan gemilerin aynı zamanda onun özel birliklerini taşıdığını bilmiyordu. Hybern Kralı'nın bile bundan haberi yoktu. Çok geçmeden burada yaşadığı elli yıl boyunca aslında Prythian'a göz diktiğini anladık. Bir gün sizin dünyanızı tek kalemde ve sonsuza dek yok edebilmek için bizim topraklarımızı bir toplanma merkezi ve sıçrama tahtası olarak kullanmak istiyordu; kralın rızası olsun ya da olmasın. Böylece kırk dokuz yıl önce öldürücü darbeyi vurdu.

"Kendi özel ordusuna sahip olduğu halde Yüce Lordları sadece sayısal üstünlük ve güçle fethedemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ama son derece kurnaz ve zalimdi. Hepsinin güvenini tam anlamıyla kazanana dek bekledi ve nihayet hepsini kendi onuruna verilen bir baloda bir araya getirmeyi başardı. Tarifini Hybern Kralı'nın uğursuz büyü kitabından çaldığı bir iksiri o gece şaraplarına kattı. Yüce Lordlar şarapları içer içmez kendilerinden geçti ve büyü güçleri apaçık meydana çıktı. Amarantha, tıpkı daldan

elma koparır gibi, hepsinin büyü güçlerini bedenlerindeki kaynaklarından çekip aldı. Geriye sadece en temel büyü parçaları kaldı. Tamlinciğinin o zamanki hali ve hükmettiği güç ile senin şimdi burada gördüklerin arasında dünyalar kadar fark var. Tabi Yüce Lordların gücü böyle zayıflayınca Amarantha birkaç gün kadar kısa bir sürede tüm Prythian'ın kontrolünü ele geçirdi. Kırk dokuz yıldır onun köleleriyiz. Kırk dokuz yıldır Anlaşma'yı bozup sizin topraklarınızı ve onun ötesindeki tüm insan bölgelerini ele geçirmek için uygun zamanı kolluyor."

Keşke kendimi bırakıp oturabileceğim bir sıra veya sandalye olsaydı. Alis son çekmeceyi kapatıp aksaya aksaya kilere yöneldi.

"Artık ona *Madrabaz* diyorlar... Yedi Yüce Lordu tuzağına düşürüp topraklarımızın kalbindeki kutsal Dağ'ın içine kendi sarayını inşa etti diye." Alis kiler kapısının önünde durup yine elleriyle yüzünü kapattı ve sakinleşmek için birkaç nefes alıp verdi.

Kutsal dağ... aylar önce kütüphanedeki freskte gözüme çarpan o devasa çıplak zirve. "Ama... saraylardaki hastalık... Tamlin güçlerini alan şeyin hastalık olduğunu söylemişti."

Alis ellerini indirip kilere girerken, "Bu topraklardaki hastalık *o kadındır*," diye yapıştırdı. "Ondan başka hastalık yok. Sınırlar çöküyordu, çünkü Amarantha öyle istiyordu. Yaratıklarını gönderip topraklarımıza saldırmayı, Tamlin'in kalan gücünü test etmeyi eğlenceli buluyordu."

Eğer hastalık Amarantha'ysa, o halde insan diyarına tehdit oluşturan şey... *oydu!*

Alis kucak dolusu kök sebzeyle kilerden çıktı. "Onu sadece sen durdurabilirdin." Ters ters baktı, tedirgin ede-

cek kadar sivri dişlerini gösterdi. Şalgamlarla pancarları çantasına tıktı. "Tamlin'i ve gücünü sadece sen serbest bırakabilirdin, eğer kendi kalbine gözlerini kapatmasaydın. Ah, insanlar."

"Ben... ben." Avuç içlerimi ona gösterecek şekilde ellerimi kaldırdım. "Bilmiyordum."

"Bilemezdin," dedi Alis sertçe. Kilere yeniden girerken hırçın kahkahalarla güldü. "Bu da lanetin bir parçasıydı."

Başım dönüyordu. Sırtımı duvara daha sert bastırdım. "Neydi?" Sesimdeki aksamayı bastırmaya çalıştım. "Lanet neydi? Amarantha ona ne yaptı?"

Alis kiler rafındaki son baharat kavanozlarını gürültüyle topladı. "Tamlin'in ailesi uzun yıllar Hybern'e bağlı kaldığı için Tamlin'le Amarantha birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar. Bahar Sarayı savaş sırasında insanları köleleştirmek için Hybern'le ittifak yaptı. Bu sayede Tamlin'in babası, o kalleş ve kötü Lord, Hybern Kralı'yla ve Amarantha'yla çok yakınlaştı. Tamlin çocukken babasının Hybern ziyaretlerine eşlik ettiği için Amarantha'yı o zamandan beri tanıyordu."

Tamlin herhangi birinin özgürlüğünü *korumak* için savaşacağını, köleliğe asla izin vermeyeceğini söylemişti. Bunun tek nedeni kendisine kalan mirasın utancı mıydı, yoksa... köleliğin nasıl bir şey olduğunu bizzat deneyimleyerek öğrenmiş olabilir miydi?

"Amarantha zamanla Tamlin'e karşı gittikçe artan bir ilgi duymaya, tüm kötü kalbiyle onu arzulamaya başladı. Ama Tamlin savaşla ilgili sağda solda anlatılan hikâyeleri, Amarantha'nın, kendi babasının ve Hybern kralının perilere ve aynı şekilde insanlara neler yaptıkla-

rını duymuştu. Ve Amartanha'nın ölen kardeşinin öcünü almak için Jurian'a neler yaptığını. Amarantha buraya geldiğinde Tamlin'i baştan çıkarıp yatağa atmak için elinden geleni yapmasına rağmen, Tamlin ona yüz vermedi ve hep kendinden uzak tuttu. Ama güçlerini çaldırınca, karşılıklı barış teklif etmek için Lucien'i elçi olarak gönderdi."

Midemden yükselen safra boğazımı yaktı.

"Amarantha bu teklifi reddedince Lucien ona... geldiği bok çukuruna geri dönmesini söyledi. Amarantha ceza olarak onun gözünü aldı. Kendi elleriyle oyup çıkardı ve yüzüne derin bir yara açtı. Onu öylesine kanlar içinde geri gönderdi ki Tamlin, yani koskoca Yüce Lord, arkadaşının halini görünce oracıkta kustu."

Tamlin'in midesi allak bullak olduğuna göre Lucien'in ne hale gelmiş olduğunu hayal bile edemedim.

Alis parmağıyla maskesini tıpışlayınca tırnağının altındaki metal çınladı. "Amarantha bu olaydan sonra Dağın Altı'nda bir maskeli balo düzenledi. Tüm saraylar davetliydi. Lucien'e yaptıklarını affetirmek için bir parti vermek istediğini, Lucien'in yüzündeki korkunç yarayı gizleyebilmesi için maskeli baloya çevirdiğini söyledi. Üstelik Tamlin'in şekil değiştirme yeteneğini onurlandırmak için hizmetkârlar da dahil olmak üzere tüm Bahar Sarayı'nın maskeleriyle birlikte katılmasını istedi. Tamlin sürtüşmeyi kan dökmeden halletmek istiyordu. Bu yüzden gitmeyi ve hepimizi götürmeyi kabul etti."

Ellerimi arkamdaki taş duvara dayayıp serinliğinin ve kıpırdamazlığının keyfini çıkardım.

Alis mutfağın ortasında durdu ve artık tıka basa yiye-

cek ve erzakla dolu olan heybesini yere bıraktı. "Hepimizi bir araya toplayınca Tamlin'in sevgili ve eş olarak kendisine katılması halinde barışın sağlanacağını ilan etti. Tamlin'e doğru yürüdü ama Tamlin onun, dokunmak şöyle dursun, kendisine yaklaşmasına bile izin vermedi. Lucien'e yaptıklarından sonra bile. Ve herkesin önünde, Amarantha'ya dokunmaktansa, yatağına bir insanı almayı, bir insanla *evlenmeye* razı olduğunu söyledi. Amarantha bu sözleri boş verebilirdi, eğer Tamlin kendi kız kardeşinin bile onun yerine bir insanla birlikte olmayı seçtiğini, Jurian'ı ona tercih ettiğini söylemeseydi."

Alis'in ellerini beline koyup söylemek üzere olduğu şeyi tahmin ederek ürperdim. "Bunun Amarantha üzerinde nasıl bir etki yaptığını tahmin edebilirsin. Ama Tamlin'e cömert gününde olduğunu, bu yüzden güçlerini çalan laneti kaldırması için ona bir şans vereceğini söyledi."

"Tamlin yüzüne tükürdü ama Amarantha sadece güldü. Tamlin'e yedi kere yedi yıl süre verdiğini, süre bitince onu alacağını, Dağın Altı'nda kendisine katılmaya *zorlayacağını* söyledi. Laneti kaldırmak istiyorsa onunla evlenmeye razı olacak bir insan bulması gerekiyordu. Ama sıradan bir insan değil, buz tutmuş kalbinde türümüze karşı nefret besleyen bir kız. Bir periyi öldürmek için can atan bir kız." Ayaklarımın altındaki yer sallanınca sırtımı dayadığım duvara minnet duydum. "Daha beteri, kızın öldürdüğü peri *onun* adamlarından biri olmalıydı; duvarın öteki tarafına kurbanlık koyun misali gönderilmiş biri. Kız onun adamlarından birine tahrik edilmediği halde saldırırsa, Jurain'ın Clythia'ya yaptığı gibi sadece içindeki nefret yüzünden öldürürse, ancak o

zaman Tamlin'in koruması altında buraya gelebilecekti... Böylece kız kardeş acısının neye benzediğini Tamlin de anlamış olacaktı."

"Ama Anlaşma..."

"Hepsi yalandı. Anlaşmada bununla ilgili bir madde yok. Dilediğin kadar masum peri öldürebilirsin ve hiçbir yaptırımla karşılaşmazsın. Öldürdüğün Andras o günün kurbanı olarak Tamlin tarafından gönderilmişti." *Andras çare arıyordu,* demişti Tamlin. Ama büyü hastalığı için değil, Prythian'ı Amarantha'dan kurtarmak için, bu laneti kırmak için.

Kurt... yani Andras.. onu öldüreceğimi bildiği halde sadece bakmakla yetinmişti. Kendisini öldürmeme *izin vermişti.* Böylelikle lanetin kalkması için Tamlin'e bir şans verecek olaylar zincirini başlatmış olacaktı. Ve Tamlin onun ölebileceğini bile bile duvarın ötesine göndermişti... *Ah, Tamlin.*

Alis eğilip bükülmüş bir yağ bıçağını yerden aldı ve özenle düzeltti. "Amarantha'ya göre bu zekice bir ceza, bir eşek şakasıydı. Siz insanlar perilerden öylesine tiksiniyor ve korkuyordunuz ki bir periyi soğukkanlılıkla öldüren bir kızın başka bir periye âşık olması imkânsızdı. Tamlin'in üstündeki lanetin kalkması için kızın kırk dokuz yıl dolmadan önce ona âşık olması, yüzüne karşı ve kalbinde hissederek onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu. Amarantha insanların güzelliğe karşı zaafı olduğunu bildiğinden tüm maskeleri yüzlerimize sabitledi, tabi onunkini de böylece maskesinin ve peri doğasının altındaki ruha bakacak bir kız bulması iyice zorlaşacaktı. Sonra lanet hakkında tek kelime edemeyelim diye hepimizi bağ-

ladı. Tek bir kelime bile. Bu yüzden sana durumumuzdan veya kaderimizden doğru dürüst bahsedemedik. Ne Tamlin kendini düzgünce ifade edebildi, ne de biz. Hastalık yalanları... yapılabilecek en iyi şeydi, onun için, hepimiz için. Eğer şimdi bunlardan bahsedebiliyorsam... Amarantha için oyun bitti demektir." Bıçağı cebine attı.

"Amarantha onu ilk lanetlediğinde Tamlin her gün bir adamını duvarın ötesine gönderdi. Sizden biri görürse öldürmeye daha meraklı olsun diye hepsi kurt kılığına bürünüp ormanlara ve tarlalara girdiler. Geri döndüklerinde anlattıkları tek şey onları görür görmez kaçan, çığlıklar atan, yalvaran ama ellerini bile kaldırmayan kızlarla ilgili hikâyelerdi. Geri dönmediklerinde ise Lordu ve öğretmenleri olan Tamlin'le kurdukları özel bağ, diğerleri tarafından öldürüldüklerini söylüyordu. İnsan avcılar, belki ihtiyar kadınlar. İki yıl boyunca göndermeye devam etti, her gün, duvarın ötesinde kalan bedenleri kendi başına geri getirmek pahasına. Elinde sadece bir düzine adam kalınca büyük bir kederle işin peşini bıraktı. Tüm arayışı durdurdu. O andan itibaren buraya kapandı ve Amarantha'nın parmağında oynattığı diğer saraylarda kaos ve karmaşa hüküm sürerken kendi sınırlarını korudu. Diğer Yüce Lordlar da Amarantha'ya karşı koydular. Ama Amarantha kırk yıl önce üçünü –aile bireylerinin çoğuyla birlikte– kendisine karşı birlik oldukları gerekçesiyle öldürdü."

"Demek apaçık isyan ettiler? Hangi saraylar?" Duvardan bir adım uzaklaşıp duruşumu dikleştirdim. Belki aralarında Tamlin'i kurtarmama yardım edecek müttefikler bulabilirdim.

"Gün Sarayı, Yaz Sarayı ve Kış Sarayı ama hayır, açık isyan denebilecek kadar ileriye gidemediler. Amarantha Yüce Lordların gücünü kullanıp herkesi kendi topraklarına bağlamıştı. İsyancı lordlar topraklarımıza girecek kadar aptal olan insanları ulak olarak kullanıp diğer ulu peri bölgelerinden yardım istemeyi denediler. Çoğu bizi tanrılar olarak gören genç kadınlardı." Kutsalın Çocukları. Gerçekten duvarın bu tarafına geçmişlerdi ama gelin olarak değil. Onlara acıyarak veya öfkeyle bakan insanların söylediklerini hatırlayınca dayak yemiş gibi oldum.

"Ama daha denize açılamadan Amarantha hepsini yakaladı ve... artık kızların başına ne geldiğini sen hayal et. Sonra, Amarantha isyancı Yüce Lordları da parçalayınca, onların vârisleri kadının gazabını üzerlerine çekmekten deli gibi korktular."

"Peki, şimdi neredeler? Tamlin gibi onlara da kendi topraklarında yaşama izni verildi mi?"

"Hayır. Kadın canı her istediğinde eziyet edebilmek için onları ve tüm saray efradını Dağın Altı'nda tutuyor. Ötekiler... eğer bağlılık yemini ederlerse, dizlerine kapanıp ona hizmet ederlerse, bir nebze daha fazla özgürlüğe kavuşuyor, en azından Dağın Altı'na istedikleri zaman gidip gelecek kadar. Bizim sarayımız yerinde durmasına izin verilen tek saraydı, tabi Tamlin'in süresi dolana kadar, ama..." Alis ürpererek titredi.

Ayaklarının önünde duran çantaya bakarak, "Bu yüzden yeğenlerini gizliyordun... bu sondan uzak tutmak için," dedim.

Alis başını sallayarak onayladı. Ters dönmüş mutfak tezgâhına uzanınca ona yardım ettim; ağırlığın altında

beraberce oflayıp puflayarak tezgâhı kaldırdık. "Kız kardeşimle birlikte Yaz Sarayı'na hizmet ediyordum. Saray istila edildiğinde Amatanha'nın hışmından ilk nasibini alanlar arasında kız kardeşim ve eşi de vardı. Amarantha herkesi Dağın Altı'na sürüklemeden önce oğlanları alıp kaçmayı başardım. Buraya geldim çünkü gidebileceğim başka bir yer yoktu. Tamlin'e çocukları saklayıp saklayamayacağını sordum. Sakladı... ve buna karşılık, hangi şekilde olursa olsun, ufacık da olsa ona yardım etmek için yalvardığımda bana burada bir iş verdi, bu sefil maskeyi yüzüme yapıştıran maskeli balodan günler önce. Yani elli yıl boyunca burada kaldım ve Amarantha'nın halatının Tamlin'in boğazını yavaş yavaş sıkmasını seyrettim."

Tezgâhı tekrar ayaklarının üstüne koyduk ve üzerine dayanıp biraz soluklandık.

"Denedi," diye devam etti. "Amarantha'nın casuslarına rağmen, laneti kaldıracak başka yollar bulmak için, adamlarının insanların elinde can vermesine engel olmak için her yolu denedi. Serbest kalabilmek umuduyla bir insan kızı zorla buraya getirmenin de köleliğin başka bir şekli olduğunu düşünüyordu, kız ona âşık olsa bile. Ve eğer kendisi de kıza âşık olursa, Amarantha tıpkı kardeşine yapıldığı gibi onu paramparça etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Böylece on yıllar boyunca bunu reddetti, denemek bile istemedi. Ama bu kış, sürenin dolmasına sadece aylar kalmışken, birdenbire harekete geçti. Geriye kalan adamlarını tek tek göndermeye başladı. Zaten hepsi yıllardır bunu bekliyor, gitmek için yalvarıp duruyorlardı. Tamlin'in halkını kurtarmak için başka çaresi kalmamıştı. Hem adamlarının, hem de hepimizi

kurtaracak olan kızın hayatını tehlikeye atacak kadar çaresizdi. Üç gün sonra Andras ormandaki bir açıklıkta bir insan kızla karşılaştı; ve sen kalbindeki tüm nefretle onu öldürdün."

Ama onları yarı yolda bırakmıştım. Ve böyle yaparak hepsini lanetlemiştim.

Bu malikânedeki her bir kişiyi lanetlemiştim, hatta tüm Prythian'ı lanetlemiştim.

Masanın kenarına yaslandığım için şükrettim, yoksa pat diye yere yığılabilirdim.

"Sen bu laneti kaldırabilirdin," diye hırladı Alis. Keskin dişleri yüzümden bir karış ötedeydi. "Tüm yapman gereken onu sevdiğini söylemekti. O beş para etmez insan kalbinin derinliklerinde hissederek onu sevdiğini söylecektin ve tüm gücü serbest kalacaktı. Seni geri zekâlı, *aptal* kız."

Lucien'in buradaki varlığıma içerlese bile tahammül etmesi, ben giderken büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak biraz daha kalmam için Tamlin'le tartışması boşuna değildi. Gözlerim yanmaya başladı. "Üzgünüm," dedim.

Alis kahkaha attı. "Bunu Tamlin'e söyle. Seni gönderdiğinde kırk dokuz yılın dolmasına üç gün kalmıştı. Üç gün ve senin gitmene izin verdi. Amarantha yedi kere yedi yılın bittiği anda çetesiyle birlikte buraya geldi, hem onu, hem de saraydaki hemen hemen herkesi aldı ve denek olarak kullanmak üzere Dağın Altı'na götürdü. Benim gibi yaratıklar onun için fazla *aşağı tabakadan* sayılırız ama bizi öldürmekten de geri durmaz, sırf spor olsun diye."

Gözümün önüne getirmemeye çalıştım. "Peki Hybern Kralı... eğer Amarantha onun büyülerini çalmışsa ve

Prythian'ı kendine istiyorsa, onu kendine bağlı biri olarak mı, yoksa bir müttefik olarak mı görüyor?

"Araları bozuk olsa bile, Amarantha'yı cezalandırmak için kılını kıpırdatmıyor. Kadın tam elli yıldır buraları kendi kontrolünde tutuyor. Daha beteri, Yüce Lordlar düştükten sonra topraklarımızda –Gece Sarayı için bile bela sayılacak– ne kadar aşağılık mahlûk varsa akın akın onun safına katıldı. Hâlâ da katılmaya devam ediyorlar. Sözde onlara sığınacak yer veriyor. Ama hepimiz... Hepimiz zamanı geldiğinde sizin dünyanıza saldıracak bir ordu kurduğunu biliyoruz, üstelik Prythian'ın ve Hybern'in en ölümcül ve kötü perileriyle donatılmış bir ordu."

Karnım korku ve dehşetle kasılırken, "Attor gibi," dedim. Alis başını salladı. "İnsan bölgesinde," diye devam ettim, "her geçen gün daha fazla perinin duvardan gizlice geçerek insanlara saldırdığı söylentileri dolaşıyor. Eğer periler onun izni olmadan duvarı geçemiyorlarsa, o halde bu saldırıları kendisi yönlendiriyor demektir."

Ve eğer Clare Beddor'a ve ailesine olanlar hakkında yanılmıyorsam, o halde bu emri de Amarantha vermiş olmalıydı.

Alis yaslandığımız masada benim gözüme çarpmayan bir kırıntıyı eliyle süpürdü. "Bir gün yol açacağı yıkıma hazırlık olsun diye sizin güçlü ve zayıf noktalarınızı tespit etmek için dalkavuklarını gönderiyorsa buna hiç şaşırmam."

Nesta'ya ve aileme tetikte beklemelerini, en ufak bela işaretinde yola çıkmalarını söylerken işlerin bu kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim. Tamlin'in şimdi nasıl birinin yanında olduğunu, gözcülerini feda ettiği halde bana

tek kelime edemediği için ne kadar büyük bir çaresizlik ve suçluluk duygusu altında ezildiğini düşününce bayılacak gibi oldum... Ve gitmeme izin vermişti. Yaptığı tüm fedakârlıklar, Andras'ın fedakârlığı, hepsi boşa gitmişti.

Kalsaydım, onu özgür bıraksam bile, Amarantha'nın gazabına uğrama ihtimalim olduğunu biliyordu.

"Onlara karşı, Prythian'da olup bitenlere karşı kendimi bile koruyamayabilirim... Hastalığa karşı ayakta kalsak bile senin peşini bırakmazlar. Seni öldürmenin bir yolunu mutlaka bulacaktır."

Buraya ilk geldiğim günlerde gözüme girmek için nasıl beceriksizce çabaladığını ama onunla hiç konuşmadığımı ve gitmek için yanıp tutuştuğumu görünce beni kazanmaya çalışmaktan nasıl vazgeçtiğini hatırladım. Bütün bunlara rağmen bana âşık olmuş, benim de onu sevdiğimi bilmiş ve kurtulmasına sadece günler kala, özgür günlerini de çalarak gitmeme izin vermişti. Beni bütün sarayının üzerinde, bütün Prythian'ın üzerinde tutmuştu.

İsle kaplı bir duvar parçasına bakarak, "Eğer Tamlin serbest kalıp gücüne geri kavuşsaydı, Amarantha'yı yok edebilir miydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yüce Lordları hileyle alt etti, güçle değil. Büyü gücü kendine has bir şeydir, kuralları sever. Amarantha bu kuralları çok ustaca manipüle etti. Onların güçlerini kendi zihnine hapsedip kilitledi ama sanki hiçbirini kullanamıyor, ya da kullansa bile çok azına ulaşabiliyor. Elbette onun da kendine göre ölümcül güçleri var, yani işler o noktaya gelirse..."

"Ama Tamlin daha güçlü, değil mi?" Ellerimi ovuşturmaya başladım.

Alis, "O bir Yüce Lord," dedi, bu kadarını söylemesi yeterliymiş gibi. "Ama artık hiçbirinin önemi yok. Artık kadının kölesi olmak zorunda ve yatağına girmeyi kabul edene dek hepimiz bu maskeleri takmak zorundayız. Bunu kabul etse bile asla eski gücüne kavuşamaz. Ve o kadın hiç kimsenin Dağın Altı'ndan gitmesine izin vermez."

Masadan kalkıp omuzlarımı dikleştirdim. "Dağın Altı'na nasıl giderim?"

Alis cık cık etti. "Dağın Altı'na gidemezsin. Oraya giren hiçbir insan geri çıkamaz."

Yumruklarımı öyle sıktım ki tırnaklarım avuçlarıma battı. "Oraya... nasıl... gidebilirim?"

"Bu intihar olur... Amarantha'yı görecek kadar yaklaşsan bile seni kendi elleriyle gebertir."

Amarantha ona oyun oynamıştı... Canını yakmıştı. Hepsinin canını yakmıştı.

Alis de doğruldu. "Sen bir insansın," diye devam etti. "Etin kâğıt kadar ince."

Amarantha Lucien'i de götürmüş olmalıydı... gözünü çıkardığı, yüzünü o şekilde yaraladığı Lucien'i. Annesi Lucien için yas tutmuş muydu sahiden?

Alis devam ediyordu: "Tamlin'in üstündeki laneti fark edemeyecek kadar kördün. Amarantha'yla yüzleşmeyi nasıl beklersin? Bu her şeyi daha da berbat eder."

Amarantha istediğim her şeyi almıştı, sonunda istemeye cesaret edebildiğim her şeyi. "Bana yolu göster," dedim. Sesim titriyordu ama ağlamaktan değil.

"Olmaz." Alis heybeyi omzuna astı. "Evine dön. Seni duvara kadar götürürüm. Artık her şey için çok geç.

Tamlin'i sonsuza kadar kendi kölesi yapacak ve Prythian'a hükmetmeye devam edecek. Kader böyleymiş. Kazan'ın girdaplarında böyle yazılmış."

"Kadere de inanmıyorum, o saçma sapan *Kazan*'a da."

Başını tekrar sağa sola salladı. Dağınık kahverengi saçları loş ışıkta çamur gibi parlıyordu.

"Beni ona götür," diye ısrar ettim.

Amarantha boğazımı parçalasa bile, hiç olmazsa Tamlin için bir şeyler yaparken ölmüş olurdum. Hiç olmazsa önüne geçemediğim yıkımı tamir etmeye çalışırken, mahvettiğim hayatları kurtarmaya çalışırken ölmüş olurdum. Hiç olmazsa Tamlin kendisi için çabaladığımı anlardı; onu sevdiğimi anlardı.

Alis bir müddet yüzümü inceledi. Sonra bakışları yumuşadı. "Nasıl istersen."

33. BÖLÜM

Muhtemelen ölüme giden bir yolculuk olacaktı ama elim boş gitmeye niyetim yoktu. Ok kılıfının kayışını göğsümün üzerinde iyice sıktıktan sonra parmaklarımı omzumun arkasından yükselen okların tüylerinde gezdirdim. Elbette aralarında üvez ok yoktu. Ama evin altını üstüne getirip bulduklarımla idare edecektim artık. Daha fazla silah da alabilirdim ama hepsini alsam ağırlık yapıp hızımı keserlerdi. Zaten çoğunu kullanmayı da bilmiyordum. Böylece sadece sırtımda tıka basa dolu bir ok kılıfı, belimde iki bıçak ve omzumda asılı bir yay almıştım. Doğuştan katil perilerle karşılaşacak olsam bile, hiç yoktan iyiydi.

Alis sık sık etrafı dinleyip güzergâhı değiştirerek beni ıssız ormanlardan, tepelerden geçirdi. Neyi duyduğunu veya neyin kokusunu aldığını bilmek istemiyordum, özellikle bu sessizlik her yeri kaplamışken. Suriel *Yüce Lord'la kal* demişti. Onunla kal, ona âşık ol ve her şey yoluna girsin. Kalmış olsaydım, neler hissettiğimi söyleseydim... bunların hiçbiri olmayacaktı.

Dünya adım adım geceye kavuştu ve bacaklarım tepelerin dik yamaçlarında sızladı ama Alis arkasından geliyor muyum diye bir kez bile dönüp bakmadan habire yürüdü.

Nihayet iki tepenin arasındaki bir çukurda durduğumuzda yanıma bir günlükten fazla yiyecek alsam daha mı iyi olurdu diye merak etmeye başlamıştım. Hava soğuktu, tepenin zirvesindekine kıyasla çok daha soğuk ve küçük bir mağara ağzı gözüme takılınca ürperdim. Dağın Altı freskte Prythian'ın tam ortasında resmedilmişken girişin burası olma ihtimali yoktu.

"Tüm karanlık ve kötü yollar Dağın Altı'na çıkar," dedi Alis. O kadar sessiz konuşuyordu ki fısıltısı yaprakların hışırtısından farksızdı. Mağarayı işaret etti. "Burası kadim bir kestirmedir... bir zamanlar kutsal sayılırdı ama artık değil."

Lucien'in o gün Attor'dan uzak durmasını istediği *mağara* buydu. Ürpertime hâkim olmaya çalıştım. Tamlin'i sevmiştim, yanlışımı düzeltmek için, onu kurtarmak için dünyanın sonuna giderdim ama ya Amarantha Attor'dan da beterse... ya Attor onun ön kötü çete üyesi bile değilse... Tamlin bile o kadından bu kadar korktuğuna göre...

"Bakıyorum tez canlılık yaptığın için şimdiden pişman olmaya başladın."

Duruşumu dikleştirdim. "Onu *kurtaracağım*."

"Amarantha sana temiz bir ölüm bahşederse şanslı sayılırsın. Hatta onun karşısına çıkarılana kadar yaşarsan şanslı sayılırsın." Dudaklarını büzüp omzumu tıpışladığına göre rengim atmış olmalıydı. "Unutmaman gereken birkaç kural var kızım," dedi. İkimiz de mağaranın girişine baktık. Çirkin ağzından yayılan karanlık, dışarıdaki geceyi zehirliyordu. "Şarabı sakın içme; gündönümünde

içtiklerimize benzemez ve sana yarardan çok zarar getirir. Hayatın söz konusu olmadıkça kimseyle pazarlık yapma, yapsan bile buna değip değmeyeceğini çok iyi düşün. Hepsinden önemlisi, oradaki hiçbir canlıya güvenme, sevgili Tamlinine bile. Duyuların en büyük düşmanındır ve sana ihanet etmek için fırsat kollayacaklar."

Elimi bıçaklarımdan birine götürmemek için kendimi tuttum. Bunun yerine başımı eğip kaldırarak sessiz teşekkürlerimi sundum.

"Bir planın var mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Üzerimdeki silahlara bakarak, "O çelik parçalarından medet bekleme," dedi.

"Beklemem." Dudaklarımın içini ısırarak yüzüne baktım.

"Lanetin bir parçası daha var. Sana söyleyemediğimiz başka bir parçası. Şimdi bile tüm kemiklerim bundan bahsetmek için haykırıyor. Bunu... kendin... kendi başına bulmak zorundasın, çünkü o... o..." Güçlükle yutkundu. "Söyleyemediğime göre hâlâ senin bilmeni istemiyor," dedi soluk soluğa. "Kulaklarını açık tut kızım. Duyduklarını çok iyi *dinle.*"

Koluna dokundum. "Dinlerim. Teşekkürler, beni getirdiğin için." Değerli vaktini bana ayırdığı için, çünkü çocuklar için hazırladığı erzak torbasına bakılırsa evden çıkınca buraya gelmek gibi bir niyeti yoktu.

"Ölmeye getirdiğin birinin sana teşekkür etmesi her gün rastlayabileceğin bir olay değil." Tehlike hakkında biraz daha düşünürsem, işin ucunda Tamlin olsun olmasın, cesaretimi kaybedecektim. Alis de pek yardımcı ol-

muyordu. "Yine de sana bol şans diliyorum," dedi nihayet.

"Yeğenlerine kavuştuktan sonra sığınacak başka bir yer ararsanız, duvarı geçin. Ailemin yanına gidin." Yolu tarif ettim. "Nesta'yı sorun: büyük ablam. Her şeyden haberi var. Kim olduğunuzu biliyor. Sizi korumak için elinden geleni yapacaktır."

Alis'in ve çocukların görünüşlerinden dehşete düşse de bunu yapardı, artık biliyordum. Onları güvende tutardı. Alis elimi tıpışladı. "Sakın ölme."

Ona son bir kez baktım; sonra üzerimize serilen geceye, sonra da tepelerin koyu yeşiline. Tamlin'in gözlerinin rengi.

Ardından mağaraya girdim.

Sığ nefeslerim ve botlarımın altında ezilen taşlardan çıkan ses dışında etrafta çıt çıkmıyordu. Soğuk karanlığın içinde tökezleyerek gıdım gıdım ilerledim. Mağaranın duvarına yakın durup elimi nemli taşların üzerinden ayırmıyordum ama çok geçmeden tenimin içine işleyen soğuk yüzünden elimi hissetmez oldum. Beni içine çekip sonumu hazırlayacak gizli bir tuzak çukuruna düşme korkusuyla minik adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, karanlığı yarıp geçen turuncu bir ışık kırılması fark ettim. Sonra sesler duyuldu.

Sessizliği kestane fişekleri gibi dağıtan bir kakofoniydi: Tıslayan ve anıran, etkili ve genizden gelen sesler bir arada. Sırtımı mağara duvarına verdim ama sesler uzaklaşıp kayboldu.

Işığa doğru süründüm. Kaynağı bulduğumda kör karanlıktaki gözlerim kamaştı. Duvarda bir yarık vardı.

Yarığın öteki tarafında kabaca oyulmuş, meşalelerle aydınlatılan bir yeraltı tüneli göze çarpıyordu. Gölgelerin içinde oyalanırken kalbim deli gibi atmaya başladı. Yarık, bir insanın ite kaka geçebileceği kadar genişti ama dalgalı ve tırtıklı yüzeyine bakınca fazla kullanılmadığı belli oluyordu. Yüzeydeki kir tabakasını inceledim ama daha önce buradan geçen birinin izine rastlayamadım. Yarıktan görebildiğim kadarıyla tünel boştu ama ileride kavis çizdiği için daha fazlasını göremiyordum.

Geçitte ölüm sessizliği vardı ama Alis'in uyalarını hatırlayınca kulaklarıma güvenemedim, çünkü periler kedi kadar sessiz olabiliyorlardı.

Yine de bu mağarada kalamazdım. Tamlin haftalardır buradaydı. Amarantha'nın onu nerede tuttuğunu bulmalıydım. Ve bunu yaparken kimseyle karşılaşmasam iyi olurdu. Hayvanları ya da Nagaları öldürmek başkaydı ama ötekileri öldürmek...

Kendimi hazırlamak için derin nefesler alıp verdim. Tıpkı avlanmak gibiydi. Tek fark bu kez hayvanların yerinde perilerin olmasıydı. Bana sonsuza dek, ölmek için yalvarana dek işkence edebilecek periler. Yaz Sarayı perisinin kanatlarına yaptıklarını bana da yapabilecek periler.

Daha rahat geçebilmek için karnımı içime çekerek yarığa girdim ve kanlar içindeki kanat köklerini aklıma getirmemeye çalıştım. Taş yüzeye sürten silahlarım gıcırdadı; kopan parçalar pıtır pıtır yere dökülünce acıyla yüzümü buruşturdum. *Devam et. Devam et.* Tünele adım atınca açıkta kalmamak için karşı duvardaki bir oyuğa seğirtip sırtımı yasladım. Ama oyuk yeterince derin olmadığı için beni gizlediği pek söylenemezdi.

Duvar boyunca hafif adımlarla ilerleyip tünelin sonunda durdum. Hata yapmıştım... Sadece bir aptal buraya gelirdi. Amarantha'nın sarayının neresinde olduğumu bilmiyordum. Alis daha fazla bilgi vermeliydi. Akıl edip sormalıydım. Ya da akıl edip bunu *başka* yollardan halletmeyi düşünmeliydim.

Köşeden kafamı çıkarıp bakmayı göze aldım ama gördüğüm şey karşısında neredeyse oturup ağlacaktım. Dağın soluk taşlarına kazılmış, iki taraflı meşalelerle aydınlatılmış başka bir tünel. Kaçıp saklanabileceğim hiçbir karanlık nokta yoktu ve tünelin diğer ucu yine keskin bir dönüş yaptığı için görüş alanımın dışında kalıyordu. Biri gelirse fark edilmemek gibi bir şansım olmayacaktı: tıpkı ormandaki bir açıklıkta ağaç kabuğu dişleyen aç bir geyik gibi.

Ama tüneller sessizdi. Daha önce duyduğum sesler gitmişti. Birinin geldiğini duyarsam son hız geri kaçıp mağaradan çıkabilirdim. Sonra iyi bir keşif yapar, bilgi toplar, Tamlin'in nerede olduğunu öğrenir ve yeniden...

Hayır. Uzun süre ikinci bir şans bulamayabilirdim. Bu işi şimdi yapmalıydım. Ve biraz daha oyalanırsam cesaretimi tamamen kaybedecektim. Köşeyi dönmek için elimi bitişik tünelin duvarına attım.

Ama uzun ve kemikli parmaklar kolumu tutunca kaskatı kesildim.

Tünelin köşesinden kösele grisi bir yüz görüş alanıma girdi. Bana gülümserken sivri gümüş dişleri parladı. "Merhaba," diye tısladı. "Senin gibi birinin burada ne işi var?"

Bu sesi tanıyordum. Hâlâ kâbuslarıma giriyordu.

Yarasaya benzeyen kulaklarını diktiğinde tek yapabildiğim şey çığlıklarımı bastırmaktı. Attor'un karşısında durduğumu anlamıştım.

34. BÖLÜM

Attor buz gibi eliyle kolumdan tutarak beni taht salonuna sürükledi. Silahlarımı alma zahmetine girmemişti. İşe yaramayacaklarını ikimiz de biliyorduk.

Tamlin. Alis ve çocuklar. Ablalarım. Lucien. Attor denen şer iblisi önümde heyula gibi yol alırken, aklıma gelen isimleri ilahi mırıldanır gibi içimden tekrarlayıp durdum. Köselemsi kanatları arada bir pır pır ediyordu. Çığlık atmadan konuşabileceğimi bilsem, beni neden oracıkta öldürmediğini soracaktım. Sürünen adımlarla beni peşinden sürüklerken, pençeli ayakları mağaranın zemininde aheste gıcırtılar çıkarıyordu. Sinir bozucu şekilde, tıpkı yaptığım resimdeki gibiydi.

Kötü niyetli, sert ve haşin yüzler, Attor'un pençelerinde önlerinden geçip gitmemden zerre kadar rahatsız olmadan, hatta hiç ilgilenmeden sadece bakmakla yetiniyorlardı. Çoğu sıradan periydi ama birkaç ulu peri de gözüme çarptı.

Tamlin'in malikânesinden bile yüksek, devasa antik taş kapılardan geçtik ve dağın içine oyulmuş, sayısız ka-

bartmalı sütunla desteklenen kocaman bir salona girdik. İçimde yine yersizce ve faydasızca kabaran bir yanım, kabartmaların basit süslerden ibaret olmadığını, farklı ortamlarda farklı pozlar veren sıradan peri, ulu peri ve hayvan tasvirleri içerdiğini fark etti. Kabartmalarda sayısız Prythian hikâyesi anlatılıyordu. Sütunların arasına asılmış mücevherli avizeler, yerdeki kırmızı mermerlerin üzerinde renk oyunları yapıyordu. Ve hepsi... ulu perilerin hepsi buradaydı.

Ortada toplanan kalabalık salonun çoğunu kaplamıştı. Bir kısmı tuhaf ve düzensiz bir müzik eşliğinde dans ediyor, bir kısmı çene çalarak boş boş dolanıyordu – bir tür partiydi sanki. Kalabalığın içinde parlayan birkaç maske görür gibi oldum ama gösterişli elbiselerin ve keskin dişlerin arasından net bir şey seçebilmek kolay değildi. Attor beni öne doğru savurunca neye uğradığımı şaşırdım.

Soğuk mermer zemine öyle sert kapaklandım ki tüm kemiklerim isyan ederek inledi. Gözlerimde yıldızlar uçuşurken ellerimi yere koyup biraz doğruldum ama hemen önümdeki platformu fark edince ayağa kalkmaktan vazgeçtim. Platformun üzerindeki birkaç basamak daha yüksekteki bir kürsüye uzanıyordu. Başımı biraz daha kaldırdım.

Kürsünün üzerindeki siyah tahtta Amarantha oturuyordu.

Hoş bir kadın olsa da hayalimdeki göz kamaştıran karanlık ve kin tanrıçası gibi değildi. Bu haliyle çok daha korkutucu görünüyordu. Özenle örülüp tacına tuturulmuş sarı kızıl saçları kar beyaz tenini ön plana çıkarıyor, bu ten rengi de yakut rengi dudaklarını ateşliyordu. Ama parla-

yan kara gözlerinde bu güzelliğini berbat eden *bir şey* vardı. Yüz hatlarıyla alay edip tüm cazibesini yapay ve soğuk gösteren bir şey. Onun resmini yapmak beni delirtebilirdi.

Hybern Kralı'nın en yüksek rütbeli komutanı. Yüzyıllar önce insan ordularına ölüm yağdıran, kölelerini salıvermek yerine hepsini katleden ve koskoca Prythian'ı birkaç gün içinde ele geçiren kadın.

Yanındaki siyah taş tahta baktığımda yerden destek alan kollarım büküldü.

Altın maskesi hâlâ yüzündeydi. Aynı savaşçı kıyafetini ve silah askısını kuşanmıştı ama askısında ya da başka bir yerinde tek bir bıçak yoktu. Gözleri büyümedi; dudakları gerilmedi. Pençeler ve dişlerden eser yoktu. Sadece bakmakla yetindi ... duygusuz, kıpırtısız. Umursamaz.

"Bu da ne?" diye sordu Amarantha. Bana yönelttiği engerek bakışlarına rağmen sesi güzeldi. Zarif, yumuşak boynundan uzun ince bir zincir sarkıyor, zincirin ucunda ise parmak boyunda, aşınmış bir kemik sallanıyordu. Hâlâ yerde kalmaya devam ederken kemiğin kime ait olabileceğini düşünmek istemedim. Kolumu biraz geri kaydırsam bıçağımı çekebilirdim ve...

Attor, "Aşağıda bulduğum bir insan," diye tıslıdıktan sonra jilet gibi keskin dişlerinin arasından çatallı dilini dışarı çıkarıp titretti. Kanatlarını açıp sadece bir kere çırptıktan sonra iskeletimsi vücudunun arkasına düzgünce katladı ama bu kadarı bile havayla birlikte gelen iğrenç kokunun burnuma dolmasına yetti.

"O kadarını anladım," diye mırladı Amarantha. Gözlerine bakmamak için bakışlarımı Tamlin'in kahverengi botlarına sabitledim. Tamlin on adım ötemdeydi, sade-

ce on adım ama tek kelime etmiyor, hatta korkmuş veya öfkelenmiş gibi görünmüyordu. "Ama neden onu getirip beni rahatsız ettin?"

Attor suyun kızgın soba üzerinde çıtırdamasını andıran sesler çıkararak kıs kıs güldü ve kuş pençeli ayağını böğrüme geçirdi. "Yüce Majestelerine neden yeraltı mezarlarında sinsi sinsi dolaştığını, Bahar Sarayı'na çıkan eski mağaradan buraya neden geldiğini söyle."

Amarantha'yı mı öldürmeye çalışsam daha iyi olurdu, yoksa Attor'u mu? Attor beni yeniden tekmeledi. Pençeleri kaburgalarıma geçince acıyla yüzümü buruşturdum. "Yüce Majestelerine her şeyi anlat, seni insan pisliği."

Zamana ihtiyacım vardı, etrafımı incelemeye. Tamlin bir çeşit büyünün etkisindeyse onu burdan götürmek bir hayli güç olacaktı. Ellerimi rahatlıkla bıçaklarıma götürebilecek mesafede tutarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Kafamı kaldırıp Amarantha'ya ama gözlerinin içine değil, başındaki taca baktım.

"Sevdiğim adamı almaya geldim," dedim usulca. Belki lanet hâlâ kalkabilirdi. Tekrar Tamlin'e baktım. O yeşim renkli gözlere bakmak ilaç gibi geldi.

Amarantha öne uzanarak, "Ya?" dedi.

"Tamlin'i, Bahar Sarayı'nın Yüce Lordu'nu almaya geldim."

Kesilen nefeslerin uğultusu kalabalık salonda yankılandı. Ama Amarantha başını geriye atıp kahkalarla güldü – kargalar gibi.

Yüce Kraliçe dudaklarında pis bir gülümsemeyle Tamlin'e döndü. "Anlaşılan bunca yıl boş durmamışsın. İnsan hayvanlarla ilgili damak tadını epey geliştirdin, değil mi?"

Tamlin hiçbir şey demedi; yüzü ifadesizdi. Ona ne yapmıştı böyle? Kıpırdayamadığına göre lanet gerçekleşmiş olmalıydı. Geç kalmıştım. Onu yüzüstü bırakmıştım. Onu ben lanetlemiştim.

Amarantha, "Ama," diye usulca devam etti. "Bir şeyi merak ediyorum: Gözcülerini öldüren kızlardan sadece *birini* getirebildiğine göre..." Gözleri ışıldadı. "Ah, çok *tatlısın*. *Bunu* korumak için öteki masum kıza eziyet etmeme izin verdin, değil mi? Seni sevimli şey! Demek gerçekten insan solucanlardan birini kendine âşık etmeyi başardın. İnanılmaz." Tamlin'i alkışladı ama Tamlin yüzünü başka tarafa çevirdi. Şimdiye kadar gösterdiği tek tepki buydu.

İşkence etmişti. Tamlin'e işkence etmişti...

Sesimin titrememesine gayret ederek, "Bırak onu," dedim.

Amarantha tekrar güldü. "Seni şuracıkta gebertmemem için bana bir sebep söyle insancık." Dişleri son derece düzgün ve beyazdı – neredeyse ışıl ışıl parlıyorlardı.

Damarlarımdaki kan zonklayarak akmaya başladı ama başımı dik tutarak konuştum. "Onu kandırdın. Hileyle bağladın." Tamlin yine durgunlaşmıştı, hem fazlasıyla.

Amarantha cık cık ederek narin beyaz elini kaldırdı ve parmağındaki yüzüğe baktı. Pırlantanın içine sanki... sanki bir insan gözü yerleştirilmişti. Elini indirirken o gözün fırıl fırıl etrafı izlediğine yemin edebilirdim. "Siz insan hayvanlarda gram yaratıcılık yok. Hepinize şiir ve hitabet öğretmek için yıllar harcadık ama kurduğun şu cümlelere bak. Dilini koparıp çöpe atsam israf sayılmaz."

Dişlerimi sıktım.

"Ama merak ediyorum: Aslında ne halde olman gerektiğini bilseydin, ağzından bal damlar mıydı?" Dediklerinden bir şey anlamayarak kaşlarımı çatınca Amarantha elini uzatıp arkamda bir yeri işaret etti ve o iğrenç göz de onun gösterdiği yere baktı. Arkamı döndüm.

Orada, devasa yeraltı mağarasının duvarına çivilenmiş, paramparça bir genç kadın cesedi vardı. Derisi yer yer yanmıştı, parmakları tuhaf açılarla bükülmüştü ve bedeninde çarpazlama inen parlak kırmızı yarıklar vardı. Kulaklarımdaki zonklamadan Amarantha'nın sesini güçlükle duydum.

"Tamlin'i daha önce hiç görmediğini söylediğinde sanırım onu dinlemeliydim," dedi dalgın bir ifadeyle. "Ya da hayatında hiç peri avlanmadığını, hatta hiç ava çıkmadığını iddia ettiğinde. Gerçi çığlıkları çok şirindi. Çok uzun zamandır böylesine hoş bir müzik dinlememiştim." Sonra gözlerini yeniden bana dikerek, "Senin yerine onun ismini verdiği için Rhysand'a teşekkür etmeliyim."

Clare Beddor.

Demek ailesini evlerinde diri diri yaktıktan sonra onu buraya getirmişlerdi. Aslında onu bu hale *ben* getirmiştim, ailemi korumak için Rhysand'a ismini verdiğim gün.

İçim kalktı; midemdekileri taşların üzerine çıkarmamak için yoğun bir çaba harcadım.

Attor'un kuş pençeleri omuzlarıma saplanıp beni tekrar geri döndürdüğünde Amarantha'nın yüzündeki yılansı gülümseme devam ediyordu. Clare'yi düpedüz öldürmüştüm. Kendi canımı kurtarmış ama onunkini mahvetmiştim. Duvardaki o çürüyen ceset benim cesedim olmalıydı. Benim.

Benim.

"Haydi bakalım, canımın içi," dedi Amarantha. "Buna ne diyeceksin?"

Sonsuza kadar cehennemde yanmayı hak ettiğini söylemek istedim ama boş boş Tamlin'e bakarken bile Clare'nin cansız bedeni gözlerimin önünden gitmiyordu. Tamlin, hayatta olduğumu kimse bilmesin diye, onun Clare'yi bu şekilde öldürmesine *izin vermişti.* Midemden yükselen safra boğazımı yakarken gözlerim sulandı.

"Şu zavallı masumun bu hale gelmesine izin veren birini hâlâ almak istiyor musun?" diye sordu Amarantha usulca – teselli edercesine.

Dik dik baktım. Clare'nin ölümünün boşa gitmesine izin veremezdim. Savaşmadan teslim olmayacaktım. "Evet," dedim. "İstiyorum."

Çenesi kasılınca aşırı sivri köpek dişleri ortaya çıktı. Kara gözlerinin içine bakarken öleceğimi anladım.

Ama Amarantha geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu. Sonra bir elini sahiplenici bir tavırla Tamlin'in koluna koyup "Eee Tamlin," dedi ve öteki eliyle benim bulunduğum yere doğru bir yay çizdi: "*Bunun* olmasını beklemiyordun sanırım." Etrafımızaki kalabalıktan yükselen uğultulu kahkahalar başıma atılan taşlar gibiydi. "Peki *sen* buna ne diyeceksin, Yüce Lord."

Tüm kalbimle sevdiğim o yüze baktım ve ama ağzından çıkanları duyunca neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. "Bu kızı daha önce hiç görmedim. Birisi şaka olsun diye onu tılsımlamış olmalı. Muhtemelen Rhysand'ın işidir." Hâlâ beni korumaya çalışıyordu, şimdi bile, burada bile.

"Ah, bari doğru düzgün bir yalan bulsaydın." Amarantha başını yana eğdi. "Sakın, uzun yıllar önce ettiğin o laflara rağmen, insan duygularına karşılık vermiş olmayasın? Kalbinde bize karşı nefret besleyen bir kız perinin tekine âşık olmayı beceriyor. Ve babası zamanında benim yanımda insan yığınlarını doğrayan o peri de kıza âşık oluyor. Öyle mi?" Tekrar karga kahkahalarıyla güldü. "Of, bu çok iyi işte... çok matrak." Parmağını kolyesindeki kemiğin üzerine koyup yüzükteki göze baktı. "Sanırım bu anın değerini bilecek birisi olsaydı," dedi yüzüğe, "o sen olurdun, Jurian." Şirinlikle gülümsedi. "Ama yanındaki insan orospun seni kurtarmak için kılını kıpırdatmadı ne yazık ki."

Jurian – *onun* gözü, *onun* parmak kemiği. İçim dehşetle doldu. Nasıl bir şer, nasıl bir güç kullanmıştı bilmiyorum ama Jurian'ın ruhunu ve bilincini bir şekilde yüzüğe, kemiğe hapsetmişti.

Tamlin'in bakışlarında hâlâ beni tanıdığına dair bir işaret ya da bir duygu kırıntısı yoktu. Belki aynı gücü kullanıp onu da tılsımlamıştı; belki tüm anılarını silmişti.

Kraliçe tırnaklarıyla oynadı. "Clare elimde kalmaya karar verdiğinden beri sıkıntıdan patlıyorum. Seni hemen öldürürsem, insan kız, sıkıntım geçmeyecek." Beni şöyle bir süzdükten sonra bakışlarını tekrar tırnaklarına, parmağındaki yüzüğe indirdi. "Ama kaderin kaşığı Kazan'ı tuhaf şekillerde karıştırıyor. Belki seninle gerçek anlamda eğlenebilmem için sevgili Clare'nin ölmesi gerekiyordu."

Altıma kaçırmak üzereydim. Kendime engel olamıyordum.

"Demek Tamlin'i almaya geldin," dedi Amarantha. Soru

değil, meydan okumaydı. "Aslını sorarsan onun bu somurtkan suskunluğundan gına geldi. Ben sevgili Clare ile oynarken hiç tepki vermeyince, hatta o güzel pençelerini bile göstermeyince onun adına endişelendim...

"Ama seninle bir pazarlık yapacağım, insan kız," dedi. Beynimde tehlike çanları çalmaya başladı. *Hayatın söz konusu olmadıkça,* demişti Alis. "Benim seçtiğim üç görevi tamamlayacaksın; insan bağlılığının ve sevgisinin ne kadar derine işlediğini kanıtlayan üç görev ve Tamlin senindir. Üç küçük oyunu kazanıp türünün gerçekten sevebildiğini bana ve Jurian'a ispat ettiğin anda Yüce Lord'unu alabilirsin." Tamlin'e döndü. "Bu kıyağımı unutma, Yüce Lord – bu insan köpekler bizi öylesine şehvet körü yapabiliyorlar ki tüm sağduyumuzu kaybedebiliyoruz. Onun gerçek doğasını görmek sana da iyi gelecek."

"Lanetin de kalkmasını istiyorum," diye çıkıştım. Tek kaşını kaldırdı; gülümsemesi öyle genişledi ki beyaz dişlerinin çoğu meydana çıktı. "Verdiğin üç görevi de tamamlarsam laneti kaldıracaksın ve hepimiz, yani onun sarayındaki herkes buradan çıkıp gidebilecek. Ve sonsuza dek özgür kalacak," diye ekledim. Alis büyünün kişiye has olduğunu söylemişti ve Amarantha bunu kullanarak hepsini oyuna getirmişti. Pazarlıktaki boşlukların sonumu hazırlamasına izin veremezdim.

"Elbette," diye mırladı Amarantha. "Hatta senin için mahsuru yoksa bir ekleme de ben yapayım; sonuçta, türünün değerli üyelerinden misin, bizden birini hak edecek kadar zeki misin, görmüş oluruz." Jurain'ın gözü fır fır dönünce Amarantha ona bakıp cık cık etti. "Sana bir çıkış yolu vereceğim insan kız," diye devam etti. "Tüm

görevleri tamamladığın sürece sorun yok ama bir yerden sonra devam etmek istemezsen, bir soruya cevap vermen yetecek." Kulaklarımda atan nabzımın gürültüsünden Amarantha'nın sesini zar zor duyuyordum. "Bir bilmece. Bilmeceyi çözdüğün anda lanet kalkacak. Hem de şıp diye. Benim insiyatifim olmadan. Doğru cevabı verdiğin anda Tamlin senin olacak. Cevabı istediğin zaman verebileceksin ama yanlış cevaplarsan..." Eliyle arkamı işaret etti. Clare'yi gösterdiğini görmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

Kelime oyunlarının arkasına gizlenmiş tuzak veya kaçamak var mı diye söylediklerini zihnimde iyice evirip çevirdim. "Peki görevlerde başarısız olursam?"

Gülümsemesi neredeyse aşırı tuhaftı. Başparmağıyla pırlantasını sıvazladı. "Görevlerde başarısız olursan, senden geriye oynayacak bir şey kalmaz."

Ensemden aşağıya tüm sırtım ürperdi. Alis beni uyarmıştı... pazarlıklara karşı. Ama Amarantha hayır dediğim anda beni zaten öldürürdü. "Bunlar ne tür görevler?"

"Ah, söylersem işin bütün zevki kaçar. Ama şu kadarını söyleyebilirim: Her ay bir görev alacaksın – dolunay zamanında."

"Peki aradaki zamanlarda?" Tamlin'e bakmaya cesaret edebildim. Gözlerindeki altın benekler hatırladığımdan daha parlaktı.

"Aradaki zamanlarda," dedi Amarantha keskin bir sesle, "ya hücrende kalırsın, ya da benim verdiğim işleri yaparsın."

"Beni aşırı yorarsan avantaj sağlamış olmaz mısın?" Onu bu kadar sorgulayacağımı beklemediği için hevesi-

nin kaçmak üzere olduğunu hissettim. Ama ne kadar fazla şey koparabilirsem o kadar iyiydi.

"Sadece basit ev işleri. Kendi masraflarını karşılaman bence gayet adil olur." Bunun için onu boğabilirdim ama başımı aşağı yukarı salladım. "O halde anlaştık."

Aynı şekilde cevap vermemi beklediğini biliyordum ama emin olmak zorundaydım. "Eğer üç görevini tamamlarsam veya bilmeceyi çözersem, istediklerimi yapacak mısın?"

"Elbette," dedi Amarantha. "Anlaştık mı?"

Tamlin'in yüzü ölü gibi bembeyazdı. Bana bakarken gözleri belli belirsiz büyümüştü. *Sakın.*

Ama ya bunu seçecektim ya da ölümü – Clare'ninki gibi yavaş ve vahşi bir ölümü. Attor cevap vermem için arkamdan tıslardı. Kazan'a ve kadere inanmıyordum... üstelik başka bir seçeneğim yoktu.

Çünkü Tamlin'in gözlerine baktığım zaman, şimdi bile, Amarantha'nın yanında onun kölesi olarak, hatta köleden de beter otururken bile, onu tüm kalbimi sürükleyen bir coşkuyla sevdiğimi biliyordum. Çünkü gözlerini öyle açtığında onun da hâlâ beni sevdiğini anlamıştım.

Kazanabilirdim; bir punduna getirebilir ve en az üzerinde durduğum taşlar kadar kadim bir Peri Kraliçesi'ni alt edebilirdim. Aptalca bir umuttu belki ama elimde bu umuttan başka hiçbir şey kalmamıştı.

"Eee?" diye sordu Amarantha. Attor'un arkamda saldırmaya hazır beklediğini hissettim, gerekirse cevabı ağzımdan zorla almak için. Bu kadın hepsini oyuna getirmiş olabilirdi ama ben de bunca yıl fakirlik içinde ormanlarda boş yere sürtmemiştim. Dışarıdan bakınca neler yapa-

bileceğimin belli olmaması benim en büyük şansımdı. Bu sarayın başka bir ormandan, başka bir av alanından ne farkı vardı?

Tamlin'e son bir kez baktıktan sonra, "Anlaştık," dedim.

Amaranta'nın dudaklarında belli belirsiz, korkunç bir gülümseme belirdi. Parmağını şıklatınca ikimizin arasındaki havada büyü cızırdadı. Sırtını geri vererek tahtına gömüldü ve arkamdaki birine, "Saraylara layık bir karşılama merasimi olsun," dedi.

Attor'un tıslamasını duydum ama daha ne olduğunu anlamadan çeneme kaya kadar sert bir darbe aldım.

Acıdan sersemleyerek yana doğru savruldum ama orada hazır bekleyen bir yumruk yüzümde patladı. Kırılan kemik sesleri geldi – *benim* kemiklerim. Bükülmüş bacaklarla sendelerken Attor'un yumruğu tekrar çeneme gömüldü; köselemsi parmakların tenimde çıkartığı gıcırtıyı duydum. Diğer yöne doğru sekince yüzünü görme fırsatı bulamadığım eğri büğrü bir perinin yumruğu beni karşıladı. Tuğlayla vurmuştu sanki. Çat, çut. Sanırım üç kişiydiler ve beni kum çuvalı gibi aralarında çeviriyorlardı. Yumruktan yumruğa savruldukça tüm kemiklerim acı içinde bağırıyordu. Ben de acı içinde bağırıyordum muhtemelen.

Kendimden geçmeden önce son hatırladığım şey dilimdeki bakır tadı ve ağzımdan boşalan kanlardı.

35. BÖLÜM

Duyularım tek tek ve her biri bir öncekinden daha ıstırap verici şekilde geri geldi. Önce damlayan su sesi, sonra da ağır ayak seslerinin azalıp yok olan yankılarını duydum. Ağzımın içinde bakır tadı hissettim – kan. Tıkalı burun deliklerimden vızıltıyla çektiğim nemli soğuk havada toprak ve iğrenç küf kokuları vardı. Sivri saman uçları yüzüme batıyordu. Hasarı tespit etmek için dilimi patlamış dudağımda değdirince acı beynime sıçradı. Çekine çekine gözlerimi açmaya çalıştım ama gözkapaklarımı birazcık aralayabildim – şişmişlerdi. Mosmor olduğundan emin olduğum gözlerimle görebildiklerim, pek cesaret verici şeyler sayılmazdı.

Bir hapishane hücresindeydim. Silahlarım gitmişti. Odayı sadece kapının dışındaki meşale ışıkları aydınlatıyordu. Amarantha vaktimi hücrede geçireceğimi söylemişti. Doğrulup oturduğumda nabzım hızlandı ve başım öyle döndü ki tekrar bayılacak gibi oldum. Bir zindan. Duvardaki ve kapıdaki çatlaklarlardan sızan ışık huzmelerine

baktım ve elimi büyük bir dikkatle yüzüme götürdüm.

Ağrı dayanılmazdı. Daha önce katlanmak zorunda kaldığım acılar bunun yanında hiç kalırdı. Çığlık atmamak için kendimi kasarak parmaklarımı burnumda, burun deliklerimden sızan kan pıhtılarının üstünde gezdirdim. Kırılmıştı. Acıdan dişlerimi sıkmak istedim ama çenem ağrılar içinde zonkladığı için yapamadım.

Panik yapamazdım. Hayır, gözyaşlarımı kontrol altında tutmalı, sağduyumu korumalıydım. Vücudumdaki hasarın boyutunu elimden geldiğince tespit etmeli, sonra da ne yapacağımı düşünmeliydim. Sargı için gömleğimi kullanabilirdim. Muhtemelen bir ara bana su verirlerdi, ben de o suyla yaralarımı temizlerdim. Sığ bir nefes aldım – derin derin soluyamıyordum– ve yüzümün geri kalanını keşfetmeye devam ettim. Çenem kırılmamıştı. Gözlerim şiş, dudağım patlak olsa da en büyük hasar burnumdaydı.

Nefesimi dizginleyerek dizlerimi göğsüme çektim ve sıkı sıkı tuttum. Alis'in kurallarından birini ihlal etmiştim. Ama başka seçeneğim yoktu. Tamlin'i Amaratha'nın yanında görünce...

Çenem isyan etse de öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. Dolunay. Babamın evinden ayrıldığımda yarım ay vardı. Burada ne zamandır baygın yatıyordum acaba? Gerçi, daha fazla zamanım olsa Amarantha'nın ilk görevine daha iyi hazırlanabileceğimi düşünmek aptallık olurdu.

Aklından benimle ilgili neler geçirdiğini hayal etmemeye çalıştım. Ölmemi beklediğini, benden geriye işkence edecek bir şey *kalmayacağını* bilmem yeterliydi.

Ellerimin titremesine engel olmak için bacaklarıma daha sıkı sarıldım. Dışarıda, yakınlarda bir yerden çığ-

lıklar yükseldi. Şiddeti gittikçe artan çığlıklar ve arada bir duyulan tiz, yalvaran sızlanmalar. Midem ağzıma geldi. Amarantha'nın ilk göreviyle yüzleştiğimde benim sesim de böyle çıkabilirdi.

Bir kırbaç şaklaması ve neredeyse nefes almak için bile durmayan, kesintisiz çığlıklar. Clare de benzer şekilde haykırmış olmalıydı. Ona adeta kendi ellerimle işkence yapmıştım. Tüm bunlara, kanını akıtmak ve acı çektirmek için can atan bu perilere bir anlam verebilmiş miydi? En azından ona çektirdiklerim için bunu –beni bekleyen acıları ve eziyeti– hak etmiştim. Ama... ama bunu telafi edebilirdim. Bir şekilde.

Bir yerden sonra içim geçmiş olacak ki taşlara sürten hücre kapısının sesine uyandım. Yüzümde çağlayan acıyı unutup en yakın köşedeki gölgelere emekledim. Biri hücreme girdi ve hemen kapıyı örttü ama tam olarak kapatmak yerine hafifçe aralık bıraktı.

"Feyre?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım öyle fena titriyordu ki kımıldayamadım. "Lucien?" diye fısıldadım. Yerdeki samanları çıtırdatarak önüme gelip yere çömeldi.

"Kazan aşkına, iyi misin?"

"Yüzüm..."

Başının yanında küçük bir ateş parladınca gözlerini gördüm. Metal olan gözü kısıldı. "Aklını mı kaçırdın?" diye tısladı. "Burada ne işin var?"

Göz yaşlarıma hâkim olmaya çalıştım; zaten bir faydası olmazdı. "Malikâneye döndüm... Alis'le konuştum... bana laneti anlattı, ben de Amarantha'yı durdurmak için..."

"Gelmemeliydin, Feyre," dedi sertçe. "Burada olma-

man gerekiyordu. Seni uzak tutmak için neyi feda ettiğimi anlamıyor musun? Nasıl bu kadar aptal olabildin?"

"Sonuçta buradayım işte!" dedim. Sesimin şiddeti pek akıllı işi değildi. "Buradayım ve artık bunun için yapılabilecek hiçbir şey yok. Bu yüzden sakın güçsüz insan bedenimden ve aptallığımdan bahsetmeye kalkma! Hepsini biliyorum... sadece..." Ellerimle yüzümü kapatmak istedim ama öyle acıdı ki yapamadım. "Sadece... onu sevdiğimi söylemek istedim. Çok geç olup olmadığını görmek istedim."

Lucien neye uğradığını şaşırdı. "Demek her şeyi biliyorsun." Acıdan bayılmadan başımı sallamayı başardım. Çektiğim ıstırap belli olmalıydı ki acıyla yüzünü buruşturdu. "Eh, hiç olmazsa artık sana yalan söylemek zorunda kalmayacağız. Önce şu yaralarını biraz temizleyelim."

"Sanırım burnum kırılmış. Başka bir şeyim yok." Yanında su ve sargı bezi getirmiş mi diye bakındım ama hiçbir şey göremedim. Demek ki büyü kullanacaktı.

Lucien başını çevirip kapıyı kontrol etti. "Gardiyanların hepsi sızmış ama birazdan nöbet değişimi olacak." Burnumu inceledi. Yumuşakça dokunmasına izin vererek kendimi acıya hazırladım. Sadece parmak uçlarının hafifçe değmesi bile beynimde şimşeklerin çakmasına yetti. "İyileştirmeden önce kemiği yerine yerleştirmem gerekecek."

İçimde yükselen kör paniği dizginledim. "Yap. Hemen." Yoksa ödlekliğime boyun eğip boş ver gitsin diyecektim. Tereddüt etti. "Şimdi," diye fısıldadım.

Daha ne olduğumu anlamadan burnumu kavradı. Acı vücuduma mızrak gibi saplandı ve kulaklarımda ve beynimde yankılanan bir çatırtı duyduğum anda bayıldım.

Kendime geldiğimde gözlerimi tamamen açabildim ve

burnum... tertemizdi, ne zonkluyor, ne de yüzümün her yerine kıymık gibi batan ağrılar gönderiyordu. Lucien üstüme eğilmiş, kaşlarını çatmıştı. "Birinin yardım ettiğini anlamasınlar diye tamamen iyileştirmedim. Çürükler de duruyor, gözlerindeki morluklar da ama... tüm şişlikleri indirdim."

"Burnum?" dedim ama cevabı söylemesine gerek yoktu, çünkü hissediyordum.

"Düzeldi. Eskisi kadar küstah ve şirin." Sırıttı. Bu tanıdık hareketi görünce içim ağrıyacak derecede daraldı.

"Gücünün çoğunu aldığını düşünmüştüm," diyebildim. Malikânede büyüye başvurduğunu neredeyse hiç görmemiştim.

Omzunun üzerinde pır pır eden ışığa bakarak başını salladı. "Almıştı ama Tamlin'i ayartmak için küçük bir parçasını geri verdi. Tamlin yine de teklifini kabul etmiyor." Çenesiyle yüzümü işaret etti. "Burada bulunmamın bir işe yarayacağını hissediyordum."

"Sen de Dağın Altı'nda kapana kısıldın, değil mi?"

Asık suratını eğerek onayladı. "Tüm Yüce Lordları kendi yanında topladı ve sen... oyunları bitirene kadar gitmelerini yasakladı. Bağlılık yemini edenler bile kalmak zorunda."

Muhtemelen *sen ölene kadar* diyecekti ama vazgeçmişti. "O göz," dedim. "Sahiden Jurian'ın gözü mü?"

Lucien'in canı sıkıldı. "Öyle. Demek gerçekten her şeyi öğrendin."

"Alis, Jurian ile Amarantha karşılaştığında neler olduğunu anlatmadı."

"Askerlerini kalkan gibi kullanarak koskoca savaş

meydanını mezarlığa çevirmişler. İkisinin de neredeyse tüm adamları ölmüş. Jurian ona karşı bir çeşit korumaya sahipmiş ama iş teke tek savaşmaya gelince kendini yüzüstü yerde yatarken bulması fazla zaman almamış. Amarantha onu kampına sürüklemiş ve işkence edip öldürmek için haftalarca orada tutmuş, *haftalarca*. Birlikleriyle birlikte geri dönmesini emreden Hybern Kralı'nı bile dinlememiş. Bu itaatsizliği yüzünden kral ordularını ve savaşı kaybettiği halde, o Jurian'la işi bitene kadar başka hiçbir şey yapmamış. İşi bittiğinde de parmağını ve gözünü almış. Clythia'nın Jurian'a ölümsüzlük sözü verdiğini biliyormuş. Bu yüzden onun gözünü büyüyle korumaya almış, ruhunu ve bilincini bu göze bağlamış. Jurian o günden beri yüzüğün içinden etrafı seyrediyor. Belki de bu cezayı hak etmişti, ama..." Lucien kendi kayıp gözünü tıpışladı. "Aynısını bana yapmadığı için mutluyum. Gözlere karşı takıntısı var gibi."

Ürpertiyle titredim. Bir kadın avcı... asırlar boyunca bakıp bakıp övünebilmek için öldürdüğü kişilerden ve fetihlerinden ganimet toplayan, ölümsüz, vahşi bir kadın avcı. Jurian'ın her gün, sonsuza kadar katlanmak zorunda kaldığı öfke, çaresizlik ve korku... Belki hak etmişti ama böyle bir ceza hayal edebildiklerimden kat kat kötüydü. "Peki Tamlin..."

"Onun durumu..." Lucien benim insan kulaklarımın duyamadığı bir ses duyarak ayağa fırladı. "Nöbetçiler nöbet değişimi için bu tarafa geliyor. Hayatta kalmaya çalış, olur mu? Öldüreceğim peri listesi zaten çok kalabalık; buna yeni birini ekleme, en azından Tamlin'in hatırı için."

Zaten buraya gelmesinin nedeni de buydu şüphesiz: Tamlin'in hatırı için.

Lucien ortadan kayboldu – loş ışıkta öylece *kayboluverdi*. Aynı anda kapıdaki gözetleme penceresinde kırmızıya çalan sarı bir göz belirdi, bana baktı ve uzaklaştı.

Kesik kesik uyuyup uyanarak saatler, hatta belki de günler geçirdim. Bayat ekmek ve su veriyorlardı ama bu sefil öğünler arasında tespit edebildiğim düzenli bir zaman dilimi yoktu. Hücremin kapısını hışımla açarak içeri giren iki kızıl derili bastıbacak peri beni yaka paça taht odasına sürüklerken tek bildiğim şey karşı koymanın pek akıllıca olmadığı ve amansız açlığımın artık önemsiz olduğuydu. Koridorda ilerlerken yolu aklımda tutmaya çalıştım... duvardaki ilginç çatlakları, goblenlerdeki figürleri, tuhaf bir dönemeci: zindandan kaçış yolunu hatırlatacak her şeyi.

Amarantha'nın taht salonunu da bu kez daha detaylı inceleyip çıkışları beynime not ettim. Yer altında olduğumuz için pencere yoktu. Ve o haritada resmedildiğine göre dağ Prythian'ın tam ortasında, Bahar Sarayı'ndan uzakta, dolayısıyla duvardan iyice uzaktaydı. Eğer Tamlin'le birlikte kaçma fırsatı bulursam dağın göbeğindeki o mağaraya doğru koşmaktan başka çarem yoktu.

Uzaktaki duvarın önünde büyük bir peri kalabalığı duruyordu. Başlarının üzerinden arkalarındaki kavisli tünel girişini seçebildim. Clare'nin çürüyen cesedinin yanından geçerken ona bakmamak için önümdeki kalabalığa odaklandım. Hepsi gösterişli, rengârenk elbiseler giymişti... temiz ve besili görünüyorlardı. Aralara ser-

piştirilmiş maskeli periler de vardı. Bahar Sarayı. Eğer müttefik bulma fırsatım olursa, onları da yanıma çekebilirdim.

Lucien'i bulmak için kalabalığı taradım ama onu göremeden tahtın önüne doğru fırlatıldım. Amarantha açık kızıl saçlarını ve dudaklarını ön plana çıkaran lâl rengi bir fistan giymişti. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda dudaklarında yılansı bir gülümseme belirdi.

Peri Kraliçesi cık cık etti. "Tam anlamıyla berbat görünüyorsun." Hâlâ yanında oturan Tamlin'e döndü. Yüce Lord'un ifadesi mesafeliydi. "İşler daha da kötüleşecek mi dersin?"

Tamlin cevap vermedi; bakışlarını benden kaçırıyordu.

Tahtının bir tarafına doğru yaslanan Amarantha, dalgın bir ifadeyle, "Biliyor musun," diye devam etti.. "Dün gece gözüme uyku girmedi. Nedenini bu sabah anladım." Beni baştan aşağı süzdü. "Adını bilmiyorum. Seninle önümüzdeki üç ay boyunca bu kadar yakın arkadaş olacaksak adını bilmeliyim, değil mi?"

Neredeyse başımı sallayarak ona hak verecektim. Bu kadında etkileyici ve davetkâr bir hava vardı. Yüce Lordların onun yalanlarına nasıl inandığını, tuzağına nasıl düştüklerini bir nebze anlayabiliyordum. Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Ben cevap vermeyince Amarantha kaşlarını çattı. "Haydi ama, hayvancık. Sen benim adımı bildiğine göre, ben de senin adını bilmeliyim, değil mi?" Sağımda bir hareket oldu ve yol açan kalabalığın içinden Attor'un sıra sıra dişleriyle sırıtarak yaklaştığını gördüm. "Hem artık yanlış isim vermenin..." Eliyle arkamı işaret ederken

Jurian'ın gözünü çevreleyen kristal parladı. "...nelere yol açabileceğini de biliyorsun." Clare'nin duvara çivilenmiş hali gözlerimin önüne gelince etrafımı kara bulutlar sardı. Yine de ağzımı açmadım.

Amarantha, "Rhysand," diye seslendi. Onu çağırmak için sesini yükseltme gereği duymamıştı. Arkamdan yükselen rahat, telaşsız adımları duyar duymaz kalbim kurşun gibi ağırlaştı. Ayak sesleri yaklaşıp tam yanımda, istemediğim kadar yakın mesafede durdu.

Gece Sarayı'nın Yüce Lordu eğilerek selam verirken göz ucuyla ona baktım. Gece, görünmez sayılacak bir pelerin gibi üzerinde dalgalanmaya devam ediyordu.

Amarantha kaşlarını kaldırdı. "Tamlin'in malikânesinde gördüğün kız bu muydu?"

Tüniğindeki görünmez bir toz parçasını eliyle süpürerek beni inceledi. Menekşe rengi gözlerinden can sıkıntısı ve küçümseme okunuyordu. "Sanırım."

Amarantha, "Ama sen bana gördüğün kızın *o olduğunu*," dedi Clare'yi gösterip sesini keskinleştirerek, "söyledin mi, *söylemedin mi*?"

Rhysand ellerini ceplerine soktu. "Bana göre insanların hepsi birbirine benziyor."

Amarantha aşırı yılışık bir tavırla gülümsedi. "Peki ya periler?"

Rhysand yeniden eğildi ve dans edercesine salınarak selam verdi. "Sıradan yüzlerin yanında sizin yüzünüz bir sanat harikası gibi."

Yaşamla ölüm arasındaki çizgide duruyor olmasam, gülerek alay edebilirdim.

İnsanların hepsi birbirine benziyor... Bir an için ona

inanamadım. Rhysand neye benzediğimi çok iyi biliyordu... malikânede beni görür görmez tanımıştı. Amarantha dikkatini tekrar bana çevirdiğinde ifadesiz yüz ifademi geri takındım.

"Peki adı ne?" diye sordu Rhysand'a.

"Nasıl bilebilirim? Bana yalan söyledi." Ya Amarantha'yla oynamak ona eğlenceli geliyordu, tıpkı o kafayı Tamlin'in bahçesinde kazığa oturtmak gibi, ya da bir tür saray entrikası çeviriyordu.

Amarantha'nın şimdi vereceği talimatı tahmin ederek zihin parçalayan o kuş pençelerine karşı kendimi hazırladım.

Dudaklarım hâlâ mühürlüydü. Nesta'nın o gözcüleri ve muhafızları çoktan kiralamış olması için dua ettim. Babamı gerekli önlemleri alma konusunda ikna etmiş olması için.

"Eğer oyun oynamaya hevesliysen, kızım, hiç olmazsa eğlenceli hale getirelim," dedi. Parmağını şıklatınca Attor kalabalığın arasına dalıp birini yakaladı. Kızıl saçlar parladı: Attor Lucien'i yeşil tüniğinin yakasından tutup öne çekerken afallayarak geriledim. Hayır. *Hayır.*

Lucien debelendi ama Attor iğne gibi tırnaklarıyla onu tutup diz çöktürürken elinden bir şey gelmedi. Attor gülümseyerek yakasını bıraktı ama başından ayrılmadı.

Amarantha parmağını Rhysand'a doğru şıklattı. Gece Sarayı'nın Yüce Lordu bakımlı kaşlarından birini kaldırıp bekledi. "Zihnini tut," diye emretti Amarantha. Kalbim yerinden çıktı. Rhysand başını eğerek Amarantha'nın emrini kabul ettikten sonra Lucien'e döndü ve onu hareketsiz bıraktı.

Onların arkasında uzun boylu ve kızıl saçlı dört ulu peri kalabalığı yararak öne çıktı. Asil ve güçlü kuvvetliydiler; ikisi savaş alanına dalmaya hazır savaşçılara, ötekiler ise sevimli elçilere benziyordu ve hepsi Lucien'e bakarak sırıtıyordu. Güz Sarayı Yüce Lordu'nun diğer dört oğlu.

"Kızın adı ne, Elçi?" diye sordu Amarantha. Ama Lucien Tamlin'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kapatıp omuzlarını dikleştirdi. Rhysand belli belirsiz gülümsemeye başlayınca o görünmez pençelerin zihnime yaptıklarını hatırlayarak ürperdim. Bir zihni ezip parçalamak onun için çocuk oyuncağıydı.

Lucien'in abileri, yakışıklı yüzlerinde en ufak bir merhamet veya korku ifadesi olmaksızın, kalabalığın önünde merakla izliyorlardı.

Amarantha iç geçirdi. "Dersini aldığını düşünüyordum Lucien. Ama bu kez seni mahveden dilin değil sessizliğin olacak." Lucien gözlerini açmadı. Hazırdı... Rhysand'ın onu kendisi yapan her şeyi süpürmesine, zihnini, benliğini ters çevirip un ufak etmesine hazırdı.

"Adı ne?" diye bu kez Tamlin'e sordu. Tamlin, sanki hangisinin daha geniş sırıttığını saptamak ister gibi Lucien'in abilerine dik dik bakarak, sustu.

Amarantha tırnağını tahtının kolunda gezdirdi. "Yakışıklı abilerinin de bildiğini sanmıyorum, Lucien," diye mırladı.

En uzun boylu olanı, "Eğer bilseydik, Leydim, ilk söyleyen biz olurduk," diye cevap verdi. Zayıf, iyi giyimli, her yerinden saray eğitimi akan piç kurusunun tekiydi. Doğuştan savaşçı gibi görünen kardeşler bile ona saygıyla

ve takdirle –hatta korkuyla– baktığına göre muhtemelen en büyükleriydi.

Amarantha düşünceli bir tavırla gülümseyerek elini kaldırdı. Rhysand boynunu ileri uzattı ve Lucien'e bakarak gözlerini kıstı.

Lucien kaskatı kesildi. Dudaklarından bir inilti koptu ve...

"Feyre!" diye bağırdım. "Adım Feyre."

Amarantha başını öne eğince Rhysand geri adım attı. Dizlerimin üzerine çökmemek için kendimi zor tuttum. Rhysand ellerini ceplerinden çıkarmamıştı bile.

Diğerlerine göre güçlerini daha fazla kullanabildiğine göre, bu gücü Amarantha'ya yöneltse ona hâlâ zarar verebilir miydi? Öte yandan, eğer asıl gücünden geriye sadece *bu kadarı* kaldıysa, Amarantha sekteye uğratmadan önce nasıl sıradışı bir güce sahipti?

Lucien titreyerek yere yığıldı. Abileri kaşlarını çattılar, hatta en büyükleri bana dişlerini göstererek öfkeyle hırladı. Onu görmezden geldim.

Amarantha, adımı tartarmış gibi, içindeki iki ünlü harfin dilinde bıraktığı hissi anlamaya çalışırmış gibi, "Feyre," diye tekrarladı. "Bizim kadim lehçelerimizden gelen eski bir isim. Pekâlâ, *Feyre*." dedi. Soyadımı sormayınca o kadar rahatladım ki oturup ağlayabilirdim. "Sana bir bilmece sözüm vardı."

Her şey kararıp bulanıklaştı. Tamlin neden hiçbir şey yapmıyor, tek kelime etmiyordu? Lucien hücremi terk etmeden önce ne söylemek üzereydi?

"Bunu çözersen, Feyre, sen ve Yüce Lordun, onun tüm sarayıyla birlikte, bizzat benim rızamla buradan çıkıp gi-

debilirsiniz. Bakalım bizden birini hak edecek kadar zeki misin?" Kara gözleri parladı ve bilmeceyi okumaya başladığında elimden geldiğince zihnimi boşaltarak dinledim.

Tanışmadığımız halde hayatı boyunca beni arayanlar kadar
Dudaklarını öptüğüm halde beni ayaklar altına alanlar var

Zeki ve adil olanı kolluyormuş gibi görünsem de arada
Kafa tutacak kadar cesur olanları kutsuyorum aslında

Lütuflarım yumuşak huylu ve tatlıdır çoğu zaman
Ama küçümseninceolurum yenilmesi zor bir hayvan

Her darbem güçlüdür, tozu dumana katarım
Ama hemen öldürmem, yavaş yavaş yaparım

Amarantha afalladığımı görünce tekrar okudu. Bitirdiğinde kedi gibi mağrur gülümsedi. Beynimin içinde işe yaramaz bir boşluktan başka bir şey yoktu. Cevap bir tür hastalık olabilir miydi? Annem tifodan, kuzeni de Bharat'tayken yakalandığı sıtmadan ölmüştü... Ama her iki hastalığın belirtileri de bilmeceyle uyuşmuyordu. Bir kişi miydi?

Arkamızda toplanan kalabalıktan kahkaha uğultusu yükseldi; Lucien'in abilerinin sesi hepsinden gür çıkıyordu. Geceye bürünen Rhysand belli belirsiz gülümseyerek beni izliyordu.

Her şey iki dudağımın arasındaydı; sadece küçük bir cevap verecektim ve hepimiz özgür kalacaktık. Sanılanın aksine, şıp diye... ama bir dakika, görev koşulları bilme-

ceden bağımsız mıydı? Şıp diye derken sadece bilmeceyi cevaplamam halinde olacakları vurgulamıştı. Hayır, şimdi bunu düşünmemeliydim. Bilmeceyi çözmeliydim. Hepimiz özgür kalabilirdik. Özgür. Ama yapamıyordum. Aklıma en ufak bir ihtimal bile gelmiyordu. O beni lime lime doğramadan önce kendimi oracıkta boğup öldürsem ve bu ıstıraptan kurtulsam yeriydi. Tamlin'e baktım. Gözlerindeki altın benekler titredi ama yüzü ne düşündüğünü ele vermiyordu.

Amarantha avutucu bir tonda, "İyi düşün," dedikten sonra parmağındaki yüzüğe –yüzüğün içindeki göze– bakarak sırıttı. "Cevabı bulursan ben buradayım."

Tamlin'e baktım. Boş zihnim sersem gibi dönerken, beni zindana geri sürüklemeye başladıklarında bile, gözlerimi ondan alamadım.

Ve beni tekrar hücreme kilitlerinde kaybedeceğimden emindim.

Hücrede iki gün kaldım, yani yavaş yavaş çözmeye başladığım öğün düzeninden çıkarabildiğim kadarıyla. Yarı küflü ekmeklerin düzgün taraflarını yedim ve dört gözle Lucien'in gelmesini bekledim ama gelmedi. Tamlin'in gelmesini hayal bile etmemem gerektiğini biliyordum.

Amarantha'nın bilmecesine kafa patlatmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ama ne kadar fazla düşünürsem, o kadar anlamsız geliyordu. Zehirli karışımların ve zehirli hayvanların üstünde durdum ama kendimi daha da aptal hissetmekten başka bir sonuç elde edemedim. Pazarlık ederken şıp diye ifadesiyle sadece bilmeceyi kastederek beni oyuna getirmiş olabileceği düşüncesi içimi

kemiriyordu. Belki görevlerini tamamladığımda beni şıp diye bırakmayacağını kastediyordu. Yani bizi istediği kadar burada tutabilecekti. Hayır, hayır, bu kadar paranoyaklık fazlaydı. Bu konuya haddinden fazla takılıyordum. Bilmece hepimizi özgür bırakabilirdi, hem de bir çırpıda. Çözmek zorundaydım.

Beni bekleyen görevleri düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama Amarantha'nın hayal gücünden kuşku duymadığım için olsa gerek, rüyalarımda bir zamanlar sevdiğim her şeyden koparılarak kristal bir *yüzüğe* hapsedildiğimi, perilerin kana susamış, zalim yaşamlarına sonsuza kadar sessizce tanık olmaya zorlandığımı görüyor, kan ter içinde ve nefes nefese uyanıyordum. Amarantha görevlerden birinde başarısız olursam benden geriye oynayacak bir şey kalmayacağını iddia etmişti. Yalan söylememiş olması için dua ediyordum. Yok olmak, Jurian'la aynı kaderi paylaşmaktan iyiydi.

Kızıl tenli muhafızlar hücremin kapısını açıp dolunay vaktinin geldiğini söylediklerinde, daha önce hiç hissetmediğim o korkunun pençesinde kıvranmaya devam ediyordum.

36. BÖLÜM

İçeride toplanan kalabalığın gürültüsü koridorlarda yankılanıyordu. Zırhlı muhafızlar beni sürüklerken silah çekme zahmetine girmemişlerdi. Hatta zincire bile vurulmamıştım. Kaçsam bile daha üç adım uzaklaşamadan birisi ya da bir şey beni yakalayıp oracıkta karnımı deşerdi.

Gülmeler, bağrışmalar ve dünyadışı ulumalardan oluşan kakafoni, salona bitişik devasa arenaya geçtiğimizde iyice çığrından çıktı. Meşalelerle aydınlatılan bu dev yeraltı mağarasını süsleme ihtiyacı hissetmemişlerdi. Kayalardan oyularak mı yapıldığı, yoksa doğal yollardan mı oluştuğu belli değildi. Zemin kaygan ve çamurluydu. Adım atarken ayakta durmakta zorlanıyordum.

Ama içimi asıl donduran şey beni seyreden azgın kalabalığın bakışları oldu. Ne dediklerini çözemiyordum ama iyi bir tahminim vardı. Zalim ve göksel yüzlerindeki geniş sırıtmalar bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Ulu periler bile, içlerindeki heyecan suratlarına yansıyınca,

kendilerinden daha doğadışı görünen sıradan peri kardeşleri kadar çirkinleşmişlerdi.

Beni kalabalığın üstünde yükselen tahta bir platforma doğru sürüklediler. Platformun tepesinde Amarantha ile Tamlin vardı, önünde ise...

Aşağıdaki kanal ve tünel labirentine göz ucuyla bakarken çenemi yukarıda tutmak elimden geleni yaptım. Platformun önüne doğru, dizlerimin üstüne fırlatıldığım sırada, çukurun kenarında toplanan kalabalık görüş alanımı kapattı. Yarı donmuş çamur pantolonumun içine işledi.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu. Platformun etrafında kalabalıktan ayrı duran altı erkek vardı. Soğuk ve güzel yüzlerinden, üstlerinde hâlâ yankılanan güçlerinden, onların Prythian'ın diğer Yüce Lordları olduğunu anladım. Rhysand'ın yüzündeki kedi gülümsemesini ve üstünde titreşen karanlık haleyi görmezden geldim.

Amarantha elini kaldırınca kalabalık kükremeleri keserek sustu.

Öyle yoğun bir sessizlik oldu ki neredeyse kalp atışlarımı duyabiliyordum. "Evet, Feyre," dedi Peri Kraliçesi. Tamlin'in dizine koyduğu eline ve en az bu hareket kadar iğrenç yüzüğüne bakmamaya çalıştım. "İlk görevin seni bekliyor. İçindeki insani sevgi ne kadar derine işlemiş görelim bakalım."

Dişlerimi göstererek gıcırdattım. Tamlin'in boş bakışları değişmedi.

"İznini almadan senin hakkında küçük bir araştırma yaptım," dedi Amarantha. "Kabul edersin ki bu gayet adil."

Tüm içgüdülerim, insan doğama ait tüm dürtülerim, *kaç* diye bağırdı ama ayaklarımı yere sabitledim ve bağları çözülmesin diye dizlerimi kilitledim.

"Bence bu görevi seveceksin," dedi. Elini kaldırınca Attor öne çıktı ve kalabalığı yararak hendeğin sınırına kadar yol açtı. "Haydi git. Bak."

Denileni yaptım. Aşağı yukarı altı metre derinliğindeki kanallar çamurla kaplıydı, daha doğrusu çamurun içine kazılmış gibiydi. Ayaklarıma hâkim olmaya çalışarak tüm arenayı inceledim. Kanallar mağaranın tüm zeminine yayılan kocaman bir labirent oluşturuyor ama çıkış yönü hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Üstelik, yer altı tünellerine çıktığı apaçık belli olan çok sayıda çukur ve kuyuyla doluydu. Ve...

Birisi arkamdan itince çığlığı bastım, içim düşme hissiyle fenalaştı ama kemikli eller beni yakalayıp kaldırdı, yukarıya, daha yukarıya. Attor'un pençelerinde havalandım. Güçlü kanat çırpma sesleri arenada gümbürderken kahkahalar her yerde yankılandı. Attor bir kanala doğru alçalıp beni ayaklarımın üzerine bıraktı.

Yere basarken vıcık vıcık çamur sesi geldi. Kayıp düşecek gibi olunca dengemi sağlamak için kollarımı salladım. Yine bir kahkaha tufanı koptu ve ayakta kalmama rağmen devam etti.

Çamurun kokusu midemi kaldırdı ama öğürme hissimi bastırdım. Arkamı dönünce platformun çukurun kenarına taşındığını gördüm. Amarantha dudaklarındaki o yılansı sırıtmayla birlikte bana tepeden bakıyordu.

"Rhysand senin bir avcı olduğunu söylüyor," dedi. Kalbim duracak gibi oldu.

Rhysand yine düşüncelerimi okumuş olmalıydı, ya da... ya da ailemi bulmuş ve...

Amarantha parmağını bana doğru şıklattı. "Bunu avla bakalım."

Periler çılgınca tezahürat yapmaya başladılar. Uzun, rengârenk ellerde dolaşan altınlar gördüm. Bahis oynuyorlardı, hayatım üzerine – ne kadar süre dayanacağım üzerine.

Bakışlarımı Tamlin'e çevirdim. Zümrüt gözleri donuktu. Yüz hatlarını, maskesinin şeklini, saçlarının rengini aklıma kazıdım, son bir kez.

Amarantha, "Bırakın," diye emretti. Önce açılan bir kafesin gıcırtısı, sonra arenada yankılanan hızlı bir sürünme sesi duyuldu. İliklerime kadar titredim.

Başımı omuzlarımın arasına gömdüm. Seyirciler homurtuyu andıran sesi daha iyi duyabilmek için gürültü yapmayı bırakıp seslerini mırıltı düzeyine indirdiler. O şey neydi bilmiyordum ama hızla bana doğru gelirken zeminde yarattığı titreşimleri hissedebiliyordum.

Amarantha cık cık edince başımı hızla ona çevirdim. Kaşları kalktı. "Kaç," diye fısıldadı.

Ve o göründü.

Kaçtım.

Dev bir solucandı... Elbette önündeki sıra sıra jilet dişli kocaman ağzı saymazsak. Bana doğru hızla yaklaşırken pembemsi kahverengi bedenini kıvırarak korkunç bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Bu hendekler onun yuvasıydı.

Ben de öğle yemeğiydim.

Pis kokulu çamurda kayıp düşerek ve sağıma soluma

toslayarak kanal boyunca koşarken, keşke buraya inmeden önceki o kısa sürede labirentin şeklini ezberleseydim diye düşündüm, zira bir çıkmaz sokağa girebileceğimi biliyordum ve böyle bir durumda...

Kalabalık yeniden tezahürata başlayınca solucanın çıkardığı höpürdeme ve diş gıcırdatma sesleri duyulmaz oldu ama arkama bakmaya cesaret edemedim. Gittikçe yaklaşan berbat koku ne kadar yakınıma sokulduğunu belli ediyordu. Yolun çatallandığını görünce sola keskin bir dönüş yaptım. Oflayıp puflamak için bile ayıracak nefesim yoktu.

Aradaki mesafeyi olabildiğince açtıktan sonra bir yere saklanıp plan yapmalı ve bir avantaj bulmaya çalışmalıydım.

Yol tekrar çatallanınca yine sola döndüm. Belki hep sola dönmeye devam edersem büyük bir çember çizerek yaratığın arkasına geçebilirdim ve...

Hayır, saçma bir fikirdi. Bunun için solucandan üç kat hızlı koşmam gerekirdi, oysa şu anda önünde kalmayı bile zar zor başarıyordum. Tekrar sol yaparken ayağım kayınca hendeğin balçıklı duvarına bodoslama girdim. Soğuk, iğrenç kokulu, geniz yakıcı çamur yüzümü kapladı. Gözlerimin üzerindeki tabakayı parmaklarımla sıyırdığımda tepemde kaynaşan mendebur perilerle yüz yüze geldim. Gülüyorlardı. Can havliyle koşmaya devam ettim.

Düz ve uzun bir kanala çıkınca tüm gücümü bacaklarıma verip depar attım. Sonunda cesaret edip arkama baktığımda korkum dehşete dönüştü: Solucan da kanala girmişti ve peşim sıra gelmeye devam ediyordu.

Arkama bakayım derken neredeyse dar bir girişi kaçı-

racaktım. Değerli adımlarımdan aniden vazgeçince yerde kızak gibi kaydım ve yarığın önünde durmayı başardım. Solucanın geçemeyeceği kadar dardı. Gerçi bu yaratık çamurun arasından sıyrılarak geçebilirdi. Geçemese bile dişleriyle kendine yol açabilirdi. Yine de bunu göze almaya karar verdim.

Yarığa girip ilerlemeye çalışınca bir güç beni engelledi. Hayır, bir güç değil... duvarlar. Yarık o kadar dardı ve ben öylesine çılgınca dalmıştım ki arada sıkışıp kalmıştım. Sırtım solucana dönüktü ve geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim. Arkamdan gelip gelmediğini göremiyordum ama koku... Koku gittikçe kötüleşiyordu.

İleri geri debelendim ama balçık fazla kaygan ve fazla sıkıydı.

Duvarlar solucanın gök gürlemesini andıran hareketleriyle zangırdadı. Leş kokulu nefesini vücudumun arka yarısında hissedebiliyor, havayı yaran dişlerin yaklaştığını duyabiliyordum. Böyle bitemezdi. Bu şekilde bitemezdi.

Tırnaklarımı çamura sapladım ve elime ne gelirse tırmalayıp kazıyarak kendimi ileri çekmeye çalıştım. Kalbimin her atışında solucan daha da yaklaşıyor, şiddetlenen koku tüm duyularımı ele geçiriyordu.

Tepinerek, tekmeleyerek, ittirerek, dişlerimin arasından kesik kesik hırlayarak çamuru lime lime ettim. *Böyle bitemez.*

Yer sallandı. Pis koku etrafımı sardı ve sıcak hava vücuduma temas etti. Dişlerini birbirine vurduğunu duydum.

Duvarın dış tarafına tutunup kendimi çektim, çektim. Derken bir pörtleme sesiyle birlikte vücudumun ortasın-

daki basınç aniden hafifledi ve yarıktan dışarı fırlayıp çamurların içine yığıldım.

Kalabalıktan heyecanlı bir soluk sesi yükseldi. Labirentin içinde başka bir kanala çıkmıştım ama oturup ağlayacak vaktim yoktu. İlerlemeye devam ettim. Kısık sesli homurdanmalardan anladığım kadarıyla solucan beni gözden kaçırmıştı.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü yarıkta saklanıp onu atlatmış olamazdım. İçeride sıkıştığımı mutlaka görürdü. Muhtemelen yarıktan geçmeyi başaramamıştı ve üzerime çullanmak için başka bir güzergâh deniyordu.

Her keskin dönüşte bir o duvara bir duvara çarparak ivme kaybettiğimi bildiğim halde hızımı bilerek kontrol etmiyordum. Solucan da bu kavislerde hız kaybediyor olmalıydı; onun kadar büyük bir yaratık, ne kadar becerikli de olsa, bu virajları aynı hızla alamazdı.

Cesaretimi toplayıp kalabalığa baktım. Yüzleri hayal kırılığıyla asılmıştı ve benden uzağa, arenanın diğer tarafına bakıyorlardı. Demek ki solucan orada, labirentin öteki ucundaydı. Nereye gittiğimi görmemişti. Beni görmemişti.

Kördü.

Bu sırada alçak bir meyilin ardına gizlenen devasa kuyuyu her nasılsa fark edemedim. Aşağı düşerken tek yapabildiğim şey çığlıklarımı yutmak oldu. Hava, sadece hava, ve...

Bileğime kadar çamura saplandım. Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Çamur düşüşümü yumuşatmıştı ama dişlerim çarpmanın şiddetiyle birbirine geçmişti. Neyse ki hiçbir yerimde kırık veya ezilme yoktu.

Birkaç peri kuyunun geniş ağzının yukarısından aşağıyı gözetledi. En hızlı çıkış yolunu bulmak için kendi etrafımda dönerek etrafımı inceledim. Kuyu küçük ve dar bir tünelle devam ediyordu ve geldiğim yerden geri dönmenin imkânı yoktu. Duvarlar çok dikti.

Kapana kısılmıştım. Tünelin karanlığına doğru el yordamıyla birkaç adım attım. Nefes nefese kalmıştım. Ayağımın altında bir şey çatırdayınca avazım çıktığı kadar bağırmamak için dilimi ısırdım. Geriye doğru sendeleyip kıç üstü yere düşünce kuyruk sokumum sızladı. Geriye doğru sürünmeye devam ettim ama elime pürüzsüz ve sert bir cisim gelince durdum. Ne olduğunu anlamak için kaldırıp baktım. Beyaz bir parıltı.

Çamurlu parmaklarıma rağmen elimdeki şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Kemik.

Dizlerimin üstüne döndüm ve zemini ellerimle yoklayarak tünelin karanlığına doğru emekledim. Kemikler, kemikler, kemikler, her türde, her boyutta. Buranın ne olduğu kafama dank edince çığlığıma hâkim olmakta zorlandım. Sonunda elime bir kafatasının pürüzsüz tepesi gelince ayağa fırladım.

Buradan çıkmalıydım. *Hemen.*

Amarantha'nın dışardan seslendiğini duydum. "Feyre! Herkesin eğlencesini mahvediyorsun!" Beceriksiz oyun arkadaşını azarlıyormuş gibi konuşuyordu. "Yürüyüp çıksana şuradan!"

Rüyasında görürdü ama bilmek istediğim şeyi söylemişti. Solucan nerede olduğumu bilmiyordu; kokumu alamıyordu. Tırmanmak için altın değerinde zamanım vardı.

Gözlerim solucan yuvasının karanlığına alışınca loş tünelin içinde kümelenmiş kemik yığınları parladı. Üst üste yığılıp çürüyen kemik katmalarından dolayı çamurun üstünde tebeşirimsi bir tabaka oluşmuştu. Buradan *hemen* çıkmalı ve ölüm tuzağı olmayan başka bir saklanma mekânı bulmalıydım. Düşe kalka yuvadan uzaklaşırken yerdeki kemikler birbirine çarparak tıkırdadılar.

Kuyunun temiz havasına tekrar kavuşunca sıçrayıp duvara tutundum. Birkaç yeşil yüzlü peri küfürler savurdu ama onları duymazdan gelip boştaki elimle duvarı yokladım, karış karış ama tutunacak yer bulamayıp geri kaydım. Bir ip veya merdiven olmadan buradan çıkma ihtimalim yoktu. Başka bir çıkış yolu aramak için solucanın yuvasına girmek ise seçenek dışıydı. Elbette bir arka kapı vardı. Her hayvanın yuvasında iki çıkış olurdu ama karanlığa dalmayı göze alamazdım, çünkü körlemeye yol alırsam elimdeki tek üstünlüğü kaybetmiş olurdum.

Dolayısıyla *yukarıya* gitmekten başka çarem yoktu. Duvarı tekrar yoklamaya başladım. Periler hâlâ homurdanıyordu ve böyle devam ettikleri sürece benim için sorun yok demekti. Yine sıçradım ve tırnaklarımı yumuşak toprak tabakasına saplayarak tutunmayı denedim. Tırnaklarımın arasına giren buz gibi çamurdan başka bir şey elde edemeyerek aşağıya kaydım.

Yuvanın leş kokusu içime işlemişti. Tekrar tekrar tırmanya çalışırken kusmamak için dişlerimi sıktım. Periler artık gülmeye başlamışlardı. "Kapanda bir fare," dedi içlerinden biri. "Basamaklı tabure ister misin?" diye böğürdü bir başkası.

Basamaklı tabure.

Hızla kemiklerin olduğu yere dönüp elimi duvara bastırdım. Sertti. Tüm mekân sıkıştırılmış balçıktan yapılmıştı ve eğer bu yaratık da minik ve zararsız kardeşleri gibiyse, bu pis koku ve hatta bizzat çamurun kendisi, kemikleri emdikten sonra sisteminde dolaşan yiyeceklerin posasıydı.

Gerçeğin bu iğrenç yönünü göz ardı ederek umut kırıntılarına sarıldım ve elime geçen kemiklerden en büyük ve sağlam olan iki tanesini seçtim. İkisi de benim bacağımdan uzundu ve duvara saplarken ağır olduklarını da fark ettim. Yaratığın normalde neyle beslendiğini bilmiyordum ama en azından sığır boyutlarında bir şey olmalıydı.

"Ne yapıyor bu?" diye tısladı perilerden biri. "Aklından ne geçiyor?"

Üçüncü bir kemik alıp boyumun yettiği kadar yukarıya sapladıktan sonra kemerimi çıkarıp omzumdan sırtıma çapraz olarak bağladım ve dördüncü ama daha küçük bir kemiği kemere sıkıştırdım. Duvardaki kemikleri sertçe çekiştirip kontrol ettim. Car car konuşan perileri duymazdan gelerek derin bir nefes aldım ve merdivenimi tırmanmaya başladım. Basamaklı taburemi.

İlk kemik sağlamdı. İnleyerek ikinci kemiği tutup kendimi yukarı çektim. Ayağımı ilk basamağa koymak üzereyken aklıma başka bir fikir geldi. Durakladım.

Artık bana biraz daha yakın olan periler tekrar bağrışmaya başladı.

Ama işe yarayabilirdi. Her şeyi doğru yaparsam işe yarayabilirdi. İşe yaramak *zorundaydı*. Çamura geri atladım. Kafası karışan periler homurdandılar. Kemerimdeki kemiği çıkardım, derin bir nefes aldım ve iki kenarından tutarak dizime geçirdim.

Kendi kemiklerim acıyla yandı ama elimdeki uzun kemik sivri uçlu iki parçaya bölündü. İşe yarayacaktı.

Madem avlamamı istemişti, ben de avlayacaktım.

Kuyu ağzının tam ortasına gittim, mesafeyi hesapladım ve iki kemik parçasını toprağa sapladım. Yeniden kemik kümelerine dönerek sağlam ve keskin olanları çabucak topladım. Kırma tezgâhı olarak kullandığım dizim sızlamaya başlayınca, ayaklarımla vurarak devam ettim. Çukurun altındaki zemin, minik bir alan dışında tamamen beyaz mızraklarla döşenene kadar hepsini tek tek yere sapladım.

Bittiğinde eserimi tekrar gözden geçirmedim bile; ya işe yarayacaktı ya da yerdeki bu kemiklerin arasında ölüp gidecektim. Tek bir fırsat. Hepsi bu. Yine de hiç fırsat olmamasından iyiydi.

Hemen kemik merdivenime seğirttim ve ellerimdeki ufalanmış ilik kokusuna aldırmamaya çalışarak üçüncü basamağa kadar tırmandım. Dengemi sağladıktan sonra dördüncü kemiği duvara sapladım.

Ve böylece kendimi yukarı çekerek kuyudan çıkmayı başardım. Tekrar açık havaya ulaştığım için neredeyse sevincimden ağlayacaktım.

Kemerimde kalan üç kemiği kontrol edip yerlerini sağlamlaştırdım. Üzerimdeki ağır varlıkları huzur vericiydi. En yakın duvara seğirttim. Avuç dolusu pis çamur alıp yüzüme sıvadım. Daha fazlasını alıp saçlarıma, boynuma sürmeye başladığımda periler tıslamaya başladı. Sersemletici kokuya alıştığım için kendimi boyarken gözlerim çok az sulandı. Boyama yeterli gelmeyince yere yatıp yuvarlandım. Vücudumda kapanmamış tek bir nokta kal-

mamalıydı. Kahrolası tek bir nokta.

Yaratık kör olduğuna göre avını koklayarak buluyor olmalıydı ve üzerimdeki insan kokusu en büyük zayıflığımdı.

Gri mavi gözlerim haricinde çamur insana dönüştüğümden emin olana kadar sıvanmaya devam ettim. Nihayet, son bir kez üzerime çamur boca ettikten sonra, kemerimdeki kemiklerden birini kaygan çamurlu parmaklarımla zar zor kavrayarak elime aldım.

Yeşil yüzlü peri, "Ne yapıyor bu?" diye söylendi yeniden.

Kalın, zarif bir ses ona yanıt verdi. "Tuzak kuruyor." Rhysand.

"Ama Middengard..."

"Koklayarak görür," diye karşılık verdi Rhysand. Kanalın kenarında duranlara bakıp onu bulunca ters ters baktım. Ama o gülümsüyordu. "Ve Feyre artık görünmez oldu."

Menekşe gözleri parladı. Ona terbiyesiz bir parmak işareti yaptıktan sonra koşmaya başladım. Doğrudan solucana doğru.

Kalan kemikleri, koşma hızımı yavaşlatacağından emin olduğum en sert dönemeçlere sapladım. Solucanı bulmak fazla vaktimi almadı, çünkü bir peri kalabalığı onu kışkırtmak için başında toplanmıştı. Önemli olan doğru noktada durmaktı: Savaş alanımı kendim belirlemeliydim.

Solucanın sürünme, hırlama ve öğütme seslerini duyunca yavaşladım, sırtımı duvara vererek sakin avcı adımlarıyla yaklaştım.

Periler –buz mavisi tenli, badem gözlü on peri– soluca-

nı seyrederek kıkırdıyordu. Sanırım benden sıkılmışlar ve başka bir şeyin ölümünü seyretmeye karar vermişlerdi.

Bu benim için iyiydi ama solucan tamamen doymadığı ve sunduğum kokuya tepki verdiği sürece. Kalabalıktan sıkıntılı mırıltılar ve homurtular yükseliyordu.

Köşeden boynumu uzatıp baktım. Kendi kokusu içinde debelenmekten benim kokumu alamayan solucan balonsu bedenini yukarıya uzatmış, perilerin sarkıttığı kıllı bir kola benzeyen yiyeceğe uzanmaya çalışıyordu. Solucan dişlerini gıcırdatınca mavi periler kolu solucanın açık ağzına fırlatıp yavan yavan güldüler.

Başımı geri çekip daha önce hazırladığım kemik kılıcımı çıkardım. Geldiğim yolu, saydığım dönüşleri son bir kez aklımdan geçirdim.

Yine de kemiğin keskin kenarını avcuma dayayıp etimi keserken bile, yüreğim ağzımdaydı. Yakut kadar kırmızı ve parlak kan akmaya başladı. İyice birikmesini bekledikten sonra yumruğumu sıktım. Solucan kanın konusunu çok geçmeden alırdı.

Tam o anda kalabalıktan çıt çıkmadığını fark ettim.

Köşeden tekrar boynumu uzatıp baktığımda neredeyse elimdeki kemiği düşürecektim.

Solucan gitmişti.

Mavi periler bana bakarak sırıtıyordu.

Sonra, düşen göktaşı misali sessizliği parçalayan bir ses, *Lucien'in sesi*, tüm mağarayı inletti. *"SOLUNDA!"*

Şimşek gibi fırladım. Henüz üç adım atmıştım ki arkamdaki duvar patladı ve üstüme yağan çamur yağmurunun içinden solucanın keskin dişlerle dolu ağzı göründü. Çok yakınımdaydı.

Ama çoktan koşmaya başlamıştım. Öyle hızlıydım ki kanalların kırmızımsı kahverengi rengi bulanıklaşıyordu. Arayı biraz açmam gerekiyordu yoksa çok geçmeden tepeme çökerdi. Çok da uzaklaşmamalıydım, çünkü açlıktan kudurması, kendini kontrol edememesi işime geliyordu.

Köşeye saplanmış kemik trabzanıma tutunarak ilk keskin dönüşümü yaptım. Kemiğe tutunup yay çizerek savruluyor, böylece ivme kaybetmeden hızımı koruyarak solucanın bir-iki saniye önüne geçiyordum.

Sonra bir sol. Nefeslerim boğazımı yakan alevler gibiydi. İkinci U dönüşüne gelince yine kemiğe tutunup savrularak yolda kalmayı başardım.

Çamurdan kaymamak için tüm gücümle savaşırken dizlerim ve bileklerim isyan etme noktasına gelmişti. Son bir dönüş daha, sonra dümdüz bir yol...

Son virajı aldığımda perilerin tezahüratı öncekilerden farklıydı. Solucan öfkeli, ezici bir güçle peşimden geliyordu ama son düzlükte yol alırken artık hızımı sabitlemiştim.

Kuyunun ağzını gördüm ve son bir dua mırıldanıp atladım.

Karanlık hava sanki yukarı uzanıp beni içine çekti.

Planladığım noktaya inmek için kollarımı savurup kuyunun duvarına yaslandım. Kemiklerimi ve başımı ağrılar içinde bırakan düşüşün ardından çamurlu zemine çarpıp yuvarlandım. Hemen sırtüstü dönüp ayağa kalkayım derken koluma bir şey saplandı. Acıyla haykırdım.

Ama durup düşünmeye, hatta ne batmış diye bakmaya bile vaktim yoktu. Hızlı hızlı emekleyerek yoldan çekildim ve solucan yuvasının karanlığına doğru olabildiğince sokuldum. Elime başka bir kemik parçası aldım ve solu-

can kuyuya girer girmez hızla ona doğru koştum.

Solucan yere çarptı ve üzerime atılıp öldürme niyetiyle yana yaylandı. Ama beklentinin aksine, havayı dolduran sulu, çıtırtılı bir sesin ardından, hareketsiz kaldı.

Olduğum yere çömeldim. Boğazımdaki yangıyı dindirmek için yutkunarak solucanın et öğütücü dişlerine, beni yutmak için açılan ağzının dipsiz kuyusuna baktım. Önce solucanın beni tek lokmada yutmak için hamle yapmayacağını anladım. Sonra da tüm vücudunun kemik kazıklara saplandığını. Öldüğünü.

Ne şaşkınlık uğultusunu tam olarak duydum, ne de sonrasında kopan alkış tufanını. Kemik kılıcımı elimden bırakmadan solucanın etrafından dolaşıp kuyudan çıktığımda hiçbir şey düşünecek, hiçbir şey hissedecek durumda değildim.

Sessizce, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir ruh haliyle, zonklayan sol kolumu ve her yeri sızlayan bedenimi neredeyse hissetmeyerek, başladığım yere yürüdüm.

Ama hendeğin kenarındaki platformun üzerinde oturan Amarantha'yı görür görmez boş elimi yumruk yaptım. *Sevgimi ispat etmiştim.* Koluma sancı girdi ama seve seve kabullendim. Kazanmıştım.

Başımı kaldırıp ona bakarken kaşlarımı indirdim ve kendimi kontrol edemeyerek dişlerimi gösterdim. Dudaklarını büzmüştü ve artık Tamlin'in dizini tutmuyordu.

Tamlin. *Benim* Tamlinim.

Elimdeki uzun kemiği sıkan parmaklarımı gevşettim. Titriyordum; baştan ayağa titriyordum. Ama korkudan değil. Ah, hayır. Korku değildi bu. Sevgimi kanıtlamıştım – hem de fazlasıyla.

"Eh," dedi Amarantha. Dudaklarında zoraki bir gülümseme vardı. "Sanırım bunu herkes yapabilirdi."

Koşar adım hız aldım ve kalan tüm gücümü kullanarak elimdeki kemiği ona doğru fırlattım.

Kemik Amarantha'nın beyaz elbisesine çamur sıçratarak ayaklarının hemen önündeki zemine saplandı ve titredi.

Perilerden yine şaşkınlık uğultusu yükseldi. Amarantha zangırdayan kemiğe baktıktan sonra korsajına sıçrayan çamura dokundu. Usulca gülümseyerek, "Seni yaramaz," dedi ve cık cık etti.

Aramızda aşılmaz kanal duvarı olmasa onun boğazını parçalardım. Bir gün, eğer buradan sağ çıkarsam, onun derisini canlı canlı yüzecektim.

Elindeki parşömen parçasını havaya kaldırarak, "Sarayımdaki çoğu kişinin bu gece yüklü miktarda para kaybettiğini bilmek sanırım seni mutlu eder," dedi. Amarantha parşömene bakarken ben Tamlin'e baktım. Yeşil gözleri parlıyordu; yüzü bembeyaz olmasına rağmen cildinde bir zafer hayaletinin titrediğine yemin edebilirdim. "Bir bakalım," diye devam etti Amarantha. Kolyesinin ucundaki parmak kemiğiyle oynayarak kâğıdı okudu. "Evet, dediğim gibi, sarayımın neredeyse hepsi ilk dakika içinde öleceğine oynamış; birkaç kişi beş dakika dayanacağını düşünmüş..." Yüzünü kâğıttan kaldırdı. "... ve bir kişi kazanacağını söylemiş."

Küçük düşürücü bir listeydi ama şaşırmadım. Attor gelip beni kanaldan çıkarırken ve platformun önüne atıp uçarak uzaklaşırken karşı koymadım. Çarpmanın şiddetiyle kolum zonkladı.

Amarantha çatık kaşlarla elindeki listeye bakarak elini salladı. "Götürün şunu. Fani suratından bıkkınlık geldi." Sonra tahtının kollarını kavrayıp öyle bir sıktı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. "Rhysand, buraya gel."

Yüce Lord'un öne çıktığını görecek kadar kalamadım. Kızıl eller beni yakaladı ve çamurdan kaymamak için sıkı sıkı tuttu. Üzerimde ikinci bir deri gibi topaklanan çamuru tamamen unutmuştum. Beni çekerek götürürlerken koluma bıçak gibi ağrı saplandı. Acı tüm duyularımı kuşattı.

Nihayet başımı çevirip koluma baktığımda midem kalktı. Akan kanlar, parçalanmış tendonlar, yeni duruma uyum sağlamak yarılıp açılmış cildim ve bu yarıktan dışarıya çıkıntı yapan kırık bir kemik parçası.

Acı tüm vücudumu esir alınca ne Tamlin'e son kez bakabildim, ne de Lucien'i bulup teşekkür edebildim. Ayakta güçlükle durarak hücreme yürümekten başka bir şey yapamadım.

37. BÖLÜM

Zaferimi izleyen günlerde hiç kimse yaramı iyileştirmeye gelmedi, Lucien dahil. Koluma saplanan kemiğe dokunmak bile tüm bedenimi acıyla dağlamaya ve çığlıklar atmama yetiyordu. Bu yüzden kemiği içerde bırakmaktan, yaranın gücümü kemirmesine izin vermekten, zehirli yıldırımlarını içime salan kesintisiz zonklamayı düşünmemeye çalışmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ama içimde yükselen panik hepsinden beterdi: kanama bir türlü durmuyordu. Kan böyle akmaya devam ederse ne olacağını biliyordum. Bazen yaranın pıhtılaştığını görme umuduyla, bazen de ilk enfeksiyon işaretlerini görme korkusuyla, sürekli koluma bakıp duruyordum.

Bana verdikleri küflü ekmekleri yiyemedim. Görüntüsü bile midemi bulandırıyordu ve hücremin bir köşesi şimdiden kusmuk kokmaya başlamıştı. Hâlâ çamurla kaplı oluşum ve zindanın hiç hafiflemeyen soğukluğu da cabasıydı.

Kesik kesik uyuduğum bir gecenin sabahında ateşler içinde uyandım. Hücrenin en arkasındaki duvara sırtımı

vererek oturdum ve taşların soğukluğunu bedenime çektim. Ateş yüzünden her şey bulanık görünüyordu. Yaralı kolum yanıma düşmüş halde boş gözlerle kapıya baktım. Sanki dalgalanıyor, menteşelerinin üzerinde sağa sola sallanıyordu.

Yüzümdeki ateş, enfeksiyon ateşinden ziyade bir tür soğuk algınlığı ateşine benziyordu. Elimi döşüme koydum; kucağıma kurumuş çamurlar döküldü. Her nefesim cam parçaları yutuyormuşum gibi acı veriyordu. Ateşim yok. Ateşim yok. Ateşim yok.

Batışan gözkapaklarım ağırlaştı. Uyuyamazdım. Yaranın enfeksiyon kapmadığından emin olmalıydım. Ve... ve...

Derken kapı gerçekten hareket etti... hayır, kapının kendisi değil ama etrafındaki karanlık dalgalandı. Karanlığın içinde yavaş yavaş bir adam belirince içim saf korkuyla doldu. Sanki kapıdaki ve duvardaki çatlaklardan süzülüp içeri girmişti, bir gölge gibi.

Rhysand sonunda tamamen ete kemiğe büründü ve menekşe gözleri loş ışıkta parladı. Kapının yanında durmaya devam ederek gülümsedi. "Tamlin'in şampiyonu ne hale gelmiş böyle?"

"Cehenneme git," diye tersledim ama sesim hırıltıdan farksızdı. Başım aynı anda hem hafif hem de külçe gibiydi. Ayağa kalkmayı denesem kesinlikle devrilirdim.

Kedi adımlarıyla yaklaştı, rahat bir tavırla önümde çömeldi ve havayı kokladı. Köşedeki kusmuğu fark edince yüzünü buruşturdu. Kendimi geriye itmek için veya Rhysand'ın yüzüne okkalı bir tekme savurmak için ayağımı yana yatırmak istedim ama kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Rhysand başını yana devirdi. Soluk teni beyaz ışık ya-

yıyordu. Bu puslu görüntüden başka yere bakmak istedim ama elini alnıma koyarken yüzümü bile çeviremedim. "Tamlin biricik aşkının burada çürüdüğünü, ateşler içinde yandığını bilseydi, ne derdi acaba?" diye mırıldandı. "Özellikle de her hareketi izlendiği için buraya gelemiyorken."

Kolumu gölgelerin içinde tuttum. En son ihtiyacım olan şey, ne kadar güçsüz olduğumu bilmeleriydi. "Defol git," dedim ama kelimeler boğazımı yaktı. Gözlerim acıyordu. Yutkunurken zorlanıyordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Buraya yardım teklif etmeye geldim ama sen gitmemi isteyecek cüreti kendinde bulabiliyorsun."

"Çek git," diye tekrarladım. Gözlerim öyle acıyordu ki açık tutmak işkence gibiydi.

"Biliyor musun, bana çok para kazandırdın. Bu iyiliğinin karşılığını ödeyebilirim diye düşündüm."

Başımı arkamdaki duvara yasladım. Her şey dönüyordu... topaç gibi... şey gibi... Mide bulantımı bastırdım.

"Koluna bakmama izin ver," dedi usulca.

Kolumu gölgelerin içinde tutmaya devam ettim; o kadar ağırlaşmıştı ki istesem de hareket ettiremezdim zaten.

"İzin ver de bakayım," diye homurdandı. Tepkimi beklemeden bileğimi tuttu ve kolumu hücrenin loş ışığına çekti.

İçimde ateş nehirleri patladı, başım fırıl fırıl döndü ve tüm duyularım koluma saplanan o kemik parçasından başka bir şey hissetmedi. Çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım, kanatacak kadar. Bilmemeliydiler; ne kadar berbat halde olduğumu bilmemeliydiler. Yoksa bunu aleyhime kullanırlardı.

Rhysand yarayı inceledi. Kalbe hitap eden dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, bu fevkalade iğrenç." Bir küfür savurdum. Cık cık etti. "Bu sözler bir leydiye yakışmıyor."

"Defol git," diye hırıldadım. Zayıf sesim en az yaram kadar korkunçtu.

"Kolunu iyileştirmemi istemiyor musun?" Bileğimi daha sıkı kavradı.

"Neyin karşılığında?" diye karşı ateş açtım. Başımı duvardan ayıramıyordum; rutubetli sertliğine ihtiyacım vardı.

"Ha, şu mesele. Perilerin arasında yaşamak sana bazı huylarımızı öğretmiş."

Dizimde uslu uslu duran elime odaklandım. Tırnaklarımın arasındaki çamura.

"Seninle bir alışveriş yapalım," diye sohbet havasında devam etti. Kolumu nazikçe bıraktı ama yere değdiği anda o zehirli yıldırımlara göğüs germek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Kolunu iyileştiririm, karşılığında *seni* alırım. Her ayın iki haftasında, benim seçeceğim iki haftasında, Gece Sarayı'nda benimle birlikte yaşayacaksın. Şu üç–görev işi biter bitmez."

Gözlerim birdenbire açılıverdi. "Hayır." Aptalca pazarlık yapma hakkımı çoktan doldurmuştum.

"Hayır mı?" Ellerini dizlerine koyup bana doğru uzandı. "Emin misin?"

Her şey etrafımda dans etmeye başladı. "Git buradan," diye fısıldadım.

"Teklifimi geri çeviriyorsun, peki ne için?" Ben cevap vermeyince devam etti. "Arkadaşlarından birinin gelip

yardım etmesini bekliyor olmalısın – Lucien, doğru mu? Sonuçta seni daha önce bir kez iyileştirdi, değil mi? Ah, böyle masum masum bakma. Attor ve çetesi senin burnunu kırdı. Bize bahsetmediğin bir büyü yeteneğin olmadığı sürece, insan kemiklerinin o kadar hızlı iyileşeciğini sanmıyorum." Gözleri parladı. Ayağa kalktı ve öne doğru bir adım attı. "Buradan bakınca, Feyre, iki seçeneğin var. Birincisi, ve en akıllıca olanı, teklifimi kabul etmek."

Ayağına tükürdüm. Bundan hoşlanmadığı gösteren bir bakış atarak yaklaşmaya devam etti.

"İkinci seçenek, ki bunu ancak bir aptal tercih eder, teklifimi reddederek hem kendi hayatını, hem de Tamlin'in hayatını tamamen şansa bırakmak."

Sert bakışlarını üstüme dikerek durdu. Dünya etrafımda dönüp dans ettiği halde, içimdeki ilkel benlik o bakışlar karşısında buz gibi dondu kaldı.

"Buradan çıkıp gittim diyelim. Belki ben çıktıktan beş dakika sonra Lucien sana yardım etmeye gelir. Belki beş gün sonra gelir. Belki de hiç gelmez. Aramızda kalsın, oyun sırasında yaptığı utanç verici çıkış yüzünden bu aralar göze batmaktan çekiniyor. Seni uyarması Amarantha'nın hiç hoşuna gitmedi. Tamlin, asil savaşçı ve biricik Yüce Lordun, o sevimli dalgınlığını bir kenara bırakıp Lucien'in hayatını bağışlaması için yalvardı. Amarantha razı oldu ama cezasını bizzat Tamlin'in vermesi şartıyla: Yirmi kırbaç."

Titremeye başladım. Kendi arkadaşını kırbaçlamanın ona neler hissettirdiğini düşünmek midemi bulandırdı.

Rhysand rahat ve güzel bir hareketle omuz silkti. "Yani, asıl soru şu: Lucien'e nereye kadar güveneceksin

ve bunun için neleri göze alacaksın? Ateşler içindesin ve şimdiden bunun enfeksiyon belirtisi olup olmadığını merak ediyorsun. Belki öyledir, belki de değildir. Belki her şey yolundadır. Belki solucan çamuru iltihaba neden olan pisliklerle dolu değildir. Hatta bakarsın Amarantha bir şifacı bile gönderir ama o zamana kadar ya ölmüş olursun ya da dirseğinden yukarısı kesilmezse şanslı sayılırsın."

Midem kasılıp sancılı bir kütleye dönüştü.

"Bunları bilmek için düşüncelerini okumama gerek yok. Ayrıca, yavaş yavaş bir şeyin farkına vardığını da biliyorum." Yeniden önümde çömeldi. "Ölüyorsun."

Gözlerim yandı. Dudaklarımın içini emdim.

"Başka bir yardım geleceğini umut etmek için ne kadarını göze alacaksın?"

Bakışlarıma elimden geldiğince öfke yüklemeye çalışarak dik dik baktım. Tüm bunlara o sebep olmuştu. Amarantha'ya Clare'den bahsetmişti; Tamlin'i kendine yalvartmıştı.

"Ne diyorsun?"

Dişlerimi gösterdim. "Cehenneme... kadar... yolun.. var."

Yıldırım gibi atılıp kolumdaki kemiği kavradı ve çevirdi. Ağrıyan boğazımı parçalayan bir çığlık ağzımdan boşaldı. Gözümde siyah, beyaz, kırmızı ışıklar çaktı. Debelenip kıvrandım ama Rhysand kemiği tutmaya devam etti. Nihayet son bir kez daha kanırttıktan sonra kolumu bıraktı.

Acı tüm bedenimi titretirken, nefes nefese, yarı ağlamaklı, ona baktım. Karşıma geçmiş sırıtıyordu. Yüzüne tükürdüm.

Yüzünü tüniğinin siyah kol ağzına silerek ayağa kalkarken kahkahalarla güldü.

Hücre kapısının önünde durup, "Kabul etmen için hâlâ bir şansın var," dedi. "Ama hücreyi terk ettiğim anda teklifim geçersiz olacak." Yeniden tükürdüm. Başını sağa sola salladı. "Ölüm seni almaya geldiğinde onun yüzüne de böyle tüküreceğine bahse girerim."

Karanlığın içinde titreşmeye başladı. Vucüt hatları geceye karışarak bulanıklaştı.

Teklifini kabul ettirmek için blöf yapıyor olabilirdi. Ama belki de haklıydı: yani gerçekten ölüyordum. Hayatım buna bağlıydı. Hayatımdan *daha fazlası* bu tercihime bağlıydı. Ve eğer Lucien gerçekten gelemeyecek durumdaysa... ya da çok geç gelirse...

Ölüyordum. Bir süredir bunun farkındaydım. Ve Lucien geçmişte beni gözünde fazla büyütmüştü – insan olarak bazı sınırlara sahip olduğumu asla tam olarak kavrayamamıştı. Elime bir yay ve birkaç bıçak tutuşturup beni Suriel'le savaşmaya göndermişti. O gün yardım istemek için bağırdığımda tereddüt ettiğini kabul etmişti. Ve burada ne berbat bir halde olduğumu bilmiyor olabilirdi. Böyle bir enfeksiyonun ciddiyetini anlayamayabilirdi. Belki çıkıp gelirdi ama o gün, o saat, o an itibariyle artık çok geç olurdu.

Rhysand'ın ay beyazı cildi kararıp gölgelere karışmaya başladı.

"Bekle."

Onu yutan karanlık durakladı. Tamlin için... Tamlin için, ruhumu satacaktım; onun özgür kalması için sahip olduğum her şeyden vazgeçecektim.

"Bekle," diye tekrarladım.

Karanlık kaybolup gitti, yerine etten kemikten ve sırıtmaya devam eden Rhysand'ı bıraktı. "Evet?"

Başımı elimden geldiğince dik tutmaya çalıştım. "Sadece iki hafta mı?"

"Sadece iki hafta," diye mırlayıp önümde diz çöktü. "Tüm istediğim her ay mini minnacık iki haftayı benimle birlikte geçirmen."

"Neden? Ve... hangi şartlar altında?" diye sordum. Bir yandan da baş dönmesine teslim olmamaya çalışıyordum.

"Ah," diyerek obsidiyen renkli tüniğinin yakasını düzeltti. "Bunları söylersem işin bütün zevki kaçar, değil mi?"

Berbat haldeki koluma baktım. Lucien asla gelmeyebilirdi, hayatını daha fazla riske atmaya deymeyeceğime hükmedebilirdi, üstelik tam da bunun için cezalandırılmışken. Ve Amarantha'nın şifacıları kolumu keserse...

Nesta da aynı şeyi yapardı, benim için, Elain için. Ve Tamlin benim için, ailem için zaten çok şey yapmıştı; Anlaşma hakkında, beni Anlaşma'nın şartlarından korumak hakkında yalan söylemiş olabilirdi ama iki kez hayatımı kurtarmıştı: hem Nagalarla karşılaştığımda, hem de beni malikâneden gönderdiğinde.

Ya vereceğim şeyin büyüklüğü hakkında uzun uzadıya düşünmeyecektim, ya da teklifini tekrar reddedecektim. Rhysand'ın bakışlarına karşılık verdim. "Beş gün."

"Pazarlık mı edeceksin?" Kıs kıs güldü. "On gün."

Gözlerimi kaçırmamak için tüm gücümü harcadım. "Bir hafta."

Rhysand bakışlarımı vücudumda ve yüzümde gezdirerek uzunca bir süre sustu. Sonra, "Bir hafta olsun," diye mırıldandı.

"O halde anlaştık," dedim. Büyü aramızdaki alanda dalgalanırken metalik tadı ağzıma doldu.

Gülüşü bir parça yabanileşti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kolumu kavradı. Ani, kör edici bir acı duydum. Çığlıklarım kulaklarıma dolarken etim ve kemiklerim çatırdadı, kolumdan oluk gibi kan fışkırdı ve...

Gözlerimi açtığımda Rhysand hâlâ sırıtıyordu. Ne kadar baygın kaldığım hakkında bir fikrim yoktu ama ateşim geçmişti ve doğrulup otururken zihnim gayet berraktı. Hatta çamur bile gitmişti; kendimi az önce banyodan çıkmış gibi hissediyordum.

Ama sonra sol kolumu kaldırdım.

"Bana ne yaptın böyle?"

Rhysand kısa siyah saçlarını eliyle geri tarayarak ayağa kalktı. "Pazarlıkların vücuda kalıcı olarak işaretlenmesi benim sarayımda âdettir."

Parmaklarımı sol kolumun ve sol elimin her yerine siyah mürekkeple işlenmiş sarmalların ve helezonların üzerinde gezdirdim. Sol elimdeki parmaklar bile kurtulamamıştı ve avcumun tam ortasında büyük bir göz dövmesi vardı. Şer bakışlı ve kısık gözbebeğiyle gözlerimin içine bakan bir göz.

"Bunları sil," dedim. Güldü.

"Siz insanlar ne kadar da minnet dolusunuz böyle?"

Dövme uzaktan bakıldığında dirseğe kadar uzanan siyah dantel eldivenlere benziyordu ama yüzüme yaklaştırınca girift çiçek ve yay tasvirlerinin kıvrılarak daha büyük desenler oluşturduğunu gördüm. Kalıcı. Sonsuza dek.

"Bana bunun olacağını söylemedin."

"Sormadın ki. Suçu benim üzerime atamazsın." Kapıya yürüdü ama birden yavaşlayınca omuzlarındaki gece öne savruldu. "Tabi bu minnet ve şükran yoksunluğunun

sebebi malum Yüce Lord'un tepkisinden duyduğun korkuysa, o başka."

Tamlin. Pençelerini çıkarırken yüzünün nasıl bembeyaz kesileceğini, dudaklarını nasıl sıkacağını görebiliyordum. Aklımdan ne geçtiğini sorarken çıkaracağı homurtuları duyabiliyordum.

"Ona söylemek için doğru zamanı beklesem iyi olur, sanırım," dedi Rhysand. Gözlerindeki ışıltı her şeyi anlatıyordu. Bunları beni kurtarmak için değil, Tamlin'i incitmek için yapmıştı. Ben de bu tuzağa düşmüştüm, hem de solucanın benim tuzağıma düşmesinden daha beter şekilde.

"Dinlen, Feyre," dedi. Yaşayan bir gölgeye dönüştü ve kapıdaki bir çatlaktan geçerek gözden kayboldu.

38. BÖLÜM

Koridorun zeminini fırçalarken dövmelere bakmamaya çalıştım. Siyah görünen ama ışıkta aslında koyu lacivert olduğu anlaşılan mürekkep düşüncelerimi perdeliyordu ve kendimi Rhysand'a sattığımı bilmesem bile ruhumu karartmaya yeterdi. Avcumdaki göze ise hiç bakamıyordum; beni izlediğine dair tuhaf bir fikre kapılmıştım.

Kızıl derili muhafızların elime tutuşturduğu fırçayı kovaya batırdım. Uzun sarı dişlerle dolu ağızlarından çıkan kelimeleri anlamakta zorlanmıştım ama fırçayla kovayı verip beyaz mermerli uzun koridoru gösterdiklerinde dank etmişti.

"Akşam yemeğine kadar pırıl pırıl olmazsa," demişti birisi, sırıtırken dişlerini birbirine vurarak, "seni şişe bağlayıp ateşin üzerinde güzelce birkaç kez çevirириz."

Sonra da basıp gitmişlerdi. Akşam yemeğinin ne zaman olduğunu bilmediğim için çılgınca temizlik yapmaya girişmiştim. Başlayalı yarım saat olmadığı halde sırtım şimdiden acıyla yanıyordu. Ama verdikleri su o kadar pis-

ti ki yerler fırçalandıkta daha da kirleniyordu. Temiz bir kova su istemek için kapıya gittiğimde kilitli olduğunu gördüm. Yardım etmeyeceklerdi.

Sırf eziyet olsun diye verilmiş, imkânsız bir görev. Şiş... zindanlardaki kesintisiz çığlıkların kaynağı belki de buydu. Şişte birkaç tur atmak tüm etlerimin eriyip gitmesine yeter miydi, yoksa Rhysand'la yeni bir pazarlık yapacak kadar kötü yanıklar mı bırakırdı? Kaba ve sert kıllı fırçayı taşların üzerine iyice bastırıp hışırdatarak tempomu artırırken içimden lanet okudum. Fırça arkasında kahverengi bir gökkuşağı bıraktı. Homurdaranak tekrar kovaya daldırdım ama geri çektiğimde kirli su da beraberinde geldi ve yerlere damladı.

Kahverengi çamur izi her fırça darbesinde daha da büyüdü. Nefes nefese kalarak fırçayı yere fırlattım ve ıslak ellerimle yüzümü örttüm. Gözü yanağıma bastırdığımı fark edince sol kolumu indirdim.

Sakinleşmek için hızlı hızlı nefeslendim. Bunu yapmanın mantıklı bir yolu olmalıydı; yaşlı ev hanımlarının bildiği pratik yollardan biri. Şiş... domuz çevirmesi gibi bir şişe bağlanmak.

Yerden sekip uzaklaşan fırçaya uzandım ve ellerim zonklayana kadar fırçalamaya devam ettim. Birisi her yeri çamura bulamış gibi görünüyordu. Fırçaladığım yerlerdeki normal kir *bilfiil* çamura dönüşmüştü. Beni o şişte çevirirlerken muhtemelen ağlayıp sızlayarak yalvaracaktım. Clare'nin çıplak bedenindeki kırmızı çizgiler hangi işkence aletinden kalmıştı acaba? Ellerim titreyince fırçayı yere bıraktım. Dev bir solucanı haklayabilirdim ama yeri fırçalamak... İşte bu *imkânsız* bir görevdi.

Koridorun ilerisinde bir kapının kilit sesini duyunca ayağa fırladım. Koyu kızıl bir kafa göründü. Rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm. Lucien...

Lucien değildi. Yüzünü bana çeviren kişi bir kadındı, üstelik maskesizdi.

Amarantha'dan biraz daha yaşlı görünüyordu ama porselen cildi harikulade bir canlılık vardı ve yanakları en açık gülkurusu tonunda al aldı. Kızıl saçı tek başına yeterli değilse bile, ela gözleriyle bana baktığında kim olduğunu anladım.

Başımı öne eğerek Güz Sarayı Leydisi'ni selamladım. Çenesini hafifçe indirip kaldırarak karşılık verdi. Sanırım bu şeref bana yeterdi. "O kadına oğlumun hayatı yerine ismini bahşettiğin için," dedi. Sesi güneş görmüş elmalar kadar tatlıydı. Demek ki o gün oradaki kalabalığın içindeydi. Uzun, kibar eliyle kovayı işaret etti. "Borcum ödenmiştir." Geldiği kapıdan çıkıp gittiğinde, geride çıtır çıtır yanan odun ateşi ve ateşte kızaran kestane kokuları bıraktığına yemin edebilirdim.

Kapı kapandıktan sonra ona teşekkür etmediğimi fark ettim. Kovaya bakarken de sol kolumu arkamda sakladığımı.

Kovanın yanında diz çöküp elimi suya daldırdım. Tertemiz olmuştu.

Ürpererek dizlerimin üstüne çöktüm. Kendime biraz zaman tanıdıktan sonra kovayı eğip yere biraz su boşalttım ve çamurun akıp gitmesini seyrettim.

Muhafızların hayal kırıklığı pahasına imkânsız görevimi tamamladım. Ama ertesi gün beni birkaç mumla ay-

dınlatılan, karanlık ve devasa bir yatak odasına götürüp korkunç haldeki şöminesi gösterdiklerinde, neşeleri yerine gelmişti. "Hizmetkârlar yanlışlıkla küllerin içine kırmızı mercimek dökmüşler," diye homurdandı birisi. Elime tahta bir kova tutuşturdu. "Odanın sahibi gelmeden önce hepsini topla, yoksa canlı canlı derini yüzer."

Güm diye kapanan kapı, dönen kilit sesi ve odayla ben baş başa.

Küllerin ve közlerin arasından mercimek toplamak – *saçma, gereksiz ve...*

Kararmış şömineye yaklaşınca içim daraldı.

İmkânsız.

Odaya göz attım. Ne pencere vardı, ne de az önce üzerime kapattıkları kapı dışında başka bir çıkış. Kocaman yatak özenle düzeltilmişti ve kara çarşafları ipektendi. Odada belli başlı mobilyalar dışında bir şey yoktu; sağa sola atılmış çamaşırlar, kitaplar, silahlar, hiçbir şey. Odanın sahibi hiç burada yatmamış gibiydi. Şöminenin önünde diz çöküp derin bir nefes aldım.

Keskin gözlerim var, diye hatırlattım kendime. Çalıların altında saklanan tavşanları görebilir, saklandığı yerden çıkmak istemeyen şeylerin izini sürebilirdim. Mercimekleri seçmek *o kadar* zor olmasa gerekti. İç çekip şömineye uzandım ve işe koyuldum.

Yanılmıştım.

İki saat sonra gözlerim yanıyor ve acıyordu ama şöminenin her karesini deştiğim halde hâlâ daha önce fark etmediğim *bir sürü* mercimek çıkmaya devam ediyordu. Muhafızlar oda sahibinin ne zaman döneceğini söylememişlerdi. Bu yüz-

den şömine rafının üzerindeki saatin tik takları ölüm çanları gibi geliyor, odanın dışındaki her ayak sesinde elim şömine duvarına yaslanmış demir çubuğa gidiyordu. Amarantha saldırılara karşılık verme dememişti; kendimi savunma hakkımın olmadığına dair bir şart koşmamıştı. Kaybedeceğim kesin olsa da en azından hemen pes etmezdim.

Küllerin arasından seçtim de seçtim. Ellerim karardı, üstüm başım is lekesi oldu. Ama besbelli mercimek falan kalmamıştı; besbelli...

Kapının kilidi açıldı. Hemen çubuğu kapıp ayağa fırladım ve sırtımı şömineye vererek silahımı arkama sakladım.

İçeriye kar soğuğuyla birlikte hücum eden karanlık yüzünden mum alevleri titredi. Demir çubuğu daha sıkı tutarak sırtımı şöminenin taşlarına bastırdım ama karanlık yatağın üstünde oyalandıkta sonra tanıdık bir şekle büründü.

"Seni burada görmek ne kadar harika olsa da Feyreciğim," dedi Rhysand yatağa yanlamasına uzanıp başını yumruğuna dayayarak, "şöminemi neden karıştırdığını sorabilir miyim acaba?"

Dizlerimi hafifçe bükerek koşmaya, emeklemeye, beni çok ama çok uzak görünen kapıya götürecek herhangi bir şey yapmaya hazırlandım. "Küllerin arasından mercimekleri ayıklamam gerektiğini söylediler, yoksa sen derimi yüzermişsin."

"Öyle mi dediler?" Kedi gülümsemesi.

"Bunu da senin boşboğazlılığa mı borçluyum?" diye tısladım. Amarantha'yla yaptığımız pazarlık ortadayken beni öldüremezdi, ama... bana zarar vermenin farklı yolları vardı.

"Yo, hayır," diye heceleri uzatarak karşılık verdi. "Henüz kimse *aramızdaki* küçük pazarlığı bilmiyor. Sen de kimseye söylememişsin anlaşılan. Bu kadar çok mu utanıyorsun?"

Çenemi kastım ve boştaki elimle şömineyi gösterdim; çubuğu arkamda tutmaya devam ediyordum. "Bu sizin için yeterince temiz mi?"

"Öncelikle, şöminemde mercimeklerin ne işi varmış?"

Donuk gözlerle ona baktım. "*Metresinin* ev işlerinden biri herhalde."

Tırnaklarını inceleyerek, "Hımm," dedi. "Anlaşılan Amarantha ve çetesi seninle biraz eğlenmemi istemiş."

Sinirden ağzım dilim kurudu. "Belki de seni test ediyorlardı," demeye cesaret ettim. "Oyun sırasında benim üzerime bahis oynadığını söylemiştin. Anlaşılan metresinin pek hoşuna gitmemiş."

"Peki Amarantha beni neden test etmiş olabilir?"

Gözlerimi menekşe bakışlarından kaçırmadım. Lucien'in ona *Amarantha'nın orospusu* demesi aklıma geldi. "Çünkü ona yalan söyledin. Clare hakkında. Neye benzediğimi gayet iyi biliyordun."

Rhysand akıcı bir hareketle doğrulup bağdaş kurdu ve kollarını uyluklarına dayadı. Bu kadar güçlü bir bedende böylesine bir zarafet. *"Ben savaş meydanlarında can alırken sen daha doğmamıştın bile,"* demişti Lucien'e. Bundan hiç şüphem yoktu. "Amarantha kendi oyunlarını oynar, ben de kendi oyunlarımı," diye basitçe açıkladı. "Burada günler geçtikçe sıkılmaya başlıyorsun."

"Ateş Gecesi'nde çıkmana izin verdi. O kesik başı bahçeye koyarken de bir şekilde çıkmayı başarmıştın."

"Öncelikle kesik başı bahçeye koymamı o istedi. Ateş Gecesi'ne gelince..." Beni baştan aşağı süzdü. "Dışarı çıkmak için kendime göre sebeplerim vardı ve sakın bunun bedelini ödemediğimi düşünme." Yeniden gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "O demir çubuğu yerine bırakacak mısın, yoksa birazdan savurmanı beklemeli miyim?"

Dilimin ucuna gelen lanet sözcüklerini yutup demiri arkamdan çıkardım ama yerine bırakmadım.

"Gözü pek bir gayret ama faydasız," dedi. Doğruydu. Ellerini cebinden çıkarmadan Lucien'in zihnini bükebildiğine göre fazlasıyla doğruydu.

"Diğerlerinin hiç gücü yokken, senin nasıl bu kadar gücün olabiliyor? Hepinizin yeteneklerini soyup soğana çevirdiğini sanıyordum."

Bakımlı siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Ah, güçlerimi aldı. Bu..." Kuş pençeleri zihnimi okşadı. Geriye gideyim derken şömineye çarptım ama zihnimdeki baskı kayboldu. "Bu sadece kırıntı. Tabağımda bırakılan yemek artığı. Tamlinciğinde kaba kuvvet ve şekil değiştirme gücü var; benim silahlığım çok daha öldürücü türden silahlarla dolu."

Blöf yapmadığınından emindim, çünkü pençelerin zihnime yaptıklarını gayet iyi hatırlıyordum. "Yani sen şekil değiştiremiyor musun? Bu bütün Yüce Lordlara has bir özellik değil mi?"

"Evet, tüm Yüce Lord'lar yapabilir. Hepimizin içinde dışarı çıkmak için kükreyen bir canavar vardır. Senin Tamlin postu tercih ediyor, ben ise kanatları ve kuş pençelerini daha eğlenceli buluyorum."

Soğuk bir dalga tüm sırtımı ürpertti. "Şimdi şekil değiştirebilir misin, yoksa bu gücünü de aldı mı?"

"Küçük bir insan için çok büyük sorular."

Ama ayağa kalkarken etrafındaki karanlık kıvrandı, burkuldu ve titredi. Korkuyla gözlerimi kırptığım anda şekil değiştiriverdi.

Demir çubuğu yukarı kaldırdım, azıcık da olsa.

"Gördüğün gibi tam bir şekil değiştirme değil," dedi Rhysand. Parmaklarının yerinde uzayan jilet gibi tırnaklarını birbirine sürttü. Dizlerinden aşağısı gölgelerin içinde kalmıştı ama ayak parmaklarının yerinde de pençeler parlıyordu. "Bu çirkin kılığa tamamıyla bürünmekten hoşlanmıyorum."

Sahiden de Rhysand'ın yüzü ve güçlü erkek bedeni hâlâ aynıydı ama sırtından zarımsı siyah kanatlar çıkıyordu; yarasa kanatları gibi, Attor'un kanatları gibi. Düzgünce arkasında katladıktan sonra bile kanatların üst çıkıntıları geniş omuzlarının arkasından yükseliyordu. Korkunç, harikulade... binlerce kâbusun ve rüyanın görüntüsü. Mum ışığı kanatlarında öyle parlıyor, damarlarını öyle aydınlatıyor, pençelerinde öyle yansıyordu ki, bu manzara karşısında zihnimin gereksiz tarafı yeniden kımıldadı.

Rhysand boynunu çevirince hepsi puf diye gidiverdi; kanatları, pençeleri, kuş ayakları, hepsi. Geriye iyi giyimli ve kıyafetleri zerre kırışmamış bir adam kaldı. "Bana övgüler yağdırmayacak mısın?"

Hayatımı ona sunmakla çok ama çok büyük bir hata yapmıştım.

"Sen zaten kendini yeterince beğeniyorsun," dedim. "İnsancığın tekinden duyacağın övgü sözlerine ihtiyacın olduğunu sanmam."

Kemiklerime işleyip kanımı kaynatan kısık kahkahalarla güldü. "Bir Yüce Lord'a karşı böyle gözükara olmanı takdir mi edeyim, yoksa aptallığına mı vereyim, karar veremiyorum."

Onun yanındayken ilk kez ağzımı tutmakta bu kadar zorlanıyordum. Daha ileri gitmeyi göze alarak, "Bilmecenin cevabını biliyor musun?" diye sordum.

Kollarını kavuşturdu. "Hile mi yapacaksın?"

"Yardım isteyemezsin demedi."

"Ah ama seni eşek sudan gelinceye kadar dövdürdükten sonra, yardım etmememiz için kesin emir verdi." Cevap beklemeye devam ettim. Ama başını iki yana salladı. "İçimden sana yardım etmek gelse bile yapamam. Emir verdi ve hepimiz kabul ettik." Siyah ceketinin üzerindeki bir toz zerresini çekip aldı. "Benden hoşlanması güzel bir şey, değil mi?"

Ona baskı yapmak için ağzımı açtım; yalvarmak için. Sonunda şartsız özgürlük olacaksa...

"Boşuna nefesini tüketme," dedi. "Sana söyleyemem; buradaki kimse söyleyemez. Nefes almayın deseydi, bu emrine de uymak zorunda kalırdık." Kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra parmak şıklattı. Üstümdeki tüm is lekeleri, kirler, küller kayboldu ve yeni banyo yapmış kadar temiz oldum. "Al bakalım. Bir hediye – en azından soracak cesarete sahip olduğun için."

İfadesiz gözlerle baktım ama Rhysand şömineye doğru yürüdü.

Ocak pırıl pırıldı ve sepetim mercimeklerle doluydu. Kapı kendiliğinden açılınca beni buraya getiren gardiyanlar göründü. Rhysand tembel bir el hareketiyle beni

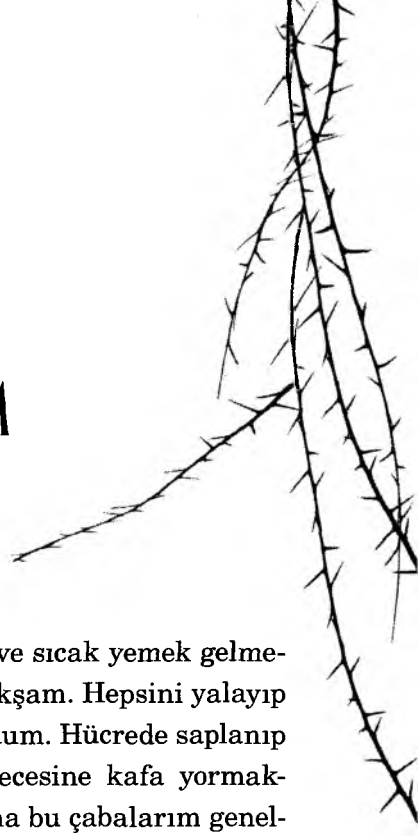
gösterdi. "Görevini tamamladı. Onu geri götürün."

Beni yaka paça tuttular ama Rhysand dişlerini göstererek pek dostça olmayan bir şekilde gülümseyince ikisi de durdu. "Artık ev işi de yok, görev de," dedi. Sesi erotik okşamalar gibiydi. Muhafızların gözleri donup sabitlendi, bir karış açık kalan ağızlarındaki sarı dişler parladı. "Diğerlerine de söyleyin. Onun hücresinden uzak durun ve elinizi ona sürmeyin. Aksi halde bıçaklarınızı çekip kendi karnınızı deşmek zorunda kalırsınız. Anlaşıldı mı?"

Bezgin, uyuşuk bir ifadeyle başlarını aşağı yukarı salladıktan sonra afallayarak kendilerine geldiler ve omuzlarını dikleştirdiler. Ürpertimi gizledim. Tılsım, zihin kontrolü ya da artık her ne yaptıysa, işe yaramıştı. Yürümemi işaret ettiler ama dokunmaya cesaret edemediler.

Rhysand bana bakarak gülümsedi. Kapıdan çıkarken arkamdan, "Bir şey değil," diye seslendiğini duydum.

39. Bölüm

O andan itibaren hücreme taze ve sıcak yemek gelmeye başladı, her sabah ve her akşam. Hepsini yalayıp yutarken bile Rhysand'a lanet okudum. Hücrede saplanıp kaldığımdan Amarantha'nın bilmecesine kafa yormaktan başka yapacak şeyim yoktu ama bu çabalarım genellikle ezici bir baş ağrısıyla sonuçlanıyordu. Ezberimden okuyup duruyordum, tekrar tekrar, boşu boşuna.

Günler geçti. Ne Lucien'i gördüm, ne de Tamlin'i. Rhysand bile benimle kafa bulmaya gelmedi. Yalnızdım – yapayalnız ve sessizliğe mahkûm, zindanlardan gece gündüz gelmeye devam eden çığlık seslerini saymazsak. Çığlıklar aşırı katlanılmaz hale geldiğinde ve kulaklarımı kapatmak işe yaramadığında, avcumdaki göz dövmesine bakıyordum. Bunu üstü kapalı şekilde Jurian'ı hatırlatması için avcuma koyup koymadığını merak ediyordum; kadim savaşçının artık Amarantha'ya ait olması gibi benim de ona ait olacağım gerçeğini kabaca ve adice yüzüme vurmak için.

Arada sırada dövmeye bir şeyler söylüyordum ama hemen toparlanıp aptallığıma lanet ediyordum; veya Rhysand'a. Ama bir gece içim geçmek üzereyken bana göz kırptığına yemin edebilirdim.

Öğünleri sayarken hata yapmadıysam, Rhysand'ı odasında gördükten dört gün sonra, iki ulu peri kadını hücreme geldi.

Kapıdaki çatlaklardan karanlık şeritleri halinde içeri süzüldüler, tıpkı Rhysand'ın yaptığı gibi. Ama Rhysand tamamıyla ete kemiğe bürünürken, bu ikisi, üzerlerindeki bol ve dökümlü file elbiseler haricinde tamamen belli belirsiz gölgeler olarak kalmayı tercih ettiler. Bana yaklaşırken konuşmadılar. Onlarla savaşmadım, çünkü savaşacak cisimleri yoktu. Kaçıp saklanacak yerim de yoktu. Kollarımı girdiler. Elleri soğuk ama sertti, sanki gölgeler kabukmuş, ikinci bir deriymiş gibi.

Rhysand'ın gönderdiği Gece Sarayı hizmetkârları olmalıydılar. Tek kelime etmediklerine bakılırsa muhtemelen sağır dilsiz olan kadınlar beni iki yanımdan sıkıştırdı ve üçümüz birlikte ilerledik. Kapının önüne gelince adım atıp içinden geçtik, hem de fiziksel olarak, ortada kapı yokmuş gibi. Sanki ben de gölgeye dönüşmüştüm. Dizlerimin bağı çözüldü; sırtımda, kollarımda örümcekler yürüyormuş gibi ürperdim. Karanlık ve çığlıklı zindanlarda yol alırken muhafızların hiçbiri bizi durdurmadı, hatta bizden tarafa bile bakmadı. Tılsımlanmıştık; sağımızdaki solumuzdaki gözler için titreşen karanlıktan başka bir şey değildik.

Periler beni tozlu merdivenlerden yukarı çıkarıp unutulmuş salonlara indirdikten sonra alelade bir odaya sokup çırılçıplak soydular, üstünkörü yıkadılar ve –benim dehşetli

bakışlarım altında– vücudumu boyamaya başladılar.

Dayanılmaz derecede soğuk ve gıdıklayıcı fırça darbeleri altında kıvranırken, beni sabit tutmak için gölgeli elleriyle sıkı sıkı tutuyorlardı. Mahrem yerlerimi boyarlarken dayanmak iyice güçleşti, öyle ki suratlarını tekmelememek için kendimi zor tuttum. Bunu neden yaptıklarına dair bir açıklama yapmadılar; Amarantha'nın yeni bir işkencesi olduğunu belli eden hiçbir ipucu vermediler. Ellerinden kurtulsam bile kaçabileceğim bir yer yoktu, en azından Tamlin'i daha fazla lanet altında bırakmadan yapamazdım. Bu yüzden soru sormayı bıraktım, direnmeyi bıraktım ve işlerini bitirmelerine izin verdim.

Boynumdan yukarısı saraylara layıktı: kremli yüzüm, rujlu dudaklarım, altın tozu sürülmüş gözkapaklarım, sürmeli gözlerim... Başıma lapis lazuli kakmalı ince bir taç geçirip saçlarımı etrafına dolamışlardı. Ama boynumdan aşağısı kafir tanrıların şakasıymış gibiydi. Kolumdaki dövmeleri aynen devam ettirmişler ve mavi–siyah boya kurur kurumaz, içini gösteren beyaz bir elbise giydirmişlerdi.

Gerçi buna elbise demeye bin şahit isterdi. Omuzlarımdan broşlarla tutturulup aşağıya bırakılan, iki göğsümü ayrı ayrı gizleyecek genişlikte iki tül şeridi. Şeritler kalçalarımın üzerindeki mücevherli gevşek kemere dek uzanıyor, buradan sonra bacaklarımın arasında toplanıp tek parça halinde aşağıya dökülüyordu. Önümü doğru dürüst örtmediği gibi, tenime değen soğuk havadan anladığım kadarıyla sırtımın da büyük bölümü açıktaydı.

Çıplak bedenimi okşayan soğuk esinti öfkemi tetikledi. Yüzlerini peçeyle gizlercesine gölgelerin arkasında

saklayan ulu periler kıyafet değiştirme isteğimi duymazdan geldiler ama elbiseyi yırtmaya çalıştığımda kollarımı sıkı sıkı tuttular.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Kalın, canlı erkek sesi koridordan geliyordu. Rhysand sırtını duvara vermiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Bu işin arkasında onun olduğunu anlamalıydım. Kollarımdaki desenlerin tüm vücuduma devam ettirilmesinden belliydi. "Pazarlığımız henüz başlamadı," diye çemkirdim. Bir zamanlar Tam'ın ve Lucien'in yanında çenemi tutmamı söyleyen içgüdülerim, Rhysand'ın yanında beni tamamen yüzüstü bırakıyorlardı.

"Ah ama partide bana eşlik edecek birisi lazım." Menekşe gözleri yıldız yıldız parladı. "Ve tüm geceyi hücrende çömelerek geçireceğin aklıma gelince, yapayalnız..." Eliyle işaret edince peri hizmetkârlar Rhysand'ın arkasındaki kapıdan geçip gözden kayboldular. Tahtanın içinden öylece geçerlerken korkuyla geri sıçradım. Belli ki Gece Sarayı'ndaki herkesin sahip olduğu bir yetenekti. Rhysand kıs kıs güldü. "Tam beklediğim gibi olmuşsun."

Hafızamın örümcek ağı bağlamış köşelerinden Tamlin'in buna benzer sözleri kulağıma geldi. "Bu gerekli mi?" dedim, desenleri ve elbiseyi göstererek.

"Elbette," dedi havalı şekilde. "Yoksa başkasının sana dokunduğunu nasıl anlarım?"

Yanıma geldi. Parmağıyla omzumdaki desenin üzerine bastırıp mürekkebi dağıtırken kendimi kastım. Elini tenimden çeker çekmez, desen kendini kendini yenileyip ilk haline döndü. "Senin veya elbisenin dokunduğu yerlerde desenler dağılmayacak," dedi. Yüzü yüzüme çok ya-

kındı ama dişleri boğazıma daha da yakındı. "Ve *kendi* dokunduğum yerleri tam olarak hatırlayacağım. Eğer bir başkası sana dokunursa, mesela bahar mevsiminden hoşlanan bir Yüce Lord, bunu anlayacağım." Burnuma minik bir fiske vurdu. İç gıdıklayıcı bir fısıltıyla, "Ve, Feyre," diye devam etti, "ben eşyalarımın kurcalanmasından hiç hoşlanmam."

Midem buzla kaplandı. Her ay bir hafta boyunca onundum. Ve bunu tüm hayatım boyunca sürdürmeyi düşündüğü belliydi.

"Gel," dedi, eliyle işaret ederek. "Geç bile kaldık."

Koridorlarda yürüdük. İleriden eğlence sesleri yükselince yüzümü ateş bastı; içini olduğu gibi belli eden elbiseme bakarak kendi kendime sızlandım. Kumaşın altındaki göğüslerim apaçık ortadaydı ve üstlerindeki desenler hayal gücüne iş bırakmayacak denli etkisizdi. Soğuk mağara havası tüylerimi diken diken yaptı. İnce kumaş şeritleri dışında bacaklarım, yanlarım ve karnımın büyük bölümü dahil, her yerim öyle açıktaydı ki dişlerim takırdamasın diye çenemi iyice kastım. Çıplak ayaklarım yarı donmuştu ve gittiğimiz yerde dev bir ateş olmasını umut ediyordum.

Tuhaf, düzensiz müziğin anırarak geldiği taş kapıları görür görmez tanıdım. Taht salonu. *Hayır.* Her yere razıydım ama burası...

Kapılardan geçip içeri girdiğimizde periler ve ulu periler aval aval baktılar. Bazıları eğilerek Rhysand'ı selamlarken, diğerleri şaşkınlıkla nefeslerini tuttu. Lucien'in abilerinden birkaçı kapının hemen önündeydi. Yüzlerinde tilki gülümsemeleriyle bana baktılar.

Rhysand bana dokunmadı ama çok yakınımda yürüyerek herkese onunla birlikte olduğumu belli etti – ona *ait* olduğumu. Boynuma tasmayla zincir taksa şaşırmazdım: bugün pazarlığı tenime işleyip beni kendine bağlayan, yarın kimbilir neler yapardı.

Kutlama çığlıklarının altından yılan gibi sürünen fısıltılar yükseldi ve önümüzdeki kalabalık iki yana çekilip Amarantha'nın tahtına giden giden bir yol açtığında müzik bile sustu. Çenemi hızlıca yukarı kaldırınca, başımdaki taç tüm ağırlığıyla kafatasıma battı.

İlk görevinin üstesinden gelmiştim. Hizmetçilik işlerinin üstesinden gelmiştim. Başımı dik tutmalıydım.

Tamlin, Amarantha'nın yanındaki klasik yerinde, aynı silahsız kıyafetleriyle oturuyordu. Rhysand doğru zaman geldiğinde Tamlin'e her şeyi anlatacağını, yani yaptığım pazarlığı ortalığa saçarak onu *yaralayacığını* söylemişti. Piç kurusu. Düzenbaz, aşağılık piç kurusu.

Rhysand, "Mutlu Yazdönümleri," diyerek Amarantha'yı selamladı. Amarantha eflatun ve orkide moru tonlarında, şaşılacak derecede sade bir fistan giymişti. Onun zarif güzelliği karşısında bir barbar gibi görünüyordum.

"Tutsağıma ne yaptın böyle?" dedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Tamlin'in yüzü heykel gibiydi ama tahtının kollarını sıkarken parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Pençelerden eser yoktu: en azından bu öfke işaretini bastırmayı başarmıştı.

Kendimi Rhysand'a bağlamakla ne aptalca bir iş yapmıştım. Güzel ve kusursuz bedeninin altında pusuda bekleyen, kanatlı ve kuş pençeli Rhysand'a; zihinleri pa-

ramparça edebilen Rhysand'a. Tamlin'e bakarak, *bunu senin için yaptım,* diye haykırmak istedim.

"Bir pazarlık yaptık," dedi Rhysand. Yüzüme düşen saçları yana taradığında irkildim. Parmaklarını nazik okşamalarla yanağımda gezdirdi. Sonra Tamlin'e dönerek devam ettiğinde taht salonunda çıt çıkmıyordu. "İlk görevinden sonra sunduğum tedavi hizmetleri karşılığında her ayın bir haftasını benimle birlikte Gece Sarayı'nda geçirecek." Sol kolumu kaldırdı ve mürekkebi vücudumdaki boya gibi parlamayan dövmeyi gösterdi. "Tüm hayatı boyunca," diye gelişigüzel eklerken bakışlarını Amarantha'ya çevirdi.

Peri Kraliçesi hafifçe kabardı. Jurian'ın bakışı bile sanki Rhysand'la benim aramda gidip geliyordu. *Tüm hayatı boyunca* demişti: uzun, çok uzun bir süre boyunca hayatta kalacakmışım gibi.

Amarantha'nın sınavlarından geçeceğimi düşünüyordu.

Yanımdaki profile baktım; zarif burnuna, hoş dudaklarına. Oyun oynamaktan keyif alıyordu ve görünüşe göre, artık nasıl bir oyun planlıyorsa, yeni kilit oyuncusu bendim.

Kolyesindeki kemikle oynayan Amarantha, "Partinin tadını çıkarın," demekle yetindi. Huzurdan azledilen Rhysand elini sırtıma koyup beni oradan uzaklaştırırken, Tamlin tahtının kollarını tüm gücüyle sıkmaya devam ediyordu.

Bizden uzak durmaya devam eden kalabalığa bakamadım, çünkü bakarsam Tamlin'i yeniden görmekten, Lucien'i beni seyrederken bulup suratındaki ifadeye şahit olmaktan korktum.

Ama çenemi yukarı kaldırdım. Diğerlerinin bu zayıflığımı fark etmesine izin veremezdim. Herkesin önünde böyle yarı çıplak dolaşmanın, bedenimin neredeyse her santiminde Rhysand'ın sembollerini taşımanın, Tamlin'in beni bu sefil halimle görmüş olmasının beni nasıl öldürdüğünü bilmemeliydiler.

Rhysand enfes yiyeceklerle dolu bir masanın önünde durdu. Masanın etrafındaki ulu periler hemen ortadan kayboldular. İçlerinde Gece Sarayı'ndan başka birileri varsa bile, hiçbiri Rhysand veya hizmetkârları gibi karanlık saçmıyordu. Müziğin sesi birden arttığına göre muhtemelen odanın bir yerinde dans başlamıştı. Rhysand, "Şarap?" diye sorarak bir kadeh uzattı.

Alis'in ilk kuralı. Başımı iki yana salladım.

Gülümsedi ve kadehi biraz daha uzattı. "İç. İhtiyacın olacak."

İç! Ses zihnimde yankılandı, parmaklarım kadehe doğru hareketlendi. Hayır. Hayır. Alis buradaki şarabı içme demişti, çünkü gündönümünde içtiğim, neşe veren, özgürleştiren o şaraptan farklıdır demişti. "Hayır," dedim. Güvenli bir mesafeden bizi izleyen periler cık cık ettiler.

"İç," dedi Rhysand ve hain parmaklarım kadehi sarmaladı.

Hücremde uyandım. Rysand'ın elbise dediği o mendil parçası hâlâ üzerimdeydi. Başım öyle fena dönüyordu ki kendimi köşeye zar zor atıp kustum. Tekrar tekrar. Midem tamamen boşalınca karşı köşeye emekleyip yere yığıldım.

Dünya etrafımda fırıl fırıl dönmeye devam ederken ke-

sik kesik uyudum. Bir çıkrığa bağlanmış dönüyor, dönüyor, dönüyordum...

Günün büyük bölümünü kusarak geçirdiğimi söylememe gerek bile yok.

Akşam gelen sıcak yemeği henüz bitirmiştik ki kapı gıcırdayarak açıldı ve tilki maskeli bir yüz belirdi. Metal gözünü kısmıştı. "Kahretsin," dedi Lucien. "Burası buz gibi."

Öyleydi ama bulantı yüzünden soğuğu hissetmiyordum. Yediklerimi midemde tutmak ayrı bir dertti, başımı dik tutmak ayrı. Üstündeki pelerini çıkarıp omuzlarıma örttü. Kumaşın yoğun sıcaklığı içime işledi. "Şu haline bak," dedi, üstümdeki boyalara bakarak. Şükürler olsun ki, belimdeki birkaç yer hariç, tüm desenler yerli yerindeydi. "Piç kurusu."

Yanıtı duymak istediğimden emin değildim ama yine de, "Neler oldu?" diye sordum. Hafızam vahşi müziğin karanlık buğusuyla örtülüydü.

Lucien geriledi. "Bilmek isteyeceğini sanmıyorum." Belimdeki lekeleri inceledim; izlere bakılırsa birileri belimden tutmuştu.

Yay çizerek uzanan mürekkep lekesini gözlerimle takip ederek, "Bunu kim yaptı?" diye usulca sordum.

"Sence kim yapmış olabilir?"

Kalbim sıkıştı. Bakışlarımı yere indirdim. "Tamlin... gördü mü?"

Lucien başını salladı. "Rhys'in amacı zaten onu çileden çıkartmaktı."

"Peki işe yaradı mı?" Hâlâ Lucien'in yüzüne bakamıyordum. Belim dışında başka bir yerimle oynanmamıştı,

en azından. Boyalar böyle söylüyordu.

Lucien, "Hayır," deyince acı acı gülümsedim.

"Peki... tüm gece boyunca neler yaptım?" Alis'in uyarısını hiçe saymak dışında.

Lucien derin bir nefes verdi, elini kızıl saçlarına daldırıp geri taradı. "Gecenin büyük bölümünde onun için dans ettin. Dans etmediğin zamanlarda da kucağında oturdun."

"Ne *tür* bir dans?" diye zorladım.

"Tamlin'le gündönümünde yaptığın türden değil." Bunu duyunca yüzümü ateş bastı. Dün geceye ait anılarımın loş karanlığında o malum menekşe gözlerin yakınlığını, bana bakarken fesatlıkla nasıl parladıklarını hatırladım.

"Herkesin önünde?"

Bana karşı daha önce hiç kullanmadığı kadar nazik bir sesle, "Evet," dedi. Hemen omuzlarımı dikleştirdim. Bana acımasını istemiyordum. İç geçirdi ve sol kolumu tutup dövmeyi inceledi. "Aklından ne geçiyordu? Elimden geldiğince çabuk geleceğimi bilmiyor muydun?"

Kolumu öfkeyle geri çektim. "Ölüyordum! Ateşim vardı ve bilincimi zar zor ayakta tutuyordum! Hem, neden senin geleceğini bilmem gerekiyormuş? İnsanların böyle bir şey yüzünden ne kadar çabuk ölebileceğine kafan hiç bastı mı? Nagalarla karşılaştığımda *tereddüt* ettiğini kendi ağzınla söylemiştin."

"Başka seçeneğim yoktu! Malikânede bana söylediğin onca şeyin ardından sana güveneceğimi mi sanıyorsun?"

"Oyun sırasında senin için hayatımı tehlikeye attım. Yetmez mi?" Metal gözü usulca vızıldadı. "Beni kurtarmak için adını verdin. Sana söylediğim onca şeye rağ-

men, sana yaptıklarıma rağmen, yine de adını söyledin. Sırf bunun için sana yardım edeceğimi anlamış olman gerekirdi. Tamlin'e söz vermiş olsam da olmasam da."

Bunun onun için bir şey ifade edip etmediğini bile anlamamıştım. Güçlükle nefes alarak, "Başka seçeneğim yoktu," dedim yeniden.

"Rhys'in *nasıl* biri olduğunu anlamadın mı?"

"Anladım!" diye bağırdım. Sonra iç geçirdim ve avcumdaki göze bakarak, "Anladım," diye tekrar ettim. "Ama olan oldu bir kere. Yani Tamlin'e beni korumak için ettiğin yemini tutmana da seni Amarantha'nın elinden kurtardığım için kendini borçlu hissetmene de gerek yok. Sırf abilerinin pis sırıtmalarını yüzlerinden silmek için bile aynı şeyi tekrar yapardım."

Lucien cık cık etti ama tek ela gözü ışıldıyordu. "Tez canlı ruhunu veya inatçılığını Rhys'e satmadığını görmek güzel."

"Sadece ömrümün her ayından bir hafta."

"Evet, ama... zamanı gelince *bunun* icabına bakarız," diye homurdanarak metal gözünü kapıya çevirdi. Durup dinledi. "Gitmeliyim. Nöbet değişimi başlamak üzere."

Gitmek için bir adım atınca, "Üzgünüm," diye seslendim. "Oyun sırasındaki yardımından dolayı seni cezalandırmaya devam ettiği için. Tamlin'in..." Boğazım düğümlendi. "Tamlin'in sana ne yapmak zorunda kaldığını duydum." Omuz silkti ama devam ettim. "Teşekkür ederim. Yani, bana yardım ettiğin için."

Kapıya yürüdü. Sopa yutmuş gibi hareket ettiğini ilk kez o anda fark ettim. "Bu yüzden hemen gelemedim," diyerek yutkundu. "Sırtımın iyileşmemesi için güçlerini,

yani *bizim* güçlerimizi kullandı. Bugüne kadar yerimden bile kıpırdayamadım."

Güçlükle nefes alıyordum. Pelerini omuzlarımdan çekip geri uzattım. "Al." Aniden bastıran soğuk tüylerimi diken diken yaptı.

"Sende kalsın. Buraya gelirken koridorda uyuklayan muhafızın birinden yürüttüm." Pelerinin üzerindeki uyuyan ejderha sembolu loş ışıkta parladı. Aramarantha'nın arması. Yüzümü ekşittim ama fark etmez anlamında omzumu silktim.

"Zaten," dedi Lucien pis pis sırıtarak, "üzerindeki elbise sayesinde vücuduna öylesine doya doya baktım ki bana ömür boyu yeter." Kapıyı açtığında kulaklarıma kadar kızarmıştım.

"Bekle," diye seslendim. "Tamlin... iyi mi? Yani... Amarantha'nın büyüsü yüzünden fazlasıyla sessiz de..."

"Büyü falan yok. Sana yapılan işkencelerin hangisinden daha fazla etkilendiğini belli etmemek için sustuğunu anlamadın mı?"

Hayır, anlamamıştım.

Kapıdan çıkarken, "Yine de tehlikeli bir oyun oynuyor," diye ekledi. "Hepimiz oynuyoruz."

Ertesi gece beni tekrar yıkadılar, boyadılar ve o sefil taht salonuna götürdüler. Bu kez balo değil, sadece bir akşam eğlencesiydi. Ve eğlence konusu, görünüşe göre, bendim. İyi ki şarap vardı da etrafımda olup bitenlerin farkına varmadım.

Aynı şekilde giydirilip taht salonunda Rhysand'a eşlik ettiğim geceler birbirini izledi. Böylece Rhysand'ın oyun-

cağına dönüştüm; Amarantha'nın orospusunun metresi. Hafızamda geceye ait bölük pörçük anılarla uyanıyordum: Sandalyede yayılarak oturan Rhysand'ın bacaklarının arasında yaptığım dans; kolumda ve belimde gezdirdiği parmaklarının dağıttığı mavi boya. Ama her nasılsa, bundan fazlasını hatırlamıyordum. Midem bulanana kadar beni dans ettiriyor, öğürtülerim diner dinmez tekrar dans etmemi söylüyordu.

Her sabah bitkin ve hasta uyanıyordum. Rhysand'ın muhafızlara verdiği emir işe yarasa da gece aktiviteleri tüm gücümü tüketiyordu. Günlerimi peri şarabıyla sızarak, aşağılanma duygusundan kaçmak için bol bol uyuyarak geçiriyordum. Ayık olduğum zamanlarda Amarantha'nın bilmecesini hatmediyor, her kelimeyi kafamda evirip çeviriyordum... ama nafile.

Ve tekrar o taht salonuna girdiğimde, şarabın zehri kök salmadan önce, Tamlin'e şöyle bir bakmama izin veriliyordu. Ama her defasında, her akşam, gözlerimde biriken aşkı ve acıyı o tek bakışla onun gözlerine gönderiyordum.

Rhysand odaya girdiğinde boyama ve giydirme işi bitmişti. O geceki tül elbisem kan portakalı rengindeydi. Gölge hizmetçiler, her zamanki gibi, duvarlardan geçerek gözden kayboldular. Ama Rhysand bu kez eliyle gel işareti yapmak yerine kapıyı kapatmayı tercih etti.

"İkinci oyun yarın gece yapılacak," dedi kayıtsızca. Siyah tüniğindeki altın gümüş sırmalar mum ışığında parladı. Siyahtan başka renk giydiğini görmemiştim.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Günleri şaşırmıştım. "Yani?"

"Yani bu gece son gecen olabilir," dedi. Kapı pervazına sırtını verip kollarını kavuşturdu.

"Yeni bir oyun oynamak için beni kışkırtmaya çalışıyorsan, nefesini boşuna tüketme."

"Sevgilinle bir gece geçirmek için bana yalvarmayacak mısın?"

"O geceye de kavuşacağım, ondan sonraki gecelere de son görevimi yerine getirir getirmez.

Rhysand omuz silktikten sonra ağzı kulaklarında sırıtarak kapıdan ayrıldı ve bana doğru yürüdü. "Tamlin'in tutsağıyken de böyle huysuz muydun, merak ediyorum."

"Bana asla bir tutsak gibi davranmadı – ya da bir köle gibi."

"Elbette – nasıl yapabilirdi ki? Babasının ve abilerinin yaptığı gaddarlıkların yükünü omuzlarında taşıyan, zavallı, asil canavar. Ama zahmet edip zalimlikle ilgili, Yüce Lord olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili birkaç şey öğrenseydi, Bahar Sarayı'nı düşmekten kurtarabilirdi."

"Senin sarayın da düştü."

Menekşe gözleri hüzünle titredi. Bunu kalbimin derinliklerinde *hissetmeseydim*, kesinlikle anlayamazdım. Bakışlarım avcumdaki göze kaydı. Tam olarak ne tür bir dövme yapmıştı bana? Ama bunun yerine, "Ateş Gecesi'ndeki Ayin'de serbestçe dolaşmanın bir bedeli olduğunu söylemiştin. Amarantha'ya biat ederek burada yaşamak zorunluluğundan kurtulan Yüce Lord'lardan biri misin yoksa?" diye sordum.

Gözlerindeki hüzün neyin nesiyse, birden kayboldu; geriye yalnızca soğuk, cezbedici sakinlik kaldı. Arkasındaki duvarda güçlü kanatların gölgesini gördüğüme yemin

edebilirdim. "Sarayım için ne yaptığım veya ne yapmakta olduğum seni ilgilendirmez."

"Peki bu kadın son kırk dokuz yıldır ne yapıyor? Sarayına kapanıp herkese dilediği gibi eziyet etmek. Tüm amacı bu mu sahiden?" İnsan dünyasına ne tür bir tehdit oluşturduğunu söyle bana, diye yalvarmak istedim. *Bütün bunların ne demek olduğunu, bu kadar vahşetin neden yaşandığını...*

"Dağın Hanımı yaptıkları için mazeret sunmak zorunda değildir."

"Ama..."

"Kutlamalar bizi bekliyor." Arkasındaki kapıyı işaret etti.

Tehlikeli sularda yüzdüğümü biliyordum ama umurumda değildi. "Neden benimle birlikte olmak istiyorsun? Tamlin'i kızdırmak dışında?"

Alaycı bir reveransla, "Onu kızdırmak benim en büyük eğlencemdir," dedi. "Soruya gelirsek, bir erkek bir kadının varlığından sebepsiz yere keyif alamaz mı?"

"Hayatımı kurtardın."

"Ve *böylece*, Tamlin'in hayatını kurtarmış oldum."

"Peki neden?"

Mavi siyah saçlarını düzeltip göz kırptı. "İşte bu, Feyre, en can alıcı soru, değil mi?"

Sözünü bitirir bitirmez de beni odadan çıkardı.

Taht salonuna vardığımızda zil zurna sarhoş olup kendimi rezil etmeye hazırdım. Ama kalabalığın gözü bu kez Rhysand'taydı. Lucien'in abileri de Rhysand'ı kolluyormuş gibiydi. Amarantha müziği bastıran berrak sesiyle onu yanına çağırdı.

Rhysand tahta doğru hareketlendi ama Lucien'in abilerini görünce durakladı. Şimdi dikkatlerini bana çevirmişlerdi; arzulu, azgın ve şeytani bakışlarla adım adım yaklaşıyorlardı. Amarantha'nın yanına giderken beni onlarla yalnız bırakmaması için gururumu hiçe sayarak Rhysand'a yalvaracaktım ama bir şey dememe kalmadan elini belime koyup ittirdi. Birlikte yürüdük.

Kolumdan tutup beni sürüklerken kulağıma eğilip "Yanımdan ayrılma ve çeneni kapalı tut," diye fısıldadı. Kalabalık sanki ikimiz de alev almışız birden iki yana çekilince bizi neyin beklediğini gördük.

Daha doğrusu, Rhysand'ı neyin beklediğini.

Taht platformunun hemen önünde hüngür hüngür ağlayan bir ulu peri vardı. Amarantha yılansı bir gülümsemeyle onu izliyordu; o kadar yoğunlaşmıştı ki başını kaldırıp bana bakmadı. Tamlin her zamanki vurdumduymazlığıyla yanında oturuyordu: pençesiz bir canavar.

Rhysand, ağzını açmadan, sadece gözleriyle durmam gereken yeri işaret etti; kalabalığın en ön sırası. Dediğini yaptım ve dikkatimi Tamlin'e çevirdim. Bana bakmasını bekledim –*bak bana*– ama yapmadı. Tüm dikkatini kraliçeye ve önündeki periye vermişti. Mesajı almıştım.

Amarantha, platforma yaklaşan Rhysand'ın her hareketini inceleyerek yüzüğünü okşadı. "Bu Yaz beyefendisi," dedi tahtın önüne sinmiş periyi kastederek, "Bahar Sarayı topraklarına giden çıkıştan kaçmaya çalıştı. Nedenini bilmek istiyorum."

Kalabalığın kenarında yakışıklı ve uzun boylu başka bir ulu peri duruyordu; beyazımsı saçlı, etkileyici kristal mavisi gözlü, koyu maun tenli. Ama dikkati Amarantha

ve Rhysand arasında gidip gelirken dudakları gergindi. Onu daha önce görmüştüm, ilk oyunum sırasında: Yaz Sarayı Yüce Lordu. İlk gördüğümde ışıl ışıldı, neredeyse altın ışığı saçıyordu; ama şimdi rengi körelmiş, solmuştu. Sanki Amarantha önündeki periyi göz hapsinde tutarken gücünün tümü damarlarından çekilmişti.

Rhysand ellerini cebine sokup aheste adımlarla yerdeki ulu periye yaklaştı.

Yaz perisi korkuyla sindi, yüzü gözyaşlarıyla parladı. Rhysand'ı görür görmez altını ıslatınca, neredeyse ben de korkudan ve utançtan altıma kaçıracaktım. Peri güçlükle, "Lü-lü-lütfen," diyebildi.

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu; herkes nefesini tutmuştu.

Sırtı bana dönük olan Rhysand'ın omuzları öyle serbestti ki kıyafetinin dikişlerinde en ufak bir kırışıklık yoktu. Ama peri yerde kıvranmaya başladığı anda pençelerini çoktan onun zihnine sapladığını biliyordum.

Yaz Yüce Lordu da kasıldı ve büyüleyici mavi gözlerinde parlayan şey artık sadece acı, gerçek acı ve korkuydu. Ayaklanan saraylardan birinin Yaz olduğunu hatırladım. Öyleyse bu Yüce Lord henüz yeniydi, test edilmemişti; hayatlara mal olacak seçimler yapmamıştı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Rhysand başını kaldırıp Amarantha'ya baktı. "Kaçmak istemiş. Bahar Sarayı'na gitmek, duvarı geçip güneye, insan bölgesine ulaşmak. Ne suç ortağı var, ne de kendi hastalıklı korkaklığı dışında bir gerekçesi." Çenesiyle perinin altındaki sidik birikintisini işaret etti. Ama göz ucuyla Yaz Yüce Lord'una baktığımda biraz rahatladığını gördüm ve merak ettim: Rhys perinin zihnini araştırdığı sırada, acaba

ne tür bir seçim yapmıştı.

Ama Amarantha gözlerini devirip tahtından aşağı sarktı. "Onu parçala, Rhysand." Yaz Sarayı Yüce Lordu'na eliyle işaret etti. "Sonra cesetle ne isterseniz yapabilirsiniz."

Yaz Sarayı Yüce Lordu hediye almış gibi eğilerek selam verdikten sonra yerdeki adamına baktı. Karnına çektiği dizlerini kucaklayan peri artık hareketsiz ve sakindi: Hazırdı, rahatlamıştı.

Rhys tek elini cebinden çıkarıp yanına sarkıttı. Hafifçe büktüğü parmaklarında hayalet kuş pençelerinin titreştiğine yemin edebilirdim.

Yine boynundaki kemikle oynamaya başlayan Amarantha puflayarak, "Sıkılmaya başlıyorum, Rhysand," diye seslendi. Önündeki ava öylesine odaklanmıştı ki hâlâ bana bakmıyordu.

Rhysand'ın kasılan parmakları yumruğa dönüştü.

Gözleri önce kocaman açılan, sonra da donuklaşan peri yanlamaya kendi pisliğine yığıldı. Burnundan, kulaklarından fışkıran kanlar yerde kan gölü oluşturdu.

Bu kadar hızlı, bu kadar kolayca ve bu kadar kesin şekilde... ölmüştü.

"Zihnini parçala dedim, beynini değil," diye parladı Amarantha.

Etrafımdaki kalabalık mırıltılarla kaynamaya başladı. O anda tek istediğim şey kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolmak, hücremin yolunu tutup burada yaşananları aklımdan uzaklaştırmaktı. Tamlin hiç tepki vermemişti; gözlerini bile kırpmamıştı. O kayıtsız ifadesini, o kendine hâkimiyeti bu bile kıramadıysa, şu uzun yaşamında ne tür dehşetlere tanık olmuştu acaba?

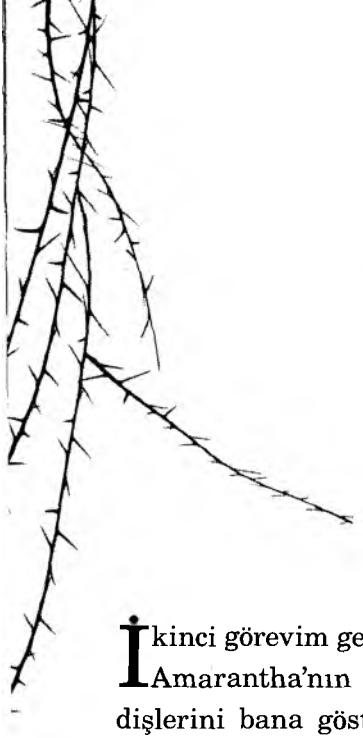
Rhysand elini tekrar cebine sokarak omuz silkti. "Affedersiniz kraliçem." Kraliçe'den izin istemeden arkasını döndü ve odanın diğer tarafına yürüdü. Yanına gidip adımlarına ayak uydururken titrememi dizginlemeye, arkamızda boylu boyunca yatan cesedi veya hâlâ duvarda asılı duran Clare'yi düşünmemeye çalıştım.

Kalabalığın için daldığımızda herkes kenarı çekildi, hem de epey mesafe bırakarak. Bazıları duyamayacağı kadar kısık sesle, "Orospu," diye tısladı; "Amarantha'nın orospusu." Ama çoğu ikircikli, takdir eden gülümsemelerle karşılık verdi: "Onu öldürmekle iyi yaptın; haini öldürmekle iyi yaptın."

Hâlâ düşük omuzlarla, telaşsız adımlarla ilerleyen Rhysand hiçbirinin yüzüne bakmaya tenezzül etmedi. O periyi öldürmenin bir lütuf olduğunu Rhysand ve Yaz Sarayı Yüce Lordu dışında bilen var mıydı acaba. Bu kaçış planında başkalarının da olduğuna, hatta bizzat Yaz Sarayı Yüce Lordu'nun karıştığına her türlü bahse girmeye hazırdım.

Belki de bu sırrın ortaya çıkmamasının tek nedeni, oynamaktan hoşlandığı yeni bir oyun için Rhysand'ın eline koz vermesiydi. Perinin zihnini parçalayıp onu salyalı bir posaya çevirmek yerine çabucak öldürüvermek de bilerek hesaplanmış bir hamle olabilirdi.

Rhysand salonun bir ucundan öteki ucuna kadar o uzun yol boyunca bir kez bile durmadı ama nihayet en uçtaki yemeklere ve şaraba ulaştığımızda elime bir kadeh tutuşturdu ve kendi kadehini tek dikişte bitirdi. Şarap beni unutuşun kollarına sürüklemeden önce tek kelime ettiğini duymadım.

40. BÖLÜM

İkinci görevim gelip çattı.

Amarantha'nın karşısında dururken Attor parlayan dişlerini bana göstererek sırıtıyordu. Başka bir yeraltı mağarasındaydık. Taht salonundan küçüktü ama eski bir eğlence mekânı olabilecek kadar genişti. Yaldızlı duvarlar dışında başka hiçbir süs veya dekor yoktu; Kraliçenin kendisi bile ahşap oymalı bir sandalyede oturuyordu. Tamlin hemen yanında ayaktaydı. Yerlere sürünen ince uzun kuyruğuyla kraliçenin diğer tarafında duran Attor'a bakmamaya çalıştım. Sırf sinirimi bozmak için sırıtıp duruyordu.

İşe yarıyordu da. Tamlin'e bakmak bile sakinleşmeme yardım etmiyordu. Amarantha gülümsediğinde kollarımı iki yanıma salıp yumruklarımı sıktım.

"Evet, Feyre, ikinci görevin seni bekliyor." Mağrur bir edayla konuşuyordu; sanki ölümün tepemde beklediğinden emindi. Solucanın dişleri arasında can vermeyi reddetmekle aptallık etmiştim. Kollarını kavuşturup çenesi-

ni elinin üstüne koydu. Jurian yüzüğün içindeki gözünü çevirip loş ışıkta büyüyen gözbebeğiyle *bana* baktı. "Bilmecemi çözemedin mi?"

Cevap verme gereği bile duymadım.

Suratını asarak, "Çok fena," dedi. "Ama bu gece cömertliğim üzerimde." Attor kıs kıs güldü. Arkamdaki birkaç perinin tıslayan kahkahalarını duyunca sırtımdan yukarıya bir ürperti geçti. "Biraz pratik yapmak ister misin?" diye sordu. Zor da olsa donuk gözlerle bakmaya devam ettim. Eğer Tamlin ikimizi güvende tutmak için kayıtsız görünüyorsa, ben de öyle yapacaktım.

Ama göz ucuyla Yüce Lorduma bakmayı göze aldım ve onu bana bakarken yakaladım. Ona sarılabilsem, bir anlığına bile olsa tenini hissedebilsem... kokusunu içime çeksem, adımı söylediğini duysam...

Hafif bir şişt sesi mağarada yankılanınca tekrar Amarantha'ya döndüm. Kaşlarını çatarak yanındaki Tamlin'e bakıyordu. Birbirimize dalıp gittiğimizden, herkesin sus pus bizi izlediğinden haberim yoktu.

"Başlasın," diye çemkirdi Amarantha.

Daha kendimi hazırlayamadan zemin titredi.

Ayağımın altındaki taşlar aşağıdaki geniş, dikdörgen alana doğru birden alçalmaya başlayınca dizlerim boşaldı; dengemi sağlayabilmek kollarımı sağa sola salladım. Birkaç peri gıdaklayarak güldü ama Tamlin gözünü benden ayırmıyordu ve ben taban seviyesinin altına inip yüzünü kaybedene kadar da bakmaya devam etti.

Aşağıya inince etrafımdaki dört duvarı inceleyerek bir kapı, yaklaşan bir tehlikeye dair bir işaret aradım. Duvarların üçü pürüzsüz, parlak, yekpare taşlardan ya-

pılmıştı; tırmanmak için fazla düz ve fazla cilalıydılar. Öteki duvar aslında duvar değil, çukuru ikiye bölen bir mazgaldı. Ve arkasında...

Nefesim boğazımda tıkandı. "Lucien!"

Lucien mazgalın diğer tarafında yere zincirlenmişti ve kocaman açtığı tek ela gözünün tüm beyazı ortaya çıkmıştı. Metal gözü yuvasından fırlayacak gibiydi; yüzündeki vahşi yara bembeyaz kesilmiş teninde çok daha korkunç görünüyordu. Bir kez daha Amarantha'nın işkence oyuncağı olmuştu.

Onun tarafında geçmek için ne bir kapı vardı ne de başka bir yol, aramızdaki demir duvarı tırmanmak dışında. Mazgalın delikleri geniş ve kalındı, muhtemelen tepeye kadar tırmanıp karşı tarafa atlayabilirdim. Ama gözüm kesmiyordu.

Perilerden mırıltılar ve altın şıkırtıları yükseldi. Rhysand yine benim üzerime oynamış mıydı? Kalabalıkta parlayan kızıl kafaları –dört kızıl saçlı kafayı– görünce omuzlarımı dikleştirdim. Abileri Lucien'in bu halinden keyif alacaklardı, biliyordum ama annesi neredeydi? Babası? Güz Sarayı Yüce Lordu da şüphesiz burada bir yerdeydi. Kalabalığı taradım. İkisi de ortalıkta görünmüyordu. Bu sırada Amarantha tahtından kalkmış, Tamlin'le birlikte çukurun kenarından aşağıya bakıyordu. Başını eğerek zarif bir el hareketiyle ayaklarının altındaki duvarı işaret etti.

"İşte, sevgili Feyre, yeni görevin tam karşında duruyor. Soruyu cevaplayıp doğru kolu indirirsen, kazanırsın. Yanlış kolu seçersen, sonun gelir. Sadece üç seçenek vererek sanırım biraz iltimas geçmiş oluyorum." Parmağını

şıklatınca metalik bir gıcırdama duyuldu. "Elbette," diye ekledi, "bilmeceyi zamanında çözebilirsen."

Avize gibi tavanda sallanan iki dev ızgarayı o sırada fark ettim. Üzeri sivri kazıklarla dolu ızgaralar yavaş yavaş aşağıya, çukura doğru inmeye başladı.

Hızla Lucien'e seğirttim. Çukuru ikiye bölen mazgalın sebebi buydu; burada ezilip giderken, onun yere yapışmasını da seyredecektim. İçinde meşaleler ve mumlar yanan kazıklar korlaşmıştı ve yaydıkları ısı dalgalarını bu mesafeden bile görebiliyordum.

Lucien zincirlerini çekiştirdi. Temiz bir ölüm olmayacaktı.

Sonra yüzümü Amarantha'nın işaret ettiği duvara döndüm.

Pürüzsüz taşın üzerinde uzunca bir oyma yazı vardı ve yazının hemen altındaki kolların üzerinde *I, II* ve *III* numaraları kazılıydı.

Titremeye başladım. Bazı temel kelimeleri çıkarabildim – *bir* ama ve *son* gibi işe yaramaz olanları. Geri kalan her şey kargacık burgacık bir kelime çorbası gibiydi. Ancak dışımdan yavaş yavaş okuyarak veya iyice kafa patlatarak çözebilirdim.

Kazıklı kafes Amarantha'nın baş hizasına kadar inmişti ve birazdan çukurun üzerini kapatarak kaçma şansımı tamamen sıfıra indirecekti. Korlaşmış demirden gelen sıcaklık yüzünden şimdiden nefes almakta güçlük çekiyor, şakaklarımda boncuk boncuk terlerin biriktiğini hissediyordum. Okuyamadığımı ona kim söylemişti?

"Bir sorun mu var?" Amarantha tek kaşını kaldırdı. Nefesimi elimden geldiğince sabit tutarak tüm dikkati-

mi yazıya verdim. Okumakla ilgili bir vurgu yapmamıştı; okuma yazma bilmediğimden haberi olsaydı, benimle alay etme fırsatını kesinlikle kaçırmazdı. Kader... Kaderin acımasız ve kötü bir cilvesi...

Zincirler zangırdayıp gıcırdadı. Lucien önümdeki duvarda ne olduğunu anlayarak lanet okudu. Ona döndüm ama yüzüne bakınca yazıyı o uzaklıktan göremediğini anladım, o büyülü metal gözüyle bile. Bilmece çözmekte iddialı olduğum söylenemezdi ama soruyu bana okuyabilseydi, hiç olmazsa cevaplamak için bir şansım olurdu.

Ateş gibi yanan kazıklara geçip şişlenecek ve bir üzüm tanesi gibi yere yapışacaktım.

Kafes çukurun ağzını silme kapatarak yoluna devam etti; kenarlarda bir gıdım boşluk yoktu. Kafes duvardaki kolları geçene kadar soruyu cevaplayamazsam...

Boğazım düğümlendi. Okudum, okudum, okudum ama hiçbir kelime oluşturamadım. Hava ağır ve kesif metal kokusuyla doldu ama bu kez büyüden değil, usulca, sinsi sinsi, af nedir bilmeden yaklaşan, korlaşmış çelikten geliyordu.

"Cevapla şunu!" diye bağırdı Lucien, çatallanan sesiyle. Gözlerim yanıyordu. Tüm dünya, garip kıvrımları ve şekilleriyle beni alaya alan, kargacık burgacık harflerden ibaretti.

Çukurun pürüzsüz taş duvarlarına sürten metal inleyince, perilerin fısıltıları da deli gibi hızlandı. Kafesteki boşluklardan Lucien'in en büyük abisinin pis pis güldünü görür gibi oldum. Sıcaktı... katlanılmaz derecede sıcaktı.

Canım epey yanacaktı – kazıklar büyük ve sivriydi. Çabuk olmayacaktı, vücudumu yavaş yavaş delip geçe-

ceklerdi. Artık hayat çizgim haline gelen harflere, *I, II,* ve *III* rakamlarına bakarken, boynumdan ve sırtımdan terler boşandı. *Üç seçenekten ikisi* hayatımı, biri kafesi durduracaktı.

Yazının içinde sayılar gördüm: Bir tür bilmece veya akıl oyunu olmalıydı; solucan labirentinden daha beter bir kelime labirenti.

"Feyre!" diye bağırdı Lucien. Gittikçe yaklaşan kazıklara bakıyor, güçlükle nefes alıyordu. Kafesin ardındaki ulu periler ve sıradan periler sırıtarak aşağıya bakıyorlardı.

Üç... çek... çekir... çekirge...

Kafes durmuyordu ve başıma en yakın kazıkla arada bir insan boyu mesafe bile kalmamıştı. Sıcaklığın çukurdaki havayı yalayıp yuttuğuna yemin edebilirdim.

... zı... zıpal... zıpıl... ayar...rak... zıplayarak...

Tamlin'e veda etmeliydim. Hemen şimdi. Ömrüm buraya kadar yetmişti. Bunlar son anlarımdı... ciğerime çektiğim son nefesler, son kalp atışlarım...

"Birini seç gitsin!" diye bağırdı Lucien. Kalabalıktan kahkahalar yükseldi ve aralarında en gürültülü gülenler şüphesiz onun abileriydi.

Elimi duvardaki kollara uzattım ve titreyen, dövmeli parmaklarımın üzerindeki rakamlara baktım.

I, II, III.

Yaşam ve ölüm dışında hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Eğer işim şansa kaldıysa...

O halde ikiydi. İki uğurlu bir sayıydı, ben ve Tamlin gibiydi, sadece iki kişi. Bir kötüydü, tek ve yalnız varlık-

lar gibiydi; Amarantha gibi, Attor gibiydi. Bir ne kadar iğrençse, üç de o kadar fazlaydı; küçük bir kulübeye sıkışmış, birbirinden nefret eden, bu nefret içinde boğulup bu nefretle zehirlenen üç kız kardeş gibiydi.

İkiydi. Evet, iki. Kazan ve kader beni esirgeyecekse, onlara seve seve, bile isteye, fanatikçe inanmaya hazırdım. İkiye inanıyordum. İki.

İkinci kola uzandım ama daha taşa dokunamadan elime kör edici bir acı saplandı. Tıslayarak elimi geri çektim. Parmaklarımı açıp avcumdaki dövmeye baktım. Göz kısılmıştı. Hayal görüyor olmalıydım.

Duvardaki yazıyı kapatmaya başlayan kafes başımdan en fazla iki metre yukarıdaydı. Nefes alamıyor, düzgün düşünemiyordum. Sıcaklık aşırı fazlaydı ve metal adeta kulağımın içinde cızırdıyordu.

Yeniden ortadaki kola uzandım ama acı parmaklarımı felç etti.

Göz eski haline geri dönmüştü. Elimi bu kez ilk kola doğru götürdüm. Aynı acı.

Üçüncü kola uzandım. Acı yoktu. Parmaklarım taşla buluştu. Başımı kaldırınca başımın dört karış üstündeki kafesi gördüm. Ve kafesteki bir boşluktan bana bakan yıldız yıldız menekşe gözleri.

Tekrar birinci kola uzandım. Acı. Ama üçüncü kola uzanınca...

Rhysand'ın yüzündeki sıkıntı maskesi aynı kaldı. Terler kaşlarımdan süzülüp gözümü yaktı. Ona güvenmekten başka şansım yoktu; çaresizliğime bir kez daha boyun eğmekten, hayatımı yine onun ellerine bırakmaktan başka.

Tepemdeki kazıklar yakından bakınca daha da büyük görünüyordu. Kollarımı başımın üzerine kaldırdığım anda ellerim cayır cayır yanardı.

"Feyre, lütfen!" diye inledi Lucien.

Titremekten ayakta zar zor duruyordum. Kazıkların tüm sıcaklığı üstüme abanmıştı.

Elimin altındaki taş kolun serinliğini hissettim.

Tamlin'e bakamayarak gözlerimi kapattım. Kendimi çarpışmaya ve ızdıraba hazırlayarak üçüncü kolu indirdim.

Sessizlik.

Zonklayan sıcaklık yerinde saydı. Verilen derin bir nefes duydum. *Lucien.*

Gözlerimi açtığımda kolu sıkı sıkı tutan dövmeli elimi, mürekkebin altında bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarını gördüm. Kazıklar başımın hemen üzerinde asılı kalmıştı.

Hareket etmiyorlardı... durmuşlardı.

Kazanmıştım. Başarmıştım...

Kafes gıcırdayarak tavana geri yükselirken serin hava çukura hücum etti. Kesik kesik nefeslerle bu havayı içime çektim.

Lucien bir çeşit dua mırıldanarak tekrar tekrar yeri öpüyordu. Altımdaki zemin beni yüzeye geri çıkarmak için yükselmeye başlayınca hayatımı kurtaran kolu elimden bırakmak zorunda kaldım. Dizlerim titredi.

Okuyamadığım için ölümden dönmüştüm. Üstelik hak ederek kazanmamıştım. Dizlerimin üstüne çöktüm ve yükselen platformun beni yukarı taşımasına izin verdim. Titreyen ellerimle yüzümü kapattım.

Gözlerim yaşla dolunca sol kolum acıyla uyuştu. Üçüncü görevin üstesinden asla gelemezdim. Tamlin'i veya halkını asla kurtaramazdım. Acı tekrar kemiklerimi dağladı ve içimde yükselen isteriyi bastıran bir ses kafamın içinde yankılandı.

Seni ağlarken görmesine izin verme.

Ellerini yüzünden çek ve ayağa kalk.

Yapamadım. Hareket edemiyordum.

Kalk. Darmadağın olduğunu görme zevkini ona yaşatma.

Dizlerim ve omurgam, tam olarak rıza göstermemi beklemeden, beni ayağa kalkmaya zorladı. Yüzeye çıktığımda Amarantha'ya yaşsız gözlerle baktım.

Güzel, dedi Rhysand. *Korkusuzca gözünün içine bak. Gözyaşı yok... hücrene dönene kadar kendini tut.* Oniks taşı kadar siyah gözlerle bana bakan Amarantha'nın beti benzi attı. Kazanmıştım ama aslında ölüp gitmiş olmalıydım. Ezilmiş bedenimden sızan kanlar her yere yayılmış olmalıydı.

İçinden ona kadar say. Sakın Tamlin'e bakma. Sadece Amarantha'ya bak.

Dediğini yaptım. Göğsümün içinde sıkışan, dışarı çıkmak için kıyameti koparan hıçkırıklarımı engelleyecek tek şey buydu.

Tüm dikkatimi Amarantha'nın bakışlarına cevap vermeye adadım. Bakışları soğuk, dipsiz ve kadim kötülükle doluydu ama dayandım. İçimden ona kadar saydım.

Aferin sana. Şimdi çekilebilirsin. Topuklarının üzerinde geri dön... işte böyle. Kapıya yürü. Çeneni yukarıda tut. Bırak kalabalık sana yol açsın. Sen adım attıkça kenara çekilsinler.

Sözünü dinledim. Hâlâ mesafesini koruyan muhafızlar odama kadar eşlik ederken, sesinin aklımı kaçırmasını engellemesine izin verdim. Rhysand'ın sözleri beynimde yankılandı; beni bir arada tuttu.

Ama hücremin kapısı kapanır kapanmaz ses sustu. Yere yığıldım ve gözyaşlarına boğuldum.

Saatlerce ağladım. Kendi halime, Tamlin'e, aslında ölmüş olmam gerekirken bir şekilde hayatta kaldığım gerçeğine. Kaybettiğim herkes için gözyaşı döktüm; fiziksel olsun olmasın, aldığım her darbe, her yara için. Bir zamanlar renkle ve ışıkla dolu olan ama şimdi ıssız, karanlık, boş görünen, zihnimin o değersiz tarafına ağladım.

Kendimi durduramıyordum. Nefes alamıyordum. Onu yenememiştim. Farkında değildi ama bugün o kazanmıştı.

O kazanmıştı; hile yaparak hayatta kalabilmiştim. En feci şekilde can verecektim ve Tamlin asla serbest kalmayacaktı. Okuyamıyordum. Kara cahilin, aptalın tekiydim. Eksikliklerim yakamı bırakmamıştı ve burası benim mezarım olacaktı. Asla yeniden resim yapamayacaktım; güneşi bir daha hiç göremeyecektim.

Duvarlar üstüme üstüme geldi; tavan tepeme düştü. Ezilip gitmek istedim; yok olmak istedim. Her şey birbirine yaklaştı, havayı tüketerek içe çöktü. Kendi bedenimde tutunamadım; duvarlar beni tenimden dışarı itti. Vücudum için ciğerlerime hava doldurmaya çabaladım ama bağlantıyı kesmemek için uğraştıkça her soluk daha çok acı verdi. Tek istediğim şey, istemeye cesaret ettiğim tek şey, rahat, sakin bir hayattı. Bundan fazlası değil. Çok fazla bir şey değil. Ama şimdi... şimdi...

Karanlıktaki dalgalanmayı hissetmek için görmeme gerek yoktu ve yumuşak ayak sesleri bana yaklaşırken korkuyla sıçramadım. Tamlin olduğunu umut etme zahmetine bile girmedim. "Hâlâ ağlıyor musun?"

Rhysand.

Ellerimi yüzümden indirmedim. Alçalan tavana doğru yerle birlikte yükselmeye başladım. Birazdan dümdüz olacaktım. Etrafımda ne renk vardı, ne de ışık.

"Az önce ikinci görevini başarıyla tamamladın. Gözyaşların gereksiz."

Ağlamam şiddetlenince Rhysand güldü. Önümde diz çökerken taşlar titredi. Bana dokunmasın diye mücadele etmeme rağmen bileklerimi sıkı sıkı tuttu ve ellerimi yüzümden kopardı.

Duvarlar artık hareket etmiyordu ve oda ferahlamış, nefes alınabilir hale gelmişti. Karanlığın ve gecenin gölgeleri dışında başka renk yoktu. Sadece o yıldızlı menekşe gözlerde renk ve ışık vardı; sadece onlar parıldıyordu. Dudaklarında miskin bir gülümsemeyle yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Geri çekildim ama elleri mengene gibiydi. Dudaklarını yanağıma götürüp bir damla gözyaşını diliyle silerken hiçbir şey yapamadım. Tenimdeki sıcak dili öyle ürpertiydi ki başka bir tuzlu damlacığın izlediği yolu tersine yalarken, sonra başka bir damlaya geçerken, olduğum yere çivilendim. Tüm vücudum aynı anda hem kasıldı hem gevşedi; uzuvlarım soğuktan ürperirken ateşler içinde yandım. Dili kirpiklerimin ıslak uçlarında dans etmeye başlayınca kendimi geri attım.

Emekleyerek hücrenin köşesine kaçtığımı görünce kıs

kıs güldü. Ateş saçan gözlerimi ona dikerek elimle yüzümü sildim.

Yere çöküp sırtını duvara verdi ve sırıttı. "Bunun ağlamanı engelleyeceğini düşündüm."

"İğrençti." Tekrar yüzümü sildim.

"Sahi mi?" Tek kaşını kaldırdı ve parmağıyla avcunun ortasını işaret etti: dövmeme gönderme yapıyordu. "Tüm gururuna ve inadına rağmen, daha farklı bir his algıladığıma yemin edebilirdim. Çok ilginç."

"Defol."

"Her zamanki gibi, minnetarlığın beni bunaltıyor."

"Oyunda bana yardım ettin diye ayaklarını mı öpeyim yani? Hatta ömrümün bir haftasını daha vereyim istersen?"

"Kendini mecbur hissetmedikçe, istemem," dedi. Gözleri yıldızlar gibiydi.

Bu peri lordunun hayatımı rehin alması zaten yeterince kötüydü ama benimle kurduğu bağ sayesinde düşüncelerimi ve duygularımı serbestçe okuması, bu bağ sayesinde benimle iletişim kurabilmesi...

"Kendini erdem abidesi olarak gören bir insan kızın okuma–yazma bilmediği kimin aklına gelirdi?"

"O lanet çeneni bu konuda kapalı tut."

"Ben? Birine söylediğimi hayal bile edemiyorum. Böyle bir bilgi gereksiz bir dedikodu için heba edilir mi?"

Gücüm olsaydı üstüne atlayıp onu paramparça ederdim. "İğrenç piç kurusunun tekisin."

"Tamlin'e bu tatlı dilinle onun kalbini nasıl kazandığını sorsam iyi olacak," diye homurdanarak ayağa kalktı. Yumuşak, davudi sesi tüm kemiklerimde gezindi. Gözle-

rimin içine bakıp usulca gülümsedi. Dişlerimi gösterip tıslar gibi yaptım.

Omuz silkerek kapıya yürürken, "Seni yarınki refakat görevlerinden azlediyorum," dedi. "Ama yarından sonra en iyi halinle hazır olmanı bekliyorum." En iyi halimin bile pek iyi olmadığını imâ edercesine sırıttı. Karanlığa karışıp gitmeden önce kapının önünde durakladı. "Sarayıma geldiğinde sana nasıl işkence etsem diye düşünüyorum. Acaba okumayı öğrenme görevi versem, bugün göründüğü kadar acılı olur mu?"

Üzerine atlayamadan gölgelere karışıp kayboldu.

Çatık kaşlarla avcumdaki göze bakarak odada volta attım. Aklıma gelen her küfrü savurdum ama göz tepki vermedi.

Sonra, biraz zaman alsa da bir şeyin farkına vardım: Rhysand paramparça olmamı engellemişti, bilerek ya da bilmeyerek ama büyük bir başarıyla.

41.
BÖLÜM

İkinci oyunu takip eden günleri hiç hatırlamasaydım umrumda olmazdı. Üzerime sürekli bir karanlık çökünce, Rhysand'ın elime peri şarabı kadehini tutuşturacağı anı *iple çekmeye başladım* ve böylece birkaç saatliğine de olsa kendimi kaybedebildim. Amarantha'nın bilmecesine kafa yormayı bıraktım; çözmek imkânsızdı. Özellikle de okuma yazma bilmeyen, cahil bir insan için.

Tamlin'i düşünmek işleri daha da berbat ediyordu. Amaratha'nın görevlerinden ikisini halletmiştim ama üçüncüsünün beni öldüreceğini biliyordum – bunu iliklerimde hissediyordum. Kız kardeşine olanlardan sonra, Jurain'ın yaptıklarından sonra, buradan sağ salim çıkıp gitmeme asla izin vermezdi. Onu tamamıyla suçlayamazdım; aynı şey Nesta'ya veya Elain'e yapılsa unutup affedeceğimden şüpheliydim, üzerinden kaç yüzyıl geçerse geçsin. Ama bu, buradan canlı çıkamayacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Hayalini kurduğum gelecek tam da buydu: Bir hayal. Tamlin yüzyıllarca, belki milenyumlarca genç kalırken,

ben yaşlanacak ve pörsüyecektim. Ölmeden önce onunla, en iyi ihtimalle, sadece on yıllar boyunca birlikte olabilirdim.

On yıllar. Uğruna savaştığım şey buydu işte. Periler için göz açıp kapayıncaya geçen bir zaman parçası; sonsuzluk içinde bir damla.

Böylece şarabı lıkır lıkır içtim ve kim olduğumu, bir zamanlar nelerden zevk aldığımı düşünmeyi bıraktım. Renkleri, ışığı, Tamlin'in yeşil gözlerini, hâlâ resmini yapmak istediğim ama asla yapamayacağım şeyleri, hiçbirini, hiçbirini düşünmedim.

Bu dağdan sağ salim çıkamayacaktım.

Rhysand'ın iki gölge hizmetçisiyle birlikte boş gözlerle ve hiçbir şey düşünmeden giyinme odasına yürürken, ilerideki köşeden tıslama ve kanat sesleri yükseldi: Attor. Yanımdaki periler gerildi ama ikisi de başlarını dik tutmaya devam ettiler.

Attor'a hiç alışamasam da uğursuz varlığını kabullenmiştim. Yanımdakilerin kasıldığını görmek içimde uyuyan dehşeti uyandırdı. Köşeye yaklaştıkça korkudan ağzım dilim kurudu. Gölgelerin ardına sığınıp gizlenmiş olsak da her adım beni o kanatlı iblise yaklaştırıyordu. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Derken, genizden gelen bir ses Attor'un tıslamasına karşılık verdi. Yerdeki taşlara sürten tırnak sesleri duyulunca refakatçilerim önce birbirlerine baktılar, sonra da beni duvardaki bir nişe doğru savurdular. Bir saniye önce duvarda olmayan bir goblen şimdi önümüzde uzanırken, gölgeler koyulaşıp katılaştı. İçimde öyle bir his vardı ki

birisi bu gobleni duvardan söküp alsa arkasında karanlıktan ve taştan başka bir şey göremeyecekti.

Perilerden biri tek eliyle ağzımı kapatıp sıkıca kendine bastırınca kollarındaki gölgeler benim koluma yayıldı. Peri yasemin kokuyordu; bunu daha önce fark etmemiştim. Bunca geceden sonra isimlerini bile bilmiyordum.

Attor ve yoldaşı kısık sesle konuşmaya devam ederek köşeyi döndüler. Ve söylediklerinin her kelimesini anladığım zaman amacımızın sadece saklanmak olmadığını anladım.

"Evet," dedi Attor, "güzel. Sonunda hazır olduklarını duyunca çok sevinecek."

"Peki, Yüce Lord'lar savaşçılarını verecek mi?" diye sordu genizden gelen ses. Domuz gibi sesler çıkardığına yemin edebilirdim.

Gitgide yakınlaştılar; bizi fark etmemişlerdi. Refakatçilerim bana iyice sarıldılar; o kadar iç içe geçmiştik ki nefeslerini tuttuklarını fark ettim. Hem hizmetçi, hem de casustular.

"Yüce Lord'lar onun sözünden çıkamaz," dedi Attor büyük bir zevkle. Kuyruğu sağa sola savrularak yerleri süpürüyordu.

"Hybern'deki askerlerden duyduğum kadarıyla Yüce Kral şu kızla ilgili gelişmelerden rahatsız. Amarantha aptalca bir pazarlık yaptı. Geçen seferki Jurian takıntısı yüzünden Kral savaşı kaybetti; bir kez daha kazık yerse onu hayatta affetmez. Kralın büyü tariflerini çalmak ve bir bölgeyi kendi adına zapt etmek başka, ona yardım göndermekte ikinci kez çuvallamak başka."

Attor çenesini yoldaşına uzatarak gürültülü bir şekilde tıslayınca zangır zangır titredim. "Hanımım kendi

lehine olmayan hiçbir pazarlık yapmaz. Şimdilik umuda tutunmalarına izin veriyor ama o umut yıkıldığında, hepsi kırık kalpli piyonlara dönüşecek."

Şu anda goblenin önünden geçiyor olmalıydılar.

"Dua et öyle olsun," diye karşılık verdi genizden gelen ses. Bu ne tür bir yaratıktı ki Attor'a atar yapabiliyordu. Tam önümden geçerlerken refakatçim gölgeli elini ağzıma daha sıkı bastırdı.

Duyularına güvenme. Alis'in sesi beynimde yankılandı. Attor daha önce de güvende olduğumu düşündüğüm bir anda yakalamıştı beni...

"Sen de dilini tutsan iyi olur," diye uyardı Attor. "Sen tutmazsan Hanımım tutar ve kerpetenleri pek nazik değildir."

Diğer yaratık yeniden domuz sesleri çıkardı. "Buraya Kralın bana sağladığı dokunulmazlıkla geldim. Eğer *hanımın* bu sefil yere hükmettiği için kendisini kralın üstünde görüyorsa, güçlerini kimin soyup soğana çevireceğini çok yakında hatırlar, hem de büyüye ve iksire gerek kalmadan."

Attor'un karşılık vermesini istedim, hatta çok sert çıkmasını ama hiçbir şey demedi. Onun bu sessizliği havuza atılan taş misali bir korku düşürdü içime.

Hybern Kralı ölümlü dünyasına yeni bir sefer düzenlemek için yıllardır ne tür bir plan uyguluyordu bilmiyordum ama daha fazla beklemeye niyeti olmadığı açıktı. Amarantha istediği şeyi çok yakında elde edebilirdi: tüm insan diyarının imha edilmesi.

Kanım dondu. Nesta... ailemi buradan götürecekti, onları koruyacaktı. Nesta'ya güveniyordum.

Sesler yitip gitti ama iki kadın peri uzunca bir süre

daha bekledikten sonra gevşediler. Goblen ortadan kayboldu ve tekrar koridora çıktık.

Etrafımızdaki gölgelerin rengi –çok olmasa da– açılırken, önce birine, sonra ötekine bakarak, "O *neydi*?" diye sordum. Yanlış anlaşılmasın diye, "*Kimdi*?" diye düzelttim.

"Belaydı," diye yanıtladılar ağız birliğiyle.

"Rhysand biliyor mu?"

"Yakında öğrenecek," dedi birisi. Sessizce giyinme odasına yürümeye devam ettik.

Dağın Altı'nda kapana kısılmışken, kendimi kurtarmak şöyle dursun, Tamlin'i bile serbest bırakamamışken, Hybern Kralı'yla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve Nesta ailemle birlikte kaçmaya hazır beklediğine göre uyaracağım birileri de yoktu. Böylece günler geldi geçti ve üçüncü görevimi yaklaştırdıkça yaklaştırdı.

Sanırım kendi içime öyle gömülmüştüm ki olağandışı bir şey yaşamasaydım dışarı çıkamayacaktım. Işığın hücremin tavanındaki nemli taşlarda yakamoz misali dans etmesini seyrederken, yukarıdaki taşlardan dökülüp hücreye yayılan bir ses duydum.

Perilerin tuhaf keman ve davul gürültülerine o kadar alışmıştım ki hoş müzik sesini ilk duyduğumda bunun başka bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Bazen, yeterince uzun baktığımda, tavan yıldızlarla dolu devasa bir gökyüzüne dönüşüyordu; ben de rüzgârla oradan oraya savrulan, küçük, önemsiz bir zerre oluyordum.

Müzik tavanın köşesindeki minik havalandırma deliğinden geliyordu. Hareketli notalar zar zor duyulduğuna göre kaynak çok uzaktaydı ama gözümü kapatınca daha

net duydum. Daha net... gördüm. Sanki dev bir resimdi, yaşayan bir freskti.

Müzikte güzellik vardı – güzellik ve iyilik. Kâseden dökülen pasta hamuru gibi birbirinin üzerine katlanan, sonra birlikte eriyerek bir bütün oluşturan, yükselen, içimi dolduran notalar. Şiddetli değildi ama içinde tutkunun şiddetini, kabardıkça kabaran bir neşeyi ve hüznü barındırıyordu.

Yapış yapış boyayla kaplı olsa da tenimin sertliğini hissetme ihtiyacıyla dizlerimi göğsüme çektim.

Müzik, renk kemerlerinin üzerinde yükselen dik bir yolu tırmanmaya başladı. Peşine düşüp hücreden çıktım, toprak katmanlarını geçtim, tırmandım, tırmandım, önce mavi kantaronlarla kaplı çayırları, sonra ağaçların en üst dallarını geride bıraktım ve nihayet gökyüzünün engin açıklığına ulaştım. Müziğin ritmi beni nazikçe itekleyen, yukarıya çeken, bulutlara götüren eller gibiydi. Daha önce hiç böyle bulutlar görmemiştim; pofuduk yüzeylerinde güzel ve üzgün yüzler olduğunu fark ettim. Alıcı gözle bakamadan kaybolup gittiler. Ben de bakışlarımı müziğin beni çağırdığı yere çevirdim.

Ya gündoğumuydu, ya da günbatımı. Bulutları macenta ve mora boyayan güneş, koyu sarı ışınlarını yoluma sererek metalik renkli yanardöner bir şerit oluşturmuştu.

Bu yola girip kaybolmak istedim; güneşin beni yakıp kül etmesini, içimi neşeyle doldurararak beni kendi ışınlarından birine dönüştürmesini istedim. Dans müziği değildi bu – ruhumdaki boşlukları dolduran, beni acının olmadığı yere götüren bir tapınma müziğiydi.

Koluma düşen bir damlanın ıslak sıcaklığını hissedene kadar ağladığımın farkında değildim. Ama yine de

müziğe sarılmaya, beni uçuruma düşmekten kurtaran bir çıkıntıymış gibi sıkı sıkı tutunmaya devam ettim. O karanlığa düşmemeyi ne kadar istediğimi şimdi fark etmiştim; burada, bulutların, renklerin, ışığın kollarında kalmayı ne kadar istediğimi.

Seslerin beni tarumar etmesine, beni yere serip tokmaklarını bedenimde gezdirmesine izin verdim. Yukarı, daha yukarı, gökyüzündeki o saraya, güzel, iyi ve fantastik olanların yaşadığı, ak mermer ve aytaşından yapılmış şatoya doğru. Ağladım... o saraya bu kadar yakın olduğum için, orada olmaya bu kadar ihtiyacım olduğu için ağladım. İstediğim her şey oradaydı, sevdiğim kişi oradaydı...

Müzik, Tamlin'in bedenimi tıngırdatan parmaklarıydı; gözlerindeki altın benekler, gülen dudaklarındaki kıvrımdı. Kıs kıs gülen nefesi ve o iki kelimeyi söyleme şekliydi. Savaştığım şey *buydu;* kurtarmaya yemin ettiğim şey *buydu.*

Müzik, her nerde çalınıyorsa, daha sesli, daha coşkulu, daha hızlı bir zirveye doğru yükselerek odamın kasvetini dağıttı. Sesler karanlıkta yitip gittiğinde sarsıntılı hıçkırıklara boğuldum. Müziğin ve zihnimdeki renklerin beni soyduğu, saf ve çırılpıklak halde bıraktığı hücremde oturdum ve titreyerek gözyaşı döktüm.

Gözyaşlarım dindiğinde müzik her nefesimde yankılanmaya devam etti. Kuru samandan şilteme uzandım ve nefeslerimi dinledim.

Müzik belleğime sızıp anılarımı birbirine bağladı, yorgan haline getirdi ve etrafıma sararak kemiklerimi ısıttı. Avcumun içindeki göze baktım, o da bana baktı; kıpırdamıyordu.

Son oyuna iki gün kalmıştı. Sadece iki gün sonra Kazan'ın girdaplarındaki yazgımı öğrenecektim.

42.
BÖLÜM

Muhtemelen son partim olsa da benim için diğerlerinden farkı yoktu. Periler içtiler, sandalyelerine yayıldılar, dans ettiler, güldüler, açık saçık ve uçuk şarkılar söylediler. Yarına dair hiçbir beklentileri yokmuş gibiydi; onlar için, dünyaları için, bir şeyleri değiştirmek üzere olduğumu düşünmüyorlardı. Belki öleceğimi onlar da hissetmişti.

Kalabalık tarafından unutulmuş halde bir duvarın dibinde oyalandım ve Rhysand'ın elini kaldırıp beni içki içmeye, dans etmeye ya da arzu ettiği başka bir şeyi yapmaya çağırmasını bekledim. Boynumdan aşağısı mavi–siyah boyayla dövmelenmişti ve tipik kıyafetim üzerimdeydi. Bugünkü tül elbisem günbatımı pembesi tonundaydı: tenimdeki burgaçlı desenlere göre fazla parlak ve dişil. Yarın beni bekleyen şeye göre fazla neşeli.

Rhysand'ın beni çağırması normalden uzun sürdü. Muhtemelen kucağında oturan ve uzun yeşilimsi parmaklarıyla saçlarını okşayan atletik yapılı peri yüzünden. Yakında ondan sıkılırdı.

Amarantha'ya bakıp keyfimi iyice kaçırmak istemedim. Burada yokmuş gibi hareket etmek en iyisiydi. Lucien kalabalık içinde zaten benimle konuşmuyordu. Tamlin desen... son günlerde ona bakmak iyice zorlaşmıştı.

Bir an önce bitsin istiyordum. Şarabın beni bu son geceden çıkarıp kaderime taşımasını istiyordum. Rhysand'ın hizmet çağrısını dört gözle beklemeye öyle dalmıştım ki yanımda birinin durduğunu ancak vücudunun sıcaklığını hissedince fark ettim.

Tanıdık yağmur ve toprak kokusunu alır almaz taş kesildim ve dönüp yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Hareketsiz ve göze çarpmayan iki heykel gibi yan yana durup kalabalığa baktık.

Eli elime değince içimde bir alev hattı tutuştu ve beni öylesine kavurdu ki gözlerimde yaşlar birikti. Keşke... keşke bozulmuş cildime dokunmasaydı da parmakları o sefil dövmenin konturlarını okşamak zorunda kalmasaydı.

Ama o an yaşamaya başladım... Ellerimizin birbirine sürttüğü o birkaç saniye boyunca hayatım yeniden güzelleşti.

Yüzümü soğukluk maskesinin ardında tuttum. Elini indirdi ve geldiği hızla kalabalığa dalarak perilerin arasından kıvrılarak ilerledi. O sırada geriye bakıp başını belli belirsiz eğince ne demek istediğini anladım.

Kalbim oyunlarda atmadığı kadar hızlı atarken, olabildiğince sıkılmış görünmeye çalışarak duvardan ayrıldım ve çaktırmadan peşine takıldım. Farklı bir rota izleyerek, Tamlin'in şimdi önünde oyalandığını fark ettiğim, bir goblenin yanındaki yarı gizli küçük kapıya doğru ilerledim. Rhysand beni aramaya başlamadan önce sadece

birkaç dakikam vardı ama Tamlin'le bir dakika bile bana yeterdi.

Önce Amarantha'nın platformunu, sonra kikirdeyen bir grup periyi geçerek kapıya yaklaşınca nefesim kesildi... Tamlin kapıdan girip şimşek hızıyla gözden kayboldu. Ortalıkta aylak aylak dolaşıyormuş gibi yavaşladım. Bu günlerde Rhys'in uyuşmuş oyuncağına dönüşene kadar kimse bana ilgi göstermiyordu. Tereyağından kıl çeker gibi hedefime ulaşınca kapı sessizce açıldı ve beni içeri davet etti.

İçeri girince zifiri karanlıkta kaldım. Sadece altın benekli yeşil ışıltılar gördüm ve aynı anda Tamlin'in bedeni benimkine yapıştı ve dudaklarımız buluştu.

Ne kadar sıkı öpsem, ne kadar sıkı sarılsam, bedeninin ne kadarına dokunsam azdı. Kelimeler ise gereksiz.

Tenini son bir kez hissetmek için gömleğini yırtarcasına iki yana açtım ve göğüslerimi kavradığı zaman içimde yükselen iniltiyi güçlükle bastırdım. Nazik olmasını istemiyordum, çünkü benim içimden de öyle davranmak gelmiyordu. Tıpkı onun gibi vahşi, kaba ve ateşli olmak istiyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan kopardı ve boynumu ısırdı – Ateş Gecesi'nde ısırdığı gibi. İnleyip ikimizi de ele vermemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Bu ona son dokunuşum olabilirdi, birlikte geçirdiğimiz son anlar olabilirdi. Heba edemezdim.

Parmaklarım Tamlin'in kemer tokasını kavradığında dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Dillerimiz dans ediyordu ama vals veya menüet değil, kemik davullarla ve çığlık atan kemanlarla çalınan bir savaş dansı, ölüm dansı.

Onu istiyordum... burada.

Onu daha yakınımda hissetme ihtiyacıyla tek bacağımı beline sardım. Dudaklarımı daha sıkı öperek sırtımı buz gibi duvara yasladı. Kemer tokasını parçalarcasına açıp kemeri iki yana savurdum. Tamlin içindeki arzuyu kulağıma hırıldadı ve o kısık, derinlere işleyen sesini duyunca gözlerimin önünde kırmızılar, beyazlar, şimşekler uçuştu. İkimiz de yarının neler getireceğini biliyorduk.

Bir elimle kemerin sarkan tokasını kenarıya iterek pantolonun içinde gezinmeye başladım. Derken, birisi öksürdü: "Ayıp ayıp."

Rhysand'ın sesiydi. Onu içeri sızan ışığın altında bize bakarken bulma beklentisiyle kapıya döndük. Ama orada değil, tam arkamızdaydı; geçidin içinde. Buraya taht salonundan gelmemişti. Muhtemelen duvardan geçme yeteneğini kullanmayı tercih etmişti. "Hem de çok ayıp." Yanımıza geldi. Tamlin bana sarılmaya devam ediyordu. "Evcil hayvanıma ne yaptığına bir bak."

İkimiz de nefes nefese, sustuk. Ama soğuk hava boşa çıkan tenimi, açıktaki göğüslerimi ısırdı.

"Amarantha küçük savaşçısının insan hizmetçisiyle oynaştığını bilse çok gücenirdi," diye devam etti Rhysand, kollarını kavuşturarak. "Size nasıl bir ceza verirdi acaba? Kimbilir, belki de huyundan vazgeçmeyip Lucien'i cezalandırırdı. Sonuçta kaybedecek bir gözü daha var. Bakarsın onu da bir yüzüğe koyar."

Tamlin çok ağır hareketlerle ellerimi vücudundan kopardı ve yanımdan uzaklaştı.

Rhysand, "Mantıklı davranmaya başladığını görmek güzel," deyince Tamlin kabardı. "Şimdi, uslu bir Yüce

Lord gibi davran, kemerini bağla, üstünü başını düzelt ve buradan çık git."

Tamlin bana baktı ama korktuğum gibi, Rhysand'ın dediklerini yapmaya başladı. Yüce Lordum gözünü benden ayırmadan gömleğini ve saçını düzeltti, sonra da kemerini bağlayıp sıktı. Ellerindeki ve giysilerindeki boyalar –*benden* bulaşan boyalar– kayboldu.

Rhysand, kapıyı göstererek, "Partinin tadını çıkar," diye ezgiyle karışık şakıdı.

Gözlerimin içine bakmaya devam eden Tamlin'in yeşil gözleri ışıldadı. Usulca, "Seni seviyorum," dedi ve Rhysand'a bakmadan dönüp yürüdü.

Dışarı çıkmak için kapıyı açınca içeriye hücum eden ışık yüzünden geçici körlük yaşadım. Kapı ardından yavaşça kapanırken dönüp bir kez daha bakmadı ve loş oda yeniden karanlığa gömüldü.

Rhysand cık cıkladı. "Kendini teslim etmeye bu kadar hevesliysen, benden rica edebilirdin."

"Domuz," diye çemkirdim. Elbisemin katlarıyla göğüslerimi örttüm.

Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi arkamdaki duvara dayadı. Kemiklerim acıdı. Başımın yanındaki duvarda gölgeli kuş pençelerini gördüğüme yemin edebilirdim. "Kendini benim insafıma bırakmaya mı çalışıyorsun, yoksa gerçekten bu kadar aptal mısın?" Sesinde insanın içine işleyen, kemiklerine nüfuz eden bir hiddet vardı.

"Senin kölen değilim."

"Aptalın tekisin, Feyre. Amarantha ikinizi burada yakalasaydı neler olurdu, biliyor musun? Tamlin onun sevgilisi olmayı reddediyor olabilir ama sırf inadının kı-

rılacağı umuduyla Tamlin'i yanında tutmaya devam ediyor. İnadını kıracak ve hepimize yapmaktan zevk aldığı gibi, ona hükmedecek." Ağzımı açmadım. Kesik kesik nefes alarak "İkiniz de aptalsınız," diye mırıldandı. "Senin ortadan kaybolduğunu kimsenin fark etmeyeceğini nasıl düşünebildin? Lucien'in kardeşleri o sırada sana bakmadığı için Kazan'a şükretmelisin."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye patladım. Bileklerimi öyle bir sıktı ki biraz daha abansa kemiklerimin kırılacağını biliyordum.

"Beni neden ilgilendiriyor?" diye fısıldadı. Yüzü öfkeyle kırıştı. Kanatlar, o köselemsi, muhteşem kanatlar, arkasındaki karanlıktan fışkırırcasına yükseldi. "*Beni* neden ilgilendiriyor?"

Başka bir şeyler daha söyleyecekti ama birden kapıya baktı, sonra yeniden bana döndü. Kanatlar ortaya çıktığı hızla geri kayboldu. Uzanıp beni öptü. Dili dudaklarımı aralayıp ağzımın içine, hâlâ Tamlin'in tadını hissettiğim dilime uzandı. Onu ittirip debelendim ama beni sıkı sıkı tutarken dudaklarını damağımda, dişlerimde gezdiriyor, ağzımı, benliğimi ele geçiriyordu.

Kapı ardına kadar açıldı ve Amarantha'nın kavisli vücudu göründü. Tamlin... onun yanındaydı ve Rhys dudaklarımı öpmeye devam ederken Tamlin'in gözleri hafifçe büyümüştü.

Amarantha güldü; Tamlin'in yüzüne duygudan yoksun, az önceki haliyle ufaktan yakından alakası olmayan taş gibi bir ifade yerleşti.

Rhys hiç acele etmeden, dilini son bir hamleyle altdudağımda gezdirerek geri çekilince, Amarantha'nın arkasında

biriken ulu peri kalabalığı kraliçenin kahkahalarına eşlik ettiler. Rhysand onlara miskin, rahatına düşkün bir sırıtmayla karşılık verip eğildi. Ama Amarantha ona bakarken gözlerinde bir şimşek çaktı. Sonuçta Amarantha'nın orospusu diyorlardı onun için.

Elini Tamlin'in koluna dayayıp, "Bunun an meselesi olduğunu biliyordum," dedi. Söyleyeceği şeye Jurian'ın da şahit olması için öteki elini kaldırdı: "Siz insanlar hep aynısınız, değil mi?"

Ağzımı açık tek kelime etmedim ama utançtan ölüyor, durumu izah etmek için yanıp tutuşuyordum. Tamlin gerçeği anlamak *zorundaydı*.

Ama onun gerçeği anlayıp anlamadığını öğrenme lüksüne sahip olamadan Amarantha cık cık ederek arkasını döndü ve çevresindekilerle birlikte uzaklaştı. Kendi kendine, "Tipik insan işte; ayran gönüllü, sıkıcı," diye söylendi; halinden memnun bir kediden farkı yoktu.

Onları takip eden Rhys kolumdan tutup beni taht salonuna sürükledi. Işık üstüme çullanınca vücudumdaki mürekkep lekelerini fark ettim; göğüslerimdeki, karnımdaki desenler dağılmıştı ve buralardaki mürekkep gizemli şekilde Rhysand'ın ellerine bulaşmıştı.

Rhys beni çıkış kapısına doğru usulca itekleyerek, "Bu gece senden bıkkınlık geldi," dedi. "Hücrene geri dön." Amarantha ve tüm saray halkı keyfile gülümsedi; hatta bozulmuş desenleri fark edince hepsinin ağzı kulaklarına vardı. Tamlin'e baktım ama o sırtını dönüp platformdaki klasik yerine doğru yürümeye başlamıştı. Bakmaya dayanamamış gibiydi.

* * *

Gecenin hangi vaktiydi bilmiyorum ama saatler sonra hücremin içinde ayak sesleri duydum. Doğrulup oturduğumda Rhys'in bir gölgenin içinden çıktığını gördüm.

Hücremdeki su kovasından aldığım suyla ağzımı üç kez çalkaladığım halde dudaklarının sıcaklığını, dilinin ağzımdaki pürüzsüz hareketlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Tüniğinin üst düğmeleri açıktı. Tek kelime etmeden elini mavi siyah saçlarına daldırıp geri taradı ve tam karşımdaki duvara sırtını verip kendini yere bıraktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Şakaklarını ovarak, "Buraya kaçıp biraz kafamı dinlemek," dedi.

Durakladım. "Neyden kaçıp?"

Göz kenarlarını bir aşağı bir yukarı, bir içeri bir dışarı çekiştirerek soluk tenine masaj yaparken iç geçirdi. "Bu keşmekeşten."

Saman şiltemde biraz daha doğruldum. Onu hiç bu kadar doğal görmemiştim.

"O lanet olası kaltak canımı çıkarıyor," diye devam etti. Ellerini şakaklarından çekip kafasını duvara yasladı. "Benden nefret ediyorsun. Seni yatak odamda bana hizmet etmeye zorlasaydım neler hissederdin, hayal bile edemezsin. Ben onun fahişesi değil, Gece Sarayı'nın Yüce Lordu'yum."

Demek ki hakaretler doğruydu. Ve ona bu tarzda bir kölelik yapsaydım, bu beni ne hale getirirdi, ondan ne kadar nefret ederdim, hayal etmek zor değildi. "Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Çalımı ve fesatlığı uçup gitmişti. "Çünkü yorgun ve yalnızım; ve kendimi riske atmadan konuşabileceğim

tek insan sensin." Boğuk kahkahalarla güldü. "Ne kadar saçma: Bir tarafta Prythian'ın Yüce Lordları'ndan birisi, diğer tarafta..."

"Eğer şimdi bana hakaret edeceksen, hemen gidebilirsin."

"Ama bu konuda çok iyiyim." Klasik sırıtışı yüzüne geri gelince ters ters baktım. Gülümsemeyi bırakıp iç geçirdi. "Yarın en ufak bir hatanda, Feyre, hepimiz mahvoluruz."

Bunu düşününce içimdeki dehşet telleri öyle bir tınladı ki nefesim kesildi.

Benimle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Başarısız olursan," diye devam etti, "Amarantha sonsuza dek bu topraklara hükmeder."

"Tamlin'in güçlerini bir kez ele geçirdiyse, bunu bir daha yapamayacağını nereden biliyorsun?" Dile getirmekten hep korktuğum bir soruydu bu.

"Tamlin bir daha öyle kolay kanmaz," dedi, tavana bakarak. "Amarantha'nın en büyük silahı, güçlerimizi sınırlı tutması. Bu güçlere ulaşamıyor, yani tam anlamıyla ulaşamıyor ama bunlar sayesinde bizi kontrol altında tutuyor. Bu yüzden onun zihnine girip parçalayamadım; bu yüzden hâlâ hayatta. Sen Amarantha'nın lanetini kaldırdığın anda Tamlin'in gazabı öyle şiddetli olur ki dünyadaki hiçbir güç onu duvardan duvara çalmasını engelleyemez."

İçim ürperdi.

Eliyle havada yay çizdi. "Bunları neden yapıyorum sence?"

"Çünkü canavarın tekisin."

Güldü. "Doğru ama aynı zamanda çıkarcının tekiyim. Amarantha'ya karşı elimizdeki en iyi silah Tamlin'i gözü kara bir öfkeye sürüklemek. Senin Amarantha'yla

aptalca bir pazarlığa tutuştuğunu görmesi başka bir şey, kolunda benim dövmemi görmesi başka... Ah, benim yeteneklerimle doğmalıydın, sırf ondan taşan öfkeyi hissetmek için bile olsa."

Rhysand'ın yeteneklerini fazla düşünmek istemiyordum. "Peki seni de duvardan duvara çarpmayacağını kim söyledi?"

"Belki dener; ama içimden bir his önce Amarantha'yı öldüreceğini söylüyor. Sonuçta her yol ona çıkıyor: bana borçlandığın esaret bile onun suçu sayılır. Böylece yarın onu öldürür, dolayısıyla kavgaya tutuşmadan önce beni serbest bırakmış olur, ardından birbirimize girip bir zamanlar kutsal saydığımız bu dağı kendi başımıza yıkarız." Tırnaklarıyla oynadı. "Elbette oynayacağım birkaç kartım daha var."

Ağzımı açmadan, sadece kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Feyre, Kazan aşkına. Hiç mi merak etmiyorsun: Seni defalarca sarhoş etmişken neden belinden ve kolundan başka bir yerine dokunmadım?"

Bu geceye kadar... o lanet öpüşmeye kadar. Dişlerimi gıcırdattım ama öfkem kabarırken bile, kafamda bir resim belirdi.

"Masumiyetimin tek kanıtı bu. Suçsuz birinin feci şekilde can vereceği bir kavgaya tutuşmadan önce Tamlin'i iki kez düşünmeye sevk edecek tek şey. Hep senin yanında olduğumu ona ispat etmemin tek yolu. İnan bana, seninle yatmaktan çok büyük bir zevk alırdım ama yatağıma bir insan kadın atmaktan çok daha önemli şeyler var."

Biliyordum ama yine de sordum. "Ne gibi?"

"Ülkem gibi." Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar

uzaklara gitti. "Ağzından çıkacak tek kelimeyle yaşamlarına son verebilecek, zorba bir kraliçeye köle olmuş halkım gibi. Kuşkusuz Tamlin de sana aynı duyarlığı göstermiştir." Göstermemişti, yani tam olarak. Üstündeki lanet yüzünden gösterememişti.

"Amarantha neden seni hedef aldı?" diye sormaya cüret ettim. "Neden seni kendine seks kölesi yaptı?"

"Söylemeye gerek var mı?" Eliyle mükemmel yüzünü işaret etti. Gülmediğimi görünce derin bir nefes verdi. "Babam, Tamlin'in babasını ve abilerini öldürdü."

İrkildim. Tamlin hiç bahsetmemişti; bu ölümlerden Gece Sarayı'nın sorumlu olduğunu hiç söylememişti.

"Uzun hikâye ve canım hiç bahsetmek istemiyor ama şöyle özetleyeyim: Amarantha elimizin altındaki toprakları çaldığı zaman, Tamlin'in babasını, yani arkadaşını öldüren katilin oğluna özel bir ceza vermeye karar verdi. Babamın eylemleri yüzünden benden nefret ettiğine ve bunun cezasını çekmem gerektiğine hükmetti."

Ona elimi uzatmalıydım, özürlerimi sunmalıydım ama aklım durmuştu. Amarantha'nın ona yaptığı şey...

"Ve işte buradayız," dedi bitkinlikle, "ölümsüz dünyamızın kaderi okuma yazma bilmeyen bir insanın ellerinde." Gözlerini kapatıp bir elini alnına koyduktan sonra başını eğdi ve tatsız kahkahalarla güldü. "Ne keşmekeş ama."

Bir yanım savunmasız karnını yaralayacak doğru kelimeleri ararken, öteki yanım söylediklerini, yaptıklarını, beni öpmeden önce kafasını çevirip kapıya bakışını hatırladı. Amarantha'nın geldiğini sezmişti. Onu kıskandırmak için yapmış olabilirdi ama belki de...

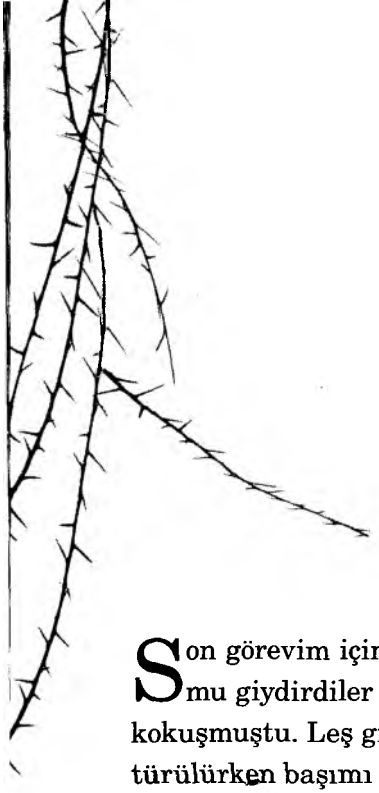
Beni öpmeseydi, birden ortaya çıkıp bizi rahatsız etmeseydi, taht salonuna desenleri dağılmış bedenimle geri dönecektim. Ve herkes, özellikle de Amarantha, neler karıştırdığımı anlayacaktı. Kiminle birlikte olduğumu anlaması fazla zamanını almazdı, hele de Tamlin'in üzerindeki boyayı gördükten sonra. Bunu nasıl cezalandıracağını düşünmek bile istemiyordum.

Amacı ve yöntemleri ne olursa olsun, Rhysand beni hep hayatta tutmuştu. Ben henüz Dağın Altı'na ayak basmadan önce bile yapmıştı bunu.

"Sana fazla açıldım," diyerek ayağa kalktı. "Belki de anlatmadan önce seni sarhoş etsem iyi olurdu. Akıllı biri olsaydın, bunu bana karşı kullanırdın. Eğer şiddet görmeye dayanacak miden varsa, Amarantha'ya gidip orospusuyla ilgili tüm gerçekleri anlatırdın. Belki bunun karşılığında sana Tamlin'i verirdi." Ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu ama gölgeye dönüşürken omuzlarında öyle bir kavis vardı ki bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

"Kolumu iyileştirirken... benimle pazarlık etmene gerek yoktu. Yılın tüm haftalarını talep edebilirdin." Karanlık tarafından yarı yutulmuş halde bana dönerken kaşlarımı çattım. "Tüm haftaları... ve yine de evet derdim." Tam bir soru sayılmazdı ama cevabı bilmem gerekiyordu.

İç gıcıklayan dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Biliyorum," dedi ve gözden kayboldu.

43.
BÖLÜM

Son görevim için üzerime eski tüniğimi ve pantolonumu giydirdiler – hepsi kir pas içinde, yırtık pırtık ve kokuşmuştu. Leş gibi kokmama rağmen taht odasına götürülürken başımı dik tuttum.

Kapılar ardına kadar açılınca taht odasının sessizliği üzerime hücum etti. Yuhlamalar, alkışlar duymayı bekliyordum. Seyircilerin yatırdığı bahislerden gelen altın parıltılarını görmeyi bekliyordum. Ama bu kez herkes çıt çıkarmadan bana bakıyordu; özellikle maskeli olanlar daha bir dikkatle bakıyorlardı.

Tüm dünyaları benim omuzlarımdaydı; Rhysand böyle demişti. Ama yüzlerinden okunan şeyin sadece endişe olduğunu sanmıyordum. Birkaç perinin parmaklarını dudaklarına götürdükten sonra avcunu gösterecek şekilde elini bana doğru uzattığını görünce güçlükle yutkundum. Kötü niyetli bir hareket değildi: düşene verilen bir selam, şerefiyle ölene bahşedilen bir elveda. Buraki perilerin çoğu Yüce Lordların saraylarına bağlıydı; Amarantha

topraklarına ve canlarına el koymadan önce bile. Ve eğer Tamlin'le Rhysand hepimizi hayatta tutacak oyunlar oynuyorlarsa...

Önümde açtıkları yol boyunca hızlı adımlarla ilerleyip doğruca Amarantha'ya ulaştım. Tahtın önünde durduğumda Amarantha gülümsedi. Tamlin her zamanki yerinde, yani onun yanı başında oturuyordu ama ona bakmayacaktım... henüz.

Kan kırmızı elbisesindeki bir toz parçasını çekiştiren Amarantha, "İki görevi arkanda bıraktın," dedi. Siyah saçları, başındaki altın tacı yutmakla tehdit eden bir karanlıkla parlıyordu. "Ve önünde sadece bir görev kaldı. Bu kadar yaklaşmışken çuvallamak daha mı acı olur, merak ediyorum doğrusu." Yüzünü ekşitince ikimiz de gülüşmelerin dinmesini bekledik.

Ama kızıl tenli muhafızlardan başka gülen yoktu. Diğer herkes sus pustu. Lucien'in sefil abileri bile. Veya, kalabalığın her neresindeyse, Rhysand bile.

Yanan gözlerimi rahatlatmak için gözlerimi kırpıştırdım. Belki de hepsinin bağlılık yemini, hayatım üzerine girdikleri bahisler, yaptıkları tüm iğrençlikler sadece bir gösteriden ibaretti, tıpkı Rhysand'ınkiler gibi

Ve belki de şimdi, artık sona gelinmişken, muhtemel ölümümü içlerinde kalan son onurla karşılıyorlardı.

Amarantha öfkeyle kalabalığa baktı ama bakışlarımız tekrar karşılaştığında genişçe, şirinlikle gülümsedi. "Ölmeden önce söylemek istediğin bir şeyler var mı?"

Dilimin ucuna bir küfür sinsilesi geldi ama Tamlin'e bakmayı tercih ettim. Tamlin hiç tepki vermedi; yüzü taştan farksızdı. Keşke yüzünün hepsini görebilseydim,

bir anlığına bile olsa. Ama aslında tek ihtiyacım olan şey o yeşil gözlerine bakmaktı.

"Seni seviyorum," dedim. "Yanındaki kadın ne derse desin, sadece bu basit insan kalbimle de olsa, seni seviyorum. Bedenimi yaktıklarında bile seni sevmeye devam edeceğim." Dudaklarım titredi, görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşları soğuk yanaklarıma süzüldü. Elimi kaldırıp yaşları silmedim.

Tamlin tepki vermedi, tahtının kollarını bile sıkmadı. İçim parçalansa da sessizliği beni öldürse de sanırım ancak bu şekilde katlanabiliyordu.

Amarantha tüm şirinliğiyle karşılık verdi. "Senden geriye yakacak bir şeyler kalırsa, tatlım, şanslı sayılırsın."

Ona dönüp dalgın dalgın yüzüne baktım. Ama kalabalık Amarantha'nın sözlerine tezahüratlarla, gülüşmelerle veya alkışlarla değil, sadece sessizlikle karşılık verdi.

Bu lütuf beni yüreklendirdi, yumruklarımı sıkmamı ve kolumdaki dövmeyi sahiplenmemi sağladı. Onu şimdiye kadar yenmiştim, hak ederek ya da hak etmeyerek; ve ölürsem, kendimi yalnız hissetmeden ölecektim. Yalnız başıma ölmemiş olacaktım. Bundan başka ne isteyebilirdim?

Amarantha çenesini eline yasladı. "Bilmecemden hiçbir şey anlamadın, değil mi?" Cevap vermediğimi görünce gülümsedi. "Yazık. Oysa çok şirin bir cevabı var."

"Geç bunları," diye homurdandım.

Tamlin'e baktı. Tek kaşını kaldırıp "Peki senin ona söyleyeceğin son sözler yok mu?" diye sordu. Tamlin cevap vermeyince bana dönüp sırıttı. "Madem, öyle." Ellerini iki kez çırptı.

Bir kapı açıldı ve başlarına çuval geçirilmiş üç kişi –

iki erkek, bir kadın– muhafızların ellerinde sürüklenerek içeriye getirildi. Taht salonunda dalgalanan fısıltıları duydukça örtülü yüzlerini bir oraya bir buraya çeviriyorlardı. Bana doğru yaklaşırlarken dizlerimi hafifçe büktüm.

Kızıl tenli muhafızlar perileri hoyratça itip kakarak üçünü de platformun önünde, yüzleri bana dönük şekilde diz çöktürdüler. Kıyafetleri ve bedenleri kim olduklarına dair en ufak bir ipucu vermiyordu.

Amarantha yeniden el çırpınca yerdeki her perinin yanı başında siyahlar giymiş birer uşak belirdi. Uzun, beyaz ellerinde siyah kadifeden bir yastık tutuyorlardı. Her yastığın üzerinde de bir adet cilalanmış ahşap hançer vardı. Keskin bıçakları metalden değil, üvezden yapılmıştı. Üvez, çünkü...

Amarantha, kelimeleri uzatarak, "Son görevin, Feyre," diye başladı ve diz çökmüş perileri işaret ederek bitirdi: "Bu talihsiz canları kalplerinden hançerlemek."

Ağzım bir açıp bir kapayarak ona dik dik baktım.

"Hepsi masum... Ama bu senin için fark etmemeli, çünkü Tamlin'in zavallı gözcüsünü öldürdüğünde de fark etmemişti. Kız kardeşimi doğrarken sevgili Jurian için de fark etmemişti. Senin için problem olacaksa, reddedebilirsin. Elbette, bu durumda ben senin canını alırım; sonuçta pazarlık pazarlıktır, değil mi? Yine de bana sorarsan, peri katletmekteki geçmişini dikkate alırsak, aslında sana bir hediye verdiğimi düşünüyorum."

Reddet ve öl. Üç masumu öldür ve yaşa. Üç masum, kendi geleceğime karşılık. Kendi mutluluğuma karşılık. Tamlin, Tamlin'in tüm sarayı ve tüm Prythian'ın özgürlüğüne karşılık.

Jilet kadar keskin hançerlerin ahşabı öyle ustaca perdahlanmıştı ki renkli cam avizelerin altında ışıldıyorlardı.

"Evet?" diye sordu Amarantha. Jurian'ın beni ve üvez hançerleri daha iyi görmesi için elini kaldırdı ve keyifle, "Bunu kaçırmanı istemem, eski dostum," diye mırladı.

Yapamazdım. Bunu yapamazdım. Avlanmak gibi değildi; bu kez hayatta kalmak veya kendimi savunmak söz konusu değildi. Soğukkanlı bir katilden farkım kalmazdı: onların katili, kendi ruhumun katili. Ama Prythian için... Tamlin için, buradaki herkes için, Alis ve evlatları için...

Keşke unutulmuş tanrılarımızdan birinin ismini bilseydim de gelip müdahele etmesi için yakarabilseydim. Keşke hiç olmazsa bir dua bilseydim de bana yol göstermesi için, günahlarımı bağışlaması için mırıldanabilseydim.

Ama ne duaları biliyordum, ne de unutulmuş tanrıların isimlerini. Sadece harekete geçmediğim takdirde köle olarak yaşamaya mahkûm olacakların isimlerini biliyordum. Beni bekleyen şeyin dehşeti tarafından yutulurken bu isimleri dua gibi mırıldandım. Prythian için, Tamlin için, onların dünyası için, kendi dünyam için... Üç ölüm beni sonsuza dek lanetleyecek olsa da boşa gitmeyecekti.

Dizlerinin üstündeki ilk kişiye doğru yürüdüm. Daha önce attığım hiçbir adım bunlar kadar uzun, bunlar kadar merhametsiz gelmemişti. Prythian'ın özgürlüğüne karşılık üç hayat; boş yere harcanmamış olacak üç hayat. Bunu yapabilirdim. Tamlin'in gözlerinin önünde bile olsa, bunu yapabilirdim. Bu fedakârlığı yapabilirdim; onları feda edebilirdim... Yapabilirdim.

Parmaklarım titredi ama ilk hançeri elime almıştım bile. Sapı soğuk ve pürüzsüz, bıçağı beklediğimden ağır-

dı. Üç hançer vardı, çünkü o hançerlere tekrar tekrar uzanmanın ıstırabını hissetmemi istiyordu. Her defasında tekrar *niyet etmemi* istiyordu.

Amarantha, "Acele etme," diyerek cık cıklayınca muhafızlar yerdeki ilk perinin başındaki çuvalı kaldırdı.

Yakışıklı bir ulu peri genciydi. Onu tanımıyordum, hiç görmemiştim ama mavi gözleriyle yalvarıyordu. Amarantha, "Böyle daha iyi," dedikten sonra tekrar elini salladı. "Devam edebilirsin, Feyreciğim. Keyfini çıkar."

Gencin gözleri, onu öldürmezsem bir daha asla göremeyeceğim gökyüzünün rengindeydi ve bu rengi aklımdan hiç çıkaramayacaktım, resmini ne kadar yaparsam yapayım asla unutamayacaktım. Başını sağa sola salladı; o güzel gözlerini öyle kocaman açtı ki göz yuvarlarının tüm beyazı göründü. Oysa zaten gökyüzünü bir daha göremeyecekti. Eğer başarısız olursam, buradakilerin hiçbiri göremeyecekti.

Bakışları elimdeki hançerle yüzüm arasında gidip gelirken, "Lütfen," diye sızlandı. "Lütfen."

Elimdeki hançer zangır zangır titreyince daha sıkı tuttum. Üç peri... benimle özgürlük arasında ve Tamlin'in zincirlerinden kurtulup Amarantha'nın üstüne çullanmasının önünde sadece üç peri vardı. Eğer Amarantha'yı öldürebilirse... *Boşa gitmeyecek*, dedim kendime. *Boşa gitmeyecek.*

Hançeri kaldırdığımda, "Yapma," diye yalvardı genç peri. "*Yapma!*"

Nefes almakta zorlandım ve cesaretimi kaybederken dudaklarım titredi. "Üzgünüm," demek yetmezdi. Bunu Andras'a söyleyecek fırsatım olmamıştı ama şimdi... şimdi...

"*Lütfen!*" Gözlerinin çevresinde gümüş yaşlar belirdi.

Kalabalıkta birinin ağladığını duydum. Onu, en az benim Tamlin'i sevdiğim kadar seven birinin ellerinden söküp alacaktım.

Bunu düşünmemeliydim; kim olduğunu, gözlerinin rengini, hiçbir şeyini düşünmemeliydim. Amarantha vahşi ve muzaffer bir neşeyle gülümsüyordu. Bir periyi öldür, sonra başka bir periye âşık ol ve bu aşkı elinde tutabilmek için bir periyi öldürmeye zorlan. Son derece zekice ve gaddarca bir cezaydı ve o da bunun farkındaydı.

Tahtın yakınlarında bir karanlık dalgalandı ve kollarını kavuşturup beni izleyen Rhysand göründü, sanki daha iyi görebilmek için yer değiştirmişti. Yüzünde ilgisizlik maskesi vardı ama ellerim sızladı. *Yap şunu*, dedi sızı.

"*Yapma,*" diye sızlandı peri. Başımı sallamaya başladım. Onu dinlememeliydim. Hemen yapmalıydım, yoksa beni vazgeçirecekti.

"*Lütfen!*" Sesi tiz bir çığlığa dönüşmüştü.

Sesi kulaklarımı öyle tırmaladı ki üzerine atıldım.

Perişan bir çığlık atarak hançerimi kalbine savurdum.

Hançerin bıçağı sanki üvezden değil de metalden yapılmış gibi rahatlıkla eti ve kemiği yararak kalbine saplandığında, muhafızların ellerinde debelenen peri bir çığlık kopardı ve kan, sıcak ve yapış yapış kan ellerime fışkırdı. Kemiklerinin bıçakta yarattığı titreşim elimi ısırınca hançeri hızla çekip yere fırlattım ve gözyaşlarına boğuldum.

Peri şaşkınlık ve nefretle dolu gözlerini beni lanetlercesine üzerimde tutarak yere yığıldı. Kalabalığın içindeki o kişiden acı bir ağıt yükseldi.

Kanlı hançer tıkırtılar çıkararak mermerin üzerinde yuvarlanırken sendeleyip geriye doğru birkaç adım attım.

"Çok iyi," dedi Amarantha.

Bedenimden çıkıp gitmek istedim. Az önce yaptığım şeyin lekesinden kaçıp gitmeliydim. Ellerimdeki kana, parmaklarımın arasındaki yapışkan sıcaklığa katlanamıyordum.

"Sıradaki gelsin bakalım. Ah, böyle perişan görünme, Feyre. Eğlenmiyor musun?"

Başında hâlâ çuval olan ikinci perinin karşısında geçtim. Bu kez bir kadındı. Siyah giyimli uşak üstünde bıçak bulunan yastığı uzatırken, periyi tutan muhafızlar çuvalı kaldırdı.

Sade bir yüzü vardı ve saçları benimki gibi açık kestaneydi. Yanakları çoktan gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bronz gözleri ikinci hançere uzanan ellerimi takip etti. Tahta bıçağın temizliği parmaklarımdaki kanla alay ediyordu sanki.

Dizlerimin üstüne çöküp ondan af dilemek, ölümünün beyhude olmayacağını söylemek istedim. Evet, istedim ama içimde öyle bir çatlak büyüyordu ki ne ellerimi doğru dürüst hissedebiliyordum, ne de lime lime olmuş kalbimi. Ne yapmıştım ben...

"Kazan beni korusun," diye mırıldandı peri. Sesi çok güzeldi – neredeyse müzik gibi. "Ana beni kucaklasın." Buna benzer bir duayı daha önce de duymuştum: antredeki perinin huzur içinde ölmesi için Tamlin okumuştu. O peri de Amarantha'nın kurbanlarından biriydi. "Sana gelmem için bana yol göster." Hançerimi kaldıramadım, ona yaklaşmak için adım bile atamadım. "Bırak kapılardan geçeyim; bırak süt ve bal akan toprakların kokusunu içine çekeyim."

Sessiz gözyaşlarım yüzümden boynuma dökülüp tüniğimin pis yakasını ıslattı. Onu dinlerken o ölümsüz topraklardan sonsuza dek dışlandığımı biliyordum. Bahsettiği Ana her kimse beni asla kucaklamayacaktı. Tamlin'i kurtarayım derken kendimi lanetlemiştim.

Bunu yapamayacaktım. Hançeri bir kez daha kaldıramayacaktım.

"Şer beni korkutmasın," diye fısıldadı, gözlerimin içine bakarak – ta içime, kendi kendini parçalayan ruhumun derinliklerine bakarak. "Acılarım dinsin."

Dudaklarımdan bir inilti koptu. "Üzgünüm," diye inledim.

"Bırak sonsuzluğa erişeyim," diye bitirdi.

Ne demek istediğini anlayınca göz yaşlarım sel oldu. Öldür beni, diyordu. *Hızlı olsun. Acı vermesin.* Öldür beni. Bronz gözlerinde hüzünle birlikte parlayan kararlılık, yanındaki cansız perinin yakarışlarından yüz kat, bin kat daha beterdi.

Bunu yapamayacaktım.

Ama gözlerimin içine baktı ve başını eğip kaldırdı.

Üvez hançeri kaldırırken içimde bir şeyler öyle paramparça oldu ki bir daha asla eski haline gelmeyecekti. Kaç yıl geçerse geçsin, yüzünün resmini kaç kez yapmaya çalışırsam çalışayım.

Kadının yakınları ve arkadaşları devreye girince ağıt sesleri arttı. Hançer elimde ağırlık yapıyordu... ilk perinin kanıyla parlayan elimde.

Reddetmek daha onurlu olurdu; masumları öldürmektense, ölüp gitmek. Ama... ama...

"Bırak sonsuzluğa erişeyim," diye tekrar etti peri. Çe-

nesini yukarı kaldırdı. "Şer beni korkutmasın," diye fısıldadı – sadece benim duyabileceğim şekilde. "Acılarım dinsin."

Narin, kemikli omzunu kavradım ve hançeri kalbine sapladım.

Nefesi kesildi ve kanı yağmur gibi yerleri ıslattı. Tekrar yüzüne baktığımda gözlerini kapatmıştı. Yere devrildi ve hareketsiz kaldı.

Vücudumdan kopup uzaklara, çok uzaklara gittim.

Peri kalabalığı kaynamaya başladı: kımıldanmalar, fısıltılar, ağlamalar. Bıçak elimden düştü ve üvezin mermerde çıkardığı ses kulaklarımda kükredi. Özgürlükle aramda sadece bir peri kalmışken Amarantha neden hâlâ gülümsüyordu? Rhysand'a baktım: o da tüm dikkatini Amarantha'ya vermişti.

Bir peri daha ve sonra özgür olacaktık. Tek bir hançer darbesi.

Belki sonrasında fazladan bir hançer darbesi daha; bu kez yukarıdan aşağıya ve kendime doğru, tam kalbimin üzerine.

Böylece biraz huzur bulurdum; tüm bunlara kendi ellerimle son verdiğim için, yaptıklarımı kabullenmek yerine kendi canıma kıydığım için.

Peri uşağının getirdiği son hançere uzandığım sırada, muhafızlar önümde diz çöken son erkek perinin başını açtı.

Ellerim iki yanıma düştü. Kehribar benekli yeşil gözler bana bakıyordu.

Tüm dünya sarsılıp, çatırdayıp, parçalanıp tabaka tabaka tepeme çökerken, Tamlin'le bakıştık.

Hemen başımı çevirip Amarantha'nın tahtına baktım.

Yüce Lordum hâlâ onun yanındaydı. Ama Amarantha kahkahalar atarak parmağını şıklatınca yanındaki Tamlin birden bana bakarak pis pis sırıtan Attor'a dönüştü.

Oyuna getirilmiştim; yine kendi duyularım tarafından aldatılmıştım. Ruhum bedenimden ayrılırken, usulca Tamlin'e döndüm. Gözlerinde sadece suçluluk ve hüzün vardı. Ayaklarım birbirine dolanınca sırtüstü yere kapaklanmaktan son anda kurtularak geriye sendeledim.

Amarantha boynunu uzatarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hiç... hiç adil değil," diyebildim.

Rhysand'ın yüzünün rengi uçmuş, kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Adil?" Amarantha dalgın dalgın kolyesindeki kemikle oynadı. "İnsanların bu kavramın farkında olduğunu bilmiyordum. Tamlin'i öldür ve serbest kalsın." Yüzündeki gülümseme şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şeydi. "Sonra onu külliyen alabilirsin."

Dilim tutulmuştu.

"Ama," diye devam etti, "kendi canıma kıyarım daha iyi diye düşünebilirsin elbette. Sonuçta, ne anlamı var ki? Onu kaybettikten sonra yaşasan ne olacak?" Sözleri zehir gibiydi. "Bunca zaman birlikte geçireceğiniz yılların hayalini kur... sonra bir bakmışsın, yapayalnızsın. Gerçekten trajik. Yine de birkaç ay önce derimizi yüzecek kadar bizden nefret ettiğine göre, hayatına kolayca devam edeceğinden şüphem yok." Yüzüğünü tıpışladı. "Jurian'ın insan sevgilisi aynen öyle yaptı."

Tamlin hâlâ dizlerinin üzerindeydi ama gözleri artık ışıl ışıldı – meydan okuyorlardı.

"Eee," dedi Amarantha ama ona bakmadım. "Şimdi ne olacak, Feyre?"

Ya onu öldürüp tüm halkını ve kendi hayatımı kurtaracaktım, ya da kendimi öldürüp hepsinin Amarantha'nın kölesi olarak yaşamasına ve Amarantha'yla Hybern Kralı'nın insan dünyasına karşı nihai bir savaş başlatmasına izin verecektim. Bundan pazarlıkla kurtulmanın imkânı yoktu; bu seçimi yapmaktan kaçmak için satabileceğim bir parçam yoktu.

Yastığın üzerindeki üvez hançere baktım. Alis'in haftalar önce söyledikleri doğru çıkmıştı: buraya giren hiçbir insan geri çıkamazdı. Ben istisna değildim. Aklım olsaydı, ellerine düşmeden önce kendimi öldürürdüm. En azından çabucak göçüp gitmiş olurdum; beni bekleyen eziyetlere, muhtemelen Jurian'ınkine benzer bir kadere katlanmak zorunda kalmazdım. Alis haklı çıkmıştı. Ama...

Ama Alis bir şeyden bahsetmişti... bana *yardım* edecek bir şeyden. Lanetin son bir parçası vardı; kimse bana bunun ne olduğunu söyleyemiyordu ama bilirsem işime yarayacaktı. Alis sadece *dinle* diyebilmişti. Duyduklarımı *dinlememi* tembih etmişti – aslında bilmem gereken her şeyi zaten duymuşum gibi.

Bakışlarımı tekrar yavaşça Tamlin'e çevirdim. Anılar canlandı, birbirine ardına geçip giden renkler ve kelimeler. Tamlin'in Bahar Sarayı'nın Yüce Lordu olduğunu öğreniyorum: bunun bana ne faydası olacak ki? Büyük Ayin gerçekleşiyor: yok, bu da değil.

Bana her konuda yalan söylüyor; malikâneye neden getirildiğim hakkında, topraklarında olup bitenler hakkında. Lanet yüzünden istese de bana gerçeği söyleye-

miyor ama her şey yolundaymış gibi de yapmıyor. Hayır, başlarda yalan söylese de sonra her fırsatta elinden geldiğince açıklıyor, bir şeylerin çok ama çok ters gittiğini acı şekilde gözlerimin önüne seriyor.

Attor bahçede... ne ben onu görebiliyorum, ne de o beni. Ama Tamlin beni gizleyip olduğum yerde kalmamı istiyor ve Attor'u tam önüme *getiriyor*, konuşulanları duymamı *istiyor*.

Lucien'le lanet hakkında konuşurken yemek odasının kapılarını bilerek açık bırakıyor; tabi o zamanlar neyden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ortalık yerde konuşuyor. Kulak kabartmamı *istiyor*.

Çünkü bilmemi istiyor, *dinlememi* istiyor, çünkü bu bilgi...

Aklıma gelen tüm konuşmaları didik didik ettim, her bir kelimeyi kaldırıp taşın altına bakar gibi baktım. Lanetin henüz kavrayamadığım bir parçası vardı. Kimse bunu dillendiremiyordu ama Tamlin bunu öğrenmem gerektiğini düşünmüştü.

"Hanımım kendi lehine olmayan hiçbir pazarlık yapmaz."

Amarantha en çok arzu ettiği şeyi asla öldürmezdi, üstelik Tamlin'i en az benim kadar istiyorken. Ama ya Tamlin'i öldürmeye karar verirsem... Ya bunu yapamayacağımı biliyordu, ya da çok ama çok tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Konuşmalar belleğimde yankılanarak akmaya devam etti ve Lucien'in sözlerini duyduğum anda her şey dondu. O anda her şeyi anladım.

Belleğimdeki anıyı başa sarıp oynatırken, o gün duyduklarımı tekrar dinlerken, nefesim kesildi. Lucien ve Tamlin

yemek odasında, konuşulanları herkes duysun diye, *ben* duyayım diye kapıları ardına kadar açık bırakmışlar.

"Taş kalpli biri için bugünlerde fazla yufka yüreklisin."

Tamlin'e baktım. Bakışlarım göğsüne kayarken başka bir anı canlandı.

Attor bahçede... gülüyor.

"Taş kalplinin teki olsan da Tamlin, o kalbin içinde sakladığın korku belli oluyor."

Amarantha bu riski asla göze alamazdı ama onu öldüremeyeceğimi biliyordu.

Kalbi taşa dönüştüğü için bıçağın ona işlemeyeceğini biliyordu.

Bununla ilgili bir ipucu görebilmek için Tamlin'in yüzünü inceledim. Bakışlarında sadece aynı gözü pek meydan okuma vardı.

Belki de yanılıyordum; belki sadece basit bir peri deyimiydi. Ama Tamlin'le geçirdiğim onca zaman boyunca kalbinin attığını hiç duymamıştım. Genelde acı gerçek yüzümde patlayana kadar neleri gözden kaçırdığımı anlayamazdım ama bu kez farklıydı.

Tamlin'i ve güçlerini bu şekilde kontrol ediyordu. Tıpkı Jurian'ın ruhunu o göze ve kemiğe bağladığı gibi, tüm Yüce Lordların kalplerini elinde tutuyor ve hepsine hükmediyordu.

Kimseye güvenme, demişti Alis. Ama Tamlin'e güveniyordum; ve dahası, kendime güveniyordum. Duyduklarımın doğruluğuna, Tamlin'in Amarantha'dan zeki olduğuna, hiçbir şeyi boş yere feda etmediğime inanıyordum.

Tüm salon sessizdi ama benim tüm dikkatim Tamlin'in üzerindeydi. Birden gelen esin herhalde yüzümden oku-

nuyordu, çünkü Tamlin daha hızlı nefes almaya başlayıp çenesini yukarı kaldırdı.

Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Haklıydım. Haklı olmalıydım.

Önüme uzatılan yastıktaki hançeri alırken ciğerlerimi nefesle doldurdum. Yanılıyor olabilirdim; acı şekilde, trajik şekilde yanılıyor olabilirdim.

Ama elimdeki üvez hançerle Tamlin'in karşısına dikildiğimde, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti.

Kader diye bir şey vardı. Çünkü ikisi baş başa konuşurken anlatılanlara kulak misafiri olmak için orada bulunmam kaderin işiydi; çünkü evine sürüklediği bu soğuk, aksi kızın, laneti bozacak kişi olduğunu Tamlin'in kulağına kader fısıldamıştı; çünkü sırf dinleyip dinlemediğimi görmek için bu noktaya kadar hayatta kalmamı sağlayan şey kaderdi.

Ve işte karşımdaydı; Yüce Lordum, sevgilim, önümde diz çökmüştü.

"Seni seviyorum," dedim ve hançerimi savurdum.

44.
BÖLÜM

Bıçak etini yarıp kaburgasını kırdığında Tamlin acıyla haykırdı. Ellerim kan içinde kalınca, o kısacık dehşetli an içinde, üvez hançerin kalbini delip geçeceğini düşündüm.

Ama sonra bıçağın ucu sert ve sağlam bir şeye çarpıp belli belirsiz bir kütürtü çıkardı ve hançerin sapı elimin içinde zangır zangır titredi. Tamlin öne doğru yalpaladı, yüzü bembeyaz kesildi. Cilalı ahşabın üzerine kan gelmeye başlayınca hançeri geri çektim.

Ucu kırılmış ve içe katlanmıştı.

Tamlin nefes nefese elini göğsüne götürdüğünde yara iyileşmeye başlamıştı bile.

Platformun hemen önündeki Rhysand'ın ağzı kulaklarına vardı. Amarantha ayağa fırladı.

Periler birbirlerine bakarak mırıldanmaya başladılar. Hançeri elimden bıraktığımda kırmızıya boyanmış mermerin üzerinde gürültüyle sekti.

Tamlin'e, *hemen öldür onu,* diye haykırmak istedim

ama elini kanayan yarasına bastırırken kıpırdayamıyordu. Çok yavaş... çok yavaş iyileşiyordu. Maskesi de hâlâ yüzündeydi. *Hemen öldür onu.*

Kalabalıktan birisi, "Kız kazandı," diye bağırdı. Bir başkası, "Onları serbest bırak," diye yüklendi.

Amarantha'nın rengi soldu, yüz hatları eğrildi. Bu haliyle iyice yılana benzemişti. "Canım ne zaman isterse o zaman bırakırım. Feyre onları *ne zaman* serbest bırakmam gerektiğini belirtmedi; sadece serbest bırak dedi, o kadar. Bir ara yaparım. Belki sen öldükten sonra." Nefretle gülümsedi. "Bilmeceyle ilgili anında özgürlük vadettiğimde, bunun görevler için de geçerli olduğunu düşündün, değil mi? Seni ahmak, aptal insan."

Platformun basamaklarını inmeye başladığında geriledim. Parmaklarını pençe gibi germişti; Jurian'ın gözü yüzüğün içinde deli gibi hareket ediyor, gözbebeği bir büyüyüp bir küçülüyordu. "Sen," diye tısladı bana. "*Sen.*" Dişleri parladı ve keskinleşti. "*Seni geberteceğim.*"

Birisi haykırdı. Ama daha yolundan çekilemeden, hatta kıpırdamaya fırsat bulamadan, yıldırımdan daha güçlü bir şeyin çarptığını hissettim ve yere yığıldım.

Amarantha, "*Bu küstahlığını sana pahalıya ödeteceğim,*" diye hırladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi dağlayıp geçerken, boğazımı parçalayan bir çığlık kopardım.

Bedenim yerden yükselip tekrar yere çarptığında tüm kemiklerim çatırdadı. Ardından yeni ve amansız bir acı dalgası altında ezildim.

"Onu gerçekten sevmediğini itiraf edersen seni bağışlarım," diye fısıldadı. Bölük pörçük bakışlarım arasında

bana doğru sinsi sinsi yaklaştığını görebiliyordum. "Ne kadar ödlek, yalancı, vefasız bir insan pisliği olduğunu itiraf edersen."

Yapmayacaktım. Beni silindir gibi yere yapıştırsa bile söylemeyecektim.

İçim dışıma çıkacakmış gibi parçalanınca, acıyı haykırma fırsatı bulamadan yerde debelendim.

"Feyre!" diye kükredi birisi. Hayır, birisi değil: Rhysand.

Amarantha yaklaşmaya devam ediyordu. "Ona gerçekten layık olduğunu düşünüyor musun? Bir *Yüce Lord*'a? Onu zerre kadar hak ettiğini düşünüyor musun, insan kız?" Sırtım yaylandı ve kaburgalarım çatlamaya başladı, tek tek.

Rhysand tekrar adımı haykırdı – sesinde endişe vardı. Kendimden geçtim ama Amarantha beni geri getirdi; her şeyi hissettiğimden, kemiklerim kırıldıkça çığlık atacağımdan emin olmak istiyordu.

"Sen solucan yemeğindeki çamur ve kemikten başka nesin ki?" diye köpürdü. "Bizim yanımızda sen kimsin ki bizden birine layık olduğunu düşünüyorsun?"

Periler itirazlarını yükseltmeye, onu yalancılıkla ve hilekârlıkla itham etmeye, Tamlin'i serbest bırakmasını haykırmaya başladılar. Bu karmaşanın içinde Rhysand'ın Tamlin'in yanında diz çöktüğünü gördüm. Ama ona yardım etmek için değil, yerden bir şey almak için.

"Hepiniz domuzsunuz; entrikacı, pis *domuzlar.*"

Çığlıklarımın arasında hıçkıra hıçkıra döktüğüm gözyaşlarına aldırmadan kırık kaburgalarıma bir tekme savurdu. Sonra bir daha. Ve bir daha. "Senin ölümlü kalbin bizim için bir *hiç*."

Rhysand ayağa kalktığında kanlı hançerim elindeydi. Bir gölge çevikliğiyle atıldı; bıçağını Amarantha'nın boynuna yöneltmişti.

Amarantha arkasına bakmaya tenezzül bile etmeden tek elini kaldırdı ve Rhysand o anda beyaz ışıktan bir duvara çarparak geri savruldu.

Acı bir anlığına da olsa ara verince Rhysand'ın yere çarparak yuvarlandığını, sonra hemen kalkıp yeniden saldırdığını gördüm; bu kez kuş pençelerini çıkarmıştı. Ama tekrar Amarantha'nın kendi etrafına ördüğü duvara tosladı. Amarantha usulca ona doğru dönerken, içimdeki acı titreyerek hafifledi.

"Seni pislik hain," diye gürledi Rhysand'a. "Sen de bu insan canavarlar kadar rezilsin." Rhysand'ın dudaklarından boğuk ve ağır bir küfür dökülürken, sivri tırnakları, sanki bir el onları geri itiyormuşçasına, parmak uçlarını kanatarak tek tek geri çekildi. "Başından beri bunu planlıyordun."

Rhysand büyünün etkisiyle yere çöktü. Amarantha daha güçlü bir büyü dalgası gönderince kafasını yere vurarak kıvrandı ve kasılan parmaklarındaki hançer elinden düştü. Kimse ona yardım etmek için hamle yapmadı. Kırmızı mermerlerde kendini yerden yere vururken zemindeki titremeler örümcek ağı misali bedenime yayıldı. Amarantha yeni büyü dalgaları gönderdi, tekrar tekrar. Rhys inledi.

Kan ağzıma dolarken, bacağına ulaşmak için elimi güçlükle uzatarak, "Dur," diye fısıldadım. "Lütfen."

Rhys kalkmaya çalıştı ama bacakları büküldü. Burnundan kan geldi. O sırada göz göze geldik.

Aramızdaki bağ aktifleşti. Bedenimden kopup onun

bedenine sıçradım ve kendimi onun gözleriyle gördüm: kan revan içinde, kemikleri kırılmış, hüngür hüngür ağlayan bir kız.

Amarantha tekrar bana dönünce ben de zihnime geri sıçradım. "Dur? *Dur?* Umursuyormuş gibi yapma, insan kız," diye şakıdı ve kastığı parmaklarını içe kıvırdı. Omurgam kırılma noktasında gerilince sırtım tekrar yaylandı. Rhysand'ın tekrar bana seslendiğini duyduktan hemen sonra bedenim üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim.

Ve anılar başladı... hayatımın en kötü anlarından oluşan bir derleme: çaresizlik ve karanlık hikâyeleri. Gözümün önünden geçen son sayfalar. Hıçkırıklara boğuldum ama bedenimdeki ızdırabı hissettiğimden değil, ormandaki o açıklıkta kendimi gördüğüm için: genç tavşanın boğazına dayadığım bıçaktan kanlar fışkırıyordu. İlk avım; aldığım ilk can.

Açtım, çaresizdim. Ama yine de ailem eti iştahla yedikten sonra, ormana geri dönüp saatlerce ağlamıştım, çünkü biliyordum: artık eşiği geçmiştim, artık ruhum lekelenmişti.

Amarantha, *"Onu sevmediğini söyle!"* diye haykırdı ve ellerimdeki kan o tavşanın kanına dönüştü; kaybettiğim her şeyin kanına.

Ama söylemeyecektim. Çünkü Tamlin'e duyduğum aşk elimde kalan tek şeydi; feda edemeyeceğim tek şey.

Gözlerimi açınca kırmızı ve siyaha dönmüş görüntümün içinde bir boşluk buldum. O boşluktan Tamlin'i gördüm: kocaman açılmış gözleriyle Amarantha'ya doğru sürünüyordu ve gücüne hâlâ kavuşamadığı için, yarası çok yavaş iyileştiği için beni kurtaramıyor, ölüşümü izle-

mekten başka bir şey yapamıyordu.

Amarantha'nın niyeti en başından beri ne beni yaşatmaktı, ne de onu bırakmak.

Tamlin bir elini göğsündeki yaranın üstünde tutmaya devam ederek Amarantha'nın ayaklarına kapandı. "Amarantha, dur artık," diye yalvardı. "*Dur.* Üzgünüm... yıllar önce Clythia hakkında söylediklerim için üzgünüm. Lütfen."

Amarantha onu görmezden geldi ama ben gözümü ayıramadım. Gözleri yemyeşildi; malikânesindeki çimenler kadar yeşil. Bu renk tüm anılarımı sel gibi önüne katıp götürdü, kemiklerimi tek tek parçalayan kötülüğü bir kenarıya savurdu. Dizkapaklarım ortadan ikiye ayrılacakmış gibi gerilince tekrar çığlık attım ama o büyülü ormanı gördüm; çimenlere uzandığımız o öğleden sonrasını gördüm; bir anlığına da olsa gerçek mutluluğu tattığım, gündoğumunu seyrettiğimiz o sabahı gördüm.

Amarantha, *"Onu gerçekten sevmediğini söyle,"* diye çemkirdi ve kemiklerim yavaş yavaş parçalanırken bedenim iki büklüm oldu. *"O vefasız kalbine bunu itiraf et."*

"Amarantha, *lütfen,*" diye inledi Tamlin. Kanı hâlâ yere damlıyordu. "Ne istersen yaparım."

Amarantha ona, "Seninle sonra ilgileneceğim," diye hırladı ve beni kızgın acı ateşinin tam ortasına attı.

İstediğini asla söylemeyecektim; beni öldürse bile bunu ağzımdan duyamayacaktı. Bu benim sonum olacaksa, razıydım. Eğer beni yıkan şey bu zaafım olacaksa, tüm kalbimle kucaklamaya hazırdım. Eğer bu...

Her darbem güçlüdür, tozu dumana katarım
Ama hemen öldürmem, yavaş yavaş yaparım...

Son üç ayımın özeti buydu işte; yavaş, korkunç bir ölüm. Tamlin'e karşı hissettiklerim yüzünden. Bunun bir ilacı yoktu; ne acı, ne yokluk, ne de mutluluk.

Ama küçümsenince olurum yenilmesi zor bir hayvan

Bana dilediği gibi eziyet edebilirdi ama Tamlin'e duyduğum hisleri asla yok edemezdi. Ve Tamlin'i artık hiç kazanamaz, reddedilmenin acısını hiç dindiremezdi.

Gözlerim yavaş yavaş kararmaya başlarken acımın hafiflediğini hissettim.

Kafa tutacak kadar cesur olanları kutsuyorum aslında.

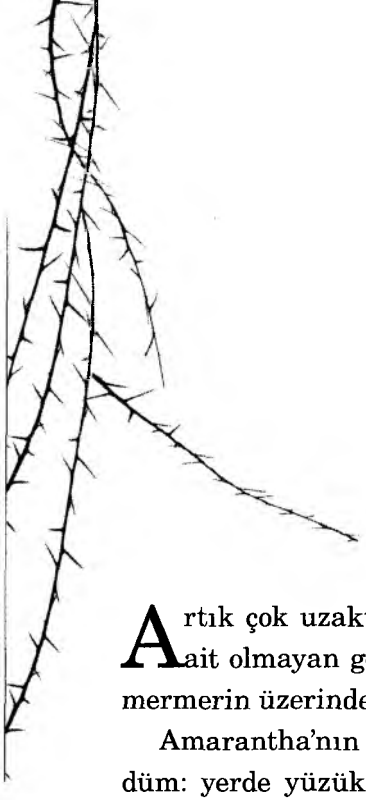
Çok uzun bir süre bundan kaçmıştım. Ama sonunda kendimi Tamlin'e, ablalarıma açmak... en az burada oynadığım oyunlar kadar cesaret gerektirmişti.

"Söyle, seni iğrenç yaratık," diye tısladı Amarantha. Pazarlıktan sıyrılmak için yalan söylemiş olabilirdi ama bilmeceyle ilgili verdiği söz farklıydı: anında özgürlük, o istesin ya da istemesin.

Ağzıma dolan sıcak kan dudaklarımın arasından sızarak yere döküldü. Tamlin'in maskeli yüzüne baktım, son kez.

"Sevgi," diye fısıldadım. Tüm dünya sonu olmayan bir siyahlığa doğru parça parça dökülüyordu. Amarantha'nın büyüsü durakladı. Kendi kanımda boğulurken, "Bilmecenin cevabı..." dedim son bir gayretle, "... sevgi."

Tamlin'in gözleri kocaman açıldı ve hemen ardından omurgamda sonsuza dek yankılanan bir çatırtı hissettim.

45.
BÖLÜM

Artık çok uzaktaydım ama hâlâ görüyordum... Bana ait olmayan gözlerle; çatlamış ve kan içinde kalmış mermerin üzerinden usulca kalkan birinin gözleriyle.

Amarantha'nın yüzü kireç gibi olmuştu. Kendimi gördüm: yerde yüzükoyun yatıyordum, kafam korkunç bir açıyla ters dönmüştü. Kalabalığın içinde parlayan kızıl saçlar dikkatimi çekti: Lucien.

Lucien elini yüzüne götürüp maskeyi çıkarırken tek gözünde yaşlar parlıyordu.

Korkunç yarasına rağmen maskenin altındaki yüzü yakışıklıydı; keskin ve zarif hatları vardı. Ama gözün sahibi birden Tamlin'e odaklandı: başını usulca çevirip yerdeki ölü bedenime baktığını gördüm.

Sonra bakışlarını tepesinde duran kraliçeye çevirdi ve maskeli yüzünde kurt hatları belirirken hırladı. Dişleri uzamıştı.

Amarantha geri geri giderek cesedimden uzaklaştı. "Lütfen," diye fısıldadığı anda altın renkli bir ışık patlaması oldu.

Kraliçe geriye doğru havalanıp odanın diğer tarafındaki duvara savruldu. Tamlin dağı sallayan bir kükremeyle peşinden fırladı ve kaşla göz arasında canavar haline dönüştü: kürk, pençeler, ölümcül kaslar.

Amarantha duvara çarptı ama daha yere düşecek fırsatı bulamadan Tamlin pençeli patisiyle onu boğazından tutup duvara bastırdı.

Arkasındaki taşlar çatırdarken Amarantha debelendi ama canavarın ölümcül saldırısına karşı yapabileceği bir şey yoktu. Tırnakların saplandığı yerden fışkıran kanlar Tamlin'in kürklü kolundan aşağıya aktı.

Attor ve muhafızlar kraliçeye doğru seğirtti ama maskelerini yere çalan çok sayıda peri ve ulu peri önlerine geçip yollarını kestiler. Amarantha kulakları tırmalayan bir çığlık attı, Tamlin'i tekmeledi ve kara büyüsünü savurdu ama altın bir zırh Tamlin'in kürkünü ikinci bir deri gibi kaplamıştı. Amarantha ona ulaşamıyordu.

"Tam!" diye bağırdı Lucien karmaşanın üzerinden.

Havada süzülen bir kılıç: kayan yıldız misali parlayan çelik. Tamlin devasa pençesiyle kılıcı yakaladığı gibi Amaranta'nın başına sapladı ve arkasındaki duvara kadar soktu. Amarantha'nın çığlığı yarıda kaldı.

Sonra güçlü çenesiyle Amarantha'nın boğazını ısırıp parçaladı.

Ve sessizlik...

Tekrar kendi parçalanmış bedenime baktığımda kimin gözleriyle gördüğümü anladım. Ama Rhysand cesedime yaklaşmadı; havayı dolduran pati sesleri bir ışık patlamasıyla birlikte ayak seslerine dönüşürken, bekledi. Canavar gitmişti.

Tamlin dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzündeki ve tüniğindeki kanlar, Amarantha'nın kanı, kayboldu.

Çarpılmış ve kırılmış vücudumu kucaklayıp göğsüne çekti. Maskesini çıkarmadı ama gözyaşlarının kirli tüniğime damladığını gördüm ve beni sallayarak saçımı okşarken sarsılarak ağladığını duydum.

Birisi, "Hayır," diye inledi – Lucien. Kılıcı elinden sarkmıştı. Tamlin beni kucağında tutarken, bizi yaşlı gözlerle izleyen öteki ulu perilerin ve perilerin sayısı doğrusu hiç de az değildi.

Tamlin'e gitmek istedim. Ona dokunmak, yaptıklarım için, yerde yatan diğer cansız bedenler için af dilemek istedim ama çok uzaktaydım artık.

Lucien'in yanında birisi belirdi: yüzü Lucien'i andıran, uzun, yakışıklı, kumral saçlı biri. Lucien babasının yüzüne bakmadı ama Güz Sarayı Yüce Lordu onun yanından ayrılıp Tamlin'e sokulurken kaskatı kesildi.

Yüce Lord sıkı sıkı kapattığı avcunu Tamlin'e uzattı ve Tamlin'in bakışları altında parmaklarını açıp elini ters çevirdi. Avcundan ışık saçan bir öz düştü ve göğsüme çarptığı anda parlayıp gözden kayboldu.

İki kişi daha yaklaştı – ikisi de yakışıklı ve gençti. Rhysand'ın gözlerinden onları hemen tanıdım. Soldaki esmer tenli genç, mavi–yeşil tünik giymişti ve platin sarısı saçlarının üzerinde gül tacı vardı: Yaz Sarayı Yüce Lordu. Soluk benizli arkadaşı ise beyaz ve gri giysilere bürünmüştü ve parlak buz tacı taşıyordu: Kış Sarayı Yüce Lordu.

Çeneler kalktı, omuzlar dikleşti ve üzerime aynı ışıklı damlalar bırakıldı. Tamlin minnetarlıkla başını eğdi.

Başka bir Yüce Lord daha yaklaşıp ışıklı özünü sundu. Aralarında en gösterişli olanı buydu; altın ve yakut desenli kaftanından onun Şafak Sarayı Yüce Lordu olduğunu anladım. Ardından altın yaldızlı beyaz elbiseleri içinde, ışık saçan siyahi teniyle, Gün Sarayı Yüce Lordu hediyesini sundu ve Tamlin'e bakıp acıyla gülümsedikten sonra uzaklaştı.

Sonunda Rhysand, ruh parçamı da kendisiyle birlikte sürükleyerek, öne çıktı. Tamlin'i bana, yani bize bakarken buldum. "Feyre'nin bize verdiklerine karşılık," dedi Rhysand elini uzatarak, "ona atalarımızın çok az kişiye bahşettiği şeyi sunuyoruz." Bir süre durakladıktan sonra, "Bu bizi tek vücut yapsın," diye ekledi. Elini açıp ışık çekirdeğini üzerime bıraktığında komik mizacının pırıltısını içimde hissettim.

Tamlin yüzüme düşen dolaşık saçlarımı nazikçe yana çekti. Eli güneş gibi parladı ve avcunun tam ortasında, o tuhaf, parlak tomurcuk belirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra elini kalbimin üzerine koydu ve dudaklarımı öptü.

46. BÖLÜM

Her yer simsiyah ve ılıktı – ve yoğun. Zifiri ama altın konturlu. Yüzüyordum ve tüm gücümle yüzeye, Tamlin'e, *hayata* ulaşmaya çalışıyordum. Yukarı, yukarı, havaya deli gibi muhtaç. Altın ışık genişledi ve karanlığı köpüklü şarap kıvamına getirdi: etrafımda köpükler hışırdarken artık daha kolay yüzebiliyordum, ve...

Derin bir nefes alınca boğazım dağlandı.

Yerde yatıyordum. Acı yoktu. Ne kan vardı, ne de kırık kemik. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Tepemde bir avize asılıydı; kristallerin girift desenini ve kalabalıktan yükselen şaşkınlık uğultusunun kristallerde nasıl yankılandığını daha önce fark etmemiştim. Kalabalık... demek ki hâlâ taht salonundaydım, demek ki... tamamen ölmemiştim. Demek ki o... o perileri öldürmüştüm... ve.... Salon fırıl fırıl döndü.

Ellerimi yere dayayıp inleyerek doğrulmaya hazırlandım ama cildimi görünce donup kaldım. Derim tuhaf bir ışıkla parlıyordu ve mermerin üzerinde duran parmakla-

rım *uzamış* gibiydi. Tek hamlede ayağa fırladım. Kendimi... *güçlü* hissediyordum; güçlü ve sağlıklı. Ben...

Bir ulu periye dönüşmüştüm.

Tamlin'in arkamda durduğunu hissedince kaskatı kesildim; tenindeki bahar çayırı ve yağmur karışımı koku her zaman hissettiğimden daha yoğundu. Arkama dönüp ona bakamadım... yapamadım... kıpırdayamadım. Bir ulu periydim; bir ölümsüz. Ne yapmışlardı bana böyle?

Tamlin'in nefesini tutuşunu, daha sonra bırakışını duydum. Salondaki herkesin nefes alıp verişini, fısıldamalarını, ağlamalarını ve sessiz kutlamalarını duyabiliyordum. Hepsi hâlâ bize *–bana–* bakıyordu ve bazıları Yüce Lordlarının muhteşem güçlerini öven ilahiler mırıldanıyordu.

"Seni kurtarmamızın başka yolu yoktu," dedi Tamlin usulca. Ama o sırada gözüm karşı duvara takılınca elimi boğazıma götürdüm. Aval aval bize bakan kalabalık aklımdan uçup gitti.

Orada, Clare'nin çürümüş bedeninin altında, alnına saplanmış bir kılıç ve açık kalmış ağzıyla Amarantha duruyordu. Boğazı yoktu ve elbisesinin önü kandan sırılsıklamdı.

Amarantha ölmüştü. Artık özgürdüler. Artık özgürdüm. Tamlin...

Amaranta ölmüştü. Ve ben o iki ulu periyi öldürmüştüm; ben...

Başımı usulca sağa sola salladım. "Peki sen..." Hâlâ beni yutmakla tehdit eden o siyah duvara doğru gerisin geri itilirken, kendi sesim kulaklarıma çok yüksek geldi. Amarantha ölmüştü.

"Kendi gözlerinle gör," dedi Tamlin. Gözlerimi yerden ayırmadan arkamı döndüm. Yerde, kırmızı mermerin üzerinde duran altın maske, oyuk gözleriyle yüzüme bakıyordu.

Tamlin, "Feyre," diye seslendi ve parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü nazikçe yukarı kaldırdı. Önce o tanıdık çenesini gördüm, sonra dudaklarını ve sonra...

Tam hayal ettiğim gibiydi.

Gülümsedi. Zamanla müptelası olduğum o sessiz neşe tüm yüzünde parlıyordu. Yüzüme düşen saçları nazikçe yana çekti. Parmaklarının tenimde bıraktığı hissi içime çekerken ben de elimi onun yüzüne götürdüm ve parmaklarımı çıkık elmacıkkemiklerinde, düzgün burnunda, geniş alnında ve yeşil gözlerini perdeleyen hafif kavisli kaşlarında gezdirdim.

Bu ana kavuşmak ve karşısında böyle durmak için yaptıklarım... Uğursuz düşünce yine beni kendisine çekiyordu. Bunu başka bir an, başka bir saat, başka bir gün düşünecek ve kendimi bununla yüzleşmeye zorlayacaktım.

Elini Tamlin'in kalbine koydum. Düzenli kalp atışları kemiklerimde yankılandı.

Yatağın kenarına oturdum ve Tamlin kalan birkaç yaramı inceleyip iyileştirirken acıyla yüzümü buruşturdum: oysa ölümsüz olmanın yüksek ağrı eşiği ve hızlı iyileşme anlamına geldiğini sanıyordum. Amarantha'nın ölümünü –ve o iki periye yaptığım şeyleri– takip eden saatlerde neredeyse hiç baş başa kalamamıştık.

Ama şimdi, bu ıssız odada... her nefes alışımda kafamın içinde bağıran acı gerçeği duymazdan gelemiyordum.

Onları öldürmüştüm. Katletmiştim. Cansız bedenlerinin kaldırılıp götürüldüğünü bile görmemiştim.

Çünkü uyandıktan sonra taht salonunda tam bir kaos yaşanmıştı. Attor ve diğer iğrenç periler anında ortadan kaybolmuştu. Lucien'in abileri de akıllılık edip tabanları yağlamıştı, çünkü onlarla görülecek hesabı olan tek kişi Lucien değildi. Ve Rhysand; o da ortalıkta yoktu. Perilerin bir bölümü kaçmıştı ama geriye kalanlardan bazıları çılgın gibi eğlenmeye başlamış, bazıları da sersem sersem ortalıkta dolaşmıştı – gözleri dalgın, yüzleri solgundu, bunun gerçek olabildiğine inanamıyorlarmış gibi.

Bahar Sarayı'nın tüm perileri sevinç gözyaşları ve kahkahalar eşliğinde Tamlin'in etrafına üşüşmüşlerdi. Hepsi, tek tek, Tamlin'i selamlayarak, kucaklayarak, öperek ona teşekkür etmişlerdi – ve *bana*. Ben geride durmuş ve başımı eğip kaldırmakla yetinmiştim, çünkü iki periyi katlederek onları kurtardığım için bana sundukları minnet sözcüklerine karşı söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra coşkulu taht salonunda bazı görüşmeler yapılmıştı – önce, bundan sonraki adımları gözden geçirmek için Tamlin'in diğer Yüce Lordlarla kafa kafaya verdiği, sonra da kendilerini Tamlin'in gözcüleri olarak tanıtan bazı Bahar Sarayı ulu perileriyle Lucien arasında gerçekleşen, küçük, hızlı görüşmeler. Ama sarfedilen her kelime, alınan her nefes çok gürültülü, her koku çok keskin, her ışık çok parlaktı. Tüm bu kargaşanın ortasında kıpırdamadan durmak, artık benim olan bu acayip vücuda alışmaya çalışarak hareket etmekten daha kolaydı. Parmaklarımdaki hafif değişimden irkildiğim için elimi saçıma bile götüremiyordum.

Gittikçe daha da keskinleşen duyularım artık iyice can sıkıcı ve kaba gelmeye başladığında Tamlin nihayet donuk gözlerimi ve sessizliğimi fark etmiş, koluma girmişti. Beni bir tünel ve koridor labirentinden geçirdikten sonra sarayın uzak kanatlarından birindeki bu sessiz odayı bulmuştu.

Çıplak bacağımı incelemeyi bitiren Tamlin başını kaldırıp "Feyre," diye seslendi. Maskeli haline öyle alışmıştım ki yakışıklı yüzüne her baktığımda şaşırıyordum.

Bunun için... o perileri bunun için öldürmüştüm. Boş yere ölmemişlerdi ama yine de... Uyandığımda üzerimdeki kan gitmişti, sanki bir ölümsüze dönüşerek hayatta kalmak bana bir şekilde onların kanından kurtulma hakkı vermişti.

"Efendim?" dedim. Sesim... kısıktı. Boğuk. Daha neşeli konuşmaya gayret etmeliydim, onun hatırı için ve tüm yaşananlardan sonra, ama...

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Bir insan olsaydı, en fazla yirmili yaşlarının sonunda olurdu. Ama değildi. Artık ben de değildim.

Bunun sevinilecek bir şey olup olmadığından emin değildim.

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Bir an önce af dilemeliyidim; o perilerin ailelerine ve arkadaşlarına beni affetmeleri için yalvarmalıydım. Dizlerimin üstüne çöküp yaptıklarım için utanç gözyaşları dökmeliydim.

Tamlin dizimi incelemeyi bitirip bacağımı bacaklarının arasına indirdi ve, "Feyre," dedi yeniden. Tek parmağının boğumuyla yanağımı okşadı. "Bu yaptıklarını nasıl ödeyebilirim?"

"Buna gerek yok," dedim. Bırak her şey böyle kalsın. Bırak o karanlık, rutubetli hücre unutulup gitsin, bırak Amarantha'nın yüzü anılarımdan sonsuza dek silinsin. O iki ölü perinin *yüzlerini* asla unutmayacak olsam da. Eğer kendimi bir şekilde tekrar resme verebilsem bile, renk ve ışık yerine onların yüzünü görmeye devam edecektim.

Tamlin yüzümü ellerinin arasına aldı, eğildi ama sonra ellerini çekip sol kolumu tuttu, dövmeli kolumu. Desenleri incelerken kaşlarını çattı. "Feyre..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandım. Rhysand'la yaptığım pazarlık, ruhumdaki lekenin yanında önemsiz, küçük bir noktaydı. Ama Rhys'i yakında tekrar göreceğimden hiç şüphem yoktu.

Tamlin'in parmakları dövmenin desenleri üzerinde gezindi. "Bir çıkış yolu buluruz," diye mırıldandı. Sonra kolumdan yukarıya tırmanıp omzumda durdu. Ağzını açtığında ne diyeceğini biliyordum: hangi konuyu açacağını.

Bu konu hakkında, onlar hakkında konuşacak durumda değildim – henüz. Bu yüzden, "Sonra," diye fısıldadıktan sonra ayağımı bacaklarına dolayıp onu kendime çektim. Ellerimi göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim. Buydu. Şimdi tek ihtiyacım olan şey *buydu*. Yaptıklarımı temizleyecekti belki, ama... onu yakınımda hissetmeye, koklamaya, tatmaya, kendime onun gerçek olduğunu, *bu anın* gerçek olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

"Sonra," diye tekrarladı ve uzanıp dudaklarımı öptü.

Yumuşak, çekimser bir öpücük – taht salonundaki odada paylaştığımız vahşi, sert öpüşmelerin çok uzağında. Sonra bir minik öpücük daha. Özür istemiyordum, anlayış ve dikkat istemiyordum. Tüniğinin yakasını tu-

tup onu kendime çektim ve ağzımı açarak dudaklarına yapıştım.

Öyle derinden inledi ki, sesi duyunca içimde kaynayan ateş tüm vücudumu tutuşturdu. Ateşin ruhumun derinliklerindeki boşluğu dağlamasına izin verdim. Üstüme abanmaya başlayan karanlığı yağmalamasına, hâlâ ellerimde hissettiğim hayali kanları yakıp kül etmesine izin verdim. Kendimi ateşe, Tamlin'e, vücudumda gezinirken beni soyan ellerine bıraktım.

Dudaklarını bıraktım ve geri çekilip yüzüne baktım. Gözleri ışıl ışıldı –açtı– ama elleri keşfe ara verip kalçalarımda sabitlendi. Bir yırtıcı sessizliğiyle bekledi ve parmaklarımı yüzünde gezdirmemi, dokunduğum her yeri öpmemi izledi.

Etraftaki tek ses düzensiz nefesleriydi ve çok geçmeden elleriyle okşayarak, oynayarak ve giysilerimi sıyırarak sırtımda ve yanlarımda gezinmeye başladı. Gezici parmaklarım dudağına ulaşınca birini ısırdı ve ağzına alıp emdi. Isırığı hiç acıtmadı ama tekrar gözlerine baktıracak kadar sertti. Ve gözlerinde artık oyalanmak istemediğini gördüm. Ben de istemiyordum.

Beni yatağa yatırdı ve boynuma, kulak mememe, parmak uçlarıma adımı fısıldadı. Daha hızlı, daha sert olması için onu kışkırttım. Dudakları göğüslerimin kıvrımlarını, kalçalarımın içini keşfetti.

Ayrı geçirdiğimiz her gün için bir öpücük, her yara ve dehşet için bir öpücük, etime işlemiş dövme için ve bundan böyle beraber geçireceğimiz günler için bir öpücük. Günler, çünkü muhtemelen daha fazlasını hak etmiyordum. Ama kendimi yeniden o ateşin içine attım, kendimi

o ateşe bıraktım, Tamlin'e bıraktım ve beni yakmasına izin verdim.

İçimdeki bir ipin belimi çekiştirmesiyle uyandım.

Bitkinlikten kalıp gibi uyuyan Tamlin'i yatakta bıraktım. Birkaç saat içinde Dağın Altı'ndan ayrılıp eve dönecektik ve mecbur kalmadıkça onu uyandırmak istemiyordum. Tekrar böyle huzur içinde uyuyabilmek için dua ettim. Kapıya yürürken beni kimin çağırdığını çok iyi biliyordum.

Kapıyı açıp koridora çıktım. Yeni vücudumun dengesine ve ritmine henüz alışamadığım için arada bir takılarak ya da ayağımı sürterek sessizce ilerledim. Yukarıya çıkan dar merdivenleri büyük bir dikkatle, yavaşça tırmandım, yukarı, daha yukarı ve sonunda, sahanlığa düşen güneş ışığını görmekten afallamış halde, dağın dış yamacına çıkıntı yapan bir balkona çıktım.

Işıktan körleşince elimi gözlerime siper edip tısladım. Gece yarısında olduğumuzu sanıyordum: dağın karanlığında zaman kavramımı tamamen yitirmiştim.

Balkonun taş korkuluğunda dikilip kıs kıs gülen Rhysand'ı zar zor seçtim. "Uzun zamandır içeride tıkılı kaldığını unutmuşum."

Gözlerim ışıktan yanıyordu. Başıma ağrı saplanmadan etrafa bakabilecek hale gelene kadar sustum. Sonunda başımı kaldırdığımda karlı dağlarla kaplı menekşe rengi topraklar beni selamladı. Sadece üzerinde bulunduğumuz dağın yüzeyi kahverengi ve çıplaktı; üzerinde ne bir ot vardı, ne de en ufak bir buz parçası.

Sonunda Rhysand'a baktım. Zarımsı kanatları sır-

tında katlanmıştı ama elleri ve ayakları normaldi; görünürde kuş pençesi yoktu. "Ne istiyorsun?". Sesim istediğim sertlikte çıkmamıştı, çünkü beni kurtarmak için Amarantha'ya tekrar tekrar nasıl saldırdığını hatırlamıştım.

"Hoşça kal demeye geldim." Ilık bir esinti omuzlarının üstündeki karanlık filizlerini titreterek saçlarını dalgalandırdı. "Biricik sevgilin seni buralardan alıp götürmeden önce."

Elimi gösterip dövmeli parmaklarımı oynatarak, "Uzun sürmeyecek," dedim. "Her ayın bir haftasını unuttun galiba?" Bu sözler, şükürler olsun, buz gibi çıkmıştı.

Rhys kanatlarını çırpıp tekrar katlarken hafifçe gülümsedi. "Nasıl unutabilirim?"

Yüzüne baktım. Sadece saatler önce burnundan kanlar gelmişti ve menekşe gözleri acıyla dolmuştu. "Neden?" diye sordum.

Neyi kastettiğimi anlayarak omuz silkti. "Çünkü efsaneler yazıldığında, bir kenarda durup seyreden adam olarak hatırlanmak istemedim. Torunlarım benim *orada* olduğumu, dişe dokunur bir şey yapamasam da hiç olmazsa ona karşı savaştığımı bilsinler istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım ama bu kez güneşten değil, şaşkınlıktan.

Menekşe gözlerini gözlerime kilitleyerek, "Çünkü," diye devam etti, "tek başına savaşmanı istemedim. Ya da tek başına ölmeni."

Ve bir an, malikânemizin holünde ölen o periyi ve aynı şeyi Tamlin'e söyleyişimi hatırladım. "Teşekkür ederim," derken boğazım düğümlendi.

Rhys sırıtarak karşılık verdi ama gözleri gülmedi. "Seni Gece Sarayı'na götürdüğümde aynı şeyi söyleyeceğinden şüpheliyim."

Cevap vermeye gerek duymadan manzaraya döndüm. Açık, aydınlık göğün altında dağlar ardarda uzanıyordu, ışıl ışıl ve gölgeli, göz alabildiğine.

Ama içimde hiçbir şey kıpırdamadı... zihnim ışığı ve renkleri kaydetmedi.

"Eve uçarak mı gideceksin?" diye sordum.

Yumuşak bir kahkaha. "Ne yazık ki o kadar zamanım yok. Ama günün birinde, gökyüzünün tadını tekrar çıkaracağım."

Güçlü bedenine katladığı kanatlarına baktım ve konuşurken sesim boğuk çıktı. "Kanatları sevdiğini bana hiç söylemedin... veya uçmayı." Tam tersine, şekil değiştirebilme yeteneğini basit, gereksiz ve sıkıcı bir şeymiş gibi göstermişti.

Omuz silkti. "Sevdiğim şeyler nedense elimden alınmaya meyilli oluyorlar. Bu yüzden kanatlarımdan pek bahsetmiyorum. Veya uçmaktan."

Ay beyazı yüzüne şimdiden renk gelmişti; Amarantha onu yeraltında bu kadar uzun tutmadan önce bronz tenli miydi diye merak ettim. Uçmayı sevdiği halde bir dağın altına hapsedilen bir Yüce Lord. Menekşe gözlerinde hâlâ ışıktan kaynaklanmayan gölgeler vardı. Acaba bunlar da zamanla kaybolup gidecek miydi?

"Ulu peri olmak nasıl bir duygu?" diye sordu. Rahat, meraklı bir soru.

Yeniden dağlara baktım ve cevap versem mi diye düşündüm. Ve belki duyacak başka kimse olmadığı için,

belki aynı gölgeleri ben de sonsuza dek gözlerimde taşıyacağım için, "Bir zamanlar ölümlü olan bir ölümsüzüm," diye başladım. "Bu vücut..." Ellerime baktım: yaptığım korkunç şeyle alay edercesine tertemiz ve pırıl pırıldı. "Bu vücut farklı ama burası," –elimi göğsüme, kalbimin üzerine koydum– "burası hâlâ insan. Muhtemelen hep öyle kalacak. Ama bununla yaşamak nispeten daha kolay..." Boğazım düğümlendi. "Daha kolay, çünkü kalbim de değişseydi ne yapardım bilmiyorum. Belki o zaman önemsemezdim; belki boş yere ölmediklerine kendimi ikna ederdim. Ve belki ölümsüzlük eninde sonunda bunu benden alacak. Oysa bunu istediğimden emin değilim."

Rhysand bana bakarak uzun uzun susunca yüzümü ona döndüm. "İnsan kalbi taşıdığın için ne mutlu sana, Feyre. Bırak hiçbir şey hissetmeyen zavallılar kendine acısın."

Ruhumda şimdiden yer etmeye başlayan boşluğu açıklamak istemedim; zaten istesem de açıklayamazdım. Başımı sallayarak ona hak vermekle yetindim.

Boynunu büktü ve sanki havadan sudan bir sohbetin sonuna gelmişiz gibi, "O halde, şimdilik hoşça kal," dedi. Eğilerek selam verirken kanatları yok oldu. Gölgelere karışıp gözden kaybolmaya başlamıştı ki birden dikkat kesildi.

Bana bakmaya devam ederken gözleri kocaman açıldı, bakışları yabanileşti, burun delikleri büyüdü. Dehşete düşmüştü, evet, yüzümde gördüğü bir şey yüzünden katıksız bir dehşete düşmüştü. Sonra geriye doğru sendeledi. Gerçekten, *sendeledi.*

"Ne oldu..." diye soracak oldum.

Tam o sırada gözden kayboldu – geride bir gölge bile bırakmadan temiz havaya karışarak ortadan yok oldu.

Benim geldiğim geçidi kullanarak Tamlin'le birlikte dağın göbeğindeki dar mağaraya geri yürüdük. Ayrılmadan önce çeşitli sarayların ulu perileri Amarantha'nın sarayını yerle bir ederek Dağın Altı'na mühürlediler. Son çıkan bizdik ve Tamlin'in tek kol hareketiyle sarayın girişi arkamızdan büyük bir gürültüyle çöktü.

Hâlâ kelimeleri bir araya getirip o iki periye ne yaptıklarını soramamıştım. Belki bir gün, belki çok yakında, onların kim olduğunu, adlarının ne olduğunu sorardım. Duyduğuma göre Amarantha'nın cesedini sürüklenip yakmışlardı ama her nasılsa Jurian'ın kemiğiyle gözünü bulamamışlardı. Amarantha'dan ne kadar nefret etmek istesem de yanan bedenine tüküremediğim için ne kadar hayıflansam da... onu neyin güdülediğini anlıyordum; kişiliğinin çok minik bir parçasıydı belki ama anlıyordum.

Karanlığın içinde yol alırken Tamlin elimi sıkı sıkı tuttu. Rutubetli mağara duvarını gümüş rengi cilayla parlatan ilk gün ışığını gördüğümüzde ikimiz de tek kelime etmedik ama aydınlık büyürken ve mağara ısınırken adımlarımızı hızlandırdık. Sonunda tüm çukurları ve tepeleri kaplayan bahar yeşili çimenlere ulaştık. Onun topraklarına. *Bizim* topraklarımıza.

Yaban çiçeklerinin kokusuyla yüklü esinti yüzüme çarptı ve içimdeki boşluğa rağmen, ruhumdaki lekeye rağmen, dik bir tepeyi tırmanırken kendimi tutamayarak gülümsedim. Peri bacaklarım eski insan bacaklarıma kıyasla çok daha güçlüydü ve eskiden olsa nefes nefese kala-

cağım tırmanışın ardından zirveye ulaştığımızda soluklarımda en ufak bir düzensizlik yoktu. Ama malikâneyi karşımda görünce ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Evim.

Amarantha'nın zindanlarında kurduğum hayallerden hiçbirinde buna yer vermemiştim; çılgınca bu rüyanın peşine düşmemek için kendimi zorlamıştım. Ama başarmıştım işte; bizi evimize getirmiştim.

Ahırları ve bahçeleriyle aşağıda uzanan malikâneye bakarken Tamlin'in elini sıktım. Malikâne arazisinden iki çocuk kahkahası yükseldi – gerçek, katıksız kahkahalar. Hemen ardından bahçenin ötesindeki arazide koşuşturan cıvıl cıvıl iki küçük figür belirdi. Cık cık ederek peşlerinden koşturan daha uzun birinden kaçarken neşeyle çığlık atıyorlardı: Alis ve çocukları. Sonunda saklandıkları yerden güven içinde çıkmışlardı.

Tamlin kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve yanağını başıma yasladı. Beline sarıldığımda dudaklarım titriyordu.

Tepenin üzerinde sessizce durarak batan güneşin tüm evi, tüm tepeleri ve tüm dünyayı altın yaldıza boyamasını seyrettik, Lucien bizi akşam yemeğine çağırana kadar.

Tamlin'in kollarından ayrılıp usulca dudaklarını öptüm. Yarın... Dağın Altı'nda yaptığım şeyle, kendi içimde lime lime doğradığım şeyle yüzleşmek için önümde bir yarın vardı, hatta sonsuz bir gelecek. Ama bugün... bugün...

Elini tuttum ve, "Hadi, evimize gidelim," dedim.

TEŞEKKÜR

Doğrusu bu teşekkür yazısına nereden başlayacağımı bilmiyorum, çünkü elinizdeki kitap yıllar boyunca bu konu üzerinde çalışan çok sayıda insan sayesinde hayat bulabildi. Sonsuz şükran ve sevgilerimle...

Avcı kopilotum ve Threadsister'im Susan Dennard'a: Raphael'imin Leonardo'su, Shawn'umun Gus'u, Adam'ımın Blake'si, Stiles'imin Scott'u, Legolas'ımın Aragorn'u, Safi'min Iseult'u, Jenko'mun Schmidt'i, Kira'mın Senneth'i, Anna'mın Elsa'sı, Denizci Ay'ımın Denizci Jüpiter'i (ya da Luna'sı!), Roy'umun Mos'u, Sean'ımın Martin'i, Ian Malcolm'umun Alan Grant'ı, Dale'min Brennan'ı ve Nacho'mun Esqueleto'su... Sen olmasan ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Ya da şakalaşmalarımız olmasa. Destansı kelimesinin anlamı neyse, arkadaşlığımız da aynen öyle, üstelik bunun yıldızlara yazıldığına eminim. (Dinazorlardan binlerce yıl önce. Tıpkı bir kehanet gibi.) Ayrıca bkz: İmhotep, Tiny Cups for Tiny Hands, *Ohhhh you do??*, Cryssals, Henry Cavill, Sam Heughan, Claaaassic Peg ve Nacho Libre'den bu yana her şey. Sarusan Forever.

Bu sektörde edindiğim ilk arkadaşım olan ve hep en iyi arkadaşlarımdan biri olarak kalan Alex Bracken'e: Hâlâ okuldan mezun olup ilk kitap anlaşmasını yaptığımız ve sonra ne olacak diye merakla beklediğimiz o yıllardaki gibi hissediyoruz. Bu çılgın yolculuğa birlikte çıkmak zorunda kaldığımız için çok mutluyum. Harika geribildirimlerin, yaptığın çoklu okumalar (bu kitap için ve diğer kitaplar için) ve her zaman, her zaman arkamda olduğun için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini ifade edemem. Uzun yıllar boyunca bu hikâyeye inanmaya devam ettiğin için çok teşekkür ederim.

Bilijana Likic'e: Kitabı bölüm bölüm okuduğun, beş mısralık esprili şiirleri ve bilmeceleri yazmama yardım ettiğin ve kitabın çekmecemde kalmaması gerektiğine beni ikna ettiğin için. Artık kara listeni oluşturup tekmeyi bastığını gördüğüm için seninle gurur duyuyorum, dostum.

Yayınlanmış bir kitabı olmayan yirmi iki yaşındaki bir yazara şans tanıyan ve tek bir telefonuyla tüm hayatımı değiştiren temsilcim Tamar Rydzinski'ye: Her şey için teşekkürler.

Cat Onder'a: Seninle çalışmak bir zevk ve sana editörüm demekten gurur duyuyorum. Laura Bernier'e: Bu kitabı gurur duyacağım bir şekle sokmamda yardımcı olduğun için. Senin mükemmel geri–beslemelerin olmasa bunu yapamazdım.

Dünyanın her yerindeki Bloomsbury ekibine: Bu serinin kendine bir ev bulmasından dolayı ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Siz gerçekten bu işin pirisiniz. Sıkı çalışmanız, coşkunuz ve rüyalarımı gerçekleştirdi-

ğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sizden daha iyisini bulabileceğimi hayal bile edemiyorum. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Dan Krokos, Erin Bowman, Mandy Hubbard ve Jennifer Armentrout'a: Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa sizi hep orada bulduğum için. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum.

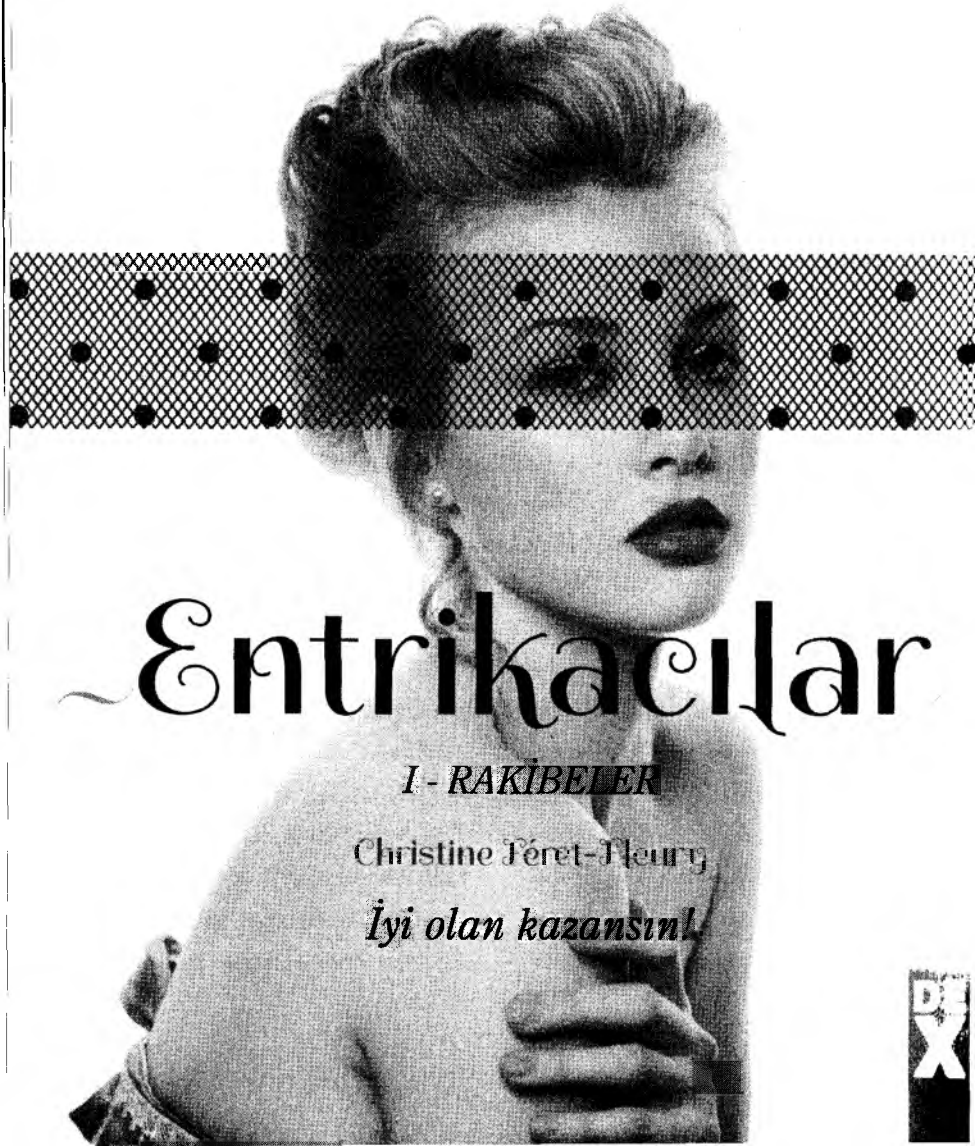
Brigid Kemmerer, Andrea Maas, and Kat Zhang'a: İlk müsveddeleri okuyup önemli geri–beslemeler ve coşku kattığınız için. Size borçluyum.

NovelSounds'dan Elena'ya, AlexaLovesBooks'dan Alexa'ya, Linneart'dan Linnea'ya ve tüm *Cam Şato* ekibine: Destek olduğunuz ve zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim. Sizi zamanla daha iyi tanımak benim için bir zevk ve onur.

Anne–babama: bunu öğrenmem biraz zaman alsa da sizin gibi Bir Numaralı hayranlara sahip olduğum için kendimi olağanüstü derecede mutlu hissediyorum; sizin gibi bir anne–babaya sahip olduğum için. Aileme: Koşulsuz sevgi ve desteğiniz için teşekkürler.

Son olarak, kocam Josh'a: Bu kitap senin. Hep senindi, tıpkı üniversitedeki birinci sınıf oryantasyonunda seni gördüğüm andan beri kalbimin senin olması gibi. Daha göz göze bile gelmeden yaşamlarımızın gizemli bir şekilde birlikte dokunduğunu düşününce, bunun kader olmadığına inanmak çok zor geliyor. Bana gerçek aşkın var olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Ömrümü seninle geçirdiğim için dünyadaki en mutlu kadın benim.

Versailles Sarayı'nda dönen dolaplara tanık olmaya hazır mısınız?
Gizli odalarda yaşanan dudak uçuklatıcı olaylar sizleri bekliyor.
Güneş Kral'ın sarayının heyecan verici, haylaz ve kesinlikle ateşli entrikaları daha önce okuduklarınızın hiçbirine benzemiyor!

Entrikacılar

I - RAKİBELER

Christine Féret-Fleury

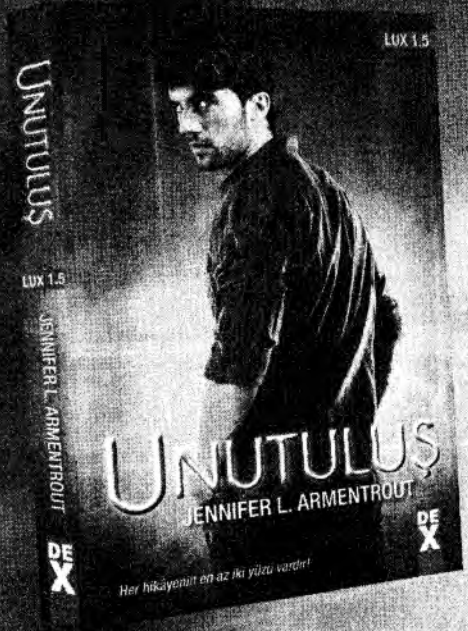
İyi olan kazansın!

LUX 1.5

UNUTULUŞ

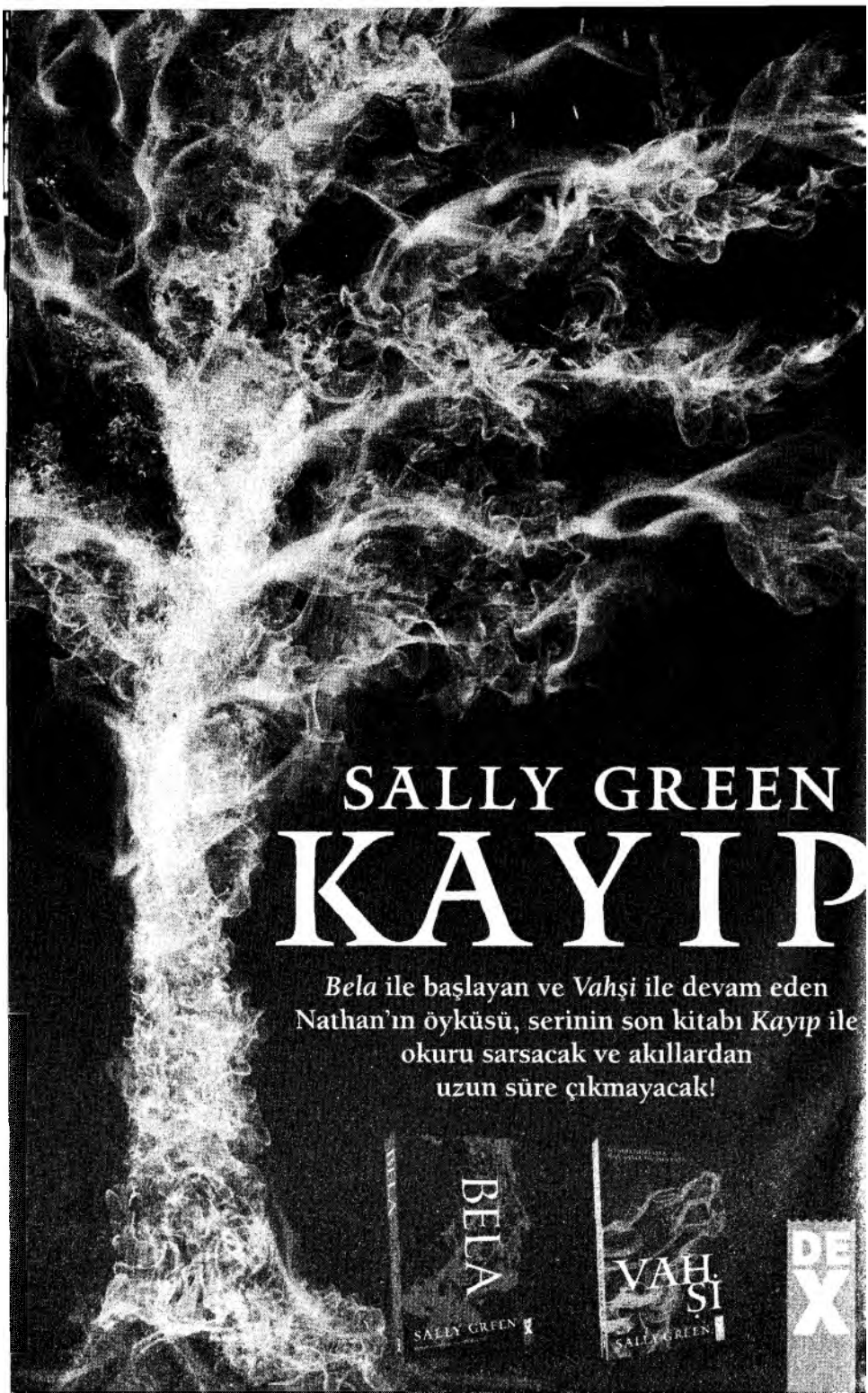
JENNIFER L. ARMENTROUT

Her hikâyenin en az iki yüzü vardır!

DEX

SALLY GREEN
KAYIP
Bela ile başlayan ve *Vahşi* ile devam eden
Nathan'ın öyküsü, serinin son kitabı *Kayıp* ile
okuru sarsacak ve akıllardan
uzun süre çıkmayacak!
BELA
SALLY GREEN
VAHŞI
SALLY GREEN
DE
X

Kış çok ağır geçiyor. Feyre ailesini beslemek zorunda…
Bir gün, avlanırken av olmamak için öldürdüğü kurdun intikamını almaya gelen bir canavar çalıyor kapısını. Ama Feyre'yi almaya gelen canavar bir hayvan değil, Tamlin...
Bir zamanlar dünyayı yöneten ölümcül, ölümsüz perilerden biri.

Feyre'nin, hayatı boyunca dehşet dolu hikâyelerini dinlediği perilerin diyarında yaşamaya başlamasıyla dünyası altüst oluyor. Kendini bildi bileli hissettiği şiddetli düşmanlık bu güzel ama tehlikeli ülkede bambaşka bir boyut kazanıyor.

Feyre'nin çok önemli bir görevi var: Ülkenin üstüne gittikçe çöken eski, karanlık gölgenin onu yok etmesini önlemek.

Dikenler ve Güller Sarayı dizisinin bu ilk kitabıyla yolunuz, nefes kesici bir maceraya ve beklenmedik büyüleyici bir aşka açılıyor. Sarah J. Maas'ın bu serisi, George R. R. Martin tarzını seven kitap kurtları için ideal!

"Hem tutkulu ve romantik, hem de vahşi;
çok güzel yazılmış bir efsane. Kesinlikle muhteşem."

New York Times çok satanlar listesi yazarlarından
Alexandra Bracken

ISBN 978-605-09-3544-8
9 786050 935448
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 27,50

www.dexkitap.com